"Sürükleyici ve tamamen gerçekçi bir polisiye. Cleave takip edilmesi gereken bir yazar."

Tess Gerritsen

TEMİZLİKÇİ

PAUL CLEAVE

ROMAN

PEGASUS®

Pegasus Yayınları: 257
Bestseller Roman: 88

TEMİZLİKÇİ
PAUL CLEAVE
Özgün Adı: THE CLEANER

Yayın Yönetmeni: Özkan Özdem
Kitap Editörü: Zeynep Tür
Bilgisayar Uygulama: Meral Gök
Kapak Tasarım: Y. Bora Ülke
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Kilim Matbaası
Maltepe Mah. Litros Yolu Fatih Sanayi Sit.
No:12/204-232 Topkapı/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Mayıs 2010
ISBN: 978-605-4263-63-9

PEGASUS YAYINLARI © PAUL CLEAVE, 2006

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Random House Australia'dan alınmıştır.

Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

PEGASUS YAYINLARI
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 27/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

PAUL CLEAVE

TEMİZLİKÇİ

İngilizceden Çeviren:
ZELİHA BABAYİĞİT

PEGASUS YAYINLARI

Quinn'e
Seni hâlâ özlüyoruz, dostum.

1

Arabayı garaj yoluna çektim. Arkama yaslanıp rahatlamaya çalıştım.

Yemin ederim, hava en az otuz beş dereceydi. Christchurch sıcağı. Şizofrenik hava. Vücudumdan terler süzülüyordu. Parmaklarım nemliydi. Öne doğru eğilip kontaktaki anahtarı çevirdim, evrak çantamı alıp arabadan indim. Buralarda havalandırma gerçekten işe yarıyordu. Ön kapıya varıp kilidi biraz kurcaladım. İçeri girince rahatlayarak derin bir nefes aldım.

Mutfağı geçtim. Angela'nın üst katta duş yaptığını duyabiliyordum. Onu daha sonra rahatsız ederdim. Önce bir içkiye ihtiyacım vardı. Buzdolabına yürüdüm. Paslanmaz çelik kapısındaki yansımam hayalete benziyordu. Kapıyı açıp bir an için önünde çömeldim, serin havaya yaklaştım. Buzdolabında hem bira hem de kola vardı. Birayı alıp kapağını açtım, masaya oturdum. Fazla içmezdim, ama bu şişeyi yirmi saniye içinde devirdim. Buzdolabı bir şişe daha teklif etti. Ben kimdim ki hayır diyecektim? Arkama yaslandım. Ayaklarımı masaya koydum. Ayakkabılarımı çıkarmayı düşündüm. Bu duyguyu bilir misiniz? İşte geçen sıcak bir gün. Sekiz saat boyunca stres. Sonra elinizde birayla oturup ayaklarınızı havaya diker, ayakkabılarınızı çıkarırsınız.

İşte bu tam bir mutluluk anıdır.

Üst kattaki duşun sesini dinledim. Yılın ikinci birasını ağır ağır yudumladım. Bunu bitirmem birkaç dakika sürdü. Birden acıktığımı hissettim. Buzdolabına geri dönüp, ilk seferde gördüğüm soğuk pizza dilimini aldım. Omuz silktim. Neden olmasındı? Kiloma dikkat etmem gerekmiyordu.

Tekrar masaya oturdum. Ayaklarımı kaldırdım. Ayakkabılarınızı çıkardıktan sonra yaşadığınız mutluluk pizza için de geçerlidir. Ama o anda zamanım yoktu. Pizzayı hızla mideme indirip evrak çantamı aldım, üst kata çıktım. Yatak odasındaki müzik setinde tanıdığım, ama adını çıkaramadığım bir şarkı çalıyordu. Şarkıcıyı da hatırlayamadım. Yine de şarkıyı mırıldanmaya başladım. Çantayı yatağın üstüne koyarken bu şarkının saatlerce aklıma takılı kalacağını biliyordum. Çantamın yanına oturup açtım. Gazeteyi çıkardım. İlk sayfada gazetenin satmasını sağlayan türde haberler vardı. Bazen medyanın gazetelerin satmasını sağlamak için bu haberlerin yarısını uydurduğunu düşünürdüm. Bunun bir piyasası vardı.

Duşun kapandığını duydum, ama onu umursamadan gazeteyi okumayı tercih ettim. Şehri dehşete salan adamla ilgili bir haber vardı. Kadın katili. İşkence. Tecavüz. Cinayet. Filmlere konu olan türde şeyler. Birkaç dakika geçti. Angela havluyla saçlarını kurulayarak, etrafında beyaz buhar ve vücut losyonu kokusuyla banyodan çıkarken ben okumaya devam ediyordum.

Gazetenin üstünden başımı kaldırıp gülümsedim.

Angela bana baktı.

"Sen de kimsin?" diye sordu.

2

Güneş iyice yükselmişti. Elbisesinin içinden boncuk boncuk süzülen ter damlaları kumaşı ıslatıyordu. Granit mezar taşından yansıyan güneş yüzünden gözlerini kıstı, ama mezar taşında son beş yıldır yazılı olan harfleri okumaktan kendini alamadı. Parlak ışık yüzünden gözleri sulanıyordu. Gerçi bunun hiçbir önemi yoktu; buraya ne zaman gelse gözleri sulanıyordu. Güneş gözlüğü takmalıydı. Daha ince bir elbise giymeliydi. Onun ölümünü engellemek için daha fazla şey yapmalıydı.

Sally, boynundan sarkan haçı sıkıca kavrayınca haçın dört ucu avucuna battı. Onu en son ne zaman çıkardığını hatırlamıyordu. Eğer çıkarırsa küçük bir top gibi kıvrılıp sonsuza dek ağlamaktan, günlerinin geri kalanını hiçbir iş göremeden geçirmekten korkuyordu. Hastanedeki doktorlar ailesine haberi verdiğinde almıştı bu haçı. Doktorlar onu oturtup ciddi yüzleriyle, sevdikleri kişinin ölmekte olduğunu bilen, ama umudunu yitirmeyen sayısız aileye söyledikleri şeyi söylerken haçı sıkıca tutmuştu. Anne babasını cenaze evine götürürken, cenaze evi müdürüyle otururken, kimsenin dokunmadığı kahve ve çay fincanları arasında tabut broşürlerini incelerken, parlak sayfaları çevirip ölen kardeşinin içinde güzel görüneceği tabutu seçmeye çalışırken, bu haç kalbinin üs-

tünden sarkıyordu. Aynı seçimi takım elbisesi için de yapmak zorundaydılar. Ölümün bile bir modası vardı. Kataloglardaki takım elbiselerin resimleri cansız mankenlerin üzerinde çekilmişti; gülümseyip seksi görünmeye çalışan mutlu görünümlü modellerin kullanılması kötü bir etki yaratırdı.

O günden beri haçı her gün takıyor, kendisine rehberlik etmesi, Martin'in artık daha iyi bir yerde olduğunu, hayatın göründüğü kadar kötü olmadığını hatırlatması için kullanıyordu.

Son kırk dakikadır mezara bakıyor, kıpırdayamıyordu. Yakındaki meşe ağaçlarının gölgeleri hafifçe uzamaya başlamıştı. Ara sıra esen rüzgâr büyüyen meşelerden birini koparıp mezara düşürüyor, kırılan bir parmağın sesine benzer bir çatırtı duyuluyordu. Mezarlık geniş, yeşil bir alandan oluşuyordu ve mezar taşlarının önündeki, kendi acılarıyla meşgul bir avuç insan dışında boştu. Gün içinde daha fazla kişinin gelip gelmediğini, mezarlığın da kendine has yoğun saatleri olup olmadığını merak etti. Öyle olduğunu umuyordu. İnsanların ölüp diğerlerinin onları unutması fikri hiç hoşuna gitmiyordu. Uzaklardaki bir adam çim biçme makinesiyle dolaşıyordu. Makineyi yarış arabası gibi kullanırken, işini bir an önce bitirip oradan kurtulmayı diliyor olmalıydı. Makinenin sesi rüzgârla ona kadar geliyordu. Bir gün bu bakıcı da buraya gömülecekti. O zaman çimleri kim biçecekti?

Neden böyle şeyler düşündüğünü bilmiyordu. Mezar bakıcılarının ölümü, trafiğin yoğun saatleri, insanların ölüleri unutmaları. Buraya geldiğinde hep böyle oluyordu. Birisi düşüncelerini alıp kokteyl karıştırıcısına koymuş ve çalkalamış gibi berbat haldeydi. Hasta gibiydi. Buraya en az ayda bir kez gelmeyi seviyordu, tabii "sevmek" uygun bir sözcükse.

Martin'in ölüm yıldönümünde mutlaka, ama mutlaka geliyordu. Bugün de ölüm yıldönümüydü. Yarın doğum günü olacaktı. Ya da doğum günü idi. Mezara girdikten sonra doğum günlerinin hâlâ sayılıp sayılmadığından emin değildi. Açıklayamadığı bir nedenle buraya Martin'in doğum gününde gelemiyordu. Bunun haçı boynundan çıkarmasıyla aynı etkiyi yaratacağından emindi. Anne babası o gün öğleden sonra gelmişti; bunu kendisininkilerin yanında duran taze çiçeklerden anlayabiliyordu. Buraya hiçbir zaman onlarla birlikte gelmezdi. Bu da kendisine bile açıklayamadığı şeylerden biriydi.

Gözlerini hafifçe kapadı. Buraya ne zaman gelse, kendini çözemediği bir şeyi düşünürken buluyordu. Buradan ayrılır ayrılmaz her şey yine daha iyi olacaktı. Çömelip mezar taşının önündeki çiçekleri okşadı, ellerini harflerin üstünde gezdirdi. Kardeşi öldüğünde on beş yaşındaydı. On altısına bir gün kalmıştı. Doğum günüyle ölüm günü arasında bir gün vardı. Hatta belki o kadar bile değil. Belki yalnızca yarım gün. Belki altı-yedi saat. On beş, neredeyse on altı yaşındayken ölmesinin nasıl bir anlamı vardı? Buradaki insanlar ortalama altmış iki yaşındaydı. Bunu biliyordu, çünkü hepsini toplamıştı. Bir mezardan diğerine gidip rakamları hesap makinesiyle toplamış, sonra ortalamasını almıştı. Merak ediyordu. Martin'in elinden kaç yılın alındığını bilmek istiyordu. Bu dünyadaki on beş-on altı yılı özeldi ve zihinsel engelli olması aslında bir lütuftu. Martin onun ve anne babasının hayatını zenginleştirmişti. Farklı olduğunu hiç öğrenmemişti, engelli olduğunu biliyordu, ama problemli olduğunu asla anlamamıştı. Onun için hayat eğlenmekten ibaretti. Bunun neresi yanlış olabilirdi ki?

Sorularına hiç cevap bulamamıştı, ne burada, ne buradan çıktıktan sonra. Bu konuda hiçbir değişiklik olmayacaktı.

Bir saat sonra mezardan uzaklaştı. Ölü kardeşine, birlikte çalıştığı, kendisine pek çok açıdan Martin'i hatırlatan adamı anlatmak istiyordu. Temiz bir kalbi ve Martin'inkine çok benzer çocuksu bir masumiyeti vardı. Kardeşine bunu anlatmak istemişti, ama tek kelime bile etmeden oradan ayrıldı.

Mezardan Martin'i düşünerek çıktı. Daha arabasına varmadan haç bütün acısını uzaklaştırmaya başladı.

3

Gazete artık beni ilgilendirmiyordu. Haberi yapılan kişi bensem, okumanın ne anlamı vardı ki? Bu yüzden gazeteyi ikiye katlayıp yatağın üstüne, yanıma koydum. Parmaklarıma gazetenin mürekkebi bulaşmıştı. Angela'yı incelerken ellerimi yatak örtüsüne sildim. Yüzünde babasına araba çarptığı ya da parfümünün bittiği gibi gerçekten kötü bir haberi hazmetmeye çalışıyormuş gibi bir ifade vardı. Havlusunu seyrediyordum. Vücudundan sarkıyordu. Neredeyse çıplak bir şekilde dikilirken oldukça güzel görünüyordu.

"Adım Joe," dedim, çantama uzanarak. Çantaya yerleştirdiğim en büyük ikinci bıçağı seçtim. Güzel bir İsveç tasarımı olan bıçağı kaldırdım. İkimiz de görebiliyorduk. Bana daha yakın olmasına rağmen ona daha büyük görünüyordu. Perspektif yüzünden.

"Belki hakkımda yapılan haberleri okumuşsundur. Ön sayfadayım."

Angela uzun bacaklı, uzun boylu bir kadındı. Doğal sarı saçları, kalçalarına kadar iniyordu. Beni buraya getiren doğru biçim ve kıvrımlarıyla, güzel bir vücudu vardı. Dergilerin lens veya ruj reklamlarında yer alabilirdi. Hayat dolu olan mavi gözleri o anda korku doluydu. Gözlerindeki korku beni heyecanlandırdı. Bu korku benim hakkımdaki haberleri oku-

duğunu, radyo ve televizyonlarda hakkımda çıkan hikâyeleri duyup gördüğünü anlatıyordu.

Henüz sorma fırsatı bulamadığım bütün sorulara cevap verirmiş gibi başını iki yana salladı. Su damlaları içeride yağmur yatay bir şekilde yağıyormuş gibi sağa sola saçıldı. Saçlarının ıslak uçları duvarlara ve kapının pervazına çarptı. Yüzüne doğru kıvrılıp oraya yapıştı. Angela olması gereken daha iyi bir yer varmış gibi geriye doğru yürümeye başladı.

"Ne, ne-ne istiyorsun?" diye sordu. Kim olduğuma dair ilk sorusundaki kendine güvenli öfke, bıçağı gördüğü anda kaybolmuştu.

Omuz silktim. İstediğim birkaç şeyi sayabilirdim. Güzel bir ev. Güzel bir araba. Müzik setinde hâlâ aynı şarkı çalıyordu. Evet. Güzel bir müzik setine de hayır demezdim. Ama o bunların hiçbirini veremezdi. Keşke verebilseydi, ama hayat o kadar basit değildi. Bunu şimdilik kendime saklamaya karar verdim. Bu sohbet için daha sonra zamanımız olacaktı.

"Lütfen. Lütfen. Git buradan."

Bunu o kadar çok duymuştum ki neredeyse esneyecektim, ama esnemedim, çünkü ben kibar bir adamdım. "Kötü bir ev sahibisin," dedim kibarca.

"Sen delisin. Polis çağıracağım."

Gerçekten bu kadar aptal olabilir miydi? O telefonu açıp yardım isterken burada böyle dikileceğimi mi düşünüyordu? Belki arkama yaslanıp gazetedeki bulmacayı çözerken gelip beni tutuklamalarını beklerdim. Onun yaptığı gibi başımı iki yana salladım, ama benim saçlarım kuruydu.

"Deneyebilirsin," dedim. "Eğer telefon çalışıyorsa." Ki çalışmıyordu. Pizzamı, yani onun pizzasını yerken fişi çekmiştim.

Dönüp banyoya kaçmaya başlarken ben de ona doğru atıldım. Hızlıydı. Ama ben de hızlıydım. Bıçağı fırlattım. Bıçak kabzanın üstünde, kabza bıçağın üstünde döndü. Bıçak fırlatmanın hilesi dengededir... eğer profesyonelseniz. Eğer değilseniz, her şey şansa bağlıdır. O anda ikimiz de ikisinden de istiyorduk. Bıçak kolunu sıyırıp duvara çarparak düştü. Angela banyoya girip kapıyı kilitledi, ama ben de yavaşlamadım, yanlamasına kapıya çarptım. Kapı, menteşelerinden hafifçe sarsıldı.

Birkaç adım geri çekildim. Eve dönebilirdim. Eşyalarımı toplayıp çantamı kapatır, eldivenlerimi çıkarır, giderdim. Ama bunu yapamazdım. Bıçağıma ve tarumarlayışıma karşı bir bağım vardı. Bu da kalmam gerektiği anlamına geliyordu.

Angela yardım için bağırmaya başladı. Ama komşuları onu duymayacaktı. Bunu biliyordum, çünkü gelmeden önce ödevimi yapmıştım. Evi bölgenin en gerisindeydi ve açık araziye bakıyordu. En üst kattaydık ve komşularının hiçbiri evde değildi. Her şey ev ödeviyle ilgiliydi. Hayatta her şeyde başarılı olmak için ev ödevinizi iyi yapmalıydınız. Bu konu ne kadar vurgulansa azdı.

Yatak odasını geçip başka bir bıçak buldum. Bu daha büyüktü. Banyoya yönelmek üzereyken odaya bir kedi girdi. Kahrolası şey çok dost canlısıydı. Okşamak için eğildim. Dirseğime sürünüp mırlamaya başladı. Kucağıma aldım.

Banyo kapısına gidip ona seslendim. "Ya dışarı çık ya da kedinin boynunu kırarım."

"Lütfen, lütfen ona zarar verme."

"Seçim senin."

Beklemeye başladım. Kadınlar banyodayken bütün er-

keklerin yaptığı gibi bekledim. En azından çığlık atmıyordu. Minnoş'un kabarık ensesini okşadım. Artık mırlamıyordu.

"Lütfen, ne istiyorsun?"

Annem, ruhu şad olsun, bana hep dürüst olmamı söylerdi. Ama bazen bu en iyi yaklaşım olmuyor. "Yalnızca konuşmak istiyorum," diye yalan söyledim.

"Beni öldürecek misin?"

İnanamayarak başımı iki yana salladım. Ah şu kadınlar, değil mi? "Hayır."

Banyo kapısının kilidi çatırdadı. Kedisinin öldürülmesine razı olmak yerine benimle şansını deneyecekti. Belki de pahalı bir kediydi.

Kapı yavaşça açıldı. Ben Angela'nın her saniye artan aptallığı karşısında şaşkınlık içinde hareketsiz duruyordum. Kapı yeterince açıldığında Minnoş'u bıraktım. Tüy yığını halinde yere düşerken başı yana döndü, ayakları her yöne doğru açıldı. Angela, kediyi gördü, ama çığlık atacak fırsatı bulamadı. Gövdemi kapıya yasladım. Beni itecek kadar güçlü değildi. O dengesini kaybederken kapı gevşedi. Angela duşa düşerken elindeki havlu düştü.

Banyoya girdim. Ayna hâlâ buharlıydı. Duş perdesindeki oyuncak ördekler bana gülümsüyordu. Birbirinin aynı olan ördekler savaşa gider gibi aynı yöne dönmüştü. Angela şu ana dek bir işine yaramamış ve bundan sonra da yaramayacak olan çığlık atma işine geri dönmüştü. Onu yatak odasına çektim. Plana uymasını sağlamak için ona birkaç kez vurmak zorunda kaldım. Beni durdurmaya çalıştı, ama benim bir kadını durdurma konusunda, onun kendini savunma konusunda olduğundan daha fazla deneyimim vardı. Gözleri yukarı doğru döndü ve kollarımda bayılma cüretini gösterdi.

Müzik seti hâlâ çalıyordu. Belki bu iş bittiğinde onu da götürürdüm. Angela'yı kaldırıp yatağa koydum, sırt üstü çevirdim. Odada dolaşıp duvarlardaki aile fotoğraflarını yere indirdim, pencere kenarlarındakileri ve raflardakileri ters çevirdim. Son baktığım fotoğraf kocasına ve iki çocuğuna aitti. Sanırım kocası çocukların bütün vesayetini üzerine alabilecekti artık.

Romantizme doğru attığım bir sonraki adım, otomatik Glock'umu ulaşabileceğim bir yerde olması için yatağın yanındaki konsola koymak oldu. Güzel bir silahtı. Dört yıl önce işe başladığımda almıştım. Bana üç bin dolara mal olmuştu. Karaborsada satılan silahlar her zaman daha pahalıydı, ama isimsiz oluyordu. Parayı annemden almıştım ve bu yüzden komşunun çocuğunu suçlamıştı. Annem, banka müdürlerinden şüphelendiği için banka kullanmaktan korkan o kaçık kadınlardandı. Kocası eve erken gelirse diye silahı çıkarmıştım. Ya da bir komşu gelirse diye. Belki bir ilişkisi vardı. Belki sevgilisi şu an sokağa giriyordu.

Glock'um sihirli ilaç gibiydi; her türlü olasılığı tedavi ediyordu.

Duvardaki telefonu çektim. Kablosunu kopardım. Kablosu ellerini bağlamak için kullandım. Fazla çırpınmasını istemiyordum. Ellerini başının üstünde bağladım.

Ayaklarını iç çamaşırıyla bağlamayı bitiriyordum ki uyandı. Aynı anda üç şeyi fark etti. Birincisi, hâlâ oradaydım ve bu bir rüya değildi. İkincisi çıplaktı. Üçüncüsü de bacakları ayrık bir şekilde yatakta yatıyordu. Bütün bunları zihinsel listesinde kontrol ettiğini görebiliyordum. Bir. İki. Üç.

Bulunduğu yerden henüz olmayan şeyleri fark ediyordu. Dört. Beş. Ve altı. Hayal gücünün deli gibi çalıştığını görebi-

liyordum. Bana soru sormayı düşünürken yüzündeki kaslar geriliyordu. Nereme odaklanması gerektiğine karar vermeye çalışırken gözleri ileri geri gitti geldi. Alnı terle ıslanmıştı. Zihnindeki dayanak noktalarını yakalamaya çalıştığını, ona seçeneklerini gösterecek olanı aradığını görebiliyordum. Seçeneklerini teker teker denemesini seyrettim, ama hepsi elinde kalıyordu.

Bıçağı tekrar gösterdim. Bakışları bıçağa sabitlendi. "Bunu görüyor musun?"

Başını salladı. Evet, görüyordu. Ağlıyordu da.

Bıçağın ucunu yanağına dokundurup ağzını açmasını söyledim. Bıçak onu çizmeye başlayınca yardım etmeye daha hevesli hale geldi. Çantamdaki yumurtayı çıkarıp ağzına soktum. Kabul başladıktan sonra işbirliği geliyordu. Yumurta anormal bir şey değildi, yalnızca sıradan, çiğ bir yumurtaydı. Yumurta konusunda önemli olan şey, protein yüklü oluşudur. Ayrıca insanı feci öğürtür. "Bu konuda bir problemin varsa, bana söyle," dedim.

Başını salladı. Belli ki problem yoktu.

Banyoya gidip havlusunu buldum, getirip yüzünü örttüm. Giysilerimi çıkarıp yatağa çıktım. Angela kıpırdamıyor, şikâyet etmiyordu. Yalnızca ağlıyordu. Sonunda daha fazla ağlayamaz oldu. Ben işimiz bitip yere inince bir ara yumurtanın boğazına kaçtığını ve onu başarılı bir şekilde boğduğunu gördüm. Bu bir ara duyduğum, ama yanlış anladığım öğürtüyü açıklıyordu. Tüh!

Duş alıp giyindim, eşyalarımı topladım. Ben aşağı inerken merdivenlerdeki fotoğraflar bana bakıyordu. Bana bir şey söylemelerini, en azından orada yaptığım şey yüzünden

söylenmelerini bekliyordum. Dışarı çıkıp oradan uzaklaşınca sıcak bir rahatlama hissi duydum.

Rahatlama kısa sürdü. Birkaç saniye içinde kendimi berbat hissetmeye başladım. Bakışlarımı öne eğip ayaklarıma baktım. Evet. Kötü bir histi. Kendimi efkarlı hissediyordum. İşler olması gerektiği gibi gitmemiş ve bir can almıştım. Bahçede durup gül yatağından bir çiçek kopardım. Burnuma götürüp kokladım, ama bu da yüzümü güldüremedi. Bir diken parmağıma batınca yarayı ağzıma götürdüm. Kan tadı, Angela'nın tadının yerini almaya başladı.

Çiçeği cebime koyup arabama doğru yürüdüm. Güneş batmamış, ama alçalmıştı. Doğruca gözlerime giriyordu. Hava serinlemişti, bu yüzden belki de hissettiğim sıcaklık güneşten değil, içimden geliyordu. Gülümsemek istedim. Kalan günün tadını çıkarmak, ama yapamıyordum.

Bir can almıştım.

Zavallı Minnoş.

Zavallı kedicik.

Bazen hayvanların araç olarak kullanılması gerekirdi. Bu çılgın, karmakarışık evrende bunu sorgulamak benim işim değildi. Yine de küçük kediciğin boynunu kırdığım için elimde olmadan kendimi kötü hissediyordum.

Angela'nın arabasına bindim. Garaj yolundaki çalıntı arabanın yanından dolaşmak için çimenlerin üstünden geçmek zorunda kaldım. Mükemmel aileyi temsil eden mükemmel ev, dikiz aynamda gittikçe küçülüyordu. Artık kokusunu alamadığım bakımlı bahçe mini golf sahasına benziyordu. Bahçeden aldığım gül cebimi ısıtıyordu. Üç ya da dört arabanın yanından geçtim. İnsanlar garaj yollarını geçip evlerine giri-

yorlardı. İki yaşlı kadın, çitlerin üstünden yaşlı kadınların hayatında her ne varsa onu konuşuyorlardı. Dizlerinin üstüne çökmüş başka bir kadın mektup kutusunu boyuyordu. Genç bir çocuk mahalle gazetesini dağıtıyordu. İnsanlar evlerinde ve huzur içindeydiler. Beni tanımıyorlardı ve pencerelerinin önünden geçip hayatlarından çıkarken bana dikkat bile etmiyorlardı.

Ocak ayının sıcağının yerini yumuşak bir rüzgâr aldı. Yolun iki yanında yükselip, parmağa benzer dallarıyla birbirine kenetlenerek bir kemer oluşturan kayın ağaçlarının yaprakları hışırdıyor, kuşlar oynaşıyordu. Uzaklarda çim biçme makinelerinin öğleden sonrayı bırakıp akşama başladığını duyabiliyordum. Güzel bir gece olacaktı. Hayatta olduğum için memnun olacağım türden bir geceydi. Yeni Zelanda gecelerinin ünlenmesini sağlayan türden bir gece.

Sonunda rahatlamaya başlayıp müzik setini açtım. Angela'nın evindekiyle aynı kahrolası şarkı çıktı. Bu nasıl bir şanstı? Ben de şarkıyı mırıldanarak eşlik ettim. Düşüncelerim Minnoş'tan Angela'ya döndü. Ancak o zaman yüzüm gülmeye başladı.

4

Hurda olarak satılsa daha değerli olacak bir apartmanda yaşıyordum. Yeri yüzünden hiçbir zaman yıkılıp yenilenmeyecekti, çünkü yerine yapılacak apartman kira getirmeyecekti. Orada yaşayanlara göre değil, ama başka herkese göre kentin en kötü yeriydi. Pek yaşanacak bir yer olmasa da ucuzdu. Bu da durumu dengeliyordu. Bina dört katlıydı ve bloğun büyük bir kısmını kaplıyordu. Ben en üst katta yaşadığım için kötü manzarayı en iyi gören yer benim dairemdi. Toplamda otuz beş daire vardı.

Merdivenlerden yukarı çıkarken komşularımdan hiçbirini görmedim, ama bu ne kötü ne de sıra dışı bir durumdu. Kapıyı açıp içeri girerken kendimi zavallı Minnoş'u düşünürken buldum. Dairem iki bölmeliydi. Birinde banyo, diğerinde her şey vardı. Buzdolabı ve ocak o kadar eskiydi ki karbon çağından kalma olabileceklerini düşünüyordum. Yerler çıplak olduğundan kıymıklardan kurtulmak için sürekli ayakkabı giymek zorundaydım. Duvarlardaki ucuz, koyu gri duvar kağıtları o kadar kuruydu ki kapıyı her açışımda cereyan yüzünden biraz daha soyuluyordu. Birkaç parçası soyulup dil gibi asılı kalmıştı. Bir duvar boyunca uzanan pencerelerden güç hatlarından ve yanık arabalardan oluşan manzara görünüyordu. Gürültülü bir şekilde çalışan çamaşır makinemin

üstünde en az onun kadar gürültülü kurutma makinesi asılıydı. Pencere boyunca yazları çamaşırlarımı astığım bir ip vardı. Şu anda hiçbir şey asılı değildi.

Tek bir yatağım, küçük bir televizyonum, video cihazım ve altı farklı dilde kuruluş talimatlarının yazılı olduğu bir kutuda satılan basit mobilyalarım vardı. Hiçbiri düz durmuyordu, ama bundan şikâyet edecek biri gelmiyordu. Okuduğum romantik kitaplar kanepenin üstüne yığılmıştı. Kapaklar güçlü erkeklerin ve zayıf kadınların resimleriyle doluydu. Çantamı kitapların üstüne atıp telesekreterime baktım. Işığı yanıp sönüyordu, başlat düğmesine bastım. Annemdi. Bana çıkarım yapma gücünü anlatan bir mesaj bırakmıştı. Kendi evimde ve onun evinde olmadığıma göre onun evine giden yolda olmalıydım.

Daha önce, "Ruhu şad olsun," demiştim, ancak öldüğünü kastetmemiştim. Ama yakında ölecek. Beni yanlış anlamayın. Ben kötü adam filan değilim. Ona zarar verecek bir şey yapmam ve aksini düşünen herkesten tiksinirim. O yalnızca yaşlı. Yaşlı insanlar da ölür. Bazıları diğerlerinden çabuk ölür. Tanrı'ya şükür.

Saatime baktım. Altı buçuk olmuştu bile. Kanepede yer açıp kollarımı arkama uzattım ve gevşemeye çalıştım. Benim için en iyisinin ne olacağını düşünmeye çalıştım. Akşam yemeği için annemin evine gitmezsem sonuç felaket olurdu. Beni her gün ararda. Saatlerce dırdır ederdi. Benim de bir hayatım olduğunun farkında değildi. Sorumluluklarım, hobilerim, gitmek istediğim yerler, becermek istediğim insanlar vardı, ama o bunu görmüyordu, değil mi? Benim evimde öylece oturup onun aramasını beklediğimi sanıyordu.

Biraz daha saygın giysiler giydim. Fazla göze çarpan bir

şey değil, ama sıradana göre daha iyi bir şey. Annemin eskiden olduğu gibi bana giysi almasını istemiyordum. Bir yıl önce benim gömleklerimi, iç çamaşırlarımı ve çoraplarımı almaya başladığı bir dönemden geçmişti. Bazen ona yaşımın otuzdan fazla olduğunu ve bu işi kendimin yapabileceğini hatırlatıyorum, ama bunu yine de yapıyordu.

Küçük oturma odamdaki, hippi kayıt stüdyosuna aitmiş gibi görünen küçük kanepemin önündeki küçük sehpada duran büyük balık kavanozunun içinde en iyi iki arkadaşım yaşıyordu: Turşu ve Yehova. Japon balıklarım şikâyet etmezdi. Hafızaları beş saniyelikti, bu yüzden onları kızdırsanız da hatırlamazlardı. Onları beslemeyi unutabilirdiniz, aç karınlarını unuturlardı. Onları sudan alıp yere atabilirdiniz, biraz çırpınıp boğulduklarını unuturlardı. Turşu benim favorimdi; ilk onu almıştım – iki yıl önce. Çin'den gelen albino bir balıktı. Beyaz bir gövdesi ve kırmızı yüzgeçleri vardı. Avucumun içinden biraz daha genişti. Yehova ise biraz daha küçüktü, ama altın rengiydi. Japon balıkları kırk yıla kadar yaşayabiliyorlardı ve benimkilerin de en az o süreyi bulmalarını istiyordum. Ben bakmıyorken ne yaptıklarını bilmiyordum, ama şimdiye kadar küçük Japon balıkları çıkmamıştı.

Biraz yem atıp yüzeye çıkmalarını, yemleri yemelerini seyrettim. Onları çok seviyordum, ama aynı zamanda kendimi Tanrı gibi hissediyordum. Kim olursam olayım, ne olursam olayım balıklarım bana hep saygı duyacaktı. Yaşama şekilleri, içinde yaşadıkları şartlar, ne zaman yemek yedikleri bu şeyler hep bana bağlıydı.

Yemek yerlerken onlarla konuştum. Birkaç dakika geçti. Yeterince konuşmuştum. Minnoş'u öldürmüş olmanın acısı neredeyse kaybolmuştu.

Dışarı çıkıp en yakın otobüs durağına gittim. Beş dakika bekledikten sonra otobüs sonunda geldi.

Annem South Brighton'da, sahile yakın oturuyordu. Burada yeşil çimen yoktu. Çimenler tuzlu havaya maruz kalan her metal yüzey gibi pas rengini alıyordu. Bir gül fidanı yetiştirseniz bütün bloğun değeri artardı. Evlerin çoğu boyaları soyulup kaplamaları yavaşça çürürken karakterini korumaya çalışan altmış yıllık bungalovlardan oluşuyordu. Bütün camlar tuzla kaplıydı. Tahta doğramalar çam iğneleri ve kumla lekelenmişti. Delikleri kaplayan yamalar içerinin sıcak kalmasını sağlıyordu. Burada suçun bile dezavantajı vardı; mazot masrafı düşünüldüğünde birisinin evine girmek girmemekten daha pahalı olabilirdi.

Annemin evine otobüsle gitmek otuz dakika sürüyordu. Dışarı çıktığımda sahile vuran dalgaların sesini duyabiliyordum. Bu ses çok rahatlatıcıydı. South Brighton'ın tek faydası buydu. Buradan sahile yürümek bir dakika sürüyordu. Hâlâ bu bölgede yaşıyor olsaydım bu bir dakikayı yürür, yüzmeye devam ederdim. Şu anda burası hayalet kasaba gibi görünüyordu. Birkaç evin ışığı yanıyordu. Sokak lambalarının dört ya da beş tanesinden biri sönüktü. Etrafta kimse yoktu.

Kapıda dikilirken tuzlu havayı içime çektim. Giysilerim hâlâ çürümüş yosun kokuyordu. Annemin evi de bu mahalledeki bütün evler gibi tamire ihtiyaç duyuyordu. Buraya gelip evini boyasam herhâlde komşuları onu buradan kovardı. Bahçesindeki çimleri biçsem herkesinkini biçmem gerekirdi. Anneminki tek katlı, ahşap kaplama bir evdi. Artık duman rengini almış olan beyaz boyası çarpık tahtalardan dökülüyor, bahçedeki demir çatıdan dökülen pas tozuna karışıyordu. Camlar macunun ve şansın yardımıyla yerinde duruyordu.

Kapıya yürüdüm. Vurup bekledim. Bir dakikanın ardından annem ağır ağır geldi. Kapı pervazına yapıştığı için iyice çekmesi gerekti. Kapı sarsılarak açılırken menteşeleri gıcırdadı.

"Joe, saatin kaç olduğundan haberin var mı?"

Başımı salladım. Neredeyse yedi buçuktu. "Evet, anne, biliyorum."

Kapıyı kapadı. Zincirin şangırtısının ardından kapı açıldı. İçeri girdim.

Annem bu yıl altmış dört yaşında olacaktı, ama yetmişinden bir gün bile büyük görünmüyordu. Yalnızca bir elli beş boyundaydı ve bütün kıvrımları yanlış yerdeydi. Bazı kıvrımları diğerlerinin üzerine oturuyordu, bazıları boynundaki kırışıkları gerecek kadar ağırdı. Kır saçları sıkı bir topuz yapılmıştı, ama şu anda üzerinde bir örtü vardı. Bigudilerin bağlı olduğu eski bir saç tülüydü bu. Mavi gözleri o kadar soluktu ki neredeyse gri görünüyordu. Hiçbir zaman moda olmayan kalın çerçeveli bir gözlük takıyordu. Yüzünde üç tane ben, her birinin üzerinde kesmeyi reddettiği kıllar vardı. Üst dudağında ince bir bıyık oluşmuştu. Bir huzurevindeki başhemşireye benziyordu.

"Geç kaldın," dedi yolu kapatıp bigudilerinden birini düzeltirken. "Endişelendim. Neredeyse polisi arıyordum. Hastaneleri aramaya başlamak üzereydim."

"Meşguldüm anne. İşlerim vardı," dedim. Ama henüz polise kayıp raporu vermediği için rahatlamıştım.

"Anneni arayamayacak kadar mı meşgulsün? Kalbimi kırdığını düşünemeyecek kadar mı yoğunsun?"

Annemin elinde kalan tek kişi bendim. Babamın ölmesine

şaşmamak gerekti. Şanslı serseri. Görünüşe göre annem bir tek konuşmak için hayatta kalmıştı. Ve de şikâyet etmek için. İkisinin bir arada yapılıyor olması annemin şansıydı.

"Üzgün olduğumu söyledim, anne."

Kulağımı çekti. Sert değil, ama düş kırıklığına uğradığını anlamama yetecek şekilde. Sonra bana sarıldı. "Rulo köfte yaptım Joe. Rulo köfte. En sevdiğin yemek."

Ona Angela'nın bahçesinden kopardığım gülü verdim. Biraz ezilmişti, ama çiçeği verdiğimde annemin yüz ifadesi paha biçilemezdi.

"Ah, çok düşüncelisin, Joe," dedi gülü burnuna götürürken.

Omuz silktim. "Yalnızca seni mutlu etmek istedim," dedim. Gülümsemesi beni de gülümsetti.

"Ah," dedi dikenlerden biri eline batarken. "Bana dikenli gül mü getiriyorsun? Sen ne biçim bir çocuksun, Joe?"

Belli ki kötü bir çocuktum. "Özür dilerim. Bunun olmasını istemezdim."

"Yeterince iyi düşünmüyorsun, Joe. Bunu suya koyacağım," deyip kenara çekildi. "İçeri girebilirsin."

Kapıyı arkamdan kapattı. Onun arkasından koridoru, ölen babamın fotoğraflarını, annem aldığı günden beri ölü gibi görünen kaktüsü ve annemin gitmek istediği bir yerin deniz manzarasını geçip mutfağa girdim. Formika masa iki kişilik hazırlanmıştı.

"İçki ister misin?" diye sordu, gülü bir bardağa koyarken.

"Böyle iyi," dedim, ceketime sarınarak. Bu ev her zaman soğuk olurdu.

"Markette kola indirimi vardı."

"Ben iyiyim."

"Altı tanesi üç dolar. Fişini getireyim."

"Endişelenme anne. Ben iyiyim."

"Sorun değil, bulurum."

Beni yalnız bırakarak gitti. Bunu söylemenin kibar bir yolu yoktu, ama annem her geçen gün biraz daha çıldırıyordu. Kolanın indirimde olduğuna inanıyordum, ama bunu bana kanıtlaması gerektiğini hissediyordu. Geçen birkaç dakika boyunca mikrodalgaya ve fırına bakmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu, bu yüzden ben de bütün bu zamanı, bir kişiyi bütün olarak ikisinden birine sokmanın ne kadar zor olabileceğini düşünerek geçirdim. Annem geri geldiğinde marketin kola reklamının bulunduğu broşürü de getirmişti.

Başımı salladım. "Üç dolar ha? Çok şaşırtıcı."

"O zaman bir tane içeceksin."

"Tabii." En kolay seçenek buydu.

Yemeği servis yaptı. Oturup yemeye başladık. Oturma odası mutfağa bağlıydı, bu yüzden tek manzaram ya annem ya da arkasındaki duvardı, bu yüzden ben de duvarı seyrettim. Buradaki aletlerin modası elektrik icat edildiğinde geçmişti. Yerdeki linolyum döşeme, derisi yüzülmüş kurbağa Kermit'ten yapılmışa benziyordu. Yemek masası muz rengiydi. Bacakları soğuk metaldi. Sandalyeler minderliydi ve hareket ettiğimde hafifçe sallanıyordu. Anneminki destekliydi.

"Günün nasıldı?" diye sordu. Minik bir havuç parçası çenesine yapışmıştı. Benlerden biri onu şişe geçirmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu.

"Güzel."

"Senden bir haftadır haber alamadım."

"Ev ödevleriyle meşguldüm."

"İş mi?"

"İş."

"Kuzenin Gregory evleniyor. Biliyor muydun?"

Biliyordum. "Gerçekten mi?"

"Sen ne zaman kendine bir eş bulacaksın, Joe?"

Yaşlı insanların lokmalarını hep ağızları açık çiğnediklerini fark etmiştim, bu yüzden yiyeceklerin damaklarına vurduğunu duyabiliyordunuz. Çünkü her zaman bir şey söylemek üzere oluyorlardı.

"Bilmiyorum, anne."

"Homo değilsin, değil mi oğlum?"

Bunu çiğnemeye devam ederken söylemişti. Önemli değilmiş gibi. "Gömleğin yakışmış," ya da "Hava çok güzel," der gibi.

"Homo değilim anne."

Aslında önemli değildi. Homolara karşı değildim. Hem de hiç. Ne de olsa onlar da insandı. Başka herkes gibi. Benim karşı olduklarım insanlardı.

"Pöh," dedi.

"Ne?"

"Hiçbir şey."

"Ne var anne?"

"Neden kız arkadaşın olmadığını merak ediyorum."

Omuz silktim.

"Erkekler homo olmamalı, Joe. Bu şey değil." 'Adil' sözcüğünü arıyordu.

"Anlamadım."

"Önemli değil."

Bir dakika sessizlik içinde yedik. Tekrar konuşmaya başlamadan önce ancak bu kadarına dayanabilmişti. "Bugün bir yapboza başladım."

"Hı hı."

"İndirimdeydi. Otuz dolardan on ikiye inmiş."

"Kelepir."

"Dur, fişini getireyim."

O yokken ben yemeye devam ettim, ama hızlı yemenin her zaman kolay kaçış anlamına gelmediğini biliyordum. Mikrodalganın ve fırının üzerindeki saatlere baktım. Bunları duvardaki saatle karşılaştırdım, ama hepsi aynı yavaşlıkta ilerliyordu. Annemin fişi bulması uzun sürmeyince bana göstermek için bir yerde tuttuğunu anladım. Yine broşürlerle birlikte getirdi. Heyecanımı saklamak için elimden geleni yaptım.

"Gördün mü? On iki dolar?"

"Evet, görüyorum." Broşürde 'eğlenmekten boğulacaksınız' yazılıydı. Bunu yazan insanların ne düşündüğünü merak ettim. Ya da neyin peşinde olduklarını.

"On sekiz dolar. Şey, aslında yirmi dokuz doksan beşten on iki dolara inmiş, yani on sekiz dolar doksan beş sent ucuza aldım."

Benimle konuşurken aritmetik hesaplamayı yapınca bir dolar yanlış hesapladığını fark ettim, ama bir şey söylememek en iyisiydi. On dokuz değil, on sekiz dolar tasarruf yaptığını fark ederse yapbozu geri götüreceğini biliyordum. Hatta yapbozu yaptıktan sonra bile geri götürürdü.

"Bu *Titanik*, Joe," dedi. Broşürdeki resimde dümeninde *Titanik* yazan büyük bir gemi resmi görünüyordu. "Biliyorsun, hani şu gemi?"

"Ah, o Titanik."

"Gerçek bir trajedi."

"Film mi?"

"Gemi."

"Battığını duydum."

"Homo olmadığına emin misin, Joe?"

"Olsam bilirdim, değil mi?"

Yemekten sonra bulaşıkları yıkamayı teklif ettim, ama ne diyeceğini biliyordum.

"Bana hizmetçilik etmen için mi buraya gelmeni istediğimi sanıyorsun? Otur Joe. Ben temizlerim. Oğluyla ilgilenmeyen biri nasıl bir annedir? Ben sana söyleyeyim – kötü bir annedir."

"Ben yaparım."

"Ben yapmanı istemiyorum."

Oturma odasına oturup TV'ye baktım. Haberler vardı. Bulunan cesetle ilgili bir haberdi. Eve saldırıydı. Kanal değiştirdim. Sonunda annem oturma odasına geldi.

"Hayatım babanın peşinden temizlik yapmakla geçti, şimdi de senin peşinden topluyorum."

"Yardım teklif ettim anne," dedim ayağa kalkarak.

"Artık çok geç. Bitti bile," diye çıkıştı. "Anneni takdir etmeyi öğrenmelisin, Joe. Elinde bir tek ben kaldım."

Bu konuşmayı biliyordum. Tekrar tekrar özür diledim. Annemle konuşmamızın yarısı özür dilemekle geçiyordu. Bir

kez daha özür diledim. Oturdu, televizyon seyretmeye başladık. Telaffuz harikası ve kelimelerin anlamlarının birbirine karıştığı bir İngiliz dizisi vardı.

Annem, Fay'in Edgar'la mirası için yattığını ve Karen'ın Stewart'tan –kasabanın sarhoşu ve uzun zamandır kayıp olan kardeşi– hamile olduğunu tahmin edemiyormuş gibi seyrediyordu. Reklamlar başladığında annem sanki onlardanmış gibi karakterler hakkında bilgi vermeye başladı. Ben başımı sallayarak onu dinledim, birkaç saniye içinde de söylediklerini unuttum. Japon balıkları gibi. Dizi tekrar başladığında daha eğlenceli olan halının desenlerini seyretmeye başladım. Bu kahverengi, simetrik desenler ellili yıllarda modaydı – bu da o zamanlar herkesin deli olduğunu gösteriyordu.

Dizi bitince insanı depresyona sokan müziği başladı. Müzik çok üzücü olsa da benim keyfim yerine gelmişti, çünkü bu müzik eve gitme zamanımın geldiğini gösteriyordu. Gitmeden önce annem bana Gregory hakkında bir şeyler daha anlattı. Arabası vardı. BMW.

"Neden senin BMW'n yok Joe?"

Çünkü hiç BMW çalmadım. "Çünkü homo değilim."

Otobüsteki tek yolcu bendim. Şoför yaşlıydı ve verdiğim parayı alırken elleri titriyordu. Giderken hapşırsam ne olur diye düşündüm. Kalbi yerinden fırlar mıydı? Karşı tarafın trafiğine dalar mıydı? Beni güvenli bir şekilde durağıma bıraktığında aklımdan ona bir dolar bahşiş vermek geçti, ama bu heyecanın onu öldüreceğini düşündüm. Otobüsten inerken bana iyi geceler diledi, ama samimi olup olmadığını bilmiyordum. Ona karşılık vermedim. Arkadaş edinme peşinde değildim. Özellikle yaşlılardan.

Eve varınca duşa girip bir saat annemin etkisini yok etme-

ye çalıştım. Duştan çıkınca Turşu ve Yehova'yla biraz zaman geçirdim. Beni gördüklerine sevinmiş görünüyorlardı. Birkaç dakika sonra ışıkları söndürüp yatağa girdim. Hiç rüya görmezdim ve bu gece de istisna olmayacaktı.

Angela ve Minnoş'u da düşündükten sonra nihayet hiçbir şey düşünmez oldum.

5

Tam yedi buçukta uyandım. Beni uykudan kaldırması için alarmlı saate ihtiyacım yoktu. Benim biyolojik saatim vardı. Her zaman kuruluydu. Hiç bozulmazdı. Her zaman çalışırdı.

Yeni bir Christchurch sabahı başlıyordu ve şimdiden canım sıkılıyordu. Dolabımdaki giysilere baktım, ama bu anlamsızdı. Giyinip kahvaltıya başladım. Kızarmış ekmek. Kahve. Bundan daha fazla sofistike olamıyordum. Balıklarımla konuşup onlara Karen ile Stewart'ı ve ekibin geri kalanını anlattım. Beni dikkatle dinlediler. Sadakatlerinin ödülü olarak onlara yem verdim.

Dışarı çıktım. Etrafta hâlâ kimse yoktu. Ne yazık ki arabam yoktu. Angela'nınkini kasabanın diğer tarafında bırakmıştım. Birisi tur atmak isteyebilir diye anahtarı üstünde bırakmıştım. Anahtarları çalmak, kontak yaptırarak çalıştırmaktan daha kolaydı, ama ikisinde de bol bol deneyimim vardı. Eve dönmem bir saat sürmüştü, bu yüzden bu kadar geç kalmıştım.

Elimde biletimle beklerken otobüs geldi. Otobüsün yan tarafı vitamin hapları reklamıyla kaplıydı. Kapılar hışırtıyla açıldı. Otobüse bindim.

"Nasılsın, Joe?"

"Joe iyi, Bay Stanley."

Bay Stanley'ye otobüs biletimi verdim. Bileti alıp basmadan bana geri verdi. Yaşlı otobüs şoförlerinin yaptığı gibi göz kırptı. Yüzünün yan tarafı felç geçiriyormuş gibi sarktı. Bay Stanley herhâlde elli yaşlarındaydı ve hayattan büyük bir zevk alıyormuş gibiydi. Böyle sabahlarda hep, "Sıcak, değil mi?" derdi. Bütün şoförlerin giydiği üniformalardan giyiyordu: Koyu mavi şort, açık mavi, kısa kollu gömlek ve siyah ayakkabı.

"Bu sabah bizdensin, Joe," dedi, fark etmemiş olabilirim diye göz kırpmaya devam ederek. "Gerçekten çok sıcak bir gün, Joe, değil mi?"

Gülümseyerek karşılık verirsem, daha fazla bedava yolculuk yapabileceğimi düşündüm. "Vay canına. Joe size minnettar, Bay Stanley."

Bay Stanley bana gülümserken çantamı açıp içindekileri ona göstersem ne olacağını merak ettim. Otobüs biletimi cebime koyup yürümeye başladım. İçerisi boş sayılırdı – rastgele dağılmış okul çocukları, kolalı siyah-beyaz elbisesiyle bir rahibe, dışarısı otuz derece olsa da şemsiyesiyle dolaşan bir iş adamı.

Sıradan insanlar. Benim gibi.

Arkaya yakın, on altı, on yedi yaşlarında iki kız öğrencinin arkasına oturdum. Çantamı yanımdaki koltuğa koydum. Arkamda ya da koridorun karşısında kimse oturmuyordu. Çantamın şifresini girip kilidi açtım. Çantayı açtım. Bıçaklarımı dikkatle yerleştirmiştim – kapakta üç tane, alt kısımda üç tane. Kayışlar bıçakların yerlerinde durmalarını sağlıyordu. Yalnız silah boştaydı, ama o da koruma amacıyla siyah deri bir kesenin içine konmuştu. Silahın üç tane emniyeti vardı,

yani herhangi bir kaza olması için benim üç kez şanssız veya aptal olmam gerekiyordu. Önümdeki kızlar kıkırdıyordu.

Yalnızca beş santim uzunluğunda, yirmi beş dolar değerinde metali olan bıçağı çıkardım. Birini bu kadar kısa bir bıçakla öldürmek için defalarca saplamak gerekirdi. Bir keresinde, on sekiz ay kadar önce serserinin birini öldürmek için yüz kere saplamam gerekmişti. Küçük kesikler. Bol kan kaybı. Domuz gibi terlemiştim. Gömleğim üzerime yapışıyordu. Ama o bunu hak etmişti.

Bay Stanley çok daha hoş bir şoförd ü.

Bıçağı soldaki kızın koltuğunda aşağı yukarı yürüttüm. Genel olarak kadınları düşünürken yanındaki sarışın kız arkadaşı sesi duyup döndü. Bıçağı bacaklarımın arasına sakladım. Bütün yaptığım kendi kendime şarkı söylemekmiş, nerede olduğumun bile farkında değilmişim gibi masum bir şekilde gülümsedim: Otobüsün tekerlekleri dönüyor, dönüyor, dönüyordu. Kız bana baktı. Ona bakarken bir ilişkinin başladığını hissedebiliyordum.

Yorum yapmadan önüne döndü, kıkırdamaya devam ettiler. Bıçağı çantaya koydum. Neden çıkardığımı bile bilmiyordum. Durağım görünene kadar çantanın kilidini kapatmıştım. Bay Stanley benim için bir istisna yapıp otobüsü tam işyerimin önünde durdurdu. Otobüsün arkasından ona gülümsedim. Arka kapıdan inerken birbirimize el salladık.

Christchurch. Pek Melekler Şehri sayılmaz. Yeni Zelanda sükunetiyle, koyunlarıyla ve hobbitleriyle tanınır. Christchurch ise bahçeleri ve şiddetiyle. Havaya bir torba yapıştırıcı atın, bir nefes çekmek için yüz kişi birbirini iter. Görecek fazla bir şey yoktur. Bir sürü bina vardır, ama hepsi gri ve birbirinden uzak. Bir sürü yol vardır. Onlar da gridir – yılın büyük bölü-

münde gri olan gökyüzü gibi.

Burası her şehir gibi beton ormanına benzer, ama betonun arasında zaman zaman yeşillikler de vardır: Ağaçlar, çalılar, çiçekler. Yirmi adım atsanız doğadan bir şeyle karşılaşırsınız. Şehrin geniş geniş bölümleri, Botanik Bahçeleri gibi, dünyaya tohumları bitkiye dönüştürmede ne kadar başarılı olduğumuzu göstermeye adanmıştır. Bu bahçelerde binlerce çiçek ve yüzlerce ağaç bulunur, ama bıçaklanmadan veya vurulup o bitkilerin büyümesine katkı sağlamadan geceleri oraya gidemezsiniz.

Birkaç adım attım. Can sıkıntım azalmıyordu. Bu şehirde, etrafı yüz yaşındaki binalarla çevrili hiç kimse bir heyecan hissedemez. Binaların arasında kendine saygısı olan her uyuşturucu bağımlısının gözleri kapalı yürüyebileceği ara sokaklar bulunur. Christchurch hastaları bu sokaklarda yaşar. Bir iş adamı ya da iş kadını buralara girmeye kalksa, İsa'yı bulma şansı, tacize uğramadan ya da üzerlerine işenmeden oradan çıkma şanslarından daha fazladır. Alışverişe gelince, Eddie Murphy'nin KKK[1] toplantılarında stand-up yapması kadar popüler sayılır. Burada alışverişin modası geçmiştir ve bu durum boş dükkânların vitrinlerindeki "Kiralık" veya "Satılık" ilanlarında da açıkça görülebilir. Buna rağmen tek bir park yeri bile bulamazsınız.

Zaman ayırıp üç yüz altmış derece dönerseniz güneyde Port Hills'i görür, doğuda, batıda ve kuzeyde dümdüz uzanan boş araziye hayran olabilirsiniz. Christchurch dünyanın en dostça yerlerinden biri olarak oy almıştır. Kim oy vermiştir, hiçbir fikrim yok. Kesinlikle benim tanıdığım biri değil. Ama bütün bunlara rağmen Christchurch benim memleketim.

1 Irkçı Ku Klux Klan oluşumunun kısaltması. (Yay. N.)

Hava sıcak yüzünden titreşiyordu ve uzaktaki yollar ıslak görünüyordu. Arabalar camlarını indirmiş, sürücüler kollarını dışarı çıkarmıştı. Trafik hızla akıyordu, bu yüzden aralarından geçmeye cesaret edemedim, bu yüzden düğmeye basıp trafik ışığının değişmesini bekledim. Işık yanıp sönerek geçmem için bipledikten sonra birkaç saniye de kırmızı ışıkta geçenleri bekleyip yürüdüm. Kollarımı sıvadım. Kollarıma çarpan hava iyi gelmişti. Bedenimin iki yanından akan teri hissedebiliyordum.

İki dakika sonra işte olacaktım.

Doğruca üçüncü kata yöneldim. Araba çalmak pek egzersizden sayılmadığı için merdivenlerden çıkıyordum. Merdivenler başlangıçta idrar, üst katlara çıktıkça dezenfektan kokuyordu. Üçüncü katta konferans salonuna girip kilitli evrak çantamı masaya koydum, duvara iğnelenmiş fotoğraflara doğru yürüdüm.

"Günaydın, Joe. Bu sabah nasılsın?"

Yanında durduğum adama baktım. Schroder beyinden çok kası olan iri bir adamdı. Aksiyon filmi kahramanlarına benzeyen haşin bir görüntüsü vardı, ama içinde hiç kahramanlığın kaldığını sanmıyordum. Herkes gibi o da bu şehirden nefret ediyordu. Kırk yaşındaki cinayet masası dedektifi Schroder'ın altmış yaşındaki bir talim çavuşunda daha iyi duracak kısa kesilmiş kır saçları vardı. Alnı ve yüzü, benim neden olduğumdan hiç kuşku duymadığım stres çizgileriyle kaplıydı. Şu anda çok çalışan dedektif görüntüsü vermeye çalışıyordu ve kolları sıvalı pahalı gömleği ve tasarımcı elinden çıkmış gevşek kravatıyla bunu kesinlikle başarıyordu. Kulağının arkasına bir kalem sokmuştu, diğeri de elindeydi. Konuşmadan önce bunu ısırıyordu. Her an duvara saldırıp

yumruklamaya başlayacakmış gibi bir ayağını diğerinin önüne koymuştu.

"Günaydın, Dedektif Schroder." Resimlere doğru başımı sallayıp, "Yeni bir ipucu var mı?" diye sordum.

Dedektif Schroder bu olaydan sorumlu baş dedektifti. Aslında ikinci cinayetten beri öyleydi. Kendi kendiyle tartışıyormuş gibi başını iki yana salladı. Sırtını dikleştirip avucunu bastırarak kasılmayı masajla düzeltmeye çalıştı, sonra tekrar fotoğraflara bakmaya başladı. "Henüz yok, Joe. Yalnızca yeni kurbanlar var."

Bu ifadenin havada kalmasına izin verdim. Söylediklerini düşünüyormuş gibi yaptım. Düşünüyor ve zihnimde işliyordum. Bir polisin önünde dikilirken daha fazla düşünüyor gibi yapmalıydım.

"Ah? Bu dün gece mi oldu Dedektif Schroder?"

Başını salladı. "Sapık piç onun evine girmiş."

İri yumruklarını sıkmıştı. Elindeki kalem kırıldı. Parçaları, küçük bir kırık kalem mezarlığının bulunduğu masaya fırlattı. Sonra kulağındaki kalemi aldı. Bu tür durumlar için bir yedeği olmalıydı. Kalemi birkaç saniye çiğnedikten sonra bana dönüp kalemi ikiye böldü.

"Üzgünüm, Joe. Kullandığım dili bağışla."

"Önemli değil. Kurbanlar dediniz. Yani birden fazla mı var?"

"Başka bir kadın daha arabasının bagajında bulundu. Araba kurbanın garaj yolunda park edilmişti."

Yüksek sesle nefesimi bıraktım. "Tanrım, Dedektif Schroder, sanırım bu yüzden dedektif sizsiniz, ben değilim. Bagaja bakmak benim aklıma bile gelmezdi." Dedektif gibi ben de

yumruklarımı sallıyordum. "Tanrım, herkesi düş kırıklığına uğratırdım," diye ekledim hafifçe, ama onun duymasına yetecek kadar da yüksek sesle.

"Hey Joe, kendine haksızlık yapma. Arabaya ben de bakmadım. İkinci kurbanı bu sabaha kadar fark etmedik bile."

Yalan söylüyordu. Haşin yüzü bana acıyarak bakıyordu.

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Tabii."

"Size biraz kahve getireyim mi, Dedektif Schroder?"

"Şey, tamam Joe, ama zahmet olmayacaksa."

"Ne zahmeti. Koyu, tek şeker, doğru mu?"

"İki şeker, Joe."

"Tamam." Bunu her seferinde tekrar etmeye zorluyordum onu. "Çantamı burada bırakabilir miyim, Dedektif Schroder?"

"Tabii. Bu arada bu şeyin içinde ne taşıyorsun ki sen?"

Omuz silkip başımı çevirdim. "Bilirsiniz Dedektif Schroder, belgeler filan."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Saçma. Serseri orada öğle yemeğimin ve belki bir komedi kitabının olduğunu sanıyordu. Odadan çıkıp düzinelerce memurun ve dedektifin arasından geçtim. Birkaç ofis bölmesini geçip kahve makinesine yöneldim. Makineyi kullanmak kolaydı, ama ben zormuş gibi yapıyordum. Susamıştım, bu yüzden önce kendime bir tane yapıp hemen içtim, çünkü o kadar sıcak değildi ve buradaki kahvenin hemen içilmesi gerekiyordu, çünkü tadı çamur gibiydi. Polislerin çoğu bana selam verdi. Şu anda moda olan aptalca, sessiz selamlardan. Başınızı

hızla sallayıp kaşlarınızı kaldırıyordunuz ve aynı insanlarla tekrar karşılaştığınızda kendinizi garip hissediyordunuz. O zaman minik sohbete girmek zorunda kalıyordunuz. Pazartesiler sorun değildi, çünkü insanlar hafta sonunu soruyorlardı. Cumalar da sorun değildi, çünkü o zaman da hafta sonu için ne planladığınızı soruyorlardı, ama aradaki günler gerçekten çok kötüydü.

Schroder'ın kahvesini doldurdum. Koyu. İki şeker.

Son birkaç aydır polis karakolu stresli ve kaygılı dedektiflerin telaşıyla çok canlıydı. Cinayetin ilk ve sonraki günü telaşın en yoğun olduğu günlerdi. Günün her saati toplantılar oluyordu. Hevesli gözler raporları inceliyor, hayati ipuçlarını veya kurbanlardan birini tanıyanların söyledikleri arasındaki uyumsuzlukları arıyordu. Toplanan bilgi, yeni bir cinayetle birlikte unutulmuş kanıt haline geliyordu. Bütün bu cinayetlerden sonra hâlâ ellerinde hiçbir şey yoktu. Aslında bazı yönlerden onlara acıyordum – hiçbir sonuç vermeyen bütün bu bitmek bilmez çalışmalar boşaydı. Yeni bir kanıtın bulunduğunu, yeni bir tanıkla konuşulduğunu veya en favorileri olarak yeni bir kurban bulunduğunu öğrenen gazeteciler gün boyu buraya gelip duruyorlardı. Yeni bir kurban gazetelerin daha fazla satılması, ilanlardan daha fazla para kazanılması anlamına geliyordu. Gazeteciler gelip giderken polise benzeyen herkese sorular soruyorlardı. Kameralar çalışıyor, mikrofonlar uzatılıyordu. Bütün bunlara rağmen içeriden bilgi verebilecek adama aldırmıyorlardı.

Kahveyi konferans odasına götürdüm. Birkaç dedektif daha gelmiş, ortalıkta dolaşıyordu. Havadaki öfkeyi hissedebiliyordum. Bunu onlara ve şehre yapan adamı yakalamayı deli gibi istiyorlardı. Oda ter ve ucuz tıraş losyonu kokuyor-

du. Gülümseyerek Schroder'a kahvesini uzattım. Bana teşekkür etti. Çantamı alıp çıkarken bıçaklar şıngırdamadı.

Ofisim aynı kattaydı. Küçük ofis bölmelerinin aksine benimkisi gerçek bir ofisti. Koridorun sonunda, tuvaletleri geçince benim ofisim geliyordu. Kapıdaki altın rengi levhada siyah harflerle adım yazılıydı. Joe. Soyadı yok. Başka harf yok. Yalnızca "Joe." Sıradan, ortalama bir Joe. İşte bu benim. Sıradan ve ortalama.

Kapının tokmağını çevirmek üzereydim ki arkamdan gelip omzuma dokundu.

"Bugün nasılsın, Joe?"

Sesi biraz yüksek ve biraz yavaştı, sanki Mars'tan gelen biriyle diyalog engelini aşmaya çalışıyor gibi.

Yüzüme bir gülümseme kondurmaya çalıştım. Dedektif Schroder'ın benimle hoşbeş etmeye çalışırken gördüğü gibi bir gülümseme. Dudaklarımı mümkün olan her yöne kocaman açıp bütün dişlerimi gösterdiğim türde, kocaman, çocuksu bir gülümseme.

"Günaydın, Sally. İyiyim, sorduğun için sağ ol."

Sally sırıttı. Ona biraz büyük gelen, ama kendisinin de biraz iri olduğu gerçeğini gizlemeyen siyah bir tulum giymişti. Şişman değildi, ama tıknazla tombul arası bir yerdeydi. Gülümsediğinde güzel bir yüzü vardı, ama insanın birkaç kilo fazlalığına aldırmayıp yüzüğü parmağına geçireceği kadar güzel değildi. Yirmi beş yaşında gittikçe azalan şey kiloları değil şansıydı. Alnındaki toz bulaşığı bir morartının geçmekte olan kalıntısını andırıyordu. Sarı saçları at kuyruğu yapılmıştı, ama haftalardır yıkanmıyor gibi görünüyordu. Yavaş anlayan biri gibi görünmüyordu – onunla konuşana kadar ışıkları

yanan, ama evde kimsenin olmadığı biriyle konuştuğunuzu anlamazdınız.

"Sana kahve getireyim mi, Joe? Ya da portakal suyu?"

"Ben iyiyim, Sally. Ama sorduğun için sağ ol."

Kapımı açtım, adımımı yarı atmıştım ki yine omzuma dokundu.

"Emin misin? Benim için sorun olmaz. Gerçekten."

"Şu anda susamadım. Belki sonra."

"E, iyi günler, tamam mı?"

Tabii, neden olmasın. Yavaşça başımı salladım. "Tamam." Ofisime girip kapıyı kapadım.

6

Sally asansöre giderken yoluna çıkan herkese merhaba diyor, işitme mesafesinde olmayanlara da hafifçe el sallıyordu. Düğmeye basıp sabırla bekledi. Ötekilerin yaptığı gibi düğmeye basıp öylece beklemezdi. Asansör boştu ki bu çok yazıktı, çünkü katına çıkarken bir arkadaşı olsa iyi olurdu.

Joe'yu ve onun ne kadar hoş bir genç adam olduğunu düşündü. Sally'nin insanları olduğu gibi görme becerisi vardı ve Joe'nun harika bir insan olduğunu görebiliyordu. Ama insanların çoğu iyi, diye düşündü, çünkü hepsi Tanrı'nın bir yansımasıydı. Ama Joe gibi insanların daha fazla olmasını diliyor, onun için yapabileceği daha fazla şey olmasını istiyordu.

Asansör durduğunda gülümsemeye hazır bir şekilde dışarı çıktı, ama koridor boştu. Koridorun sonuna yürüyüp "Bakım" yazılı kapıdan geçti. İçerideki oda düzenlenmiş raflarla doluydu. Raflarda elektrikli veya elle kullanılan aletler, farklı tipte ve büyüklükte tahta kirişler, metal kirişler, yedek asma tavan panelleri, yedek yer ve duvar seramikleri, yapıştırıcı ve yağ kavanozları, vida ve çivi kavanozları, mengeneler, testereler, farklı türde her şey bulunuyordu.

Pencereye yaklaşıp yirmi dakika önce, Joe'ya merhaba demek için aşağı koşmadan hemen önce oraya bıraktığı portakal suyu bardağını aldı. Bu zahmete neden girdiğini

bilmiyordu. Herhâlde Martin yüzündendi. Yılın bu iki günü Martin'i her zamankinden daha fazla düşünüyordu. Bu da bir şekilde Joe'yu düşünmeye başlamasına neden olmuştu. Ailesinin dışındaki insanlar Martin'e yardım etmek için çok az şey yapmıştı. Hatta bazıları, okuldaki çocuklar, Martin'in hayatını zorlaştırmak için özel bir çaba harcamıştı. Farklı olan her çocuk için aynı şey geçerliydi. Portakal suyunu yudumlarken durumun her zaman aynı olacağını düşündü. Portakal suyu istediğinden daha ılıktı. Ama yine de gülümsemesine neden oldu.

İçmeyi bitirince, büyük bir kutunun içine sıkıca yerleştirilmiş, mukavva kutulardaki floresan borulara doğru gitti. İki tanesini çıkardı. Biri bu kat için, diğeri zemin kat içindi. Yanmış birinci floresanı değiştirirken Martin'in engelinin kendi hayatını nasıl değiştirdiğini hatırladı. Onunla büyürken hemşire olmak istediğini düşünüyordu. İnsanlara yardım etmek istiyordu.

Altı ay öncesine kadar hayatının son üç yılını hemşirelik okulunda geçirmişti. Hangi yolu takip etmek istediğine karar vermek zordu. Hastanede mi, huzur evinde mi, yoksa Martin ve Joe gibi zihinsel engellilerle mi çalışmalıydı? Bir sürü seçeneği vardı, ama uygun fırsatı hiç bulamamıştı. Martin ölmüş ve bu da insanlara yardım etmeyi zorlaştırmıştı. Ortalıkta bir sürü hastalık, bir sürü virüs vardı. Hayatı olabildiğince iyi yaşar, doğru şeyleri yapar, doğru kararları verir, ama yine de sizinle birlikte doğan ve zamanını bekleyen şeyle yıkılabilirdiniz. Ölmenin bir sürü yolu vardı. Ancak Martin'in onun ne yapmasını istediğini düşününce, çalışmalarından vazgeçmesi yazık olurdu. Artık Martin'e yardım edemezdi, bu durum daha açık veya daha acı verici olamazdı, ama bu onun başkalarına yardım etmesini engellemeyecekti.

Onu durduran şey babasıydı. İki yıl önce Parkinson hastalığı teşhisi konan babası hızla işini kaybetmişti. O zamandan beri de hastalığı ilerlemişti. Çalışamıyordu, haftalık ödemeler de hastane masraflarını ödemeye yetmiyordu; sağlık sigortası ailenin yeni kâbusunu karşılamıyordu. Bu yüzden çalışmalarını tamamlama lüksüne sahip değildi. Ailesinin ona ihtiyacı vardı, yalnızca babasının bakımına yardım etmek için değil, ailenin hayatta kalması için de ona ihtiyaçları vardı. Para kazanması gerekiyordu. Bunu atlatmalarına yardım etmeliydi.

Babasının karakolda tam zamanlı bakım işçisi olarak çalışan bir arkadaşı vardı. Bu arkadaşı yaşlanıyordu ve yerine bırakabileceği bir yardımcıya ihtiyacı vardı. Sally bu işi kabul etmişti ve şimdi, altı ay sonra babasının arkadaşının masası ve manzarası ona aitti.

Asansöre binip zemin kata inerken, Joe'nun katında inip ona bir merhaba dememek için kendini zor tuttu.

7

Polis merkezi önemli bir şeyin olmadığı on katlı, zevksiz, beton bir binaydı. Ofisim küçük, belki de bütün binadaki en küçük ofisti. Yine de benimdi, kimseyle paylaşmıyordum ve bu en önemlisiydi.

Evrak çantamı tezgâhın üstüne koydum, pencereye gidip şehre baktım. Dışarısı sıcaktı, içerisi ılık. Ilık ve boğucu. İçeride çalışmak için hava fazla güzeldi. Kadınlar sokaklarda yok gibi görünen kısa etekler ve üstler giyerek dolaşıyordu. İyi bir günde üstlerine giydiklerinin içini, gerçekten iyi bir günde göğüs uçlarını bile görebilirdiniz. Gün bitmeden bu kadınlar bir yerlere gizleniyordu. Haberlerde gördükleri gibi bir sonraki kurban olmaktan korkuyorlardı. Gece havada yüklü bir korku oluyordu ve bu durum uzun süre böyle devam edecekti. Kendilerine kötü bir şey olamazmış gibi davranmak için yapabilecekleri her şeyi yapıyorlardı.

Pencereden ayrılıp tulumumun üstünü çıkardım. Ofisimde duvarı bir baştan diğerine kaplayan bir tezgâh vardı. Diğer taraftaki mobilya ise bir sandalyeden ibaretti. Boya tenekeleri ve bol bol bez, süpürge, bazen başımın ağrımasına neden olan temizleyici çözücüler odanın çeşitli yerlerine dizilmişti. Kovalar, paspaslar, aletler, kablolar, yedek raflar, yedek parçalar, yedek her şey bu odadaydı. Ofis aydınlıktı, çünkü günün büyük

bölümünde güneş alıyordu; bu iyi bir şeydi, çünkü tavandaki dört floresan lambanın yarısı bile yanmıyordu. Sally'ye bunları değiştirtmeyi durmadan unutuyordum, hatırladığım zaman da istemeye korkuyordum. Benden hoşlandığına emindim ki çoğu kadın için bu durum normaldi, ama iş Sally gibi biri olduğunda ürkütücü bir hal alıyordu.

Ofisimin çalışmayan bir kliması ve açılmayan bir penceresi olduğu için masada duran ve çalıştırıldığında gürültü çıkaran elektrikli bir vantilatörüm vardı. Onun yanında üzerimde adımın yazılı olduğu bir kahve fincanı duruyordu. Annemin düşünceli bir armağanıydı bu. Tezgâhın ucunda Turşu ve Yehova'nın çerçevelenmiş bir fotoğrafı duruyordu.

Odanın köşesindeki kovayı, yanındaki paspası aldım, kliması çalışan üçüncü kata yöneldim. Sonra daha da serin olan erkekler tuvaletine girdim. Dezenfektan kokusu yüzünden bayılmamak için ağzımdan nefes almak zorunda kaldım.

"Merhaba, Joe."

Gerzekliğini bir avuç jöle ve yarısı çıkmış bıyıkla gizlemeye çalışan bir adam gördüm.

"Günaydın, Memur Clyde," dedim kovayı yere koyarak.

"Güzel bir sabah Joe, değil mi?"

"Kesinlikle öyle, Memur Clyde," diye cevap verdim, bu olağanüstü değerlendirmesini kabul ederek. Aslında yalnızca güzel bir sabah değil, güzel bir haftaydı da.

Memur Clyde'ın uzun uzun işemesini beklerken, küçük aletini görmemeye çalışarak duvara baktım. Sanki fermuarını çekmek için bütün gücüne ihtiyacı varmış gibi dizlerini büküp fermuarını çekti. Ellerini yıkamadı.

"İyi günler, Joe," dedi bana acıyarak gülümserken.

Kovamı suyla doldurmaya başladım. "Umarım öyle olur."

Bana göz kırpıp elini silah gibi yaptı, dilini şaklatıp beni vurduktan sonra çıktı. Kovaya temizleyici ekleyip paspası yere ileri geri sürdüm. Yer kısa sürede parladı ve sağlık açısından tehlikeli hale geldi. Yerin ıslak olduğunu gösteren, kayıp mükemmel kafasını kırmak üzere olan çubuk adam resminin bulunduğu "Dikkat" tabelasını koydum.

Dört yıldır burada çalışıyordum. Ondan önce işsizdim. Birisini öldürdüğümü hatırlıyorum. Adını hatırlayamıyorum, ama o benim ilk cinayetimdi. Adı Don ya da Dan filandı galiba. Onu on sekiz yaşımdayken öldürmüştüm. Hayatımın, nasıl olacağını merak etme fantezisiyle, bilme ihtiyacının iç içe geçtiği bir dönemiydi. Fantezi gerçeği kadar iyi değildi ve gerçek çok daha pisti, ama bu bir deneyimdi ve pratiğin her şeyi mükemmel hale getirdiği söylenirdi. Ron ya da Jim ya da Don ya da her neyse önemli biri olmalıydı, çünkü cesedi bulunduktan iki ay sonra katili için elli bin dolarlık ödül konmuştu. Onu öldürdüğümde cüzdanında yalnızca birkaç yüz dolar bulmuştum, bu yüzden kandırıldığımı hissettim. Tanrı ya da kader benimle dalga geçiyordu.

Ben endişelenmeye başlıyordum. Huzursuzdum. Polislerin beni yakalamaya yaklaşıp yaklaşmadıklarını bilmem gerekiyordu. Elimde değildi, ama soruşturmanın nerede olduğunu görme arzusu yüzünden iki ay uyku uyumamıştım. Delirdiğimi hissediyordum. Her sabah iğrenç manzarama bakıyor, bu manzarayı son kez görüp görmediğimi merak ediyordum. İçmeye ve kötü beslenmeye başlamıştım. O kadar perişan bir durumdaydım ki sonunda yapabileceğim en cesur şeyi yaptım: 'İtiraf' etmek için polis merkezine geldim.

Benimle Dedektif Schröder ilgilenmişti. Korkmuyordum, çünkü korkmayacak kadar akıllıydım ve polislerden çok daha zekiydim. Kanıt bırakmamıştım, cesedi yaktığım için bıraktığım DNA mahvolmuş, yanık cesedi suya atınca kalan DNA da yıkanıp gitmişti. Ne yaptığımı bildiğimden emindim. Tekrar yapar mıydım? Kesinlikle hayır.

İki dedektif beni küçük bir soruşturma odasına almıştı. Odanın dört duvarı vardı ve manzarası yoktu. Ortada tahta bir masa ve birkaç sandalye vardı. Saksılı bitki yoktu. Yağlı boya tablo da. Yalnızca ayna vardı. Oturduğum sandalyenin ön ayakları daha kısaydı ve durmadan öne doğru kayıp duruyordum, ki bu çok rahatsız bir durumdu. Masanın üstünde bir kayıt cihazı duruyordu. Şimdi bu odayı haftada bir kez temizliyorum.

Birkaç ay önce öldürülen bir kadının cinayetini itiraf etmek istediğini söyleyerek söze başlamıştım.

"Hangi kadın, efendim?"

"Biliyorsunuz. Ödül konan ceset."

"O bir erkekti, efendim."

"Evet, onu ben öldürdüm. Paramı alabilir miyim artık?"

Hikâyemden şüphe duymaları zor değildi ve ödül için ısrar edince, onu öldürüp bu ödülü hak ettiğimi söyleyince ve kurbanı bıçakladığım yer için "dışarıda" sözcüğünü kullanınca "Aptal Joe" imajı perçinlenmiş olmuştu. Birkaç saniye içinde Hannibal Lecter'dan Forrest Gump'a dönüşürken polisin elinde hiç şüpheli olmadığını öğrenmiştim. Sonuçta ödül alamadım, ama kahve ve sandviç verdiler. O gece eve vardığımda külçe gibi uyudum. Ertesi sabah kendimi yeni bir insan gibi hissediyordum. Harikaydım.

Bir dahaki sefere hakkında hiçbir şey bilmediğim bir cinayeti itiraf etmeye geldiğimde bana acımaya başlamışlardı. İyi bir adamdım, bunu görebiliyorlardı, yalnızca yanlış yerlerde dikkat çekmeye çalışıyordum. Temizlikçilerinden biri "tesadüfen" ortadan kaybolunca, iş için başvurmuş ve kabul edilmiştim. Politik açıdan mümkün olduğunca düzgün olmaya çalışan bir dünyadaki hükümet düzenlemeleri yüzünden, ülkenin her yerindeki birimlerin fiziksel ya da zihinsel açıdan engelli kişileri işe alma konusunda doldurması gereken bir kota vardı. Polisler beni işe aldıklarına memnun görünüyorlardı, çünkü bir temizlikçinin elektrikli süpürgeyi çalıştırmaktan ve paspası suya sokmaktan başka bir şey bilmesi gerekmediğini düşünüyorlardı. Bu ben olabilirdim ya da başka bir engelli seçmek için işsizlik piyangosuna başvurmak zorunda kalırlardı.

Böylece koridorlarda süpürge ve paspaslarla vals yapan zararsız adam ben olmuştum. Minimum ücretli bir hizmetçiydim. Ama en azından uykusuz geceler geride kalmıştı.

Tuvaletleri temizlemek genellikle bir saatimi alırdı. Bugün de farklı değildi. İşimi bitirdiğimde kadınlar tuvaletine geçip aynı işlemleri tekrarlamadan önce kapıya temizlik yapıldığını gösteren tabelayı astım. Ben temizlik yaparken kadınlar buraya hiç girmezdi. Belki de tabelada gördükleri kırmızı çubuk figürün sapık olduğunu düşünüyorlardı. İşim bittiğinde kovadakileri boşaltıp kovayı ve paspası ofisime geri götürdüm. Süpürgeyi alıp koridorları ve ofis bölmelerinin etrafını süpürdüm, konferans salonuna doğru ilerledim. İçeri girdiğimde görünmez olmaya çalışmama gerek yoktu, çünkü orada bir tek ben vardım. Günlük iş başlamıştı. İpuçları bulunmuştu. Peşine düşülecek kanıtlar, yanıtsız kalacak dualar vardı.

Süpürgeyi kapıya dayadım. Konferans salonu oldukça büyüktü. Sağ tarafımda, odada enlemesine uzanan pencere şehre bakıyordu. Sol tarafımdaki onun eşi pencere üçüncü kata bakıyordu. Şu andaki manzara ince, gri, kapalı jaluzilerdi. Ortada uzun, dikdörtgen bir masa, etrafında birkaç sandalye vardı. Geçmişte bu oda şüphelilerle görüşmek için kullanılıyordu, çünkü ürkütücüydü. Yüzlerce fotoğraf asılıyor, kağıt yığınları duvarlara dayanıyor, polis memurları kucaklarında dosyalarla pencerenin önünden geçip görüşmeyi yapan dedektifin kulağına bir şey fısıldamak için içeri giriyordu. Katilin iyice bakabilmesi için cinayet silahı yakında dururdu ve şüpheli kendisi hakkında yeterince bilgi sahibi olduklarına inanıp dökülürdü. Pencerenin köşesinde kocaman bir saksı çiçeği vardı. Onu sularken büyük bir özen gösteriyordum.

Fotoğraf duvarına doğru yürüdüm. Kurbanların ve olay yerlerinin fotoğrafları uzun mantar panoya asılmıştı. Son kurbanlar Angela Durry ve Martha Haris de oradaydı. Son otuz hafta içinde toplam yedi ceset yapıyordu. Çözülmemiş yedi cinayet. Farklı hareket tarzına rağmen polis iki cinayetten sonra aradaki bağlantıyı kurmuştu. Hareket tarzı, suçun nasıl işlendiğini gösteriyordu. Aynı silah, içeri girme şekli, katilin kurbanla karşılaşması. Bunlar imzadan biraz daha farklıydı. İmza katilin tatmin olmak için yapması gereken şeylerdi – cesedin üstünde masturbasyon yapması ya da bir metni takip etmesi veya kurbanını kendine katılmaya zorlaması gerekebilirdi. Katilin hareket tarzı gittikçe geliştirilebilir bir şeydir. İlk kez bir eve girdiğimde camı kırmıştım. Daha sonra öğrendim ki cama bant yapıştırdığınızda parçalanmıyor ve daha az ses çıkarıyordu. Sonra kilit açmayı öğrendim.

İmza geliştirilemez. İmza, cinayetin bütün var oluş nedenidir. Haz noktasıdır. Benim bir imzam yok, çünkü ben cinsel

ihtiyaçları yüzünden kadınları öldüren bir sapık değilim. Ben bunu eğlenmek için yapıyordum. Bu yüzden arada büyük bir fark var.

Çözülmemiş yedi cinayet içinde yalnızca altısı bana aitti. Yedincisi benim üzerime kalmıştı, çünkü polis beceriksizdi. Bu dünyadaki her şeyin birbirini dengelemesi çok ilginçti; çünkü öldürdüğüm kadınlardan biri de bulunmamıştı. Sahi, neredeydi o?

Uzun süreli park yerinde. Cesedi arabanın bagajına koyup, şehre gitmiş, otoparka girip arabayı en üst kata bırakmıştım. Otoparkın, arabaların en üste çıkmasını gerektirecek kadar dolduğu nadir olurdu. Cesedin kokmasını bir iki gün, eğer şanslıysam üç gün daha ertelemek için naylona sarmıştım. Eğer gerçekten şanslıysam belki bir hafta boyunca yukarı kimse çıkmazdı.

Bu, yedi cinayetten ikincisiydi ve otoparkın açık olan üst katında rüzgâr esip kokuyu dağıttığı için ceset hâlâ oradaydı. Kimsenin oraya çıkmamış olması ihtimali yüksekti.

Bagaja bakmak benim aklıma bile gelmezdi, Dedektif Schroder.

Otopark biletini hatıra olarak saklıyordum. Evdeki paspasın altında duruyordu.

İlk başladığımda cesetten kurtulmanın yapılması gereken bir şey olduğunu düşünüyordum. Ama bunu hızla geliştirdim, çünkü diğer bütün vakalarda cesetler bir şekilde bulunuyordu ve kimliği tespit ettikten sonra polisin ilk işi kurbanın evine gitmek oluyordu. Benim bütün yaptığım kendime ekstra iş çıkarmaktı. Yaşa ve öğren, diye düşündüm. Böylece cesetleri evlerinde bırakmaya başladım.

Otoparkta bıraktığım kadın, bana bakan yüzler arasında

değildi. Onun yerine bir yabancı bana bakıyordu. Yedi cinayet içinde dört numara. Adını ve yüzünü biliyordum, ama resmi asılana kadar onu daha önce hiç görmemiştim. Altı haftadır oradaydı ve ben her gün yüzüne bakmak için duruyordum. Daniela Walker. Sarışın. Güzel. Benim tipimdi – ama bu kez olmamıştı. Ölümünde bile gözleri yumuşak zümrütler gibi parlıyordu. Ölüm öncesi ve sonrası fotoğrafları vardı. Dedektif Schroder başta bu resimler yüzünden buraya gelmemi istememişti. Ama bir süre sonra ya unutmuştu ya da umursamıyordu.

Daniela Walker'ın hayattayken çekilmiş resmi, ölümünden iki ya da üç yıl öncesine ait, otuz yaşlarında, mutlu bir kadını gösteriyordu. Kameraya doğru dönerken saçları omzunun üstünde parlıyordu. Dudakları gülümseyerek aralanmıştı. Buraya asıldığından beri resmi aklımdan çıkmıyordu. Neden mi?

Çünkü onu her kim öldürdüyse, işi benim üstüme yıkmıştı. Onu öldüren kişi sorumluluğu üstlenemeyecek kadar korkaktı, bu yüzden kendi zekice tarzıyla kurtulmaya çalışmak yerine beni kullanarak kaçmaya çalışmıştı. Hem de benim iznim olmadan!

Durmadan resme bakıyordum. Hayattaki resmine. Öldükten sonraki resmine. Her birinde yeşil gözleri parlıyordu.

Son altı aydır bunu bize yapan adamı bulmaktan başka bir şey düşünmüyordum. Bu kadar zor olabilir miydi? Kaynaklarım vardı. Bu departmandaki herkesten daha zekiydim ve bu konuşan yalnızca egom değildi. Kurbanları taradım. Hepsine yakından baktım. Bana bakan on dört göz. Seyreden. Yedi çift. Tanıdık yüzler.

Bir numara.

Daniela Walker'ın boğazında boğulmadan kaynaklanan derin morluklar vardı. İzler tutarlı değildi, bu da eşarp ya da ip kullanılmadığını gösteriyordu. İzler parmak eklemleriyle yapılmışa benziyordu. Eklemlerle parmaklardan daha fazla basınç uygulanabiliyordu. Buna karşı kendini savunmak da daha zordu. Boğmadaki problem, tamamlanmasının dört ila altı dakika sürmesiydi. Tabii ilk dakikada mücadeleden vazgeçiyorlardı, ama oksijen gitmesine engel olmak için en az üç dakika daha basınç uygulamaya devam etmek gerekiyordu. Bu üç dakikayı daha iyi bir şey için kullanabilirdim. Parmak eklemlerini kullanmak kurbanın soluk borusunu kırma şansını artırıyordu.

Mantar panonun altındaki raflarda yedi dosya yığını duruyordu. Her kurban için bir tane. Dosyalara doğru gittim. Menüye bakmaya ve neyi seçeceğini zaten biliyor olmaya benziyordu bu. Dördüncü yığına gidip en üstteki dosyalardan birini aldım.

Davaya bakan bütün dedektiflerde bu dosyalardan vardı. Buradaki dosyalar sonradan görevlendirilenler için yedek olarak tutuluyordu.

Benim gibi.

Tulumumun önünü açtım, dosyayı içine sokup fermuarı tekrar kapattım. Tekrar ölülerin olduğu duvara döndüm. Son iki yüze gülümsedim. Bu topluluktaki ilk sabahlarıydı. Bana karşılık vermediler.

Angela Durry. Otuz dokuz yaşında, eski yönetici. Yumurtayla boğulmuştu.

Martha Haris. Yetmiş iki yaşında dul. Bir arabaya ihtiyacım vardı. O da beni arabasını alırken yakalamıştı.

Sprey şişemi ve bezimi alıp pencereye gittim. Beş dakika

temizleyip çizgilerin ve yansımamın ardından şehri görmeye çalıştım. Hâlâ yapmam gereken işlerim vardı. Devasa masayı temizledikten sonra ofisime gidip elektrik süpürgesini aldım. Saksıdaki bitkiyle biraz kaliteli zaman geçirdim. Buraya gizlediğim kayıt cihazının kasetini değiştirdim. Cihaza yalnızca bezle dokunmaya dikkat ederek kaseti cebime attım.

Konferans salonunu bulduğum gibi bıraktım – yalnızca daha temiz ve daha az dosyayla. Elektrik süpürgesini katın diğer tarafındaki malzeme odasına götürüp süpürmeye başladım. Etrafta kimse yoktu, bu yüzden Yavru Kurt işini yapıp birkaç eldiven daha stokladım – gerçi bu gece kimseyi öldürmeyecektim. Sürekli öldürme saplantısı içinde olan biri değildim. Ben hayvan değildim. Öldürmek için mazeretler arayarak etrafta dolaşıp çocukluk saldırganlıklarımı boşaltmaya çalışmıyordum. Kendime isim yapmak ya da Ted Bundy veya Jeffrey Dahmer'ın ününe ulaşmak için kaşınmıyordum. Bundy, davasından önce ve sonra peşinden giden gruplar olan bir kaçıktı. Hatta ölüme mahkûm olduktan sonra evlenmişti bile. Otuzdan fazla kadın öldüren bir beceriksizdi ve yakalanmıştı. Ben şöhret istemiyordum. Evlenmek istemiyordum. Şöhret isteseydim ünlü birini öldürürdüm – John Lennon'ı çok sevdiği için vuran Chapman denen adam gibi. Ben sıradan bir adamdım. Vasat Joe. Hobisi olan biri. Ben psikopat değildim. Sesler duymuyordum. Tanrı veya Şeytan için öldürmüyordum. Dindar bile değildim. Kendim için öldürüyordum. Bu kadar basit. Kadınları seviyordum ve onlara yapmama izin vermedikleri şeyleri yapmaktan hoşlanıyordum. Bu dünyada iki ya da üç milyar kadın vardı. Ayda bir tanesini öldürmek büyük bir şey değildi. Her şey bakış açısına bağlıydı.

Başka şeyler de aldım. Büyük bir şey değil ama. Diğer

polis memurlarının her zaman aldığı şeylerden. Buralarda kimse bir şey fark etmiyordu artık. Malzeme odasının işi buydu. Malzeme sağlıyordu. Bana da sağlamaması için bir neden yoktu. Saatime baktım. On ikiydi – öğle yemeği saati. Ofisime geri döndüm. Aletler, kablolar, boyalar – benim kullanmadığım malzemeler. Benim yaptığım tek şey temizlikti. Buradaki herkes benim bir kavunun yarısı kadar IQ'ya sahip olduğumu düşünüyordu. Ama bu sorun değildi. Aslında mükemmeldi.

8

Sandalyem rahatsız, yemeğim tatsızdı. Pencereden gördüğüm birkaç güzel manzara üzerine eğilip potansiyel sevgili olabilecek kadınlara baktım. Aşağıya gitmeli miydim? İçlerinden birinin nerede çalıştığını, nerede yaşadığını öğrenmeli miydim? Sonra da bir gece onu bu iki yerin arasında bulurdum.

Kadınlar ve adamlar ileri geri yürüyüp sıcak öğleden sonra sokaklarına bekâr barı muamelesi yapıyorlardı. Kadınlar fahişe gibi giyinmişti ve erkekler gözlerini dikip bakınca kızıyorlardı. Erkekler kadın satıcısı gibi giyinmişti ve kimse fark etmeyince kızıyorlardı.

Beş santimlik bıçağımla elmamı dilimledim. Hedef seçerken bir yandan elmamı yiyordum. Elma suluydu. Bir lokmayı almadan önce ağzım sulanıyordu.

Elbette, buradan aşağıya inemezdim. Şu anda yapacak başka şeylerim, yeni bir hobim vardı. Yeni bir hobi bulduktan bir saat sonra bıraksam nasıl bir adam olurdum? Beceriksizin teki olurdum. Başladığı şeyi bitiremeyen türden bir adam. Ve bu ben değildim. Bulunduğum yere her şeyi yarım bırakarak gelmemiştim ben.

Kapım çalınınca düşüncelerim dağıldı. Ben öğle yemeğimi yerken buraya kimse gelmezdi. Bir an için polisin içeri

dalıp beni tutuklayacağı aklından geçti. Evrak çantama uzanıyordum ki kapı açıldı ve Sally içeri girdi.

"Merhaba Joe."

Arkama yaslandım. "Merhaba, Sally."

"Elma nasıl? Güzel mi?"

"Güzel," dedim ve daha fazla konuşmak zorunda kalmamak için ağzıma bir parça elma tıkıştırdım. Ne istiyordu ki bu şimdi?

"Sana ton balıklı sandviç yaptım," dedi, kapıyı arkasından kapatıp bana doğru gelerek.

Ofisimde bir tane oturacak yer vardı ve orada da ben oturuyordum. Yerimi ona teklif etmedim, çünkü kalmasını istemiyordum. Ton balıklı sandviçi alıp ona gülümsedim. Ağzım elmayla dolu bir şekilde sahte minnetimi gösterdim. *Eğer istersem* benimle yatacağını söyleyen bir şekilde gülümserken *istemem için Tanrı'ya yalvarıyordu*. Ama ben bunu istemeyecektim. Ton balıklı sandviçleri genellikle güzel olurdu, ama o kadar da güzel değildi. Elmamı yutup sandviçten kocaman bir ısırık aldım.

"Leziz," dedim, kırıntıların ağzımdan dökülmesi için çaba sarf ederek. Sally bir havuçtan daha ahmak olmasına rağmen (sandviçlerini annesinin hazırladığını anlamıştım), onun yanında Aptal Joe gibi davranmak zorundaydım. Hiç kimsenin, hatta bir ahmağın bile ne kadar zeki biri olduğumu anlamasına izin vermemeliydim.

Sally tezgâha yaslanıp kendi sandviçinden bir ısırık aldı. Bu da demekti ki, buralarda biraz oyalanmayı planlıyordu. Çiğnerken bana bakmaya devam etti. Onu yüzünde bu aptalca sırıtış olmadan gördüğümü hatırlamıyordum. Öğle yeme-

ğimi yerken benimle konuşmaya devam etti. Bana annesini, babasını ve kardeşini anlattı. Bugün onun doğum günü olduğunu söyledi, ben kaç yaşında olduğunu sorma zahmetine girmedim. Ama yine de söyledi.

"Yirmi bir."

"Kutlama yapıyor musunuz?" diye sordum, bunu beklediği için.

Bir şey söylemeye başladı, sonra durdu ve basit/özel insanlara dair bir şeyler anlatmaya başladığını fark ettim. Bu yüzden her şeye daha dikkatli bakması gerektiğini, gerçekten bir kardeşi olup olmadığını bilmediğini ve kardeşinin bugün yirmi bir yaşında olacağını söyledi. Kadınlar Venüs'ten olabilirdi, ama Sally gibi insanların nereden geldiğini kimse bilmiyordu.

"Evde basit bir şey yapacağız," dedi üzgün bir sesle. Evde basit bir aile kutlaması yapıyor olsak benim de sesimin üzgün çıkacağını düşündüm. Boynundaki haça dokundu. Geri zekâlı insanların yalnızca Tanrı'ya inanmakla kalmayıp onun iyi biri olduğunu düşünmeleri bana hep ironik gelmiştir. Taktığı haç, metal İsa figürlerinin lehimle yapıştırıldığı o koca parçalardan biriydi. Ve bu İsa üzgün görünüyordu, ama bunun nedeni çarmıha gerilmesi değil, başının sürekli öne eğik olması dolayısıyla Sally'nin tişörtünden içeri bakmak zorunda kalmasıydı.

Dakikaların akıp gittiğini hissedebiliyordum. Dosya hâlâ tulumumun içindeydi. Sally'nin beni rahat bırakmasını istiyordum, ama bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Bana verdiği ikinci sandviçi yemeye başladım. Kendi ailemi sorarak beni de konuşmaya dahil etmeye çalıştı. Bu konuda, annemin

deli, babamın ölü olduğundan başka söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Bu şeylerden ikisi de değişmeyeceğine göre susmayı tercih ettim. Sonra bana günümün nasıl geçtiğini, dünün nasıl geçtiğini, yarının nasıl geçeceğini sordu. Bu da havadan sudan konuşmak kadar kötüydü. Bunlar hiç ilgilenmediğim boşluk doldurma konuşmalarıydı.

Gerçekten çok yavaş çiğneyip aynı zamanda başımı sallamamla ve dosya yüzünden karnımın kaşınmasıyla geçen yirmi dakikadan sonra Sally sonunda toparlandı ve, "Yakında yine görüşeceğiz," mesajını verip gitti. O gider gitmez dosyayı çıkarıp tezgâha koydum. Eskiden buraya getirdiğim şeyler konusunda hiç endişelenmezdim, ama artık endişeleniyordum. Sally geri gelebilirdi, ama neye baktığını anlamayacağı için devam etmemde bir sorun olmadığına karar verdim.

Yeni bulunmuş İncil'i inceleyen bir arkeolog özeniyle dosyanın kapağını açtım. İlk gördüğüm Daniela Walker oldu. Gözleri açık, boynunda morluklarla bana bakıyordu. Fotoğrafı çıkarıp yüz üstü tezgâha koydum. Dokuz kişilik seriden yalnızca biriydi bu. Fotoğrafların hepsi değil, ama çoğu ona aitti.

Ürkütücü oyun kartlarıyla *solitaire* oyunu oynarmış gibi fotoğrafları yan yana dizdim. Daniela fotoğrafların dördünden bana bakıyordu. Fotoğraflar ilerledikçe teni grileşiyor gibiydi. Fotoğraflardaki zaman kodları bir saat içinde çekildiklerini gösteriyordu, bu yüzden rengi değişiyor olabilirdi. Aslında son fotoğrafta parlak yeşil gözleri artık parlamıyordu. Bozulmuş eriğin dokusunu almışlardı. Diğer altı fotoğraf, yatak odasının çeşitli açılardan çekilmiş halini gösteriyordu.

Dosyadaki notlara göre yüz yirmi fotoğraf daha çekilmişti –tam bir portföydü bu– ve bu fotoğraflar, içerideki ve dışarı-

daki diğer odaların yanı sıra evdeki pek çok eşyanın ayrıntılarını gösteriyordu. Bu fotoğraflar spesifik bir katalog oluşturuyordu: Kapılar, merdivenler, yatak, mobilya, tokmaklardaki lekeler. Her şey.

Fotoğraflara dikkatle baktım, ama bir şey göremedim. Bu yüzden daha dikkatli baktım. Kendimi o evde hayal etmeye çalıştım. Bu zordu, çünkü elimdeki fotoğraflar yalnızca yatak odasını gösteriyordu. Kendi deneyimlerimden beklediğim doğal bilgi akışı gelmiyordu.

Raporlara baktım. Kocası onu, bütün vücudu çarşafla örtülmüş bir halde bulmuştu. Katili yaptığı şey yüzünden kendini kötü mü hissetmişti? Onu bir nezaket hareketiyle mi örtmüştü?

Toksikoloji raporunu okudum. On sayfalık raporun, yalnızca zamanımı harcadığımı ve vücudunda uyuşturucu, alkol ya da zehir bulunmadığını söylediğini anlamak için bütün yemek molamı ziyan etmiştim.

Otopsi raporu daha da uzun, ama daha az karmaşıktı. Okuması kolaydı ve daha bitirmeden sonunun nasıl olduğunu anlamıştım. Rapor, Daniela'nın yaşadıklarını hiç de coşkulu olmayan bir tarzda anlatıyordu. Belki de patolog bunun gibi vakaları çok görmüş ve sıkılmıştı. Raporda bir kadın bedenini ve anatomisini gösteren diyagramlar da bulunuyordu. Patolog, Daniela'nın yaşadığı olay sırasında nerenin ve neyin zarar gördüğünü anlatmak için bu diyagramları kullanmıştı. Meni kalıntısı yoktu. Kondom kullanılmıştı. Kasık tüyleri katil tarafından yıkanıp taranmıştı. Böylece katil geride bıraktığı bütün kıl ve hücreleri temizlemişti. Bu benim yaptığım bir şey değildi ve bundan sonra da yapmazdım – ama fena fikir

değildi. Katilin deli olmadığını ve adli tıptan haberdar olduğunu gösteriyordu.

Morlukların olması gereken yerde geniş çaplı morluklar vardı ve iki kaburgası kırıktı. Gözüne ve ağzına birer yumruk yemişti. Daha eski yaraları da vardı – ölümünden iki ay öncesine dayanan yaralar. Rapor edilmemiş yaralar. Patologun görüşüne göre bunlar dövülme sonucu oluşmuş yaralardı. Bu yüzden Daniela gördüklerine alışıktı. Ölüm nedeni: Boğulmaydı.

Otopsi raporunun gerisi standart ve sıkıcıydı. Bir arabanın tamirinden sonra yazılan rapora benziyordu. Ceset tamamen parçalanıp test edilmişti. Organların ağırlığı, beynin büyüklüğü. Otopsi sırasında çekilen fotoğraflarla ilgili ayrıntılar iki sayfa sürüyordu: Ellerinin, boynunun, ayaklarının fotoğrafları. Bunlarla ilgilenmedim bile.

Parmak izi yoktu. Katil benimkilere benzer lastik eldivenler takmıştı. Kapı tokmaklarına eldivenlerin kalıntısı sıvaşmıştı. Kurbanın üstünde de bol miktarda kalıntı vardı. Katil çift eldiven giymiş olmalıydı, çünkü bulunan izlerde kabartı sınırları yoktu. Bir tek göz kapaklarında gizli izler bulunmuştu, ama bunlar da kısmiydi ve kullanılamayacak kadar bozulmuştu. İnsan derisinin güzelliği de buradaydı – parmak izinin yapışmakta zorluk çektiği tek yer insan derisiydi. Ama polis başka yerlerde olsa da saç bulmuştu. Halı ipliği. Ve ayakkabı izi de. Şimdiye kadar buldukları izler kocaya ve olay yerinde çalışan polis memurlarına ve dedektiflere ait görünüyordu. Olay yerini temiz tutmak olanaksız görünüyordu. Bunu yapmak için odanın kocaman plastik bir kabarcık içine alınması, kanıt toplamak için kimsenin içeri girmesine izin verilmemesi gerekiyordu.

Polisin olay yerine giden kendi adamlarına ait özel bir DNA veri tabanı vardı. Bu şekilde kendi adamlarının bıraktığı kanıtları dışlayabiliyorlardı. Sonra kurbanın arkadaşlarından, ailesinden ve komşularından örnek alıyor, sahayı daraltmaya çalışıyorlardı. Dün gece geride bir sürü iz bırakmıştım: iki bira kutusunda salya, halı iplikleri, saç. Ama benim sabıka kaydım bulunmuyordu. Adımı o örneklerle birleştirecek bir şey yoktu. Yani özgür bir adamdım.

Daniela'yı öldüren her kimse onun sabıka kaydı olabilirdi.

Geride bıraktığım kanıtlar benim cinayetlerimi birbirine bağlıyordu. Walker'ı bu kadınların arasına katmak kimin kararıydı bilmiyorum, ama kötü bir karardı.

Elmamı bitirdim. Yiyecek başka bir şeyim kalmamıştı. Bugün yumurta yoktu. Öğle yemeği saati neredeyse bitiyordu, ama hâlâ otopsi raporunu inceleyecek zaman vardı. Daniela'nın tırnakları ölümden sonra kesilmişti ki bu, katili tırmaladığı anlamına geliyordu. Ben de birkaç kez tırmalanmıştım, ama yüzümden hiç. Bunun benim için bir sakıncası yoktu, çünkü işimin bir parçasıydı. Yalnızca o sıyrıklar kayboluna kadar kollarımı hiç sıvamazdım o kadar. Kanıtları gizlemek için öldürdükten sonra kadının tırnaklarını kesmek hiç aklıma gelmemişti. Neden bu kurbanın tırnaklarını kesip kasık tüylerini yıkamıştım da diğerlerine aynı şeyi yapmamıştım? Polis bu kurbanı benimkilerin arasına nasıl katabilirdi?

Fotoğrafları ve dosyaları, konferans salonundan aldığım kasetle birlikte evrak çantama koydum, kilitleyip tezgâha bıraktım. Daha fazla odanın, daha az insanın bulunduğu, ama konferans salonunun olmadığı dördüncü kata çıktım. Elektrik süpürgem ve paspasımla aynı işlemi orada tekrarladım. Her-

kese merhaba dedim. Herkes bana en iyi arkadaşlarıymışım gibi gülümsedi.

Ben işimi yapıyordum, hem de iyi bir şekilde. Herkesten önce, dört buçukta bitiriyordum. Bu da benim erkenden otobüse binmemi sağlıyordu. Çıkarken herkese merhaba diyordum, onlar da bana iyi akşamlar diliyordu. İyi bir akşam geçireceğimi söylüyordum. Sally seslenip hoşça kal diyordu, ama ben onu duymazdan geliyordum.

Christchurch hayat kaynıyordu. Trafik yolları tıkıyordu. Yayalar kaldırımları. Aralarından geçerken kimse benim kim olduğumu bilmiyordu. Bana bakarken bütün gördükleri tulumlu bir adamdı. Hayatları benim ellerimdeydi, ama bunu bilen tek kişi bendim. Bu, yalnız ve güçlü bir duyguydu.

Otobüs durağında bekleyen birkaç kişi vardı. Eğer istersem hemen öldürebileceğim, belirli bir özelliği olmayan insanlar. Otobüs gelince, en son ben bindim. Evrak çantam her zamanki gibi sağ elimde, biletim sol elimdeydi. Bileti ona uzattım.

"Merhaba, Joe." Bana kocaman gülümsedi.

"Merhaba, Bayan Selena. Nasılsınız?"

"Çok iyiyim, Joe," diye cevap verdi, biletimi basarak. "Seni dün özledim, Joe."

Angela'nın evine giderken otobüse binemezdim. "Geç kalmıştım, Bayan Selena."

Bana biletimi uzattı. Hareket etme şeklini, sesini, gözlerinin beni aşağı yukarı süzüşünü seyrettim. Sabun ve parfüm gibi kokuyor, birlikte olduğum öteki kadınları düşünmeme neden oluyordu. Omuzlarındaki siyah saçları biraz nemliydi. Duş alırken aklında benim olduğumu hayal ettim. Zeytin ren-

gi teni ona egzotik bir görüntü veriyordu ve erotik bir aksanla konuşuyordu. Güzel, sıkı bir vücudu, sıkı bir teni vardı. Koyu mavi gözleri bana bakarken, Bay Stanley'nin gördüğünden daha farklı bir şey görüyordu. Bay Stanley, sağlıklı bir bedenin içine hapsolmuş ölü bir kişilik görüyordu. Bayan Selena ise onu tatmin edebilecek bir adam görüyordu. Parmaklarını bilerek elime sürttü. Beni istiyordu. Ne yazık ki ben onu otobüs şoförü olarak o kadar seviyordum ki onun bu isteğini yerine getiremezdim. Belki iş değiştirene kadar beklerdim.

Otobüsün içinde yürüdüm. Kalabalık değildi, ama birinin yanına oturmak zorundaydım. Genç bir punk'ın yanına oturdum. Onunla sohbet etmeyi hayal bile etmezdim, çünkü havadan sudan konuşabileceğini sanmıyordum. Tamamen siyah giyinmişti, boynunda siyah, zımbalı bir boyunluk vardı. Kırmızı saçları, burnunda küpeler, kulaklarında halkalar vardı. Bu güzel şehrin normal vatandaşlarından biriydi. Alt dudağından boynuna kadar bir zincir iniyordu. Sifonla zihnini akıtabilir miyim diye bu zinciri çekmeyi düşündüm. Tişörtünde *Endişelenme, himen manevrasını biliyorum*, yazıyordu.

Eve vardığımda saat beş buçuktu. Evrak çantamı açıp minik kaseti çıkardım, giysilerimi değiştirirken dinledim. İlginç bir şey yoktu. Konferans salonundaki polisler ellerinde hiçbir şey olmadığını itiraf ediyorlardı. Medya dışında çok az ipuçları vardı.

Gülmemi bastırıp kaseti çantama attım. Yarın değiştirirdim.

Kanepeye oturup balıklarımı seyrettim. Yem verince suyun üstüne çıkıp yemeye başladılar. Hafızaları beş saniyelik de olsa yemi hemen tanıyorlardı. Beni de tanıyorlardı. Parmağımı çanağın kenarına koyunca takip ediyorlardı. Bazen

hepimizin beş saniyelik hafızası olsa, toplum harika olurdu diye düşündüm. İstediğim kadar insan öldürebilirdim. Ama o zaman belki ben de insan öldürmekten hoşlandığımı hatırlamazdım, bu yüzden belki bu o kadar da iyi bir şey olmazdı. Birini bağlarken neden orada olduğumu unutabilirdim.

Turşu ve Yehova yemeyi bitirip durmadan yüzme rutinine geri dönünce evrak çantamı alıp dışarı çıktım. Birkaç blok yürüdüm. Yolun kenarına park etmiş arabaları inceledim. On beş dakika sonra aldığım dosyanın ikinci sayfasında yazan adrese gidiyordum. Koltuklarına ve halısına sigara dumanı kokusu sinmiş olan bir Honda Integra'daydım. 94 ya da 95 model, şarap kırmızısı, beş vitesli, enjeksiyonlu. Sürmesi güzeldi. Bagajda bir cesedin ağırlığı olmadan direksiyon çevirmenin daha kolay olduğunu fark ettim. Daniela Walker'ın evini yavaşça geçtim. Dün inşa edilmiş gibi görünen, iki katlı bir kent eviydi. Parlak kırmızı tuğlaları, koyu kahverengi çelik çatısı, alüminyum pencere pervazları vardı. Köşelerinden birinde fiyat etiketi sallanıyor olması beni şaşırttı. Bahçe dağınık görünüyordu, ama fazla büyük değildi: Birkaç çalı, birkaç ağaç, çiçek yığınları vardı. Bunların üstünde de fiyat etiketi yoktu. Garaj yolu kaldırım taşlarıyla, ön kapıya giden yol parke taşlarıyla kaplıydı. Bahçe kuru ve uzundu. Posta kutusu reklamlarla doluydu. Cüce biblosu kırmızı pantolonu ve mavi gömleğiyle bahçede yan yatıyordu. Vurulmuşa benziyordu.

Bloğun etrafından dolaşıp kimsenin beni seyretmediğinden emin olunca kenara çektim. Arabadan atlayıp kravatımı, ceketimi düzelttim, çoraplarımın içine girip gerzek gibi görünmediğimden emin olmak için pantolonumu çekiştirdim. Evrak çantamla birlikte ön kapıya gittim. Çantamı nadiren bırakırdım.

Kapıyı çaldım.

Bekledim.

Tekrar çaldım.

Bekledim. Tekrar çaldım.

Evde kimse yoktu. Tam raporda yazdığı gibi. Bir numaralı şüpheli olarak gördüğüm kocası, cinayetten beri eve gelmiyordu. Postalarını şu anda çocuklarıyla birlikte kaldığı annesinin evine yönlendirmişti.

Kapıdaki polis kordonu cinayetten iki gün sonra kaldırılmıştı. Bunlar belayı davet eden türde şeylerdi. Vandalizmi davet ederdi. Büyük bir düğmeye "Basmayın" levhası koymakla aynı şeydi.

Ceplerimi karıştırıp mendilimin altındaki anahtarlarımı buldum. Kilitle en fazla on saniye uğraştım. Bu konuda iyiydim.

Omzumun üstünden caddeye baktım. Yalnızdım.

Kapıyı açıp içeri girdim.

9

Sally işten Joe'yla aynı saatte çıkıyordu. Ona yetişmeye çalışsa da, hatta arkasından birkaç kez seslense de Joe onu duymamıştı. Joe otobüs durağına vardıktan hemen sonra otobüs, sarsılıp bir dizel bulutu çıkararak uzaklaşmıştı. Sally onun nereye gittiğini merak ediyordu. Bazen yürüyor, bazen otobüse biniyordu. Anne babasıyla mı yaşıyordu? Kendisi gibilerle mi yaşıyordu? Joe'nun en sevdiği yanı bağımsız görünmesiydi ve bir apartman dairesinde tek başına yaşayıp kendine baktığını öğrense hiç şaşırmazdı. Acaba ailesi var mıydı? Onlardan hiç bahsetmiyordu. Ailesi olduğunu umuyordu. Joe'nun bu dünyada yalnız olması fikri çok rahatsız ediciydi. Onun hayatına daha fazla girmek için biraz daha çaba sarf etmeliydi. Eğer hâlâ hayatta olsaydı insanların Martin'in hayatına daha çok girmelerini isterdi.

Martin bugün yirmi bir yaşında olacaktı. Kutlamak için ne yapacaklardı? Aile ve arkadaşlarını davet ettikleri bir parti verebilirler, balonlar şişirip yarış arabası biçimindeki çikolatalı pastaya yirmi bir tane mum koyabilirlerdi.

İşe geldiğinde arabasını park ettiği otopark binasına doğru yürüdü. Joe'ya onu arabasıyla eve bırakmayı teklif etmeliydi: Joe bundan hoşlanabilirdi. Ve onu daha iyi tanıyabilirdi. Yarın ona soracaktı.

Christchurch güzel bir şehir, diye düşündü. Karanlık suları ve yeşil kıyılarıyla, şehrin içinden geçen yeşil bir şerit gibi görünen Avon Nehri boyunca yürüyüş yapmayı seviyordu. Bazen öğle yemeğini orada yiyor, çimenlerin üstüne oturup ördekleri seyrediyor, onlara ekmek atıyordu. Joe'dan kendisine katılmasını istemeliydi. Bundan hoşlanacağına emindi. Joe'yu kardeşine gittikçe daha çok benzetiyordu ve artık Martin'e yardım edemediğine göre belki Joe'ya edebilirdi. Bu çok çılgınca bir fikir miydi?

Park binasının dışında oturan evsiz adama sandviç dolu torbayı verdi. Adam torbayı açıp içine baktı.

"Bugün nasılsın, Henry?"

"Daha iyiyim, Sally," dedi, ellerini çok büyük, çok eski kot pantolonunun cebine sokarak. "Daha iyiyim. Baban nasıl?"

"Fena değil," dedi, ama tabii ki iyi değildi. Durumu kötüye gidiyordu. Parkinson hastalığında böyle olurdu. Daha iyiye gitmezdiniz. Hastalık bedeninize davetsiz gelirdi. Yerleşir, sonsuza dek kalırdı. Kötüleşmemek, umabileceğiniz en iyi şeydi. "Bu hafta doğum günü var. Onu yemeğe götüreceğiz," dedi, ama bu pek eğlenceli olmayacaktı. Martin öldüğünden beri babasının doğum günleri hiç eğlenceli olmuyordu. Bir ay önce ya da bir ay sonra olsa, belki eğlenceli olabilirdi, ama aynı hafta içinde olması...

"İyi eğlenceler," dedi Henry, onun düşüncelerini bölerek. "Benden selam söyle. Ve unutma Sally, İsa seni seviyor."

Sally gülümsedi. Buraya park ettiği için Henry'yi her gün görüyordu. Ona ilk sandviç yapmaya başladığından beri (ona asla para vermezdi – para doğruca uyuşturucuya gider, bu da Henry'nin günah işlemesine neden olurdu) İsa'nın onu sevdiğini söyleyen hep kendisi olmuş, Henry'nin cevabı hiçbir za-

man olumlu olmamıştı. Henry ona İsa'nın ve Tanrı'nın kendisinden nefret ettiğini söylerdi. Tanrı onu işsiz bırakmıştı. Tanrı onu evsiz bırakmıştı. Sally, bunun nedeninin Henry olduğunu göstermeye çalışmıştı. Henry, insanların umurunda olmadığını, eğer insan Tanrı'nın suretinde yaratıldıysa ve o adam kendisine yardım etmek için bir şey yapmıyorsa, Tanrı'nın da onun için hiçbir şey yapmadığı anlamına geldiğini söyleyerek cevap vermişti. Eğer Tanrı yeryüzüne dolaşmaya inse ve Henry'yi o park binasının önünde oturmuş yiyecek ve para için dileniyor halde görse, onu görmezden gelip yürümeye devam ederdi. Tıpkı insanların her gün yaptığı gibi.

Sally hariç. Sally asla yardıma ihtiyacı olan birinin yanından yürüyüp gitmezdi. Sally, ona aylarca sandviç getirdikten sonra Henry nihayet Tanrı'nın iradesini anlatmasına izin vermişti. Sally onun bunları kendisine yiyecek getirmeye devam etmesi için söylüyor olabileceğini biliyordu.

"Yarın görüşürüz, Henry. Kendine iyi bak."

Henry arkasına yaslanıp naylon torbanın içindekilere uzanarak Sally'nin önerdiği gibi kendisiyle ilgilenmeye başladı. Sally içeri girip asansöre bindi.

Bir dakika sonra araba şehir trafiğine karıştı. Burası gerçekten güzel bir şehir, diye düşündü. Dünyanın en dost canlısı şehri oyunu alabilirdi. Nedeni çok açıktı. Bir sürü iyi insan vardı. İlgilenen insanlar. Yaşı yüzden fazla olan binaların çoğu bakımlıydı, şehri köklerine bağlıyordu ve yenilemelerin çoğu binalar kadar eski görünecek şekilde yapılıyordu. Bu pahalı bir uygulamaydı, ama şehrin geleneğini koruyordu. Bir sürü çiçek yatağı, bir sürü ağaç, şehir merkezinden akan bir nehir: Yaşamak isteyebileceği başka bir yer olabilir miydi?

10

İlk fark ettiğim şey, bu evin ne kadar boğucu olduğuydu. Bir kurutma makinesinin içi gibi. Noel ve Yeni Yıl'ın sıcağı birikmişti. Keşke kapıyı açık bırakabilseydim.

Sıradan bir gezintinin zamanı gelmişti. Buzdolabında birkaç şişe bira buldum. Neden olmasındı? Oturup Daniela'nın dosyasına bakarken içtiğim biranın beni serinlettiğini hissettim. Bitirince şişeyi çantama koyup üst kata çıktım.

Burası daha da sıcaktı. Ceketimi çıkarıp üst kattaki küçük masaya koydum. Yer açmak için vazoyu yere ittim. Kırıldı. Ah, boş ver. Ceset ana yatak odasında bulunmuştu. Daha fazla zaman kaybetmeden doğruca oraya gittim.

Pencereler batıya bakıyordu ve batan güneş doğruca içeri giriyordu. Yatak odası girdiğim diğer evlerdeki kadardı. Koyu renk halı hem mavi, hem yeşil görünüyordu. Yerde her biri numaralı bir düzine kadar plastik tabela vardı. Bunlar bazı restoranların ve kafelerin kimin somon veya latte ısmarladığının kaydını tutmak için verdikleri fişlerden biraz daha büyüktü. Dosyada, o noktada bulunan şeyleri temsil eden numaralar yazılıydı: Saç, kan, iç çamaşırı. Oraya buraya yedek kanıt torbaları atılmıştı. Polisin bütçesini tutturamamasına şaşmamak gerekti. Ne zaman birini öldürsem, bu, polisin bi-

raz daha para bulması gerektiği anlamına geliyordu. Umarım sonunda bu benim maaşımı etkilemezdi.

Duvarlar, bu oda için fazla parlak olan kırmızı bir duvar kağıdıyla kaplanmıştı. Bu evi daha da sıcak gösteriyordu. Ölüm kokusu henüz evi terk etmemişti. Halıya işlemişti ve herhâlde hep orada kalacaktı. Pencereler karşı duvarın büyük bir bölümünü kaplıyordu. Yan tarafımda içine girilen bir gardırop vardı. Yatağın üstünde Afrika ya da Avustralya'ya ait gibi görünen, yabancı bir bölgeye ait baskı resim asılıydı. Resmi annem için almayı düşündüm. Yatağın yanındaki konsolda her zamanki ıvır zıvırlar duruyordu: Ağrı kesici, gece kremi kavanozu, çalar saat ve bir kutu mendil. Yatağın diğer tarafında da aynı konsoldan vardı. Evin her yerine olduğu gibi buraya da beyaz parmak izi tozu serpilmişti. Kokaine benziyordu.

Dosyadaki yatak odasının krokisine baktım. Bütün katın krokisi de vardı. Burada kaybolmanız mümkün değildi. Haritanın amacı her şeyin nerede bulunduğunun düz bir perspektifte anlatılmasıydı. Kroki, yatağın diğer tarafında, banyoya açılan bir kapı olduğunu söylüyordu. Haritayı izleyip doğruyu söylediğini gördüm.

Ceset yatağın üstünde bulunmuştu. Cesedin etrafını çevreleyen çizgiler hâlâ oradaydı. Bir okul çocuğu tarafından çizilmişe benziyordu. Polis departmanındaki en kolay iş bu olmalıydı. İş görüşmesini hayal edebiliyordum: "Bu portakalın etrafını çizebilirsen, iş senindir."

Plastik rakamların ve kanıt torbalarının üstünden atlayıp odada dolaştım. Yatağın kenarına oturdum. Cesedin yerini gösteren çizgiler biraz oynadı. Şimdiye kadar gösterdiğim gayret bir vazo devirmek ve rahat bir yatağın üstüne otur-

maktan ibaretti, ama şimdiden terliyordum. Tişörtümün kolunu alnıma sürünce, ıslandı. Kollarımı sıvayıp çantamı yatağın üstüne koydum. Silaha kolayca ulaşabilmek için çantayı açtım.

Ne aradığımı tam olarak bilmiyordum, bu yüzden akşamı birkaç adıma bölmeye karar vermiştim. Bebek adımlarına. Kısa süreli amacım basit olmaktı: uğraşılacak bir şey bul, üzerinde çalış, sonra onu uzun vadeli hedefe çevir. Yedi cinayeti ve eğer bulunursa sekizincisini de bu adamın üstüne yık. Park yeri kartını kanıt olarak kullanabilirdim. Ama çok hızlı gidiyordum. Önce kısa vadeli hedefi gerçekleştirmeliydim.

Etrafıma bakınmaya başladım. Güzel bir yerdi. Burada yaşayabilirdim. Köşede yirmi inç ekranlı güzel bir TV vardı. Fotoğrafta açık olmasına rağmen şu anda kapalıydı. Belki katil ona tecavüz ederken TV seyrediyordu. Belki de Daniela seyrediyordu. Sahte gülümsemeli aile fotoğrafları duvarları ve konsolu dolduruyordu. Gözleri bana bakıyorsa da ben hissetmiyordum.

Yatağın yanındaki ikinci konsolun üstünde bir bulmaca dergisi ve bir telefon duruyordu. Ama telefon çalışmıyordu. Duvardan sökülmüştü. Yatağın yanında TV'nin kumandası duruyordu. Bütün düğmelerine beyaz parmak izi tozu dökülmüştü. Dergiyi çantama koydum, sonra dolabı kontrol ettim. Güzel giysilerdi. Daniela'nınkiler benim tipim değildi. Kocasınınkilerin de bedeni yanlıştı. Çekmeceleri karıştırdım, ama bir şey bulamadım. İç çamaşırları yumuşatıcı kokuyordu ve yüzüme sürdüğümde yumuşacıktı. Bir külotu çantama attım.

Banyoda ilginç bir şey yoktu. Lavabonun üstünde duran kocasının elektrikli tıraş makinesi benimkinden güzel görü-

nüyordu. Bu, kocanın geride bıraktığı çok sayıda şeyden bir tanesiydi. Yatak odasına dönüp yatağın aynı köşesine oturdum. Bıçaklarımı korumak için önce iç çamaşırına sardığım tıraş makinesini çantama koydum.

Kırmızı duvarlar. Mavi-yeşil halılar. Neyin moda olduğunu, neyin olmadığını hiç bilmezdim, bu yüzden bu renklerin moda olma yolunda mı ilerlediğini, yoksa şimdiden modalarının mı geçtiğini ya da tekrar moda mı olduklarını bilmiyordum. Bu renklerden hoşlanmam mı gerekiyor, onu bile bilmiyordum.

Dikkatini yoğunlaştır.

Tekrar otopsi raporunu düşünmeye başladım. Daniela katilini tırmalamayı başarmıştı. Bileklerinde arkadan bağlandığını gösteren izler olduğundan, katil onu boğmaya başlamadan önce tırmalamış olmalıydı. Bir keresinde göğsüm o kadar tırmalanmıştı ki, dikiş gerekmişti, ama doktora gidemeyeceğim için süpermarkete gidip Band-Aid dikişlerinden almıştım. Yarayı kapamak için yarım düzine kullanmak zorunda kalmıştım. Yara güzelce iyileşmişti. Enfeksiyon hariç.

Olay yerinde bulunan tek kan kadınınkiydi. Katil onu bıçaklamamıştı – yalnızca yüzünü birkaç kez yumruklamıştı. Yüzünü yastığa bastırması yüzünden yastıkta oluşan kan damlaları kırmızı gözyaşlarına benziyordu. Yere daha fazla kan damlamıştı. Ön kapının tokmağında eldiven izlerinin yanı sıra kurbanın kanının bulaşığı da vardı.

Raporları bir kez daha okuyup gerçeklerle karşılaştırdım. Paramı hâlâ kocaya yatırıyordum, ama artık o kadar da iyi bir bahis gibi görünmüyordu – kocanın son derece iyi bir tanığı vardı. Kurbanın cesedi kolları göğsünde kavuşturulmuş halde bulunmuştu ve üzerine çarşaf örtülmüştü. Gözleri açıktı,

ama gözlerdeki gizli izler katilin, kurbanın gözlerini temizlik yapmak için eldiven takmadan önce kapattığını gösteriyordu. Eğer öyleyse gözleri kendi kendine tekrar açılmıştı. Daha önce söylediğim gibi belki katil bu yaptığından sonra kendini kötü hissetmişti. Belki kaçık aklıyla, kurbana ölümünden sonra biraz saygınlık kazandırmanın ölümünü telafi ettiğini düşünmüştü. Klasik aile içi cinayete benziyordu, kocanın tanığı hariç. Üstelik kocayı cinayetten sonra merkezde görmüştüm. Gerçekten darmadağın olmuştu. Bunu karısına kendisinden başka birinin yapabilmesine inanamıyor gibiydi.

Tekrar rapora baktım. Çalınan bir şey yoktu: Mücevher, nakit para, hiçbir şey çalınmamıştı. Çoğu vakada suçlu koca, olayı ters giden hırsızlık gibi göstermeye çalışırdı. Ben öldürdüğüm zaman hiçbir şey almazdım ve bu insan beni taklit etmeye çalıştığı için o da bir şey almamıştı. Peki, o benim bir şey almadığımı nereden biliyordu? Medyadan olmadığı kesindi. Yoksa yalnızca bir tesadüf müydü?

Neredeyse kırk dakikadır buradaydım. Bir pencere açmalıydım. Hava hâlâ boğucuydu, ama güneş artık o kadar yakıcı değildi. Düşüncelerim çözülmeye başlamıştı. Zaman geçiyordu. Zihnimin durağanlaştığını fark ettim. Gözlerimi olay yerinde gezdirip kendimi katilin yerine koyarak neler olduğunu hayal etmeye çalıştım. Benim gibi bir adam için içeri girmek kolaydı. Birkaç dakika boyunca, can çekişirken Daniela'yı neredeyse hissediyordum.

Ama bulacağımdan emin olduğum cevaplar burada değildi. Kafamın içinde büyük bir kavrayışı, büyük bir keşfi haber veren sirenler ya da çanlar çalmıyordu. Büyük bir keşif yoktu, yalnızca kötü bir tesadüf ve terden sırılsıklam olmuş bir gömlek vardı. Daha kolay olacağını düşünmüştüm. Kah-

retsin, daha kolay olmalıydı. Ama işler hiçbir zaman kolay olmuyordu. Gerçekten istediğin bir şey olunca işler böyle yürümüyordu. Kendime yardım etmek istediğim kadar bu kadına da yardım etmek istiyordum, ama bunun bir önemi var mıydı? Cevapları bulmayı kolaylaştırıyor muydu? Elbette hayır. Yapmayı istediğim tek şey, bedava tıraş makinesini ve bulmaca dergisini alıp buradan gitmek ve bir daha da geri dönmemekti. Eve gidip balıklarımı yemlemek ve biraz kestirmek istiyordum. Hayatımdaki bütün olaylar gibi bunu da geride bırakmayı istiyordum. Yoluma devam etmeyi. Neye doğru, ondan emin değildim.

Gerinmeye ve esnemeye başladım. Gitmeye, vazgeçmeye hazırdım. Sıcak hava bu ümitsizlik duygusunun sürmesine neden oluyordu. Esnemek hızla, arka arkaya ateş eder gibi hızlı bir şekilde göz kırpmama neden oldu. Bunun sonucunda gözlerime kan akışı hızlandı. Gözlerim daha keskin görmeye başladı, odaya yeniden odaklandım, nesneler üç boyutlu resimlermiş gibi görünüyordu

Ve işte oradaydı!

Bir anda birkaç farklı düşünce ve duygu üstüme gelmeye başladı. Öncelikle tiksinti hissettim. Bu kadar uzun süredir burada olup bunu şu ana dek görmediğim için kendimden utandım. Birden önemli olabilecek bir şeye baktığım için –daha doğrusu bir şeye bakmadığım için– heyecanlanmıştım. Ve en fazla da rahatlama hissediyordum. Yeniden ileri gidebileceğim için, soruşturmadan vazgeçmek zorunda kalmayacağım için –en azından şimdilik– müteşekkirdim. Ve Daniela hak ettiği adaleti göreceği için rahatlamıştım.

Sırıtmaya başladım. Şansıma inanamıyordum. Ama tabii ki bu şans değildi. Benim zekâmın bir sonucuydu. Ve kavrayışımın. Evet, bu daha çok kavramayla ilgili bir şeydi.

Fotoğrafları alıp karıştırmaya başladım. Sonunda duvarı ve koridora açılan kapıyı gösteren fotoğrafı buldum. İnceledim. Havaya kaldırdım. Olay yerini inceledim. Resimde de gerçekte de kapı eşiğine baktım. Aynı duvarlar. Aynı halı. Aynı zorlayıcı tarz. Resimde canlı yeşil görünen saksı bitkisi gerçekte kahverengi ve solgun görünüyordu. Karındeşen hariç herkes tarafından ihmal edilmişti. Fotoğrafta duvarın dibinde, saksının yanında bir dolmakalem duruyordu. Gerçekte ise saksının yanında bir tükenmez kalem vardı. Tabii ki bu yalnızca bir kalemdi, normal düzen içinde önemsizdi. Onu ilginç hale getiren şey, listelenip alınmamış olmasıydı ki bu da önemsiz görüldüğü anlamına geliyordu.

Ama aslında çok önemliydi. Orijinal kalem siyah mıydı? Kılıçtan daha güçlü müydü? Bitkinin yanına gidip çömeldim, duvara baktım. Küçük izi görmek zordu, ama olanaksız değildi. Biraz daha yaklaştım. Ortadaki minik mürekkep noktasını görebiliyordum. Orijinal kalem duvara mı fırlatılmıştı? O kalem şimdi neredeydi? Neden bu kalemle yer değiştirmişti? Daniela kalemle adamın bir yerini mi kesmişti? Bu yüzden mi buraya fırlatılmıştı? Eğer öyleyse üzerinde saldırganın DNA'sı var demekti. Katile giden bir haritaydı bu. Kalem kendi bireysel fotoğrafını çeken türde bir şeydi. Hatta belki iki ya da üç fotoğraf. Kendi bireysel raporunu bile hazırlardı.

Eldivenli elimle kalemi aldım. İnce, beyaz toz tabakasıyla kaplıydı. İzleri alınıp bırakılmıştı, ama önemli bir şey çıkmamıştı. Kalemler fotoğraflar çekildikten sonra, ama parmak izi alınmadan önce değiştirilmişti. Peki, kalemleri kim değiştirmişti?

Katil. O değiştirmişti. Ve bu zaman zarfı içinde bu odaya bir tek burada çalışan kişiler girmişti! Katil polis olmalıydı.

Birkaç saniye için gözlerimi kapatıp olanları hayal etmeye çalıştım. Katil buraya geldi. Kadına saldırdı. Yüzüne vurdu. Kadın ona kalemi sapladı. Ciddi şekilde değil, ama katilin öfkelenerek kalemi duvara fırlatmasına yol açacak şekilde. Kalemin ucu duvarda o deliği açtı. Katil kadını yatağa fırlattı. Onu öldürmeyi planlamamıştı, ama kendisini tanımasına engel olmalıydı. Her şey kendiliğinden gelişmişti. Plansız bir şekilde. Onu bağlamak için evindeki şeylerden yararlanmış olmalıydı. Tırnaklarının altındaki izleri yok etmek için tırnaklarını kadının kendi makasıyla kesmişti. Kasık tüylerini taramak için kadının kendi tarağını kullanmıştı. Bunların hiçbirini yanında getirmemişti, çünkü bunlar planın bir parçası değildi. Kadın ölünce kendini suçlu hissetti. Geride bıraktığı izleri gizlemek için yapabileceği her şeyi yaptı, sonra cesedin gözlerini kapatıp üstünü örttü. Ama oradan çıkması gerekiyordu. Hızla. Belki onun için dua etti. Belki etmedi. Ama kalemi unuttu – daha sonra ölümünü soruşturmaya gelene kadar. O zaman kalemi yerde görüp hatırladı. Fotoğraflar zaten çekilmişti. Kalemi öylece alamazdı. Ama yerine koyabileceği başka bir dolma kalemi yoktu. Bu yüzden kimsenin farka dikkat etmeyeceğini umarak riske girdi ve bir süre kimse fark etmedi de. Ama ben hiç kimse değildim. Ve kimse mükemmel değildir. Bu yalnızca bir kalemdi, odanın köşesindeki saksının yanında duran bir kalem. Odanın ortasında bir ceset vardı. Ceset klasik bir yanlış yönlendirme vakası haline gelmişti. Bir şeye bakarken diğerini kaçırıyordunuz.

Gözlerimi açtım. Bir saattir buradaydım ve katilin bir polis olduğunu şimdiden anlamıştım. Dahası haklı olduğuma emindim. Okuduğum bütün kitaplarda seri katil polis çıkardı. Ya da koroner veya adli tıp görevlisi. Şimdi neden olmasındı?

Bu vaka neden farklı olsundu ki? Sonunda polisin katil çıkması garip biçimde düş kırıklığı yaratacak kadar basitti. Katil koca ya da erkek arkadaş değilse, tanığın polislerden oluşan şüphelilerden birini seçmesi yeterdi.

Bana daha fazla yardımı olamayacağı için kalemi yerine bıraktım. Dönüp çantamı topladım. Bağırmak, şarkı söylemek, dans etmek, böyle bir ana eşlik etmesi gereken siren, çan ve ıslık seslerini duymak istiyordum. Ön kapıya vardığımda bu eve veda etmek için kapıya sırtımı döndüm. Buraya geri dönmem için bir neden yoktu. Koridora ve ona açılan odalara baktım. Hem de hiçbir neden yoktu.

Yalnız...

Sırıtarak hızla üst kata koştum.

11

Sally, işten eve döndüğünde annesini üst katta ağlarken buldu. Önce kapısında durdu. Anne babasının odasına girip girmeme konusunda tereddütlüydü. Martin öldüğünden beri annesi çok ağlıyordu.

"Sally?"

"Merhaba anne. İyi misin?" diye sordu Sally, annesi için *iyi*'nin uzun zaman önce bittiğini düşünerek.

"İyiyim. Neden böyle olduğumu bilmiyorum."

Sally kolunu annesinin omzuna attı. Annesi önce irkildi, ama sonra rahatladı. Oda tütsü kokuyordu ve sıcak hava biraz ağırlaşmıştı. Annesinin neden böyle olduğunu kendisi de annesi de çok iyi biliyordu. Martin'in doğum günüydü. Ölen kardeşine bir doğum günü kartı alıp yazmış, sonra çekmecesinin derinliklerine, giysilerin altına koymuştu. Anne babasının da aynı ya da benzer şeyler yapıp yapmadığını bilmiyordu. Eğer yapıyorlarsa bu pek de sağlıklı bir şey sayılmazdı. Tabii ki bu konuda konuşmuyorlardı. Bu konuda konuşmak kederlerini daha da canlı bir hale getirecek, üzerlerinde yükselmeye ve onları aşağıya doğru bastırmaya devam edecekti. Bazı açılardan Joe'yu kıskanıyordu. Onun kadar basit olmak, dünyadaki acılar için endişe etmek zorunda kalmamak, yalnızca A noktasından B noktasına gitmek, insanları mutlu et-

mek, yollarından çekilmek ve kendisi için bir hayat kurmak istiyordu.

"İyisin anne," dedi. İşte yine o sözcük çıkmıştı karşısına. "Babam doğum gününü sabırsızlıkla bekliyor."

Annesi başını salladı ve akşam yemeğine çıkmanın ne kadar iyi olacağı hakkında konuşmaya başladılar. Babasının doğum günü zor olacaktı. Babası geçen yıl doktor randevusu ve mezar ziyareti dışında hiçbir şey için dışarı adım atmamıştı. Salı gecesi dışarı çıkıp çıkamayacakları hâlâ kumar gibi bir şeydi.

Sally pencereyi açtı. Dışarıdaki hava serinlemişti. Yatak odasının ağır havası dışarı çıkarken temiz hava içeri süzüldü. Babasının hastalığının da bu kadar kolayca değiştirilebilmesini diledi. Babasını kurtarabilmek için hastalığı kolayca kendi bedenine alabilirdi. Martin'e olanlardan sonra yapabileceği en hafif şey olurdu bu.

"Üzgünüm," dedi annesi, başını kaldırıp bir avuç dolusu nemli mendili bırakarak. "Eskiden daha güçlüydüm." Boynundaki haçı ovmaya başladı.

"İyi olacak, anne," dedi Sally, görüş açısına girip çıkan haça bakarak. "Göreceksin."

O gün Martin'in doktoru onları Martin'i nereye gömeceklerini sorusuyla baş başa bırakan haberi verdiğinden beri annesi bu sözleri defalarca tekrarlamıştı. Gariptir ki en az acı çeken Martin'di, çünkü öldüğünü anlamıyordu. Son gün bile iyi olacağına inanıyordu. Herkes öyle düşünmez miydi?

Evet. Hayat her zaman daha iyi olacaktı.

Bütün yapmaları gereken bunu hatırlamaktı. Bütün yapmaları gereken inanmaktı.

Zihni yavaşça Joe'ya döndü. Onun Tanrıya inanıp inanmadığını merak etti. İnandığını tahmin etti – inanmamak için fazla iyiydi. Yine de bunu öğrenmeye karar verdi, çünkü Tanrı aralarındaki ortak nokta olabilirdi.

12

Fikirlerin nereden geldiğinden emin değildim. Yakın, ama bu dünyadan olmayan boyutlarda öylece yüzüyorlar ve zihinlerimiz uzanıp onları topluyor olabilirdi; veya zihnimizdeki bir dizi ateşli sinaps soğuk verileri ölçüp biçiyor, soğuk olasılıklara dönüştürüyor olabilirdi; veya basit düşünce zincirleri var olabilirdi. Fikirler herhangi bir zamanda gelebilirdi, genellikle de beklemediğiniz bir zamanda. Benim aklıma fikirler, banyoda, yerleri silerken, kaldırımdan annemin ön kapısına giderken gelirdi. Kendiliğinden gelen fikirler genellikle en iyisiydi. Bazen sizi şoke edip bir karar vermeye zorlardı. Yalnız geriye dönüp baktığınızda iyi mi kötü mü olduğunu söyleyebilirdiniz.

Cesedin bulunduğu yeri gösteren çizgiyi ve kan lekesini gizlemek için yatağın üstüne bir çarşaf örttüm. Yerdeki plastik numaraları alıp dolaptaki ayakkabı rafının ve bir yığın eski giysinin yanına attım. Yedek kanıt torbalarını da oraya tıktım. Oda artık olay yerine değil, bakımsız bir eve benziyordu. Parmak izi tozlarını kocanın eski bir gömleğiyle sildim, sonra alt kata inip aynı şeyi yaptım. İşimi bitirip dışarı çıkana kadar saat dokuzu geçmişti. Güneş batmıştı, ama henüz karanlık değildi. Yirmi dakika daha öyle kalacaktı.

Honda'ya doğru yürüyüp bindim, evrak çantamı yolcu koltuğuna fırlattım. Bu arabayı gördüğümden beri lastik el-

divenler takıyordum. İçindeki parmaklarım terliyordu, ama parmak izi bırakmaktan iyiydi. Eldivenleri çekip çıkardım. Ekstra deri gibi olmuşlardı. Ellerimi kurulayıp yedek çifti giydim. Böyle çok daha iyiydi. Arabayı kente doğru sürdüm. Yapacak işlerim vardı, ama geç saatlere kadar kalmak istemiyordum. Masum bir kurban aramak yerine, bir bedel karşılığında memnuniyetle kurban olacak birini bulmaya karar verdim.

Onu şehir merkezinde Manchester Caddesi'nin köşesinde dikilirken buldum. Eteği o kadar kısaydı ki kalın bir kemer gibi duruyordu. Üstü de kısacıktı. File çorap giymişti. Parmaklarında mücevherler, boynunda ve sol göğsünde küçük bir dövme vardı. Diğer fahişeler de ortalıkta dolaşıp adamları kendilerine çekmeye çalışıyordu. Bunlar saçlarından tutulup tır parkından sürüklenerek çıkarılmışa benzeyen kadınlardı. Eğer satıcıları yakınlardaysa, çalıntı arabamın plakasını almış ya da almamış olabilirdi. İki türlü de fark etmezdi.

Arabayı kadının yanına çektim. Daha ben bir şey söylemeden yolcu kapısını açtı. Çantamı açarak ona yer açtım. Doğruca satış konuşmasına geçti, bir menüden okur gibi özelliklerini saymaya başladı. Yirmi dolara, altmış dolara, hatta yüz dolara neler alabileceğimi söyledi. Beş yüze ne alabileceğimi sordum.

Ne istersen bebeğim, diye cevap verdi.

Kapıyı kapatınca arabanın iç lambası söndü, ama sönene kadar ona istediğimden biraz daha uzun süre bakmış oldum. Yirmili yaşların sonundaydı. Çok zayıftı. Üçüncü Dünya ülkelerinin açlıktan ölen çocuklarını gösteren ilandan fırlamışa benziyordu. Siyah kökleri çıkmış sarı saçları vardı. O kadar çok sprey sıkmıştı ki, saçlarını güçlü kuzeybatılılar bile kıpırdatamazdı. Kahverengi gözleri bir şey açıklamıyordu, sanki aklı

başka bir yerdeydi. Belki para için bacakları ve dudaklarıyla erkekleri sarmalamak zorunda kalmayacağı bir dünyayı düşünüyordu. Bana gülünce dudakları ıslak bir şekilde parladı.

Daniela'nın evine yöneldim. Yolda biraz hoşbeş ettik, ama çoğunlukla havadan sudan konuştuk. Eminim haberleri duymuştu ve şehirdeki kadınlara neler olduğunu biliyordu, ama iki dakikadır tanıdığı bir adamla arabada oturmaktan endişelenmişe benzemiyordu. Endişeli olamazdı. Çalışma saatleri dışında ne yaptığı umurumda değildi. O da benim kim olduğumu umursamıyordu. Sonra ortam oluşturmaya başladık. O bana güzel bir arabam olduğunu söyledi. Ben ona harika bir vücudu olduğunu söyledim. O bana harika bir yatak arkadaşı olacağını söyledi. Ben ona beş yüz dolara olsan iyi olur, dedim. Eve vardık. Bloğun etrafında dolaşma zahmetine girmeyip garaj yoluna park ettim. Etrafta birileri varsa bile beni iyi göremezlerdi. Görseler bile kocanın cinsel açlığını bastırmak için eve döndüğünü düşüneceklerdi.

"Arkadan çantamı alabilir misin?"

"Tabii tatlım."

Dışarı çıkıp ön kapıya yürüdük. Kapıyı kilitlememiştim. Açıp onu içeri aldıktan sonra kapıyı arkadan kilitledim.

"İçki içmek ister misin?"

"Burası çok sıcak."

"Yani evet mi?"

"Tabii."

Beni mutfağa kadar takip etti. Nereye gittiğimi bilmek için evin haritasına ihtiyacım yoktu. Işığı yakıp buzdolabını açtım, iki bira şişesi aldım. Ben daha benimkinin kapağını açamadan o yarıya kadar içmişti bile.

Işık arttıkça görünüşü kötüleşiyordu. Uyuşturucu almışa benziyordu. Belki okulu bırakmasa, hamile kalıp çocuk aldırmasa, sonra yeniden hamile kalmasa, daha saygın bir hayat yaşayabilirdi. Fahişelerin saygıdeğer olmadığını söylemiyorum – toplumun ihtiyaçlarını karşılıyorlar. Böyle kısa süre içinde öldürecek ve kimsenin fark etmeyeceği başka kimi bulabilirdiniz ki? İstediğiniz her yere gelirlerdi. Bu çılgınlıktı. Hayatlarını her gece ellerine alıp müşterilerine sunuyorlardı. Bir diğer kolay kurban otostopçulardı, ama onlar da kolay bulunmuyordu. Buradaki numara, kızın yanına yaklaşırken saate bakıp bir yere, belki bir toplantıya yetişmeniz gerektiği izlenimi vermek, onu yalnızca istediği yerin yakınına bırakacak kadar zamanınız olduğunu söylemektir. Bu onlara harika bir güvenlik hissi verir. Arabanıza binmelerini sağlar. Ama ben şehre gelirken hiçbir otostopçunun yanından geçmemiştim.

Mutfak tezgâhına dayanıp biramı içmeye başladım. Önümdeki fahişe kendini vermeye hazırdı ve mutfak ışığında daha kötü görünüyordu. Makyajı kalın bir şekilde yüzüne yapışmıştı. Dudaklarının neden bu kadar şiş olduğuna dair bir fikrim vardı ve altmış papel tuttuğunu biliyordum.

"Adın ne?" diye sordum.

"Candy."

Tabii. Neden olmasın. "Bana Joe de."

"Derim," dedi bana yaklaşarak. "Peki, neler olacak bakalım, Joe?"

Omuz silktim. Ne olacağından emin değildim. "Hadi üst kata çıkalım."

Onu üst kata çıkarırken çantamı o taşıyordu. Biramı yu-

dumladım. Serin ve güzeldi. Ferahlatıcı. Candy kendi birasını bitirmişti bile.

"Bu işi ne kadar zamandır yapıyorsun, Candy?"

"Altı aydır. Üniversiteye gitmeme yetecek kadar kazanmaya çalışıyorum."

Pislik erkek arkadaşına, uyuşturucu satıcılığı yüzünden girdiği hapisten çıktıktan sonra destek olmaya yetecek kadar kazanmaya çalıştığını anladım.

"Ne okumak istiyorsun?"

"Avukat olmak istiyorum. Ya da oyuncu."

"İkisi de aynı şey, değil mi?"

Yatak odasına vardığımızda çantamı yatağın üstüne attı. İçindekiler şıngırdadı. Sohbet etmeye çalışmam onu rahatlatıyordu.

"Ne var bunun içinde? Kırbaç filan mı?"

Gülümsedim, çünkü hiçbir fikri yoktu. "Öyle bir şey."

O da gülümsedi. Gözlerinin ve ağzının etrafındaki makyajda çatlaklar oluştu. "Kırbaçları ve diğer şeyleri severim, ama onları kullanmak istersen ekstra olur." Benim kırbaç ve diğerleri tanımımdan hoşlanacağını sanmıyordum. Kravatımı gevşetmeye başladı. "Neden lastik eldiven takıyorsun?"

"Egzamam var."

"Ah, zavallı bebeğim. Büyükannemin de egzaması vardı. Çok kötüdür."

Bir an için annemi, ellerinin ve alnının egzamayla kaplandığı zamanları düşündüm. Birden artık Candy'yi öldürmek istemediğimi fark ettim. Sandığımızdan daha fazla ortak yanımız vardı.

Düğmelerimi açtı. "Harika bir göğsün var."

Öne doğru eğilip göğsümü öpmeye başladı. Bu harikaydı! Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Öne doğru eğilip göğüslerine bastırmaya başladım. O inledi. Şampuan reklamı gibiydi. Gerçekten bu kadar hoşuna gidiyor olabilir miydi?

Kemerimi açmaya başladı. Bu işi bir an önce bitirip yoldan geçen bir sonraki arabaya "Sıradaki" demek ister gibiydi. Bu da iniltilerinin sahte olduğunu, bu işten hiç zevk almadığını fark etmeme yol açtı. Ben yalnızca bir müşteriydim. Eh, benim için o da yalnızca bir araçtı. Tüylü kedicik gibi.

"Peki, ne olacak şimdi?"

Yutkundum. Zorlukla. "Yatağa git."

Yatağa doğru geri geri giderek üstünü çıkardı. Göğüsleri küçüktü. Onlara bakarken mucizevi sutyenlerin neler başardığını görebiliyordum. Küçük bir ejderha dövmesi vardı. Her şeyi sembolize ediyor olabilirdi ya da belki de onun tek arkadaşıydı. Onunla birlikte yürüdüm. Yatağın kenarına oturup pantolonumla uğraşmaya devam etti. Fazla uzun sürmedi. Kemerimdeki toka şıngırdadı.

Daha önce de seks yapmıştım, ama hiçbir zaman buna rızası olan biriyle değil. Bu yüzden bu durum beni geriyordu. Ya hoşuna gitmezse? Ya iyi olmadığımı düşünürse? Bana güler mi? Ötekiler gülmemişti. Neden güleceklerdi ki?

Zevk hızla yok oldu. Geri getirmenin bir yolunu bulmalıydım.

Yumruğumu Candy'nin başının yan tarafına indirdim. Geriye doğru sendeledi, ayağa kalkmaya çalıştı, ama popo üstü yere düşüp arkaya devrildi. Gözlerindeki yaşlar onu her zamankinden çekici yaptı.

"Bu sana ekstraya mal olacak."

"İstediğimi yapabileceğimi sanıyordum."

"Beni dövmek istiyorsan bu bin papel."

Omuz silktim. Öne doğru eğildim. Onu kolundan tutup kaldırdım. "O zaman paramın karşılığını alsam iyi olur."

Onu yatağa sürüklemeye çalıştım, ama pantolonum ayak bileklerime dolandığı için bu zor oluyordu. Onu kolundan tutup döndürdüm, kolunu arkasından havaya kaldırdım. Kırmamak için elimden geleni yapıyordum, ama arada böyle şeyler oluyordu. Çığlık atmaya başlayınca, sesini bastırmak için yüzünü yatağa bastırdım. Bu işe yaradı. Kolunu bıraktım. Hareket etmiyordu. Bir kolda daha önce hiç görmediğim bir açıyla duruyordu. Diğer kolu altında kalmıştı. Kırık kolunu oynatmaya çalıştığımda kemiğin kırıldığı yer gıcırdadı.

Pantolonumu tekmeleyerek çıkardım. Romantizm hızlı ve doyurucuydu, yalnız başına fazla basınç uygulamış olmalıydım, çünkü işimi bitirip kalktığımda onu boğmuştum. Bugünlerde hiçbir şeyi doğru yapamıyordum. En azından beş yüz dolar tasarruf etmiştim. Yoksa bin miydi? Yalnız çantamdaki aletlerin hiçbirini kullanma fırsatı bulamadığım için biraz düş kırıklığına uğramıştım, ama her şey planlandığı gibi gitseydi kurbanların bana koşarak geldiği bir milyoner olurdum.

Giyinmeye başladım. Benim için büyük bir gece olmuştu. Çifte heyecanın etkileri kendini göstermeye, yorgunluğa dönmeye başlamıştı. Candy'yi Daniela Walker'ın öldüğü yerde öldürme planı kusursuz işlemişti. Bu, orijinal katile bir mesaj gönderecekti. Merkezde polisleri yakından inceleyebilirdim. Bir tanesi endişelenecekti. İçlerinden biri, başka birinin daha bildiğini anlayacaktı. Katilin ne istediğini merak edecekti. Tepki verecekti. Endişeden perişan olacaktı. Mesajın altını

çizmek için kalemi almaya karar verdim.

Tabii ki Candy'nin bulunması günler, hatta belki aylar sürebilirdi ve bu bir problemdi. Birden bir saatimi ziyan etmişim gibi hissettim. Ve gömleğim buruşmuştu. Elimle düzeltmeye çalıştım, ama işe yaramıyordu. Eve gidince ütülemek zorundaydım. Ve yıkamalıydım da, çünkü Candy'nin birkaç damla kanı sıçramıştı. Hayat neden bu kadar zor olmak zorundaydı? Başımı sallayıp çantamı aldım, alt kata indim. Eve giderken problemimin çözümü aklıma geldi. Yarın bir telefon kulübesinden polise isimsiz bir ipucu gönderecektim.

Dışarısı karanlık ve ılıktı. Milyonlarca yıldız üzerimde parlıyor, solgun tenim daha da soluk görünüyordu. Honda'yı şehir dışına park ettim. Eve koşarken rüzgâr yüzüme çarpıyordu. Yolda çoğu fahişe olan başka kadınlar da gördüm, ama onlara ikinci kez bile dönüp bakmadım. Ben bir hayvan değildim. Sırf orada diye birini öldürecek değildim. Öyle adamlardan nefret ederdim. Beni herkesten farklı kılan buydu.

Benim insanlığım.

13

Evim, yeni ziyaret ettiğim eve kıyasla dolap büyüklüğündeydi. Bazen yalnızca bu kadarına ihtiyacım oluyordu. Bazen yetmiyordu. Şikâyet edemezdim. Kim dinleyecekti ki?

İçeri girince yaptığım ilk şey, çantamı açıp dosyayı son birkaç aydır topladığım diğer şeylerin yanına koymak oldu. Diğerleri hatırayda, ama Daniela'nın dosyasını daha önce almamıştım, çünkü buna gerek olmamıştı. Neden başka bir adamın suçunun hatırasını alacaktım ki? Dünkü iki kurbanın dosyalarını almam gerekiyordu daha. Ve bugünkü cinayetin dosyası birkaç gün daha hazır olmayacaktı.

Yatmadan önce birkaç dakika Turşu ve Yehova'yı seyredip ne düşündüklerini merak ettim. Biyolojik saatimi yedi buçuğa kurup çarşafların arasına girmek üzereydim ki fark ettim – telesekreter. Mesaj ışığı yanıp sönüyordu. Harika. Pijama şortumu giymiştim ve kimsenin bana söyleyeceklerini dinleyecek havada değildim. Ama arayanın büyük olasılıkla annem olduğunu tahmin ettim. Ne istediğini öğrenmezsem dır dır etmek için arayıp duracaktı.

Altı mesaj vardı. Hepsi annemdendi. Eğer ona gitmezsem hayatımı cehenneme çevirecekti. Geçen sefer planlandığı halde akşam yemeği için ona gitmediğimde, bütün haftayı telefonda bana ağlayarak ve beni kötü bir evlat müsveddesi

olduğumu itiraf etmeye zorlayarak geçirmişti.

Evinden birkaç blok uzaktaki otobüs durağında indim. Yirmi dört saat açık olan markete girip biraz alışveriş yaptım. Tezgâhın arkasındaki adam o kadar yorgun görünüyordu ki paramın üstünü eksik verdi, ama ben o kadar güzel bir gün geçiriyordum ki bir şey söylemedim. Kalbim deli gibi çarparak annemin evine yürüdüm. Hava tuzluydu. Karanlık gökyüzüne baktım. Bundan kaçmanın bir yolu var mıydı? Hastaneye kaldırılma dışında, yoktu. Ön kapıyı çaldım. İki dakika geçti, ama yatmadığını biliyordum, çünkü ışıklar açıktı. Kapıyı tekrar çalmadım. Hazır olunca açacaktı.

Birkaç dakika sonra yaklaşan ayak seslerini duydum. Kamburumu düzeltmesini istemediğim için duruşumu dikleştirip gülümsedim. Kapı sarsıldı, menteşeler gıcırdadı ve küçük bir gedik açıldı.

"Saatin kaç olduğundan haberin var mı, Joe? Meraklandım. Neredeyse polisi arıyordum. Neredeyse hastaneyi arıyordum. Benim kırık kalbim umurunda değil mi?"

"Özür dilerim, anne."

Güvenlik zinciri kapının daha fazla açılmasına izin vermiyordu. Tanrı onu korusun, annem, güvenlik zincirini dört yıl önce, mahallenin çocukları parasını çaldığında taktırmıştı. Ama zinciri yana kayan şekilde değil, yukarıdan aşağıya inip çıkan şekilde yaptırmıştı, bu yüzden içeri girmek isteyen kişinin yapması gereken tek şey, parmağını içeri sokup zinciri yukarı kaldırmaktı. Kapıyı kapatıp zinciri çıkardı, tekrar açtı. İçeri girip kendimi hazırladım, çünkü olacakları biliyordum.

Kulağımı tuttu. "Bu sana ders olsun, Joe."

"Özür dilerim, anne."

"Artık gelip beni görmüyorsun hiç. Buraya son gelişinden beri bir hafta geçti."

"Dün gece buradaydım anne."

"Geçen pazartesi buradaydın."

"Ve bugün de salı."

"Hayır, pazartesi. Sen de geçen pazartesi geldin."

"Anne, bugün salı."

Kulağımı çekti. "Annene karşılık verme."

"Karşılık vermiyorum, anne."

Elini kaldırınca hızla özür diledim.

"Rulo köfte yaptım, Joe. Rulo köfte. En sevdiğin yemek."

"Bunu bana hatırlatman gerekmiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey." Yanımda getirdiğim malzemeleri açıp çiçek demetini çıkardım. Anneme uzattım. Bu kez dikenleri yoktu.

"Çok güzeller, Joe," dedi, yüzü heyecanla parlayarak.

Beni mutfaktan geçirdi. Çantamı masaya koydum, açıp içindeki bıçaklara baktım. Silaha da baktım. Çiçekleri vazoya koydu, ama hiç su koymadı. Belki ölmelerini istiyordu. Dünkü gül yok olmuştu. Belki bir haftalık olduğuna inanıyordu.

"Sana başka bir şey daha getirdim, anne."

Bana baktı. "Ah?"

Bir kutu çikolata çıkarıp anneme uzattım.

"Beni zehirlemeye mi çalışıyorsun, Joe? Kolesterolüme şeker eklemek mi istiyorsun?"

Ah Tanrım. "Ben yalnızca nezaket göstermeye çalışıyorum, anne."

"Bana çikolata almayarak nezaket göster."

"Ama kolada da şeker var anne."

"Küstahlık mı ediyorsun?"

"Elbette hayır."

Kutuyu bana fırlattı. Köşesi alnıma çarpıp sekti. Birkaç saniye yıldızları saydım. Kutunun çarptığı yeri ovuşturdum. Kutu küçük bir iz bırakmıştı, ama kan yoktu.

"Yemeğin soğudu, Joe. Ben kendiminkini yedim."

O yemeğimi koyarken ben çikolataları çantama koydum. Yemeği ısıtmayı teklif etmedi, ben de bunu isteyemeyecek kadar korkmuştum. Kendim ısıtmak için mikrodalgaya gittim.

"Yemeğin soğudu, Joe, çünkü sen soğuttun. Isıtmak için benim elektriğimi kullanacağını sanma."

Oturma odasına gidip TV'nin karşısına geçtik. Bir program vardı. Daha önce görmüştüm, ama ne olduğunu bilmiyordum. Hepsi aynıydı. Bir sürü beyaz adam ve kız, şehir merkezinde bir sitede yaşıyor, başlarına gelen her türlü terslige gülüyorlardı ve ters giden bir sürü şey vardı. O şeyler benim başıma gelse gülmezdim. Bu şehirde, hatta gerçek hayatta böyle bir site olup olmadığını bilmiyordum. Olsaydı bulmayı isterdim. TV'ye göre böyle sitelerde yaşayan kadınlar çok seksiydi. Bu bölümü hatırlıyordum, ama tekrar olup olmadığından emin olamıyordum, her hafta aynı şeyi yapıyorlardı.

Yemek yerken annem benimle konuşmuyordu. Bu şaşırtıcıydı, çünkü genellikle annemi susturamazdım. Her zaman şikâyet edecek bir şey bulurdu. Normalde konu bir şeyin fiyatı olurdu. Annemin düş kırıklığı odanın havasına sinmişti; mobilyaların bir parçasıymış gibi alışıktım ona. Son lokmayı ağzıma atarken kumandayla TV'yi kapattı, bana döndü. Ağzı

sarkarak açıldı, dişleri ortaya çıktı. Bir cümlenin başladığını görebiliyordum.

"Baban bana böyle davrandığını bilseydi, mezarında ters dönerdi Joe."

"Babam yakıldı, anne."

Annem ayağa fırladı, ben olduğum yere büzüldüm. "Tabağını senin için temizlerim."

"Ben yaparım."

"Zahmet etme." Tabağımı aldı, peşinden mutfağa gittim.

"Sana içki hazırlamamı ister misin, anne?"

"Ne yani, bütün gece uyanık kalıp tuvaletle odam arasında mekik dokumamı mı istiyorsun?"

Buzdolabını açtım. "Buradan istediğin bir şey var mı?"

"Ben yemek yedim, Joe."

Onu neşelendirmem gerekti, bu yüzden konuyu onunla ilgili bir şeye çevirdim. "Süpermarkete gittim anne ve portakal sularının indirime girdiğini gördüm."

Tabağımı sıyırmaya devam ederek bana doğru döndü. Gülümserken ağzının kenarındaki derinin kenara çekildiğini gördüm. "Gerçekten mi? Hangi marka?"

"Senin içtiğin marka."

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

"Üç litrelik mi?"

"Evet."

"Ne kadar?"

Tam üç dolar diyemezdim. Kesin konuşmak zorundaydım. "İki doksan dokuz."

Bunu düşündüğünü görebiliyordum, ama düşüncelerini bölmedim. "İki kırk dört indirim demek. İyi bir tasarruf. En son aldığım yapbozumu gördün mü?"

Aslında iki kırk altılık indirim olmuştu, ama bir şey söylemedim. "Henüz görmedim."

"Git de bir bak. TV'nin yanında."

Gidip yapboza baktım. Yani gerçekten baktım, çünkü beni sorgulayacağını biliyordum. Bir kulübe. Ağaçlar. Çiçekler. Gökyüzü. Bence yapbozlar sitcom'lar gibiydi, hepsi aynıydı. Tekrar mutfağa döndüm. Tabağımı kuruluyordu.

"Ne düşünüyorsun?"

"Güzel."

"Kulübeyi beğendin mi?"

"Evet."

"Ya çiçekleri?"

"Çok renkliler."

"En çok hangisini sevdin?"

"Kırmızıları. Köşedeki."

"Sağ mı sol mu?"

"Yalnızca sol köşeyi yapmışsın anne."

Doğruyu söylediğimden emin olarak tabakları kaldırdı. Salona dönüp oturduk, konuşmaya devam ettik. Ama ne hakkında olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bütün düşünebildiğim sesini kaybetmesinin nasıl bir şey olacağıydı.

"Kendime içecek bir şey alacağım, anne. Sen de istemediğine emin misin?"

"Eğer çeneni kapatacaksa alırım. Kahve istiyorum. Koyu olsun."

Mutfağa döndüm. Çaydanlığı fişe taktım. İki fincana kahve koydum. Fare zehri paketini de aldım. Bu da indirimdeydi, ama almadığım portakal suyu kadar büyük değildi indirimi. Annemin kahvesine bolca koydum. Annemin kahvesinin koyu olması gerekiyordu, çünkü dilindeki tat tomurcukları iyi çalışmıyordu. Çaydanlıktaki su kaynayınca sıvıyı eriyene kadar iki dakika karıştırdım.

Oturma odasına döndüğümde TV'yi tekrar açtığını gördüm, ama yine de benimle konuşmaya başladı. Kahvesini verdim. Televizyonun sesini benimle konuşurken duyabileceği şekilde ayarladı. Beyaz adamlar garip biçimde komik bir şey yapıyorlardı. Benimki gibi bir apartman kompleksinde yaşasalar ne kadar komik olabileceklerini merak ettim. Annem kahvesinin üstüne eğilip yavaşça içmeye başladı. Fincanını birisi elinden alacakmış gibi tutuyordu. Bitirince fincanını yıkamayı teklif ettim. Reddetti, kendisi yaptı, sonra söylenmeye başladı. Zaten şikâyet ettiği için bilinçli bir şekilde saatime baktım, ne kadar geç olduğunu görüp şaşırmış gibi yaptım ve gerçekten gitmem gerektiğini söyledim.

Merdivenlerde onu öperek vedalaşma senaryosunu gerçekleştirmem gerekiyordu. Bana çiçekler için teşekkür etti, sanki şehrin öteki tarafı yerine başka bir ülkeye gidiyormuşum gibi görüşmeye devam edeceğimize söz vermemi istedi. Görüşmeye devam edeceğimize söz verdim. Bana hayatının geri kalanında ona aldırmayacakmışım gibi baktı. Bu onun suçluluk duygusuna neden olan bakışıydı ve ben bunu çok iyi biliyordum. Ama yine de kendimi kötü hissetmeme neden oldu. Kendimi şimdiden kötü hissediyordum. Yalnız olduğu için kötü hissediyordum. Kötü bir evlat olduğum için kötü hissediyordum. Tanrı esirgesin, bir gün ona bir şey olacağı için üzgündüm.

Yolda durup ona el salladım, ama içeri girmişti bile. Annem olmasa ben nerede olurdum? Bunu bilmiyordum ve hiç öğrenmek istemiyordum.

Otobüs geldi, ama dünkü yaşlı şoför değildi. Belki de şimdiye kadar ölmüştü. Bu, yirmili yaşlarında bir gençti. Bana adamım deyip sırıtıyor ve otobüsteki tek yolcu olduğum için benimle konuşmak zorunda olduğunu hissediyordu. Camdan dışarı bakıp başımı sallıyor, bunu beklediğinde "evet" diyordum.

Onu gördüğümde evime giden yolun dörtte üçünü geçmiştik. Yolun kenarında yatıyordu, hâlâ hareket ediyordu. Yani sayılır.

"Otobüsü durdur," dedim ayağa kalkarak.

"Ama dedin ki..."

"Otobüsü durdur, tamam mı?"

"Patron sensin dostum."

Otobüsü durdurdu. Eğer gerçekten benim dostum olsaydı çeyrekliğimi geri verirdi. Kapılar arkamdan kapandı. Motorun uğultusu ve ağır metalin sarsıntısıyla uzaklaşarak beni geride bıraktı. Yolu hızla geçip yanına çömeldim. Aradaki birkaç kızıl çizgi dışında tüyleri çoğunlukla beyazdı. Ağzı hafifçe aralıktı. Hareket etmiyordu: belki onu ilk gördüğümde hata yapmıştım. Elimi böğrüne koyduğumda ılıktı. Gözlerini açıp bana baktı. Miyavlamaya çalıştı, ama yapamadı. Bacaklarından biri Candy'nin kolu gibi garip bir açıyla duruyordu.

Kaderin bize yaptıkları çok garipti. İki gece önce bu deli, karışık dünyada hayvanların araç olarak kullanılmalarını sorgulamak bana düşmezdi. Hayvanlar her gün kullanılıyorlardı. Bizim daha kaliteli sağlık hizmeti alabilmemiz, yüksek

kaliteli şampuanlar, göz farları, sıcak giysiler kullanabilmemiz için bütün bunlar hayvanların üzerinde test ediliyordu. Diğer hayvanlar da yiyecek için öldürülüyordu. Ve işte benim zavallı Minnoş'a yaptığım şeyi telafi etmek için karşıma bir fırsat çıkmıştı.

Kırık bacağına dokunmamaya çalışarak kediyi kucağıma aldım. Yüksek sesle miyavlayıp mücadele etmeye çalıştı. Böğründeki uzun sıyrık kanlı ve açıktı. Tüyleri yapışmıştı. İçinden garip sesler geliyordu. Kediyi vücuduma bastırmak yerine, çantamdan marketten aldıklarımı koyduğum naylon torbayı çıkardım. Kediyi içine koyup eve yürümeye başladım.

Yarım kilometre yürümeden bir telefon kulübesine geldim. Bütün gece açık bir veteriner kliniği bulup yolda olduğumu söyledim. Sonra bir taksi çağırdım. Gelmesi beş dakika sürdü. Şoför yabancıydı ve kediyle aynı miktarda İngilizce biliyordu. Rehberin veteriner sayfasını yırtıp ona uzattım. Adresi okuyup arabayı sürmeye başladı. Kedi artık miyavlamıyordu, ama hâlâ hayattaydı. Veterinerin kapısından girmeden önce kediyi torbadan çıkardım.

Bankoda benim yaşlarımda bir kadın vardı. Uzun kızıl saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Hafif bir makyaj yapmıştı ve buna da ihtiyacı yoktu. Yumuşak kahverengi gözleri ve dolgun dudaklarıyla doğal bir güzelliği vardı. Porno film sahnesine çıkacakmış gibi yarıya kadar açık, beyaz bir önlük giymişti. Altında beyaz bir tişört vardı. Harika bir çift göğüs, tişörtünü ileri doğru itiyordu. Dikkatini kediye vermeden önce bir saniyeden kısa bir süre için bana gülümsedi.

"Az önce arayan siz miydiniz?"

"Evet."

"Kediye siz mi çarptınız?" diye sordu, suçlar gibi gelmeyen yumuşak bir sesle.

"Onu buldum," dedim. "Bu yüzden buraya taksiyle geldim."

Bir şey söylemeden kediyi benden alıp gözden kayboldu. Ben orada kendi başıma kaldım. Neden gerçekte olan şeyi haklı çıkarma gereği duyduğumu merak ediyordum. Etrafıma bakındım. Görecek fazla bir şey yoktu. İki duvar, tasma, boyunluk, pire tozu, çanak, kafes ve yem gibi ürünlere ayrılmıştı. Diğer duvarda binlerce broşür vardı. Hiçbiri cinayet işledikten sonra nasıl kurtulacağınızı anlatmadığı için beni ilgilendirmiyorlardı. Koltuğa oturdum. Şimdiye kadar yatmış, hatta uyumuş olmalıydım. Kedi kumu torbalarıyla dolu vitrine baktım. Deneyimlerimden biliyordum ki, buranın fiyatları süpermarketinkinden iki kat fazlaydı.

Sabırla bekledim. Beş dakika ona, sonra yirmiye döndü. Pire kontrolüyle ilgili bir broşürü aldım. Kapakta ressam elinden çıkmış, bir pirenin güneş gözlüğü takıp deri ceket giyse ve bir kedinin tüylerinin arasına yerleşse nasıl görüneceğini gösteren bir resim vardı. Diğer sayfada bir pirenin yüzlerce kez büyütülmüş gerçek bir fotoğrafına yer verilmişti. Ressam her şeyi yanlış çizmişe benziyordu. Broşürün yarısını bitirmiştim ki kızıl saçlı geri döndü. Ayağa kalktım.

"Kedi iyileşecek," dedi, gülümseyerek.

"Ne kadar rahatladım anlatamam," dedim, samimi olamayacak kadar yorgun bir şekilde.

"Kimin olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Onu birkaç gün burada tutacağız."

"Tabii, tabii, güzel," dedim, yardımı için minnettar bir şekilde. "Şey, sahibini bulamazsanız ne olur? Yani, öldürmezsiniz, değil mi?"

Bilmiyormuş gibi omuz silkti, ama bence biliyordu. Ona adımı ve numaramı verdim. Sonra kedinin bakımı için gereken ödemeyi yaptım. Cömertliğimi durdurmaya çalışmadı, ama bunu açıkça söyledi. İnanılmaz derecede iyi biri olduğumu söyledi. Bu gerçeğe itiraz edecek değildim. Kedinin durumunu bana bildireceğini söyledi.

Bana taksi çağırıp çağıramayacağını sordum, ama o çıkmak üzere olduğunu, beni bırakabileceğini söyledi.

Saatime baktım. Onunla yolculuk güzel olurdu, ama cesedini nereye atacaktım? "Sizi rahatsız etmek istemem. Taksi yeterli."

Taksi şoförü, karnı direksiyona dayanan ve ne zaman bir tümseğin üstünden geçsek korna çalan iri yarı bir adamdı. Beni apartmanımın önünde bıraktı. Yatağın çekiciliği yüzünden balıklarımı ihmal edip doğruca yatağa gittim.

14

Yedi buçukta gözlerim açıldı. Tam zamanında. Rüyaların etkisinden kurtulmak için çabalamam gerekmiyordu, çünkü ben hiç rüya görmezdim. Sanırım bunun nedeni, insanların gördüğü rüyaların yarısının benim gerçekten yaptığım şeyler olmasıydı. Eğer rüya görseydim, modadan cinsel pozisyona kadar her konuda zevksiz olan tombul bir kadınla evlendiğimi görürdüm. Ödemesi bir ömür sürecek olan mortgage'la aldığım evde yaşadığımı, her gün başımın etini yiyen iki uyumsuz çocuğumun olduğunu görürdüm. Çöpleri dışarı çıkarır, çimleri biçerdim. Her pazar sabahı steyşın arabamla kiliseye giderken bir köpeği ezmemeye çalışırdım. Kahrolası bir kâbus olurdu bu.

Giyinirken aniden kötü duygular içimi kapladı. Henüz almadığım kötü haber gibiydi. Ne olduğunu bilmiyordum, ama bu his işe hazırlanırken her gün yaptığım şeyleri tekrarlarken de beni bırakmadı. Gözlerim yaşardı, Turşu ve Yehova'yla oynamak bile keyfimi yerine getirmedi. Dün gece kurtardığım kediyi düşündüm. O da beni neşelendirmedi. Kötü bir şey olmuştu. Annemi düşünüp iyi olmasını diledim.

İşe gitmeden önce hızla kahvaltı ettim. Kötü hisler yüzünden aç gezmenin bir anlamı yoktu. Otobüste Bay Stanley bile-

timi basıp benimle her zamanki gibi havadan sudan konuştu. Bay Stanley'yi seviyordum. İyi bir adamdı.

Bay Stanley benim kâbusumu yaşıyordu. Evli ve iki çocukluydu. Çocuklarından biri tekerlekli sandalyedeydi. Bunu biliyordum, çünkü bir gün onu evine kadar takip etmiştim. Bunu potansiyel kurban olduğu için değil (ama herkesin potansiyeli vardı, bunu okulda öğrenmiştim), merak ettiğim için yapmıştım. İşe yaramaz bir çocuğu, çirkin bir karısı ve iğrenç bir işi olan bir adamın her gün bu kadar dostça davranması şaşırtıcıydı.

Otobüste ilerleyip bir çift iş adamının arkasına oturdum. İkisi para, şirket birleşmesi ve kazanımlar konusunda yüksek sesle konuşuyordu. Bu otobüste kimi etkilemeye çalıştıklarını merak ettim. Belki de birbirlerini.

Bay Stanley, otobüsü benim için işimin hemen önünde durdurdu. Aşağıya indim. Yine sıcak bir yaz günüydü. Otuz iki, otuz üç derece olduğunu tahmin ediyordum. Tulumumun fermuarını çekip kollarımı sıvadım. İki aydır kollarımda hiç sıyrık olmuyordu.

Hava titreşiyordu. Gün hareketsizdi. Yolun karşısına geçmeden önce iki arabanın kırmızı ışıkta geçmesini bekledim. Gece toplanan sarhoşlar merkezden bırakılırken parlak gün ışığı karşısında yüzlerini buruşturuyordu.

Polis merkezindeki hava serindi. Sally asansörün önünde bekliyordu. Ben merdivenlere koşamadan beni fark etti, bu yüzden yanına gitmek zorunda kaldım. Düğmeye bastım, sonra durmadan basmaya devam ettim, çünkü bu dünyadaki şeylerin nasıl çalıştığından haberi olmayan birinin böyle yapması bekleniyordu.

"Günaydın, Joe," dedi Sally, dikkatle, konuşma konusun-

da zorluk çeken bir kadının ağır çekim konuşmasıyla. Ben de aynı şekilde karşılık vermek zorunda kaldım, çünkü geri zekâlı olsun olmasın buradaki herkes benim bir özürlü gibi konuşmamı bekliyordu.

"Merhaba, günaydın Sally," dedim. Sonra bütün dişlerimi göstererek güldüm. Berbat olsa da üç sözcüğü arka arkaya getirmiş olduğum için kendimle gurur duyduğumu anlatan kocaman bir gülümsemeydi bu.

"Ne güzel bir gün. Bu havayı seviyor musun, Joe?"

Aslında benim için biraz sıcak. "Sıcak güneşi seviyorum. Yazı seviyorum." Aptal Sally'nin beni anlayabilmesi için bir salak gibi konuşuyordum.

"Nehir kenarında öğle yemeğinde bana katılmalısın," dedi neredeyse öğürmeme neden olarak. Yanımızdan geçen insanlar, birimiz geri zekâlı, diğerimiz normalmiş gibi yapmaya çalışırken bize baktığında ne kadar eğleneceğimizi düşündüm. Ördeklere ekmek atıp hangi bulutların korsan gemisine, hangilerinin boğulan kurbanların şişmiş cesetlerine benzediğini söylerdik. Kahretsin, Sally normal olmadığının farkında bile değildi galiba. Onun gibiler kendileri hakkında böyle şeyleri bilirler miydi?

Asansör geldi. Bir centilmen gibi onun geçmesini mi beklemeliydim, yoksa bir geri zekâlı gibi onun önüne mi geçmeliydim, karar veremiyordum. Bir centilmenin yapacağı şeyi yaptım, çünkü diğerini yapmam, asansör birkaç kat çıktıktan sonra değişen manzaraya hayret etmiş gibi çığlık atmamı gerektiriyordu.

"Üçüncü kat mı, Joe?"

"Tabii."

"Ee..."

"Ee?"

"Öğle yemeğinde bana katılacak mısın?"

"Ben ofisimi seviyorum, Sally. Orada oturup dışarıyı seyretmeyi seviyorum."

"Bunu biliyorum, Joe. Ama dışarısı sana iyi gelecek."

"Her zaman gelmiyor."

"Sana yine yemek getirdim. Uğrayıp bırakırım."

"Teşekkürler."

"Eve giden otobüse binmeyi seviyor musun?"

"Ha? Tabii. Galiba."

"İstersen bazen seni eve bırakabilirim."

"Otobüsü seviyorum."

Sally omuz silkip sohbete devam etti. "Az sonra sandviçleri sana bırakırım."

"Teşekkürler, Sally. Çok iyi olur."

Ve gerçekten de iyi olacaktı. Sally'nin aklı kıt olabilirdi, bana âşık olabilirdi, ama bana karşı her zaman iyi davranırdı. Her zaman dostça. Daha önce bana hiç kimse yiyecek vermeyi ya da eve bırakmayı teklif etmemişti (gerçi araba kullanıyor olamazdı, annesiyle filan bırakmaktan söz ediyor olmalıydı) ve çok daha kötüsünü görmüştüm. Ondan hiç hoşlanmasam da, diğerlerinden daha fazla hoşlanmıyor değildim. Bu bir bakıma onu benim için arkadaşa yakın bir hale getiriyordu. Japon balıklarım dışında.

Kapılar kapanırken Sally'ye gülümsedim ve bu gülümseme zorlama değil, doğaldı. Ama bunu koca çocuk sırıtışıyla değiştiremeyecek kadar geç fark ettim. Kapılar kapandı ve

Sally gitti. Bir dakika sonra düşüncelerimden de çıktı.

Doğruca konferans salonuna gittim.

"Merhaba, Joe."

"Günaydın, Dedektif Schroder."

Ona bir şüpheli olarak bakmaya başladım, Walker'ı öldürdüğünü hayal etmeye çalıştım. Schroder, üzerine deri örtülmüş bir grup kastan yapılmışa benzeyen iri bir adamdı. Eğer yakalanırsam onun tarafından yakalanmamaya dikkat etmeliydim. Şu anda bu davayla ilgilenen, fotoğrafçıdan patologa kadar herkese şüpheli gözüyle bakıyordum. Yapmam gereken ilk şey bu insanların bir listesini bulmak, sonra onları elemeye başlamaktı, yani şüpheli olarak.

"Sor... sorgu... sorgulama nasıl..." Durdum. Ama yalnızca nüfusun ekstra kromozomlu yüzde yarımlık kısmında bulunduğumu düşünmesine yetecek kadar. "Dava nasıl gidiyor, Dedektif Schroder? Katili buldunuz mu?"

Başını yavaşça iki yana salladı. Düşüncelerini sıraya sokmaya çalışıyormuş gibiydi.

"Henüz değil, Joe. Ama yaklaşıyoruz."

"Şüpheli var mı, Dedektif Schroder?"

"Birkaç tane. Ve Joe, bana Carl diyebilirsin."

Ona Carl demeyecektim. Bunu daha önce de istemişti benden. Neyse zaten Dedektif Müfettiş'i kısaltıp Dedektif yapmıştım.

Fotoğraflara bakıp her sabah yaptığı gibi yüzünü buruşturdu. Sanki buraya gelip kurbanlardan birinin portreden elini uzatıp cevabı yazmasını bekliyor gibiydi. Gerçekte elinde hiçbir şey yoktu. Bunu biliyordu. Herkes biliyordu. Özellikle medya.

"Hepsinin aynı kişi tarafından öldürüldüklerine emin misiniz, Dedektif Schroder?"

"Neden sordun, Joe? Sherlock Holmes'çuluk mu oynuyorsun?"

Başımı öne eğdim. "Iıı... hayır, Dedektif Schroder. Ben yalnızca, bilirsiniz. Merak ettim."

"Hayat çok ilginç, Joe ve evet, hepsi birbirine bağlı."

Başımı hızla kaldırıp ona baktım. Şaşırmış gibi görünmeyi umarak gözlerimi açtım. "Hepsi kardeş mi, Dedektif Schroder?"

Bu performansım için Emmy ödülü almalıydım.

"O şekilde bağlı değil, Joe," diye içini çekti, on saniyelik duraksamadan sonra. "Yani hepsi aynı kişi tarafından öldürülmüş."

"Ah. Emin misiniz?"

"Bunları kimseye anlatmayacaksın, değil mi Joe? Medyadan arkadaşın filan yok herhâlde?"

Başımı Schroder'in birkaç dakika önceki hızıyla iki yana salladım. Arkadaşım olmadığını sanıyordu. Turşu ve Yehova'yı bilmiyordu. "Sizler benim tek arkadaşlarımsınız, Dedektif Schroder."

"Kopyacı katil diye bir şey duydun mu, Joe?"

Kırbaç inmeden önce başımı sallamayı bıraktım. "Neden birisi kopyacıları öldürmek istesin ki?"

Schroder yine derin bir iç çekti. Tam bir ahmak gibi göründüğümün farkındaydım.

"Öyle değil, Joe. Kopyacı katil, bir seri katili taklit etmek için öldüren kişi demektir."

"Bunu neden yapıyorlar?"

"Çünkü yapabiliyorlar. Çünkü istiyorlar. Çünkü çıldırmışlar."

"Ah. O zaman o insanlar neden dışarıda dolaşıyor, Dedektif Schroder? Neden hapse atmıyorlar onları?"

"Bu iyi bir soru," dedi. Övgüsü karşısında güldüm. "Ve basit bir cevabı var. Dünya berbat bir yer. Haberleri açıyor ve bir serserinin ailesini ve komşularını vurduğunu duyuyorsun."

Başımı salladım. Komşunu bıçaklamak. Bunu bir yerden tanıyorum.

"Aile, öteki komşular, hepsi katilin ne kadar sessiz bir adam olduğunu söylüyor. Silah şarjörü ve problem koleksiyonu yapıyormuş. Önlem almak için geriye dönüp inceleme yapıyoruz, ama çok geç kalmışız. Önleyecek bir şey kalmamış, çünkü herkes zaten ölmüş... Üzgünüm Joe," dedi içini çekerek. "Biraz saçmalıyorum. Seni bunlarla sıkmamalıyım."

"Önemli değil."

"Keşke daha fazla şey yapabilsek. Yani bu adamları her gün görüyoruz, ama bir şey yapabiliyor muyuz? Hayır. Çünkü hakları var. Hepimiz gibi. Sonunda birini öldürene kadar –ve genellikle de öldürüyorlar– bu haklar onları dokunulmaz yapıyor. Ne demek istediğimi anlıyor musun, Joe?"

"Biraz, Dedektif Schroder."

Elini duvara doğru salladı. "Bire yüz bahse girerim ki geçmişte bu adamla konuşmuşuzdur. Uyuşturucu ya da zihinsel bir problemi olduğunu biliyoruz, ama bu konuda bir şey yapamıyoruz. Şu anda bizi seyrediyor. Bizimle alay ediyor, bize gülüyor. Bu adamı daha önce hapse tıkmak istediğimize, ama

bize izin verilmediğine bahse girerim. Bu adamın daha önce bu binaya girdiğine garanti veririm."

Hem haklı, hem haksızdı, ama bunu ona söyleyemezdim. Bahsini kabul edemezdim. Bütün bu vaazları sonucunda uygun şüpheli olarak Schroder'a olan bütün inancımı kaybetmiştim. "Anlıyorum, Dedektif Schroder."

"Anlıyorsan çok az sayıda insandan birisin demektir, Joe. Komik bir şey duymak ister misin?"

"Tabii."

"Seri katiller oyunun önünde yer almak isterler. Peki, bunu nasıl yaptıklarını bilmek ister misin?"

Aslında biliyordum. Soruşturmanın etrafında dolaşırlardı. Merkeze gelip bir şey gördüklerini söylerlerdi. Gelip soruşturmayı hissetmeye çalışırlardı. Hatta bazıları polis barlarına takılır, geveze sohbetleri dinler, konuşmalara katılırdı. Ya da içeriden bilgi almaya çalışan gazetecilerle ahbaplık ederdi.

"Hayır. Nasıl?"

Tekrar omuz silkti. "Üzgünüm Joe. Seni böyle yormamalıyım."

"Peki, kopyacı katile ne oldu?" diye sordum.

"Başka bir zaman," diye içini çekti. Onu sessizce ölü duvarına bakar halde bırakıp çıktım.

Elimi uzatıp kapımın üstündeki isim levhama dokundum. Kenarlarında dört küçük vida deliği vardı. Eskiden 'bakım' yazılıyken Sally bir gün üzerinde adımın yazılı olduğu daha küçük bir levhayla çıkagelmişti. İçeride düşüncelerimi kova ve paspasla değiştirip tuvaletleri temizlemeye başladım. Öğle yemeğinden önce elektrik süpürgesini Dedektif Baş Komiser Stevens'ın ofisine götürdüğümde o da çıkıyordu. O, bu ola-

yı çözmeye yönelik hiçbir ayak işi, saha işi, hatta düşünce işi yapmasa da herkes ona hesap vermek zorundaydı. Stevens, Wellington'dan getirilmişti ve ülkedeki en yüksek rütbeli dedektifti, ama ben bunun nedenini anlayamıyordum. Bütün yaptığı kendisine tahsis edilen ofiste oturup insanlara emirler yağdırmak ve cevaplar istemekti. Ara sıra eline bir dosya ya da kağıt yığını alıp ileri geri yürür, yapacak bir şeyi ya da gitmesi gereken bir yer varmış gibi yapardı. Çoğu zaman yalnızca öfkeli bir adamdı. Ondan hoşlanmıyordum, ama bu konuda bir şey yapamıyordum. Baş komiserin öldürülmesinin soruşturulması departmanın ve benim çok fazla dikkatimi çekerdi.

Ellili yaşların sonlarında olan Stevens'ın seyrelmekte olan siyah saçları ve yardım istemek için yanına gidemeyeceğiniz bir görüntüsü vardı. Boyu bir seksenin biraz üzerindeydi ve sağlam yapılıydı, ama öyle garip siyah gözleri vardı ki bütün yazarlarda onu çılgın bir seri katil yapma isteği uyandırırdı. Sığ bıçak yaraları gibi bütün yüzü boyunca uzanan kırışıkları vardı. Koyu renk derisi, eski sivilce yaralarıyla delik deşikti. Derin bir sesi ve Karayiplilerinkine benzeyen bir aksanı vardı, ama bunun nedeni içtiği purolar olabilirdi. Dirseklerinde yamalar olan spor ceketlerden giyen işe yaramaz serserilerden biriydi.

Cinayet yerinde kalan kalemin ona ait olup olmadığını merak ettim. Siyah gözlerine bakıp kurgu kitapların orada olduğunu söylediği kötülüğü arıyor, ama bulamıyordum.

Bana iyi iş çıkarmamı, öğle yemeğinden sonra döneceğini söyledi. Demek bol bol zamanım vardı. Bu ofiste Bay Elektrik Süpürgemle ben yalnızdık. Bir fark yaratacakmış gibi halıyı süpürdüm, işe yarayacak her türlü bilgi için sağa sola baktım.

Konferans salonu gibi burası da üçüncü kata açılıyordu. Yani eğer jaluziler açıksa insanlar içeri bakabilirdi ki şu anda da açıktı. On dakikadır aynı yeri süpürüyordum, ama daha temiz olmuyordu. Masasının arkasına paspası atıp eğildim, bu fırsatı çekmecelere bir göz atmak için kullandım. En üstteki dosyayı alıp açtım.

İçinde bu davayla ilgili herkesin isim listesi vardı. Listeyi tulumumun içine soktum. Sonra öksürmeye başladım. Evet, geri zekâlı Joe'nun bir içeceğe ihtiyacı vardı. Su makinesine yürüdüm. Geri dönerken fotokopi odasının önünden geçtim. Boştu, bu yüzden içeri girip listenin fotokopisini çektim. Tekrar ofise döndüm. Belgeyi dosyaya koydum. Öğle yemeği için tam saatinde süpürmeyi bitirdim.

Ofis penceremden güneş giriyordu. Karşısına oturup güneşleniyormuş gibi yaptım. Başka insanların da görmesi için çabalamalıydım. Sally kapıyı çaldı, sonra içeri girip bana küçük bir yemek paketi verdi. Ben de karşılığında küçük bir teşekkür ettim. Ona katılmak isteyip istemediğimi tekrar sordu, ben de belki bir dahaki sefere deme yanlışını yaptım. Gitmeden önce buna güldü. Belki onu görebilirim diye dışarı baktım, ama manzaram nehri kapsamıyordu, bu yüzden bir tek yabancıları görüyordum.

Listeye bakarken sandviçimi yemeye başladım. Doksan, hatta doksan dört isimle oldukça uzun bir listeydi. Ne beklediğimi bilmiyordum –belki yarım düzine filan– ama doksan dört kişinin bir sürü insanın neler olduğunu bilmeden ortalıkta dolaştığı anlamına geliyordu. Düzinelerce polis memuru ifade almıştı, ama olay yerinde bir tek dedektifler çalışmıştı. Yalnızca cesedi gören dedektifler.

Paniğe kapılmaya başladım: Bu iş sonsuza dek sürebilir-

di. Bunun büyük bir zaman kaybı olacağı hissi düşüncelerimin derinlerine süzülüyordu. Ama bu listedeki herkes bütün olay yerlerine gitmemişti, değil mi? Belki yarısı gitmişti, hatta belki o kadar bile değil. Zor olan şey bu doksan dört kişiden kimlerin Daniela Walker'ın evine gittiğini bulmaktı.

Zaman çizelgeleri.

Daniela Walker bir cuma gecesi geç saatte bulunmuştu. Bu yüzden bu listedeki insanlar birkaç kez aranmak zorunda kalmıştı. Dedektiflerden hiçbiri o kadar geç saate kadar çalışmazdı. Eşleriyle ya da kız arkadaşlarıyla yemekteyken yemeğin bittiğini bildiren haber gelmiş olmalıydı. Yalnızca bir tanesi zaten biliyordu, çünkü bir tanesi Daniela'yı boğup kalemini fırlatarak iştahını kabartmıştı.

Öğle yemeği henüz bitmemişti, ama yemeye devam edemeyecek kadar heyecanlanmıştım. Kayıt odasına gidip iyi bir bahar temizliği yaptım. Telefon kayıtları kopyasının yanında fazladan zaman geçirdim, etrafındaki bölgeyi son derece güzel bir şekilde parlattım.

Daniela Walker'ın öldürüldüğü gece, yirmi aramadan on beşi başarılı olmuştu. Bunlar gelen insanlardı. On beş kişinin yanı sıra bir sürü polis memuru olay yerine gitmişti.

Kurbanın kocası tarafından yapılan orijinal aramanın kaydı da buradaydı. Okumaya başladım, ama pek ilginç değildi.

Telsizci, dedektifler gelmeden önce durumu kontrol altına alması için en yakındaki polis arabasını olay yerine göndermişti. İki polis memuru. İsimleri listedeydi. Onları yuvarlak içine aldım. O gece aranan on beş kişiyi de yuvarlak içine aldım – patolog, fotoğrafçı ve simsiyah gözleriyle Dedektif Baş Komiser Stevens dahil.

Bu demek oluyordu ki yaklaşık seksen kişiyi şüpheli listemden silmiştim. Bunun zaman kaybı olduğuna dair his kaybolmaya başlamıştı. Sayıyı on yedi insana kadar indirmiştim. Keşfi yapan iki polisin Daniela'nın ölümüyle bir ilgisi olduğundan şüpheliydim. Öncelikle vardiyada altı saattir birlikteydiler. İkincisi, Daniela'yı öldüren memurun olay yerine çağrılma şansı ne kadardır ki? Çok düşük olacağı kesin. İsimlerini listeden sildim.

On beş kişi.

Patologu düşündüm. Bu cesetle diğerleri arasında birkaç farklılık bulmuştu. Yalnız çalıştığı için bu kurbandaki izlerin ve kalıntıların diğerlerine uymasını sağlayacak şekilde değişiklikler yapabilirdi, ama yapmamıştı. Onun yaptığı işi kim kontrol edecekti? Hiç kimse. Eğer Daniela'yı o öldürseydi, sonuçlar diğerleriyle aynı olurdu. Ama değildi.

Demek ki o öldürmemişti.

On dört kişi.

Bu iş daha kolay olabilir miydi?

Saatime baktım. Neredeyse dört olmuştu. Bütün öğleden sonra buradaydım, zamanın büyük bölümünde odayı temizlemiştim. Mobilya cilasının kokusu yüzünden kusmak üzereydim ve birkaç kutu cila kokladıktan sonra ciğerlerimin nasıl göründüğünü merak ediyordum. Ofisime geri dönerken yolda kahve aldım. Kasetleri değiştirmek için konferans salonuna uğradım.

Ofisime dönünce oturup listeye tekrar baktığımda kayıt odasında atladığım bir şeyi fark ettim. Geriye kalan on dört kişiden dördü kadındı. Onları da listeden sildim. Orijinal doksan dört kişiyi de bu şekilde eleyebilirdim, ama bunun ar-

tık bir önemi yoktu. On kişi. İsimleri temiz bir kağıda yazdım, sonra oturup onlara bakarken saat dört buçuk oldu Binadan çıkarken yoluma çıkan herkese veda ettim. Sally onların arasında değildi. Otobüs durağına giderken bu sabah anneme bir şey olduğuna dair hissimi hatırladım ve bu kadar aptal olduğum için kendime çıkıştım. Eğer bir şey olsaydı, kötü haberi şimdiye kadar alırdım.

Eve giden otobüse bindim. Yatağıma uzandım. Tavana baktım. Katil olabileceklerin listesini on kişiye indirmiştim. Polis ise kendi listesini on telefon rehberine indirmişti. Saatime baktım. Yatakta sonsuza kadar kalamazdım. Tavan o kadar ilginç değildi. Ayağa kalkıp çantamı aldım. Hâlâ yapacak bir sürü işim vardı.

15

Gülümseme bütün gün aklından çıkmamıştı. Asansörün kapıları Joe'nun gülümsemesinin üstüne kapandığından beri başka bir şey düşünemiyordu. Joe'nun dışavurumcu kocaman gülümsemelerinin her zaman çok doğal, çok saf olduğunu düşünmüştü, çünkü Martin'inkilerle aynıydı. Ama bu sabahki gülümseme farklıydı. Saf mıydı? Öyle sanıyordu. Joe'nun saf bir ruhu vardı, ama başka bir şey daha vardı, tanımlamak için çok uğraştığı, ama başaramadığı bir şey. O birkaç saniye içinde Joe bir çocuktan çok bir erkekti, beceriksizden çok sofistike. O birkaç saniye içinde Joe'nun, sandığından çok daha başka bir şey olduğunu ima eden bir kıvılcım çakmıştı.

Ama tam olarak neydi?

Bunun, Joe'nun ondan hoşlandığı, arkadaşlıklarının istediği şekilde ilerlediği anlamına geldiğini düşünmek istiyordu. Elbette bu bir rastlantı da olabilirdi. Joe, Sally yanındayken genellikle yaptığı gibi boşluğa bakıyor da olabilirdi.

Ama bunun onu bir yetişkin haline getirmekle kalmayıp daha... daha da... çekici kıldığını inkâr edemezdi.

Ne yazık ki öyleydi. Joe çekiciydi ve Sally bunu daha önce hiç fark etmemişti.

İşteki gününü bozuk klimalarla uğraşarak geçirdi. Zama-

nının son birkaç haftasını alan bir işti bu. Klimalar yılda bir iki kere bozuluyor, hükümet, ortamlarını daha konforlu hale getirmek bir yana polise daha fazla bütçe ayırmak bile istemiyordu. Bu yüzden o da elinden geleni yapıyordu – bir süre idare edecek geçici tedbirler alıyordu.

Joe'yu düşününce gülümsedi. Onun burada çalışan tek temizlikçi olmadığını bilmediğine emindi. Her gece saat altıdan sonra, Joe eve gittikten çok sonra, bir temizlikçi ekibi geliyordu. Her yeri süpürüyor, toz alıyor, banyoları temizliyor ve tuvalet kağıtlarını yeniliyor, kahve odalarındaki fincanları yıkıyor, kirli havluları temizleriyle değiştiriyor ve çöp kovalarını boşaltıyorlardı. Joe bu işlerin bazılarını haftada bir ya da birkaç haftada bir yapıyordu, ama başka insanların her gün bu işlerle ilgilendiğini bilmiyordu. Joe'nun gün içinde burada olmasının nedeninin düzeni sağlamak ve insanları mutlu etmek olduğunu düşünüyordu. Joe gibi özel insanlar iş bulmada zorluk çekiyordu ve katkıda bulunmaları, kendilerine bakmaları gereken bir dünyada bazen hükümetin araya girip onlar için pozisyon yaratması gerekiyordu. Kimsenin Joe'ya bu işi yalnız başına yapmadığını söylemediğini biliyordu, çünkü bu onun önemli olduğuna dair imajını zedeleyebilirdi. Şeker, şeker Joe.

İşten çıkarken Joe'yu görmemişti. Yalnızca birkaç kişi dört buçukta işten ayrılıyordu ve babasının hastalığı yüzünden Sally de onlardan biriydi. Cashel Alışveriş Merkezi'ne gidip vitrinlere baktı, ara sıra içeri girip babasının beğeneceği bir hediye bulmaya çalıştı. Bir karta da ihtiyacı vardı. Komik bir karta. Kısacık bir an için zihnini artık işe yaramayan bedeninden ve artık yaşamayan kardeşinden alacak bir karta. Her şeyini kaybeden bir ebeveyne ne alınırdı ki?

Cevap DVD oynatıcıydı. Satıcının tavsiyesiyle, kullanımı çok basit, fiyatı uygun olan bir oynatıcı buldu. Babasının beğeneceğinden emin olduğu dört western film seçti. Hepsinde Clint Eastwood başroldeydi. Daha iyi bir şey olabilir miydi?

Aldıklarını arabaya götürürken Henry'ye küçük sandviç torbasını bırakmak için durdu. Henry gibi bir adamın hayatta herhangi bir şey için para biriktirip biriktirmediğini merak etti. Hiçbir şeyiniz yokken hayatta hedeflerinizin olması ne kadar zor olmalıydı! Yoksul bir adam takım elbise alıp iş görüşmesine gidemezdi ya. Ama bu şekilde de gidemezdi.

"İsa seni seviyor," dedi Sally'ye, torbayı açarak. "Bunu unutma, Sally. Her şey yoluna girecek."

Sally arabasına giderken ağlamak üzereydi. Joe'nun gülümsemesini düşünmek bile neşesini yerine getirmedi.

16

Konferans salonundan aldığım son kaseti takıp küçük hoparlörümden dökülen sözleri dinlerken ileri geri yürüyordum. Sözcükleri öylece duymuyor, gerçekten dinliyordum. Aylar boyunca diğer bütün kasetleri dinlemiştim, ama ipucu için dinlemeye yeni başlamıştım. Şimdi dinlememi gerektiren yeni bir şey vardı.

Dedektif Taylor birden fazla katil aradıkları teorisini destekliyordu.

Katillerin birlikte çalıştığından şüphelenen Dedektif McCoy da öyle.

Dedektif Hutton hâlâ tek bir kişi olduğu görüşündeydi.

Başka teoriler de vardı. Karışık teoriler. Kafa karıştıran teoriler.

Kafası karışık bir soruşturma berbat olmuş bir soruşturmadır. Kimse birbiriyle aynı fikirde olmaz. Hiçbir iş bitmez. Bu da insanları yakalamayı güçleştirir. İşleri benim için daha iyi hale getirir.

Kendime hızlı bir akşam yemeği hazırladım. Heyecan verici bir şey değildi. Mikrodalgada hızla pişen makarna ve kahve. Sonra daha rahat bir şeyler giydim – blucin ve gömlek. Oldukça iyi görünüyordum, hatta iyiden daha iyi. Koyu renk bir ceket giydim. Daha da iyi oldu.

Dışarı çıkmak üzereyken telefon çaldı. İlk düşüncem annem oldu, sonra bu sabah hissettiğim kötü duygular aklıma geldi. Bu yüzden telefondakinin annem olmayıp annemle ilgili arayan biri olabileceğini düşündüm. Aklımdan cenaze düzenlemeleri ve cenaze töreninden sonra verilen sosisli börekler geçti. Hem soruşturmamı, hem de hayatımı beklemeye alacak olan şok için hazırlandım. Ahizeyi tutarken kalbim deli gibi çarpıyordu. Lütfen, Tanrım, öyle olmasına izin verme. Anneme kötü bir şey olmasına izin verme.

Telefonu açıp sesimin doğal çıkmasını sağlamaya çalıştım. "Alo?"

"Joe, sen misin?"

"Anne, Tanrım, sesini duyduğuma çok sevindim." Sözcükler ağzımdan bir kerede çıkıvermişti.

"Ben annen. Bütün gün seni aramaya çalıştım."

Telesekreterime baktım. Küçük ışık yanıp sönmüyordu. "Hiç mesaj bırakmamışsın."

"O makineyle konuşmayı sevmediğimi biliyorsun."

Bu tabii ki yanlış bir inanıştı. Annem fırsatını bulursa her şeyle konuşurdu.

"Bu gece beni görmeye geliyor musun, Joe?"

"Bugün çarşamba."

"Hangi gün olduğunu biliyorum, Joe. Bana hatırlatmana gerek yok. Belki gelip anneni ziyaret edersin diye düşündüm."

"Yapamam. Planlarım var."

"Kız arkadaş mı?"

"Hayır."

"Ah, anlıyorum. Eh, şeyin yanlış bir tarafı yok..."

"Ben homo değilim anne."

"Değil misin? Ben sandım ki..."

"Ne istiyorsun anne?"

"Bütün gece hastalandığım için belki gelip beni görürsün diye düşündüm."

"Hasta mı?"

"Hastadan da öte, Joe. Bütün gece tuvalette oturdum. Karnım ağrıdı. Daha önce böyle bir şey hiç yaşamamıştım. Su püskürtüyordum."

Etrafıma bakınıp bayılmamı önleyecek, beni gerçeklere bağlı tutacak bir güvenlik örtüsü aradım. Bu hayali gözlerimin önünden silecek bir şey. Neyse ki oturuyordum. Neyse ki bir şok bekliyordum.

"İshalim o kadar kötüydü ki, Joe, bir saat boyunca tuvaletle yatak odamın arasında koşup geceliğimi kirlettikten sonra bütün geceyi tuvalette geçirmeye karar verdim. Soğuk olduğu için battaniye aldım, can sıkıntımı gidermesi için de yapbozumu. Hatta bir köşeyi bitirdim bile. Güzel görünüyor. Gelip bir bakmalısın."

"Akıllıca," derken duydum kendimi.

"Ikınmam bile gerekmiyordu Joe. Öylece dökülüveriyordu her şey."

"Hı hı. Hı hı." Sözcüklerim bir mil uzaktan geliyor gibiydi.

"O kadar kötüydüm ki."

"Üzgünüm anne. Yakında bir gece gelip sana yardım ederim, tamam mı?"

"Tamam Joe, ama..."

"Gerçekten gitmeliyim, anne. Taksi bekliyor. Seni seviyorum."

"Şey, tamam Joe, seni se..."

"Hoşça kal anne." Telefonu kapattım.

Lavaboya gittim. Bir bardak su içtim. Ağzımı çalkaladım. İkinci bardağı doldurdum. Annemin önündeki taburede yapbozla tuvalette oturuşu, ayak bileklerindeki kirli iç çamaşırı görüntüsünü zihnimden atmak zordu. Kulübe... mavi gökyüzü... çiçekler... ağaçlar. Kanepeye gidip balıklarımla oturdum. Yem verirken tekrar telefon çaldı. Şimdi ne istiyordu? Kaç rulo tuvalet kağıdı kullandığını söylemeyi mi? Telesekretere bıraktım.

Arayan veteriner kliniğindeki kadındı. Adının Jennifer olduğunu söyleyip kedinin iyi olduğunu ekledi. Kedinin sahibini bulamamışlardı. Onu aramamı isteyip sabah ikiye kadar klinikte olacağını ekledi.

Balıklarımla vedalaşıp dışarı çıkmak üzereyken Candy'yle ilgili hiçbir şey yapmadığım aklıma geldi – isimsiz aramayı yapmamıştım. Listemi biraz daha daraltana kadar bekleyecektim. Geriye yalnızca birkaç isim kalınca Daniela'nın katilini izlemek daha kolay olacaktı.

Polisin elinde hiç ipucu olmadığından kendi vakamı çözmek için zaman sınırım yoktu. Günler ya da haftalarca araştırabilirdim. Ama içimde rekabetçi bir damar vardı ve şu anda bana odaklanmamı, bu soruşturmayı çözmemi emrediyordu. Kendi kendime bu işi yapabileceğimi ve iyi yapabileceğimi kanıtlamak istiyordum. Yalnızca ellerinden kaçmada değil, kendi vakamı çözmede de polisten daha iyi olduğumu ka-

nıtlamak istiyordum. Hangi adam kendini geliştirmeye çalışmazdı ki? Nasıl bir adam kendini test etmezdi?

Daha eğlenceli olan başka bir parçam, durumu polis için zorlaştırmayı öneriyordu. Soruşturmaya başka bir kurbanı daha katmamı söylüyordu. Polis yalnızca bir kurbanla uğraşırken iki ya da üç yüz, hatta bazen bin kişiden ifade alabilirdi. Kişinin o günkü faaliyetlerinin bir haritasını çizmek için bu ifadelere başvururlardı. Olaya bir kurban daha karıştırırsan ifade sayısı, dolayısıyla iş yükü iki katına çıkardı. Önceki cinayetlerdeki insanlarla daha az zaman harcamışlardı, ondan öncekilerle de neredeyse hiç. Bir iz tazeyken diğerleri soğuyordu. Kısa süre içinde kanıtlara odaklanmayı bırakıyor, bir sonraki kurbanı beklemeye başlıyorlardı. O zaman davada bir gedik bulabileceklerini umuyorlardı. Polisin bir vakaya ayırdığı adam sayısı gittikçe azalıyor, çalışma saatleri gittikçe artıyordu. Stresli bir dedektif, pasaklı bir dedektifti. İki insanı arka arkaya öldürürsen, önceki ifadeler konferans salonunun altındaki büyük kutunun içindeki yığına atılıyordu.

Ben de orayı birkaç günde bir süpürüyordum.

Şehre giden otobüse bindim. Orada çalıştığınızda ve yan kapılardan birini açacak kartınız olduğunda polis merkezine girmek çok kolaydı. Ben de bu şekilde içeri girip arka merdivenlere yöneldim. Bir kimlik kartı makineden geçirildiğinde bunun kaydının tutulduğunu biliyordum, ama kayıtlar asla kontrol edilmezdi. Eğer kontrol edilir de bana bir şey sorarlarsa, zaman konusunda kafamın karıştığını ya da öğle yemeği kutumu almaya geldiğimi söyleyebilirdim. Merdivenlerden üçüncü kata çıktım. Böylesi daha az riskliydi. Kimseyle karşılaşmadım. Dedektifler, devriye polislerinin tersine düzgün saatlerde çalışıyorlardı. Bildirilen bir cinayet yoksa ya da bir

cinayet çözülme noktasında değilse, dedektifler dokuzdan beş buçuğa kadar çalışıyorlardı.

Konferans salonunun duvarına bir kez daha baktım. Dün gece öldürdüğüm fahişe henüz bulunmamıştı. Uzun süreli park yerinde, bagajda duran ceset de öyle. Orada fazla oyalanmayı istemeyerek kasetleri hızla değiştirip çıktım. Kullandığım kasetçaların sesle çalışan bir sistemi vardı. Ortalık sessizken alet bekleme konumunda duruyor, ancak bir sesle çalışmaya başlıyordu. Ses durunca o da duruyordu, bu şekilde kaset ziyan etmemiş oluyordum. Pilleri de yeniledim.

Listemdeki on isimden yalnızca birkaç tanesi bu katta çalışıyordu. Diğerlerinden bazıları bu binada çalışmıyordu bile, ama soruşturmaya yardım etmek için başka şehirlerden gelmişlerdi. Katilin bu adamlardan biri çıkma olasılığı yüksekti – karısından ve ailesinden uzaktayken öldürme fırsatını geri çevirmek çok zordu.

Listemdeki ilk isimle başlamaya karar verdim.

Dedektif Wilson Hutton, benim temizlik yaptığımdan çok daha uzun süredir dedektiflik yapıyordu. Ve dedektifliğinden çok, çok daha uzun bir süredir fazla yiyordu. O da diğerleri gibi benden hoşlanıyordu. Koridorda ilerlerken sağdaki ve soldaki ofis bölmelerine baktım, yalnız olup olmadığımı bir kez daha kontrol ettim. Tavandaki lambaların çoğu sönüktü. Beş lambadan yalnızca biri yanıyordu, bu yüzden içerisi loştu. Yarım ay varken dışarıda olmak gibiydi. Bu, içeriye biraz hayat görüntüsü verirken aynı zamanda elektrik tasarrufu yapıyordu. Hem bu şekilde içeriye giren çalışanlar mobilyalara takılmıyorlardı. Işıkların hafif uğultusunu duyabiliyordum. Havalandırmanın tıkırtısını da. Ama tek bir insan sesi bile duymuyordum. İçeride boş bir evin havası vardı. Mezar gibi.

Aydınlık masa lambaları, gıcırdayan ofis sandalyeleri, ağırlığın yer değiştirmesi, esneme ya da öksürme sesi yoktu. Bu ışıkta her şey daha düzgün görünüyordu. Ve de daha temiz. Çünkü ben işten çıktıktan bir buçuk saat sonra bir temizlikçi ekibi gelip, iki saat içinde benim başardığımı sanacak kadar aptal olduğumu düşündükleri bütün o işleri yapıyordu. Kimse bana bundan bahsetmiyordu. Belki benim, sihirli temizlik perilerinin gelip her şeyi pırıl pırıl yaptığını sandığımı düşünüyorlardı.

Hutton'ın bölmesini bulup oturdum. Hutton iri yarı bir adamdı ve bu destekli ofis sandalyesinde poposunun neden olduğu oyuk bunu çok iyi yansıtıyordu. Kırk sekiz yaşında kalp krizine adaydı. Birkaç küçük atak geçirmiş olduğunu duymak beni hiç şaşırtmazdı. Onun yaptığını gördüğüm tek egzersiz ağzında bir şey çiğnemesiydi. Sandalyesinde oturmak bile midemi bulandırıyordu. Kilo aldığımı da hissediyordum.

Lambasını açtım. Masasında duran isim levhası bana bakıyordu. Herhâlde karısının hediyesiydi. *Dedektif Müfettiş Wilson Q. Hutton.* Q'nun neyin baş harfi olduğunu bilmiyordum. *Queer*'in[2] olabilirdi. Duvarın iç kısmına astığı aile fotoğraflarına baktım. Karısının da benzeri kilo problemi vardı, ama problemleri orada bitmiyordu. Kollarındaki ve bacaklarındaki kıllar ve yüzündeki küçük lekeler yün gibi duruyordu. Çift birlikte mutlu görünüyordu. Listemden onun adını silip lambayı kapattım. Bu işi Bay Çörek yapmamıştı. Bu mümkün değildi. Daha kurbanı merdivenlerde kovalarken kendisi ölme noktasına gelirdi. Ve onun ereksiyon olabildiğinden şüpheliydim – katilin birkaç kez olduğu belliydi. Ama Hutton'ın haya-

2 (İng.) İbne. (Ç.N.)

tında en az iki kez olduğu anlaşılıyordu: Fotoğraflarda kilolu iki çocuk vardı.

Geriye dokuz kişi kalmıştı.

Sandalyeyi bulduğum pozisyonda bıraktım, ki bu hiç zor olmadı. Tekerleklerin oturduğu yerdeki halı iyice yıpranmıştı, altındaki döşeme de öyle. Karşıdaki bölmeye geçtim.

Dedektif Anthony Watts yirmi beş yıldır polis departmanındaydı, son on iki yıldır dedektifti. Oturup lambasını açarken onu birinci sıradaki şüphelim olarak görüyordum. Burada bir fotoğraf vardı. Watts ve karısı birlikte mutlu bir anı paylaşıyorlardı. Tanrım, bu insanlar mutluydu ve sersemin biri de kanıt olarak fotoğraflarını çekiyordu.

Bir kez daha her şeyi olduğu gibi görmeye başlamıştım. Watts'ta altmış yaşın getirdiği kırışıklar vardı. Saçları kırlaşmıştı, ama geriye fazla saçı kalmamıştı. Onda Daniela'yı boğarak öldürmek bir yana, onunla mücadele edecek güç olduğunu hayalimde canlandırmaya çalıştım, ama yapamadım. Daniela'ya tecavüz ettiğini hayal etmeye çalıştım. Bunu da beceremedim. Watts'ın içinde öyle bir şey yoktu. Daniela'nın içinde de Watts...

Onu da listemden sildim. Lambasını kapattım. Sandalyesini yerine koydum.

Sekiz şüpheli. Eğlenmeye başlamıştım.

Ortadaki koridor katın sonunda biterken 'T' şeklinde ayrılıyordu. Ben sola, doğruca Dedektif Shane O'Connell'ın bölmesine girdim.

Burada oturma zahmetine bile girmedim. Yazılı itirafların olduğu vakaları çözme becerisine sahip olan kırk bir yaşındaki Dedektif O'Connell cinayetten altı hafta önce kolunu

kırmıştı. Şimdi alçıda olmayan kolu olay yerine gittiği sırada alçıdaydı. Bu işi yapacak gücü olsa bile cesette ya da yatakta alçı izleri bulunmamıştı.

Geriye yedi şüpheli kaldı.

Bir sonraki durağım Dedektif Brian Travers'ın bölmesiydi. İçeri girip lambasını açtım. Burada aile fotoğrafı yoktu – bütün gördüğüm mayolu takvim kızlarıydı. Bu yılın, geçen yılın, önceki yılın. Eski takvimleri atmadaki isteksizliğini anlayabiliyordum.

Geçen yılın takvimini çevirdim. Walker'ın öldürüldüğü tarihe baktım. Herhangi bir şey işaretlememişti. Eski masa takvimine baktım. Onda da bir şey yoktu. "Bu gece o kaltağı öldür. Süt al," gibi bir şey yazılmamıştı.

Çekmeceyi açıp karıştırdım. Dosyalara, kağıtlara baktım. Suçlu olduğunu gösterecek bir şey bulamadım. Ya da masum olduğunu. Sesi kısıp telefon mesajlarını dinledim. Masasının altındaki çöp kutusuna baktım, ama boştu.

Travers otuzlu yaşların ortalarındaydı. İnce, güçlü bir vücudu vardı. Bir seksenin biraz altındaki boyuyla kadınları kolayca çeken sıradan, yakışıklı bir görüntüsü vardı. Bu görüntüsüyle, "O kadar kusursuz ki istediği her kadını elde ederdi," savunmasını bütün jüri yutar, onu ipten kurtarırdı. Karısı yoktu. Eğer kız arkadaşı varsa ve Bayan Ocak değilse, resmini asmamıştı.

Adının yanına soru işareti koydum.

Hâlâ yedi şüphelim vardı.

Eğlenceli yoluma devam edip Dedektif Lance McCoy'un masasına oturdum. Travers'ın bölmesindeki işlemleri tekrarladım. McCoy kırklı yaşların başlarındaydı, evliydi ve iki

çocuğu vardı. Masasının tam ortasındaki çerçevede bulunan resim bütün bunları anlatıyordu. Diğer fotoğraflar bölmenin duvarlarına asılmıştı. Karısı ondan on yaş küçük görünüyordu. Kızı oldukça çekiciydi, ama oğlu bir gerzeğe benziyordu. McCoy kendini adamış bir aile babasıydı. Bunu sırf bu küçük bölmede otururken bile anlayabiliyordum. Her yere küçük sloganlar yapıştırılmıştı: "Yaşamak için çalış, çalışmak için yaşama" ve "Pasaklılık depresyona giden yoldur." "İyi olan tek kaltak, ölü olandır" sloganını arasam da bulamadım. Bu yüzden birinci şüphelim o olamazdı. İsminin yanına küçük bir soru işareti koydum.

Yedi şüpheli. Bu işin daha kolay hale gelmesi gerekmez miydi?

Saatime baktım. Dokuz otuz beşti, ama biyolojik saatim yalnızca sekiz otuz olduğunu söylüyordu, bu yüzden bir tanesi yanılıyor olmalıydı. Dedektif Alex Henson'ın ofisine girince –evet, ofis bölmesi değil, bir ofis– saatimin doğruyu söylediğini tespit ettim. Schroder'dan başka Henson da bu davadaki önemli bir adamdı. İki yıl önce ülkenin ilk seri katilini yakalamayı başarmıştı.

Şimdiye kadar Hutton ve Watts hariç, dedektiflerin çoğunun bilgisayar kullandığını fark etmiştim. Hutton fazla şişmandı. Klavyede tutarlı cümleler yazmayı başarsa bile, ağzından dökülen kırıntılar tuşları çalışmaz hale getirirdi. Watts çok yaşlıydı. Henson'ın dosyalarını araştırdım, ama şüpheli bir şey bulamadım. O, iki ayrı katille karşı karşıya olduğumuza inanıyordu.

Tabii ki haklıydı.

Henson'ı listemden sildim. İki yıl önce yaşadıklarından sonra onun katil olma olasılığı düşüktü. Hem katil o olsaydı,

notları tek bir katille karşı karşıya olduğumuzu söylerdi.

Orta koridora gerip dönüp doğruca Dedektif Baş Komiser Dominic Stevens'ın ofisine gittim. Kilidi biraz kurcaladım. Sekiz saniye.

Jaluzileri kapatıp yanımda getirdiğim küçük feneri açtım. Stevens'ın ofisinde gizlice dolaşmak, ofis bölmelerinde dolaşmaktan çok daha aşikârdı. Masasında, üstlerine yazdığı raporun bir kopyası duruyordu. Soruşturmanın nerede olduğu, basit bir ifadeyle hiçbir yerde olmadığı ayrıntılarıyla anlatılmıştı. Ortada dolaşan teorileri açıklarken, Daniela Walker'ın başka biri tarafından öldürülmüş olabileceğine dair teoriyi de eklemişti. Onun ölümüyle ilgili ayrı bir soruşturma talep ediyordu. Katil Stevens olsa bunu kesinlikle yapmazdı. Adını listeden sildim.

Beş şüpheli.

Saat neredeyse on birde gitme zamanı gelmişti. Eve giden otobüse bindim, ama evime bir kilometre kala indim, çünkü serin hava iyi gelecekti. Güzel bir geceydi. Kendini bitkin hisseden herkesi tedavi edecek bir karayel esiyordu. Aynı karayel başkalarını deli ederdi. Hava böyle harikaydı.

Ama hava tahmini yapmakla ilgilenmiyordum.

Daha uzun günler ve geceler beni bekliyordu. Bu yüzden içeri girer gitmez yattım ve hemen uykuya daldım.

17

Sekizi iki geçe, ter içinde yatağımın kenarında oturuyordum. Yıllardır ilk kez rüya görmüştüm. Bu his o kadar tatsız olmasa da rüya öyleydi. Kendimi cinayetten sorgulayan bir polistim. Kendimi itiraf ettirmek için iyi polis-kötü polis oynuyordum. Ama pes etmiyordum. Kendi kendime kaba bir cinsel hareket yapıp avukat talep ettim. Gelen avukat Daniela Walker'dı. Aynı fotoğraftaki gibi görünüyordu. Boynundaki morluklar siyah, deforme inciler gibi görünüyordu. Hiç göz kırpmıyordu, bir kez bile. Donuk gözleri sürekli bana bakıyordu. Benimle bir tek cinayeti itiraf etmem için konuşuyordu. Bunu bir slogan gibi durmadan tekrarlıyordu. Kafam öyle karışmıştı ki bütün cinayetleri itiraf ettim. Derken soruşturma hücresinin duvarları, bir yarışma programındaymışım gibi kalktı ve hücre mahkeme salonuna dönüştü. Bir yargıç, jüri ve avukat vardı. Hiçbirini tanımıyordum. Hatta bir orkestra bile vardı. Takım elbise giyen üyelerden oluşan eski orkestralardan biriydi. Yeni cilalanmış pirinç enstrümanları vardı, ama hiçbiri çalmıyordu. Suçlu olduğumu kabul etsem de bir jüri vardı ve jüri de beni suçlu buldu. Yargıç da öyle. Yargıç beni ölüme mahkum etti. Orkestra Angela'nın müzik setinde duyduğum şarkıyı çalmaya başladı. Onlar çalarken dün otobüste gördüğüm iki iş adamı elektrikli sandalye getirdi. Elektrikli

sandalyenin kelepçeleri kollarıma ve bacaklarıma takılırken uyandım.

Yatağımın kenarında otururken bile yanık et kokusunu duyabiliyordum. Biyolojik saatim beni ilk kez hayal kırıklığına uğratıyordu. Gözlerimi kapatıp yeniden kurmak için biyolojik saatimin düğmelerine basmaya çalıştım. Neden rüya görmüştüm? Nasıl olup da bu kadar uzun süre uyuyakalmıştım? İyi bir şey yapmaya çalıştığım için mi? Belki. Daniela Walker'ın ailesi için bu işi bitirmeye çalışıyordum ve bu doğru gelmiyordu. İnsanlığım yüzünden acı çekiyordum.

Otobüsümü kaçırmak istemiyordum, bu yüzden kahvaltıyı boş verdim. Kendime öğle yemeği de hazırlayamazdım, onun için çantama birkaç meyve atıp dışarı koştum. Balıklarımı besleyecek zamanım bile olmadı. Hava bulutlu ve kapalıydı. Sıcak ve yorucu. Güneşle parlayan sıcak günlerden daha kötüydü. Otobüse binene kadar ter içinde kalmıştım. Bay Stanley beni biletsiz aldı.

Koridorda ilerleyip rüyamdaki iş adamlarının arkasına oturdum. Yüksek sesle konuşmaya başlamışlardı bile. İş şöyle. Para böyle. Boş zamanlarında ne yaptıklarını merak ediyordum. Eğer birbirleriyle yatmıyorlarsa, herhâlde başka ilişkiler yaşayan kadınlarla evliydiler. Aldatıldıklarını anlasalar o kaltakları bırakacak cesaretlerinin olduğundan şüpheliydim. Ve boşanmadan bahsetmiyorum bile.

Sally merkezin dışında beni bekliyordu. Bugün hava sıcaktan titreşmiyordu. Yalnızca nemli sıcaktı. Sally bir şey anlamaya çalışıyormuş gibi bakıyordu, sanki beni tanıyordu da kim olduğumu tam olarak çıkaramıyordu. Uzaklaşma ihtiyacı hissetmedim.

"Nasılsın, Joe? İşte zor bir güne hazır mısın?"

"Tabii. Burada çalışmayı seviyorum. İnsanları seviyorum."

Bir şey söylemek üzere gibiydi, sonra ağzını kapadı, ardından tekrar iç çekti. Bir şeyle savaşıyordu, ama sonunda savaşı kaybetti. Kolu yanına düştü. "Üzgünüm Joe, ama bugün sana öğle yemeği hazırlayamadım."

Öğle yemeğini o mu hazırlıyor, satın mı alıyor, yoksa benim için olduğunu bilmeden annesi mi hazırlıyordu emin değildim, ama bu haber üzerine yüzüm biraz düştü ve samimiydim. "Ah. Tamam," dedim ne yapacağımı bilemeden. Kahvaltı yoktu. Öğle yemeği hazırlamamıştım. Yalnızca birkaç meyveyle bütün gün dayanmam gerekiyordu. Neden bana iki gün üst üste öğle yemeği getirdi diye bunun bir alışkanlık haline geldiğini düşünmüştüm ki?

"Bugün babamın doğum günü."

"Nice yıllar."

Gülümsedi. "İletirim."

Antredeki havalandırma bugün çalışıyordu. Normalde bir gün çalışıyor, bir gün çalışmıyordu. Eskiden burada çalışan yaşlı bakım elemanı ölmüş olmalıydı: Onu bir süredir görmüyordum. Sally eskiden onun için çalışıyor, bezleri toplamak, yıkama aletlerini getirmek gibi şeyler yapıyordu. Zihinsel engellilere toplumda bir yer edinmelerini sağlayan, düşük maaşlı, berbat bir iş verildiğini gördüklerinde insanların yüreklerini ısıtan türden bir şeydi bu.

"Burayı temizlemeye gelmeden önce ne yaptın, Joe?"

"Kahvaltı yaptım."

"Hayır, yani birkaç yıl önce, bu işe başlamadan önce."

"Ah. Bilmiyorum. Fazla bir şey yapmadım. Kimse benim gibi birine iş vermek istemedi."

"Senin gibi birine mi?"

"Biliyorsun."

"Sen özelsin, Joe. Bunu unutma."

Asansörle katıma çıkarken bunu unutmadım, bugün bana kahvaltı getirmeyen kadına veda ederken de hatırlamaya devam ediyordum. Konferans salonuna uğraşmadan doğruca odama giderken bile gerçekten ne kadar özel olduğumu düşünmeye devam ediyordum. Öyle olmalıydım, değil mi? Bu yüzden ben şüpheli sayımı beşle sınırlarken, departmanın geri kalanı telefon rehberine dart atıyordu.

Beş şüpheli. Dedektif Taylor ve Calhoun, şehir dışından gelen iki yabancı ve Travers, McCoy, Schroder.

Travers'ı listemden nasıl sileceğimi bildiğimi düşünüyordum, ama önce onun hakkında daha fazla şey öğrenmeliydim. Calhoun ve Taylor zorlu kişiler olacaktı – biri Wellington'dan, diğeri Auckland'dan gelen dedektiflerdi. Dün sabah yaptığımız konuşmadan sonra Schroder'ın şüpheli olduğunu sanmıyordum, ama acele etmemeliydim. Beşi de şüpheli olarak kalmalıydı.

Günlük rutin devam ederken gün ağır ağır geçti. Bilmediğim hiçbir şey öğrenmemiştim. Temizlik yapıp paspasladım, elektrik süpürgesiyle süpürdüm. Çalışmak için yaşa. Yaşamak için çalış. McCoy'un kahve fincanı yanılıyordu.

Saat dört buçuk olunca eve gitmek yerine Travers'ı bekledim. Sahada tanıklarla görüşüyor, katili bulmak için yapması gerekenleri yapıyordu. Altı civarında gelmesi gerekiyordu, bu yüzden merkezin dışında onu beklemek yerine, en yakında-

ki yemek salonuna gittim. Açlıktan ölüyordum, çünkü bütün gün yalnızca meyve yemiştim. Çin yemeği istedim. *Uçan bit.* Bana servis yapan adam Asyalıydı. Benim de öyle olduğumu düşünmüş olmalıydı ki, benimle kendi dilinde konuşuyordu. İşim bitince bir araba çaldım. Son model bir Mercedes çalmayı düşündüm, ama pahalı bir Avrupa arabası çalıp polis merkezinin önünde bekleme yapamazdınız.

İçeri girip düz kontak yaptırmanın beş dakikadan kısa sürdüğü, belirgin bir özelliği olmayan ve güvenilir olduğunu umduğum bir Honda çaldım. Arabayı otopark binasından aldım, çünkü etrafta fazla kişi yoktu. Çıkarken kontrol panelinin üstündeki bileti ve bozuklukları gişedeki adama uzattım. Beni fark etmedi bile.

Seçtiğim araba bulabileceğim en kirli arabaydı. Süpermarkete gidip çantamdaki bıçaklardan birini kullanarak plakasını söktüm. Plakayı bir Mitsubishi'ninkiyle değiştirip en yakın benzin istasyonuna gidip arabayı yıkattım. Araba temizlenince tekrar merkeze döndüm. Yakalanma riskinin hepsini olmasa da çoğunu ortadan kaldırdığıma inanıyordum. Hiç risk olmaması hiç heyecan olmaması demekti, ama ben şu anda heyecan aramıyordum.

Travers geldiğinde saat altıyı on altı geçiyordu. Yeniden dışarı çıkması otuz beş dakika sürdü. Onu evine kadar takip ettim. Güzel bir mahallede oturuyordu. Evler paslı değildi, bahçeler canlıydı. Camları temiz, parlak evler, garaj yollarında güzel arabalar vardı. Travers'ın alüminyum pencereli, otuz yıllık evi tek katlı ve bakımlıydı. Bir saat dışarıda bekledim, tekrar çıktı. Kırmızı blucin ve sarı polo tişört giymişti. Gerçek dünyaya çıkarılmış bir çizgi film karakteri gibi duruyordu. Yolcu koltuğuna spor çantasını fırlatıp yola çıktı.

Bu gece dışarı çıkacağını biliyordum – telesekreterindeki mesajı dinlemiştim. Birkaç banliyöyü geçtikten sonra Redwood'daki iki katlı güzel bir eve geldi. Buradaki evler daha parlak, arabalar daha pahalıydı. Garaj yoluna park edip spor çantasını aldı, arabayı kilitledi.

Yine otuzlu yaşlarda bir adam kapıyı açtı. Travers içeri girince koyu kahverengi saçlı, biçimli bıyığı olan arkadaşı sokağı şöyle bir taradı. Sanki birini ya da bir şeyi arıyordu. Eğer aradığı bensem, bulamadı. İpekli gömleğinin yakasıyla oynayıp döndü, kapıyı arkasından kapattı.

Bu gece yemeği evde yiyeceklerdi.

Birkaç saat daha beklemek zorundaydım. Zaman geçirmek ve zihnimi uyanık tutmak için Daniela'nın bulmaca dergisini getirmiştim. Yukarıdan aşağıya dört. Her şeyi bilen bir varlık. Üç harfli. İkinci harfi "O".

Joe.

Zaman akıp geçerken sokak lambaları yandı. Bu bakımlı banliyöde aktif bir hayat aradım, ama bulamadım. Herkesin nerede olduğunu merak ediyordum. Belki hepsi ölmüştü.

Sonunda evin üst katındaki ışıklar yanıp alt kattakiler sönene kadar birkaç bulmaca çözmüştüm bile. Üst kattaki ışıklar da titreşene kadar on dakika bekledim. Daha küçük ve daha loş bir ışık yandı. Gece lambası olabilirdi. Travers hâlâ içerideydi.

Evrak çantamı açtım. Glock'u çıkardım. Kimseyi vurmak istemiyordum, ama yakalanmaya karşı her zaman daha iyi bir seçenekti bu. Silahı tulumumun cebine soktum.

İdeal olarak görmem gereken şeyi görmek için en yakındaki ağaca tırmanmayı tercih ederdim. Hayatımda bir sürü

garip şey görmüştüm, ama böylesini daha önce hiç görmemiştim. Derin bir nefes aldım. Elimdeki işe odaklandım. Yalnızca görmem gerekiyordu. Yapmam gerekmiyordu.

Kilidi kurcaladım. Ellerim titriyordu. On beş saniye.

Ev o kadar düzgündü ki sergilenecek gibi görünüyordu. Alt kattaki yaşam alanını geçtim, büyük ekranın önünde durup onu eve götürebilmemin bir yolu olmasını diledim. Salon takımını da götürmek isterdim. Odanın ortasındaki büyük kilim her şeyi birbirine bağlıyordu. Buradaki her şey çok renkliydi: kanepe parlak kırmızıydı, halı ten rengi, duvarlar turuncu. Zaman kazanmaya çalıştığımı fark ettim.

Silahı doğrultarak merdivenlere yürüdüm, yukarı çıkmaya başladım. Sesi azaltmak için halı kaplı kenarlardan yürüyordum.

Üst kata vardığımda duyduğum homurtular, benim çıkaracağım hiçbir sesin fark edilmeyeceğini gösteriyordu. Hareketsiz durup listeyi düşündüm. Beş kişi. Yatak odasına şöyle bir göz atmam listeyi dört kişiye indirecekti. Homurtular daha da şiddetlendi.

Koridor dört odaya açılıyordu, ama benim endişelendiğim en yakın olanıydı. Seslerin geldiği ana yatak odasına yöneldim. Birisi boğazından aşağıya yastık indiriyor gibiydi. Kapı hafif aralıktı, ama bunun bir önemi yoktu. Kapalı olsa bile fark edilmeden açardım. Fark edilse de silahım vardı. Başımı uzatıp küçük aralıktan içeriyi görmeye çalıştım. Bütün yapmam gereken bir bakış atmaktı, sonra buradan gidecektim. Alt kata inip geceye çıkacaktım ve listem kısalacaktı. Ama fazla bir şey göremiyordum. Yatak görüş alanım içinde değildi. Biraz daha eğildim ve manzara berraklaştı.

Birden midem bulandı. Kusacak gibi oldum. Geri çekilir-

ken neredeyse dizlerimin üstüne düşüyordum. Derin bir nefes alıp kusma isteğine karşı direnmeye çalıştım, ama bunu yapabildiğimden emin değildim. Bacaklarım jöle gibiydi, başım dönüyordu. Görmeyi beklediğim şeyi görmüştüm, ama böyle hissetmeyi beklemiyordum.

Midem ağzımdan çıkmaya çalışıyordu. Elimi mideme bastırıp duvara yaslandım. Biraz daha nefes alıp yarım dakika kadar tutmayı başardım. Halıya kusma ihtiyacı yavaşça azaldı.

Şüpheli sayım dörde inmişti, ama bu kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyordu.

Zorla merdivenlere doğru gidip alt kata yuvarlanmamak için korkuluklara tutundum. Gördüklerimi düşünmek için durdum. Annemin bana nasıl durmadan homo olup olmadığımı sorduğu aklıma geldi. Bu yüzden mi midem bulanıyordu? Annem gördüğüm şeyi yaptığımı düşündüğü için mi?

Düşüncelerime balyoz gibi inen başka şeyler de vardı. Tam olarak yakalayamadığım bir şey. Gerilerde bir yerde durduğunu biliyordum, ama lanet olası şeyi yakalamaya çalıştığımda elimden kurtulup kaçıyordu. Bir daha bakarsam geri gelir miydi? Bunu öğrenmemin bir yolu yoktu.

Elimi ağzıma götürüp eklem yerlerimi ısırdım. Hiçbir şey hissetmiyordum. Ellerim ter tadındaydı. Babamın benim homo olduğumu düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Bu şekilde hissetmeme neden oldukları için o iki adamı gidip vurmalı mıydım? Tavana bakarken neredeyse dengemi kaybettim. Elim hâlâ ağzımdaydı. İsa böyle bir durumda ne yapardı? İçeri girip o iki adamı vurmam oldukça Hıristiyanca bir şey olurdu. Bu tür anormal işler O'nunla alay etmek demekti.

Babam ne yapmamı isterdi?

Onun bu konudaki görüşünü neden merak ettiğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. İşte bu ikilemle öylece dikiliyordum. Tanrı'nın bu adamları vurmamı umursamayacağından emindim, ama babam umursardı. Aslında Tanrı vurmamı isterdi. Onları vurursam hem Tanrı'ya hem insanlığa bir iyilik yapmış olurdum. Ama Tanrı'ya iyilik yapmayı istiyor muydum? O'nun bana yaptığı bir iyiliği hatırlamaya çalıştım, ama bütün yaptığı babamı alıp annemi vermekti. Hayır, O'na hiçbir borcum yoktu.

Yatak odasına geri döndüm. Babamın onların yalnızca insan olduklarını, insanların yaptığı şeyleri yaptıklarını ve onları rahat bırakmam gerektiğini söylediğini duyar gibiydim. İnsanların mutlu olmalarına izin verilmesi gerekiyordu. Aynı cinsiyetten birine âşık olan insanları kimsenin yargılamaya hakkı yoktu. Babam böyle derdi. Ama ben onu dinlemiyordum, çünkü babam ölmüştü ve bu insanların yaptığı bir şey değildi.

Bu gecelik bu kadar yeterdi. Candy'nin cesedini bildirmek için aradığımda yakından bakacak yalnızca dört kişi olacaktı. Geç oluyordu. Eve hemen gitmezsem yarın sabah yine geç kalabilirdim. Şimdiye kadar kapıdan çıkmış olmalıydım.

Ama bu bir fırsattı. Zaten evin içindeydim. Silahım da vardı. Ve ikisi de benim varlığımdan habersizdi. Birbirleriyle çok ilgiliydiler. Bu ölmeyi hak ettikleri anlamına mı geliyordu? Kesin olarak bildiğim tek şey, bende bu kafa karışıklığını ve mide bulantısını yarattıkları için onlarla ödeşmem gerektiğiydi. Kimse bana bunu yapamazdı. Kimse.

Evet, bu onların hatasıydı?

Tanrım! Bunu nasıl sorgulardım ki? Ne tür bir insan haline geliyordum ben?

Ben Joe'ydum. Joe'nun baş harfi J'ydi. Jürinin baş harfi gibi. Güçlüydüm ve kontrol bendeydi. Verdiğim karar bana aitti – Tanrı'ya değil. Babama değil. İkisinin de ne düşündüğü umurumda değildi.

Yatak odasına döndüm. Kapıda durdum. Silahımı doğrulttum. Ama tetiği çekemedim. İşin teknik tarafını düşünüyordum. Mermilerin balistiği, kurbanlardan birini vurduğum mermiyle örtüşecekti. Seri katiller tekrar vururdu ve bu onların kafasını karıştıracaktı. Gerçek nedeni bulamayacaklardı. Katil neden homoseksüel bir polisi hedef alsındı ki? Ama eğer diğer dedektifler birinin peşlerinde olduğunu düşünürlerse, bu ne kadar ideal olurdu? Gerekirse evlerini ne kadar rahat karıştırabilirdim? Ya da motel odalarını?

Bir adım geri attım, ama homurdanma gittikçe şiddetleniyordu. Yatağın yayları korkudan çığlık atıyor gibiydi. Ellerimi şakaklarıma bastırdım, ama işe yaramıyordu. Glock'un namlusunu sağ kulağıma dayadım, orta parmağımı sol kulağıma soktum, ama bunun düşünmeme bir faydası olmuyordu. Ses hâlâ kulaklarımdaydı. Ve bundan kurtulmanın tek yolu ya kendimi ya da onları vurmaktı. Ama onları vurmak zorunda değildim. Ben hayvan değildim. Bu işi doğru dürüst düşünecek yeteneğim vardı. Doğruyu yanlıştan ayırabiliyordum.

Delirmiş biri içeri dalıp ateş etmeye başlardı, çünkü delilerin yaptıkları şey üzerinde kontrolleri yoktu. Delilik tamamen yasal bir terimdi, tıbbı değil. Ahlaki açıdan hasta, katil ve tecavüzcüler deli değildir, yalnızca bunu mazeret olarak kullanırlar. Deli insanlar yaptıklarının bilincinde değildirler. Mahkum olmaktan kaçmaya çalışmazlar. Olay yerinde elleri

kanlı ve dudaklarında Barry Manilow şarkısıyla yakalanabilirler.

Yalnızca aklı başında insanlar seçim yapabilirler.

Silahımı indirdim. Onları sırf zevk olsun diye öldürebilirdim, sırf orada olduğum için. Bu çıldırmış, berbat dünyada payına düşeni alırsın. Ama bazen daha sonra karşına daha iyi bir şey çıkabilir diye bir şeyleri bırakman gerekebilir. Hayat pek çok toprak yolun bağlı olduğu bir otoyoldur.

Şu anda bir kavşaktaydım. Hiç tanışmadığım bir adamın koridorunda dikiliyordum. Aklımda uzanamadığım bir hatırayla. Başım ağrımaya başlamıştı. Zonkluyordu. Vücudumun iki yanından ter süzülüyordu. Homurtular kulaklarımı dolduruyordu. Zonklama artıyordu. Onları öldürecek miydim? Soruşturmanın yönünü başka bir yöne çevirecek miydim? Yoksa bu yalnızca durumu daha fazla zorlaştırır mıydı?

Alt kata indim. Mutfak, değeri benim bir yılda kazandığımdan fazla tutan paslanmaz çelik aletlerle doluydu. Bar taburesine oturup Glock'u önüme koydum.

Travers'ın homoseksüel olduğunu anlamak kolaydı – takvimlerden anlaşılıyordu. Buradaki anahtar sözcük 'aşırı telafi' idi. Karnım bu kadar aç olmasa daha iyi düşüneceğime karar verip buzdolabını açtım, yiyecek bir şeyler aradım. Kendime biftekli bir sandviç yaptım. Travers'ın sevgilisi harika bir aşçıydı. Birlikte gitmesi için bir kutu kola açtım – ne de olsa indirimdeydi. Köpükler, duyduğum seslerin, iki adamın hayatlarının en güzel zamanını geçirmesinden farklı bir şey olabileceğine dair bütün fantezilerimi silip süpürdü.

Üst katta yatak, yatak odasının duvarına vuruyor, sanki o da ön kapıdan fırlayıp kaçmayı istiyor gibiydi. Bara oturup parmağımı kenarına sürtmeye başladım.

18

Restoran konuşma sesleriyle doluydu. Güzel kokular, iyi insanlar, güzel müzik ve sıcak bir atmosfer vardı. Garson kızların saçları mükemmel, dar giysilerle sergiledikleri vücutları inceydi. Başka herkes doğal görünmek için çok fazla çaba harcamıştı – blucin, ütülü tişörtler, güzel ayakkabılar.

Sally'nin babası tavuk yemeğiyle, annesi salatayla uğraşırken Sally çatalıyla torteliniyi dürtüp duruyordu. Gün iyi geçmişti. Elli dört yaşında olan babası uzun süredir ilk kez olduğundan birkaç yaş büyük değil, yaşında gösteriyordu. DVD oynatıcı da iyi olmuştu; kurması zor olmamış, babası uzaktan kumandayla on dakika oynayıp nasıl kullanacağını öğrenmişti. Titreyen elleriyle düğmelere basması zordu, ama düş kırıklığı minimumda kalmıştı. Bir yıl, hatta birkaç hafta sonra da durumun aynı olup olmayacağını kimsenin bilmesi mümkün değildi.

Sally çatalına birkaç tortelini alıp ağzına attı. Makarnaya bayılırdı. Büyük bir mutlulukla makarnayla yaşayabilirdi, ama bu gece iştahı yemeğin tadını çıkarmasını engelliyordu. Annesi ve babası gülüyordu. Sally de onlar adına mutluydu, bir iki saat için o kadar boş bakmamaları onu sevindiriyordu.

Yemeğini bitirince, onlara bütün gece hizmet eden dost tavırlı garson yanlarına gelip tabakları topladı, sonra hızla tatlı

menüsünü getirdi. Sally seçenekleri inceledi. Hiçbirini canı istemiyordu. Garsonlara baktığında hiçbirinin hayatlarında bu tür tatlılara dokunmadıklarını düşündü. Babasına bakınca, vücudunu kontrol altında tutmaya çalışırken yüzündeki gerilimi fark etti. Onun daha fazla dayanamayacağını düşündü.

Sally, çikolatalı sundae'sinden birkaç lokma almıştı ki Joe konusunda kendini suçlu hissetmeye başladı. Bugün öğle yemeği için kendisine güvenmediğini umuyordu. Tabii bugün kendini bu kadar kötü hissetmesinin gerçek nedeni Joe'nun bu sabah söylediği şeydi. *Benim gibi birisi.* O zamana kadar Joe'nun insanların ona farklı davrandığını anladığını fark etmemişti. Kendisi de ona farklı davranıyordu. Kimse ona öğle yemeği getirmiyordu. Kimse Avon Nehri'nin kıyısında oturup ördeklere ekmek atmak için ısrar etmiyordu.

Sundae'nin tadı sıradan geldi. Yalnızca soğutulmuş, akışkan krema gibiydi. Kaşığını etrafında biraz dolaştırıp daha da akışkan hale getirdi. Yapması gereken şey buna çabaladığını fark ettirmeden Joe'yu daha iyi tanımaktı. Anne babasına gülümsedi. Hoşça vakit geçirdiklerine memnundu. Annesinin haçı bluzunun dışına çıkmıştı. Mum ışığı üzerinden yansıyordu. Her şeye rağmen anne babasının hâlâ inancı vardı. Kendini Joe'ya yaklaştırmak için inancı kullanabileceğini bir kez daha düşündü.

Sundae'sine bakıp bitirmeye çalıştı.

19

Yatak artık sarsılmıyordu. Kırılmış olabilirdi. Şilte eskimiş olabilirdi. Belki yere inmişlerdi. Belki tükenmişlerdi. Bunu düşününce yediğim sandviç tekrar dışarı çıkmak ister gibi oldu. Sorun şu ki dışarı çıkacak tek şey sandviç olmayacaktı. Bu hafta yediğim her şey çıkacaktı.

Kararımı vermiştim. Yaşamalarına izin vererek Tanrı'yı düş kırıklığına uğratacaktım.

Hey, O'na bir iyilik borçlu değildim.

Boş kutuyu ve sandviçten kalanları tezgâhta bıraktım. Hiçbir zaman artıklarımı toplayacak kadar tertipli olmamıştım. Eldiven giyiyordum. Sabah Travers kutuyu bulduğunda, Angela'nın evinde bulduğu şişelerle bir bağı olup olmadığını görmek için test ettirip ettirmeyeceğini merak ettim. Aradaki bağlantı çok uzak – en azından bir polisin fark edemeyeceği kadar uzak.

Ön kapıyı arkamdan kilitleme zahmetine girmedim. Başka biri içeri girip onları öldürmek isterse, ben kim oluyordum ki Tanrı'nın işine müdahale ediyordum? Sabah ziyaretçileri olduğunu fark ettiklerinde yüzlerinin ne hal alacağını düşünüp güldüm. Yaşadığım şeyin en iyi ilacı kahkahaydı. Ne yapacaklardı? Rapor mu edeceklerdi? Hayır. Travers sırrının gizli kalmasını istiyordu. Yarın işe gidip herkese olanları anla-

tacağını sanmıyordum. Bir süre korku içinde yaşayacaktı. Arkadaşı da öyle. Korksunlardı zaten – bu hareketleriyle İncil'le ve insanlıkla alay ediyorlardı.

Benimle de alay ediyorlardı.

Arabadan evime bir kilometre kala ayrıldım ve kalan yolu yürürken ter içinde kaldım. Nemli sıcak yüzünden evrak çantam ağırlaşmış gibiydi. Belki bir gün araba alırdım.

İçeri girdiğimde beni bekleyen iki mesaj buldum. İkisi de annemdendi. Aynı anda iki şeyi merak ederek mesajları sildim. Birincisi, annemi neden bu kadar sevdiğim ve ikincisi, onun neden bu kayıt kadar kolay silinemediği.

Turşu ve Yehova'nın önüne oturup kayıp hafızalarıyla bitmek bilmez bir şekilde dönüp durmalarını seyrettim. Beni gördüler, onları besleyeceğimi anlayıp yukarı hücum ettiler. Onları bütün gün beslememiştim, bu yüzden hiç zaman kaybetmedim. Telesekreterime baktım. Belki annem yarın ararda. Beni rulo köfte yemeye çağırırdı. Bana en yeni yapbozunu gösterirdi. Kola verirdi. Bunları sabırsızlıkla bekliyordum.

Yatmadan önce küçük gardırobumun derinliklerine gömülü eski alarmlı saatimi çıkardım. Yedi otuz beşe kurdum. Bu şekilde kendime yedi buçukta kalkma şansını veriyordum. Bir test gibi. Destekli bir test.

Yatmadan önce balıklarıma iyi geceler diledim. Gözlerimi kapatıp uykunun gelmesini ve beni bu gece gördüklerimin acısından kurtarmasını beklerken annemi düşünmemeye çalıştım.

20

"Geç saate kadar mı çalıştınız, Dedektif Schroder?"

"Başka bir ceset daha bulduk."

Ne? Mantar panoyu taradım. "Ölü müydü, Dedektif Schroder?"

Christchurch bulutlu ve griydi. Güneş yoktu. Sıcak çoktu. Dünkü gibi nemli bir sıcak. Kollarımı çoktan sıvamıştım. Schroder bana inanılmaz bilgi dağarcığımla onu her zaman şaşırtacağımı söyler gibi baktı. Ben de ona Doktor Seuss hikâyesinden bazı karakterler zihnimde ileri geri dans ediyor, şarkılar söyleyip el ele tutuşarak beni her daim eğlendirmek için ne gerekiyorsa yapıyorlarmış gibi bakıyordum.

"Evet. Ölüydü, Joe."

Duvara bakıp onun fotoğrafını gördüğümde, Aptal Joe rolümü sürdürmek için kendimi kontrol etmekte çok zorlandım. Onu işaret ettim. Candy'nin resmini. "Bu o mu?"

Başını salladı. "Adi Lisa Houston. Fahişeymiş."

"Tehlikeli bir iş, Dedektif Schroder. Temizlikçi olmak daha iyi."

Candy'nin fotoğrafı, pasaport fotoğraflarını bile güzel gösteren ölüm sonrası fotoğraflardan biriydi. Bu olayda resim daha da kötüydü, çünkü bunaltıcı sıcakta iki gün geçirdikten

sonra çekilmişti. Bozulma ona pek nazik davranmamıştı. Saçlarında ve yüzünde çok geniş kapsamlı dökülmeler olmuştu. Derisi kabarıp morarmıştı. Bir iki gün içinde simsiyah olacaktı. Gözleri süt gibiydi. Kolu çarpılıp morarmıştı. Ellerindeki deri, ıslak eldivenlere benziyordu. Doğru şartlarda insan vücudu birkaç gün içinde bir iskelete dönüşecek hale gelebilirdi. Aşırı şartlardan söz ediyorum, kısa yağmurlu, hafif güneşli, biraz bulutlu bir günden değil. Ayrıca yakında küçük, aç hayvanların olmasının da yardımı olurdu.

"Dün mü ölmüş, Dedektif Schroder?"

"Ondan biraz daha önce, Joe. Ne zaman öldüğünü daha sonra kesin olarak öğreneceğiz."

Patolog, ezilmiş yüzünde ve parçalanmış vajinasında oluşan böcek larvasına ve kemiğin dışarı çıkıp merhaba dediği kolundaki kırığa bakarak öldüğü günü bulacaktı.

"Biliyorsun, Joe, bu tür fotoğraflara bakmamalısın."

"Önemli değil. Gerçek insanlar değillermiş gibi yapıyorum."

"Bu güzel bir şey olmalı."

"Kahve ister misiniz, Dedektif Schroder?"

"Bu sabah değil, Joe. Teşekkürler."

Ofisime gittim. Cesedin nasıl bulunduğunu, kimin bulduğunu ve olay yerine kimin gittiğini çok merak ediyordum. Dedektif Travers'ın gitmediği kesindi. Onun eli kolu bağlıydı.

Herhâlde hayatını tekrar yoluna sokmak için evine gelen Daniela'nın kocası bulmuş olmalıydı. Üst kattan gelen kokunun ne olduğunu merak etmiştir. Dejavu. İster ağzınızdan, ister burnunuzdan nefes alın, isterseniz hiç nefes almayın çü-

rümekte olan ölünün kokusu sizi her zaman bulur. Bu koku, ateşle aynı şekilde hayat bulur, canlı kalmak için oksijen arar ve ateş gibi doyurulması gereken bir açlığı vardır. Var oluş nedeni budur. Kocanın bir daha o merdivenlerden yukarı çıkacağından şüpheliydim.

Yaşlı insanların aylarca ölü eşleriyle yaşadıklarını, çünkü sevdiklerinden ayrılmak istemediklerini duymuştum. Ölü eşlerini yatağa yatırır, TV'nin karşısına oturtur, kucaklarında en sevdikleri yastıkla maçları seyrettirirlerdi. Onlarla sohbet ederlerdi. Derileri soyulsa da ellerini tutarlardı. Babam öldükten sonra bir süre evde yalnız olduğundan emin olmak için annemi durmadan kontrol etmiştim. Babamın küllerini birbirine yapıştırıp zavallı adama son bir kez daha dırdır etmeye çalışacağını düşünüyordum.

Bir keresinde gazetede okuduğum bir hikâye aklıma geldi. Almanya'da bir adam ölüyor, çürüyen cesedi kokmasına rağmen komşulardan hiçbiri onu rahatsız ekmek istemiyordu. Adam birkaç ay öyle kaldıktan sonra ev sahibi kirayı istemek için geldiğinde onu buluyordu. Kedileri adamı yemiş, geriye bir tek kemikleri kalmıştı.

Yerleri paspasladım. Camları sildim. Benimle bir geri zekâlıymışım gibi konuşanları dinledim. Sabah boyunca kulak misafiri olduğum konuşmalardan olay yerinde bulunan ayak izlerinin diğer olay yerinde bulunanlarla aynı olduğunu duydum. Eldivenlerimin bıraktığı kalıntılar. Halı iplikleri. Saç. Daniela Walker'ın kocası eve elektrikli tıraş makinesini –artık benim olmuştu– almak için gelmiş ve onu bulmuştu.

Lisa'nın ölümüyle Daniela'nın ölümü arasındaki birkaç fark yüzünden daha fazla sayıda dedektif bir değil, iki katilin peşinde oldukları teorisini kabul eder olmuştu. Her kurban

farklı şekilde öldürülmüş olsa da (gündelik işlerimde tekrarlar yapsam da işten sonraki saatlerimde öyle olmak istemezdim), her olay yerinde giysi, iplik, salya bakımından benzer kanıtlar bırakıyordum.

İki katil. Genel varsayım bu yöndeydi. Aksini düşünen hiç kimsenin, katilin neden bir fahişeyle olay yerine tekrar döndüğü konusunda bir teorisi yoktu.

Yemekten hemen önce homo polisle karşılaşıp merhaba dedim. Konuşkan bir havada değildi, beni kısa bir selamla gönderdi. Dalgın görünüyordu. Aynı zamanda yorgun.

İncelemem için geriye dört adam kalmıştı. Öğle yemeği gelip geçti, ama Sally görünmedi, daha da önemlisi sandviçleri gelmedi. Elimdeki yiyecekle idare ettim. Yemekten sonra üst kattaki kayıt odalarından birindeki bilgisayarı ve personel dosyalarını kullanarak geriye kalan dört adamın her biri için departman kayıtlarını çıkardım. Bunları daha sonra okuyacaktım. Listemin böyle daraldığını görmek beni çok heyecanlandırıyordu. Anlamadığım şey, neden katili bulana kadar listemdeki bütün adamları silmem gerektiğiydi. Neden soruşturduğum bir sonraki kişi aradığım adam olmuyordu? Neden şans benden yana değildi? Tanımadığım, şehir dışından gelen iki yabancıyla başlamaya karar verdim.

Kayıt odasındaki mürekkep lekeli halıyı süpürürken Sally kapıyı açıp içeri girdi. Beni orada bulduğuna şaşırmamış görünüyordu. Bu da demekti ki beni izliyordu. Belki ben de onu izlesem daha iyi olurdu. Elektrik süpürgesini kapattım.

"Günün nasıl geçiyor, Joe?" diye sordu. Sanki bir gün "iyi" ya da "fena değil"den farklı bir cevap verecekmişim gibi bunu her gün soruyordu.

Sohbete katılıp onun gününü neşelendirmeye karar ver-

dim. "Gerçekten çok iyi gidiyor, Sally. Tıpkı diğer günler gibi. İşimi seviyorum."

"Ben de işimi seviyorum, ama biraz sıkıcı olduğunu itiraf etmeliyim. Başka bir şey yapmak istediğin olmuyor mu hiç?" Fotokopi makinesine gidip yaslandı. Bastığım kayıtlar tulumumun içinde güvende, orijinalleri de ait oldukları yerdeydi. "Yani sence hayatta başka şeyler yok mu?"

"Ne gibi?" diye sordum, samimi bir merakla. Bu kadından bir şeyler öğrenebilirdim. Eğer bu dünyada alçak seviyeli hedefleri varsa, rolüme yardımı olacaksa, benim de aynı hedeflerimin olduğunu söyleyebilirdim.

"Her şey," dedi. Belki elektrik süpürgesinin kokusu, belki cam temizleyicisinin etkisiydi, ama Sally ilk kez çemberin dışında, sınırlarının ötesinde konuşuyor gibiydi.

"Anlamadım."

"Senin hayallerin yok mu, Joe? Bir şey olabilseydin, ne olmak isterdin?"

"Joe."

"Yani, iş olarak. Dünyadaki her iş olabilir."

"Temizlikçi."

"Bundan başka?"

"Ben başka bir iş için kulampara... kali... fiye değilim."

"İtfaiyeci olmak ister miydin? Ya da polis? Ya da ressam?"

"Bir keresinde bir ev çizdim. Pencereleri yoktu."

İçini çekti. Bir an için aklıma bir belgesel geldi. Zihin özürlü birisi kendisiyle aynı durumda bir kadınla evleniyordu. Her gece yemekten sonra ne yapacaklarına karar vermeye

çalışırken yaptıkları sohbetler bizim şu anda yaptığımıza benziyor olmalıydı.

"Astronot olmak isterdim."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Çocukluğumdan beri," dedim. Aklıma o anda gelivermişti, çünkü bu benim fantezim olmasa da IQ'su ne olursa olsun her erkeğin yapmak isteyeceği bir şey gibi gelmişti. "Aya bakardım ve orada yürümek isterdim. Orada yaşanmadığını biliyorum, ama en azından oraya uçup Ay kumundan kar melekleri yapabilirdim."

"Bu çok hoş, Joe."

Eminim öyledir. Bu romantik fikri biraz daha ileri götürmeye karar verdim. "Orada yalnız olurdum. İnsanların benim hakkımda neler düşündüğü konusunda endişelenmezdim. Huzur içinde olurdum."

"İnsanların senin hakkında neler düşündüğü konusunda endişeleniyor musun?"

"Bazen," dedim, bu pek doğru olmasa da. Yalnızca insanların benim neler *yapabildiğimi* düşünmeleri endişelendiriyordu beni. "Zihince özürlü olmak kolay değil," dedim, ce'yi vurgulayarak.

"Zihinsel."

"Ne?"

"Önemli değil. Ya Tanrı hakkında ne düşünüyorsun?"

"Tanrı mı?" diye sordum, daha önce hiç duymamış gibi. "Sence o da mı zihince özürlü?"

"Elbette hayır. Ama O'nun ne düşündüğü konusunda endişelendiğin oluyor mu hiç?"

Bu iyi bir soruydu. Ve eğer bütün o Tanrı-seni-seviyor ve Tanrı-senin-hayallerini-cezalandıracak sözlerine inansaydım, o zaman tabii ki endişelenirdim. Boynundaki haça baktım. Sally'yi dünyaya, cennet ve cehenneme ve ikisinin arasındaki bütün iyi ve kötü şeylere inanan biri olarak tanıtıyordu.

"Her zaman endişelenirim, çünkü Tanrı her zaman seyreder," dedim. Bunu duyunca yüzü aydınlandı, çünkü duymayı istediği şey buydu.

"Hiç kiliseye gider misin, Joe?"

"Hayır."

"Ama gitmelisin."

"Kafam karıştı," dedim. Tanrı'yı-seven-Tanrı'dan-korkan bir Hıristiyan olmaktan utanmama neden olan bir şey itiraf ediyormuşum gibi yere baktım. "Keşke gidebilseydim, ama şeyin sonunu getiremiyorum..." Neyin sonunu? Dersin? Vaazın? Sıkıntının? Cevaptan emin değildim. "Bilirsin. Üç saat hareketsiz oturmak ve dinlemek. Hem bazı şeyleri anlamak zor oluyor."

Başımı kaldırdım ve gülümseyerek yüzüme yerleştirdiğim utanmış bakışı sildim. Koca çocuk sırıtışı onun gülümsemesine yeni bir hayat kattı.

"Ben her pazar kiliseye giderim," dedi uzanıp haçını tutarak.

"Bu iyi."

"Sen de gelebilirsin. Sıkıcı olmayacak, söz veriyorum."

Rahip son emrin en az yarısını iptal etmeyi planlamıyorsa, böyle bir şeyin sözünü nasıl verebildiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Bunu düşüneceğim."

"Annen baban kiliseye gider mi?"

"Hayır."

"Senin inançlı olman iyi bir şey, Joe."

"Dünyanın inanca ihtiyacı var," dedim. Bunun üzerine Sally beş dakika boyunca çocukça konuşmaya, İncil'den öğrendiği şeyleri anlatmaya başladı. Bütün o Hıristiyan saçmalıklarını öğrenmek için, nasıl kilo kaybedileceği veya arkadaş olunacağı gibi diğer her şeyi unutmuş olduğunu anladım.

Sonunda hafta sonu için ne planladığımı sordu. TV seyretmek ve uyumak gibi bir sürü planım olduğunu söyledim. Birden bunlardan birini onun evinde yapmamızı teklif etmesinden korktum.

Ama beni rahat bıraktı. "Sana hiç kardeşimi anlattım mı?"

"Hayır."

"Bana onu hatırlatıyorsun."

"Bu çok hoş," dedim.

"Neyse, eğer herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa veya yalnızca bir şey yapmak istersen, konuşmak, kahve içmek filan gibi, benim her zaman hazır olduğumu bilmeni isterim."

Bundan emindim. "Teşekkürler."

Cebine uzanıp küçük bir kağıt parçası çıkardı. Üzerinde telefon numarası vardı; normal kadınların şirin, mutlu el yazısıyla yazılmıştı. Bunu görünce bütün bu konuşmayı önceden planladığını anladım. Bana uzattı.

"Bir şeye ihtiyacın olursa, bir telefon uzaktayım, Joe."

"Bir telefon uzakta," dedim koca çocuk sırıtışımla ona bakıp numarayı cebime sokarak.

"Şey, işe geri dönsem iyi olur."

"Ben de öyle," dedim elektrikli süpürgeye bakarak. Odadan çıkıp kapıyı kapattı. Telefon numarasını cebimden çıkarıp yırtmak üzereydim ki geri gelebileceğini düşündüm. İşten sonra yok etmek en iyisiydi. Belki evde atabilirdim.

Saat dört buçuk olmuştu. İşi bırakma saatiydi. Ayrıca günlerden cumaydı, yani düşünmeyi de bırakabilirdim. Çok fazla mesai yapmak beni yalnızca strese sokacaktı. Stresli bir temizlikçi beceriksiz bir temizlikçiydi. Bu yüzden evimin yakınında otobüsten inince hafta sonu soruşturmaya devam etmemeye karar verdim. Stresli bir dedektif, pasaklı bir dedektifti.

Bu hafta sonunu biraz gevşeyerek geçirecektim. Kendi kendimi eğlendirmeye çalışacaktım. Joe'yla biraz kaliteli zaman geçirecektim. Belki bir süre balıklarımı seyrederdim. Belki annemi ziyaret ederdim. Belki bir aşk romanı daha okurdum. Apartmanımın merdivenlerini çıkıp kilidi açtım. İçeri girip dosyayı tulumumun içinden çıkardım. Kendi kendime dosyayı açmamamı, okumamamı söyledim, ama belki hızla bir tarardım...

Hayır. Çalışmamalısın.

Kanepeye oturdum. Dosyaları koydum. Turşu ve Yehova'yı besledim. Onlar yemlerini yerken telesekreterimi kontrol ettim. Annem aramamıştı. Garipti.

Tekrar kanepeye dönüp okumayı istemediğim dosyalara baktım. Bazı polisler bir cinayeti çözmeye kendini böyle adıyor olmalıydı. Ne yazık ki çok çalışmak yüzünden değil, çok çalışıp bir yere varamamak yüzünden yalnızca kendinizi düş kırıklığına uğratıyordunuz. Çalışmayı bırakamıyordunuz, çünkü artık başka hiçbir şeyin önemi kalmıyordu. Odak noktası haline geliyordunuz.

Ben şu anda bu noktadaydım. Bu bir ihtiyaç ya da çok arzulanan bir şey gibiydi. Soruşturmayı açmıştım. Polis departmanındaki bir sürü boşanmanın nedenini şu anda ben şahsen yaşıyordum. Dosyayı hemen şimdi bırakmazsam, bütün hafta sonumu yatağımda oturup onları okuyarak geçirecektim. Çalışacaktım. Stres yapacaktım. Ama bu bir meydan okumaydı...

Lavaboya gidip yüzüme soğuk su çarptım. Kendimi bu işe bu kadar adamak istiyor muydum? Hafta sonunu gerçekten ilgilenmediğim bir cinayeti çözmek için uğraşarak geçirecek biri miydim ben?

Ah, işte sorun buydu. Aslında ilgileniyordum. Bütün hafta boyunca ilgilenmiştim. Nasıl ilgilenmezdim ki? Bu benim bir hayatım olmamasının sonucu muydu? Kendimi eğlendirmek için bir cinayeti mi çözmeliydim? İşte öldürücü darbe – gerçekten de eğleniyordum. Tamam, baştan beri şüpheli sayımı azaltırken çok eğlenmiştim, ama soruşturmanın her şeyinden keyif alıyordum. Casusluk hoşuma gidiyordu – bu şekilde kendimi James Bond gibi hissediyordum. Bay ve Bay Homo'nun evine gizlice giriyor, merkezdeki ofis bölmelerine girip çıkıyordum. Uzun saatler. Sürekli zihinsel yorgunluk. Mantık ve gerçeklik. Her şey zihnimde bir uğultu halinde dönüp duruyordu.

Uzun geceler problem oluyordu. Rüyalar. Sabahları zamanında kalkamamak. Bozulmuş rutin. Ama hayatımın bir rutine dönmesini istemiyordum. Bundan sonra başka bir vakayı da üstlenebilirdim. Polis merkezindeki herkesten daha iyi olduğumu bilmek egomu tatmin ediyordu, ama bu, bu işe devam etmek için yeterli bir neden miydi?

Bazen öldürmek tamamen egoyla ilgili bir şeydi, özellikle

başka insanlar için, ama benim başka katiller gibi olmadığımı bilmek beni rahatlatıyordu. Yaptığım şeyin yanlış olduğunu biliyordum, ama haklı göstermeye çalışmıyordum. Bana Tanrı veya Şeytan'ın yaptırdığını söylemiyordum. Buna onların neden olduğunu söylemiyordum. Tacizle geçen çocukluğum yüzünden hayatın ana yolundan çıkıp bu toprak yola dalmışım gibi yapmıyordum. Çocukluğum normaldi, en azından deli annemle olabildiği kadar normaldi. Annem beni hiç taciz etmemişti, hiç ihmal etmemişti – ama etseydi büyümek çok daha kolay olurdu. Taciz etse, ondan nefret etmem için bir nedenim olurdu. İhmal etse, onu sevmek için bir nedenim olurdu.

Çocukluğuma bakıp bugün böyle bir adam olmamın nedenini göstermem gerekse, bu neden ihmalin tam tersi olurdu. Sürekli konuşması, sürekli açıklama yapması, *hep orada olmasıydı.* Bu yüzden, insanları öldürmekten zevk alarak büyümemin derinlere yerleşmiş bir nedeni yoktu. İçsel bir fırtına, ebeveynlerime ya da dünyaya karşı bir kızgınlık veya çatışma yaşamıyordum. İkisi de alkolik değildi. İkisi de beni taciz etmemişti. Okulu ya da bir köpeği yakmamıştım. Normal bir çocuktum.

Lavabodan uzaklaşıp küçük penceremden şehre baktım. Dışarısı hâlâ griydi. Yüzüme biraz daha su çarptım, sonra kurulandım.

Ne kadar kararlı olmak istiyordum?

Kararlılık irade demekti. Gözlerimi sıkıca kapattım. Çalışmak ya da çalışmamak? İşte bütün mesele buydu.

Telefon çaldı. İrkilip ahizenin sallanmasını beklercesine baktım. İlk düşüncem annem oldu. Ona bir şey mi olmuştu? Önsezinin sınırlarının ne olduğunu bilmiyordum, ama dün

sabahki önsezim artık geçmiş olmalıydı. Annem iyiydi. Annem her zaman iyi olacaktı. Telesekreter araya girmeden önce telefonu yakaladım.

"Joe? Sen misin?" diye sordu, ben daha bir şey söyleme fırsatı bulamadan.

"Anne?"

"Merhaba Joe, ben annen."

"Anne... neden... neden beni arıyorsun?"

"Bu da ne demek? Beni sevdiğini sandığım tek çocuğumu aramak için mazerete mi ihtiyacım var."

"Seni seviyorum, anne."

"Bunu garip bir şekilde gösteriyorsun."

"Seni sevdiğimi biliyorsun, anne," dedim. Bir kez olsun benimle ilgili olumlu bir şey söylemesini dilediğimi eklemek istedim.

"Bu harika, Joe."

"Teşekkürler."

"Yanlış anladın. Yalnızca seni iğneliyorum."

"İğneliyorsun."

"Ne, Joe?"

"Ne?"

"Ne dedin?"

"Hiçbir şey."

"Bir şey dedin gibi geldi."

"Galiba hatlar kötü. Sen ne diyordun?"

"Seni iğnelediğimi söylüyordum. Beni sevdiğini yalnızca hayal etmenin harika olduğunu söylüyorum. Yani anneni

sevdiğini varsaymak zorunda mıyım? Böyle bir şeyin nasıl varsayılabileceğini bilmiyorum. Beni hiç ziyaret etmiyorsun ve ben aradığımda da şikayet ediyorsun. Bazen ne yapacağımı bilmiyorum. Baban bana nasıl davrandığını görse utanırdı, Joe. Utanırdı!"

Bir parçam ağlamak istiyordu. Öteki parçam çığlık atmak. Ben ikisini de yapmadım. Oturdum, başım ve göğsüm sarktı. Babam yerine annem ölseydi hayat nasıl olurdu, diye merak ettim. "Üzgünüm," dedim, onun düşünme tarzını düzeltmeye çalışmak yerine ancak özür dileyebileceğimi biliyordum.

"Gerçekten mi? İşte benim tanıdığım Joe. Benim gibi birinin sahip olabileceğini düşündüğüm sevgi dolu, ilgili oğul. Bazen bir melek olabiliyorsun, Joe. Seninle gurur duyuyorum."

"Gerçekten mi?" Gülümsedim. "Teşekkür ederim," dedim beni 'iğnelemediğini' umarak.

"Bugün doktora gittim," dedi konuyu değiştirerek. Daha doğrusu arama nedenine geri dönerek.

Doktor mu? Ah Tanrım. "Neyin var?"

"Dün gece uykumda yürümüş olmalıyım. Bu sabah uyandığımda yatak odamın kapısı açıktı ve yerde yatıyordum."

Yerde mi? Ah Tanrım. "İyi misin?"

"Ne sanıyorsun?"

"Doktor ne dedi?"

"Bir epizot geçirdiğimi söyledi. Epizodun ne olduğunu biliyor musun Joe?"

Çığlık atmaktan çok ağlamaya yaklaşmıştım. Annemin en sevdiği programdan Fay, Edgar, Karen ve Stewart'ı düşündüm. Evet, epizodun ne olduğunu biliyordum.

"Ne tür bir epizot?"

"Doktor Castello endişelenecek bir şey olmadığını söyledi. Bana bazı ilaçlar verdi."

"Ne tür ilaçlar?"

"Emin değilim. Buraya geldiğinde daha fazla anlatırım. Rulo köfte yapacağım. En sevdiğin yemek, Joe."

"İyi olduğuna emin misin, anne?"

"Doktor Castello öyle düşünüyor. Peki, ne zaman geleceksin?"

Birden bir epizot geçirdiğinden o kadar da emin olmadığını fark ettim. Aslında annemin bütün bunları kendimi suçlu hissetmem için uydurduğuna emindim. "Daha fazla test yapılması gerekiyor mu?"

"Hayır. Altı civarına ne dersin? Altı buçuk?"

"Test olmayacak mı? Neden? Başka ne yapacaklar?"

"İlaçlarım var."

"Ben yalnızca endişeleniyorum, hepsi bu."

"Sen geldiğinde daha iyi olacağım."

Derin bir nefes aldım. İşte yine başlamıştık. "Oraya gelemem, anne. Biraz meşgulüm."

"Sen hep meşgulsün, annenle geçirecek zamanın yok. Elinde bir tek ben kaldım, biliyorsun. Baban öldüğünden beri bir tek ben varım. Ben ölünce sen nerede olacaksın?"

Cennette. "Pazartesi gelirim. Hep yaptığım gibi."

"Bunu pazartesi görürüz artık." Hat birden kesildi.

Geri çekilip telefonu kapattım. Yıpranmış kanepeme yürüdüm. Oturup ayaklarımı çiziklerle dolu sehpaya uzattım. Odamın sessizliğinde balık akvaryumundan gelen pompanın

sesini duyabiliyordum. Yalnızca birkaç saniyelik hafızası olan bir Japon balığı olsam ne kadar huzurlu olacağımı merak ettim.

Dosyalara baktım. Onlara bakmaya başlasam en azından annemi düşünmeyi bırakırdım. Pazartesi rulo köfte. Orada yaşamadığım, bir hayatım olmadığı, BMW'm olmadığı için bana dırdır etmeye başlamasının girişiydi bu. Dosyaları okumak onu aklımdan çıkarır mıydı?

Denemeye değeceğini düşündüm.

Dosyaları alıp karıştırmaya başladım.

21

Dedektif Harvey Taylor. Kırk üç yaşında. Evli. Dört çocuğu var. On sekiz yıldır polis. Yirmi sekiz yaşında hırsızlık masasında dedektif olmuş. Otuz dört yaşında cinayet masasına terfi etmiş. Yeni Zelanda'da o güne kadar görülen en büyük cinayet vakalarına atanmış. İki yıl önce Yeni Zelanda'nın ilk seri katilinin peşine düşen ekibin bir parçası olmuş. Şu andaki seri katilin peşindeki ekibe verilmiş. İki yıl önce Wellington'dan Christchurch'e gelen dedektif gibi. Yalnız iki yıl öncesinin tersine bu vakalar sürüyordu.

Taylor'ın hikâyesini okumaya devam ettim. Okulda hep A alan bir öğrenci. Dikkate değer spor başarıları. Yüksek IQ. Okuldayken nefret ettiğim öğrenci tipi. Olmak istediğim türden biri.

Dosyada okul günlerinden kalan sonuçlar listelenmişti. Yeni Zelanda Kraliyet Polis Koleji'nin sonuçları. Psikolojik testlerin sonuçları. "Hiçbir kadını tecavüz ettikten sonra öldürdünüz mü?" sorusunu aradım, ama yoktu. "Hayır" diye işaretleyeceğini düşündüm. Soruların çoğu saçmaydı. En sevdiğiniz renk nedir? En sevdiğiniz rakam kaçtır? Çaresiz olsanız hırsızlık yapar mıydınız? Hiç uyuşturucu aldınız mı? Hiç evcil hayvan öldürdünüz mü? Okulda kimseyi dövdünüz mü? Hiç dayak yediniz mi? Yangın çıkarmayı sever misiniz?

Beş sayfalık evet, hayır cevaplı sorulardan sonra yazılı olarak cevaplanması gereken sorulara geçiliyordu. Katillere ne yapmalıyız? Okulda dayak yemek nasıl bir histi? Bu konuda ne yaptınız? Neden şöyle, neden böyle? Şunla uğraş, bununla uğraş. Bunlar psikolojik profil çıkarmak için tasarlanmıştı. "Okulda dayak yedim, ama en sevdiğim renk mavi, bu da benim homo olabileceğim anlamına gelir. Doğru mu?" Yaa, tabii.

Sorulara ve sonuçlara baktım. Taylor'a aklı başında mührü basılmıştı. Bundan daha öte bir açıklama yapılamazdı. "Deli" mezunlar otopark bekçisi oluyorlardı.

Polislikten dedektifliğe geçişinin kayıtlarını okumaya devam ettim: Yaptığı tutuklamalar, çözdüğü vakalar. Adam boş zamanlarını da bu vakalara adamıştı. Bu saatlerin telafisi olmazdı, ama saygı kazanırdınız. Terfi etmenize yardımı olurdu, böylece telafisi olmayacağını bilseniz de daha fazla çalışırdınız. Raporlar adamın kendini işine ve ailesine adadığını gösteriyordu. Nasıl bir denge sağladığını bilmiyordum, ama şimdiye kadar ikisini de devam ettirmişti.

Bu onu şüpheli olmaktan kurtarmıyordu. Bana göre karısını o kadar özlüyordu ki, hayal gücü artık onu tatmin etmiyordu. Belki bir yabancıyla cinsel rahatlama yaşamak istiyordu. Bunu bilmemin bir yolu yoktu. Bütün bildiğim, çok düşük bir çözülme oranına sahip olan hırsızlık vakalarının yanı sıra neredeyse üstlendiği bütün olayları da çözdüğüydü. Bu yüzden buradaydı. Ekibin asıydı.

Dosyadaki fotoğraf on yıllık olmalıydı. Otuzlu yaşların başında çekilmişti. Ama Taylor o zaman bile olduğundan on yıl yaşlı görünüyordu. Şimdi yirmi yıl daha yaşlı görünüyordu. Bugünlerde saçları kül grisiydi. Alnının köşelerindeki

boşluklar birkaç yıl sonra onu kel göreceğimizi söylüyordu. Bir katilin siyah gözleri yoktu onda. Dostça bakan mavi gözleri, pek çok dedektifte olmayan bir zekâyı maskeliyordu. Yüzünde yaşının ve güneşin neden olduğu kırışıklar vardı. Derisi yıpranmıştı ve bronzdu. Onu okyanusun ortasında sörf yaparken hayal etmek hiç zor değildi.

Dosyadaki fotoğraf renkliydi ve o zamanlar hepimizin takip ettiği modayı yansıtıyordu. Benzeri giysiler giyerken çekilmiş fotoğraflarımın hiçbir yerde çıkmamasını diliyordum.

Dosyayı bıraktım. Esnedim. Gerindim. Saatime baktım. Sekiz olmuştu. Neredeyse üç saattir evdeydim. Zaman nereye gitmişti?

Keşke bilseydim. Biyolojik saatim söylemiyordu.

Günlerden cumaydı. Parti gecesi. Ama işte ben buradaydım, sıkışık evime tıkılmış, zihnim başka yerde, gözlerim işe yaramayan bilgiler üzerinde dolaşıp duruyordu. Kahvemi içtim. Yaptığımı bile hatırlamıyordum, ama hâlâ ılıktı. Bütün bu bilgileri okumak beni bir füg durumuna sokmuştu. Ama bu bilgilerin herkesi bu duruma sokacağını düşündüm. Tulumumu çıkarırken Sally'nin numarasını buldum. Minik bir top haline getirip atmak üzereyken saklamaya karar verdim. Annemin ve işin dışında birinin numarasına sahip olmak güzeldi. Buzdolabına asmak için muz şeklinde bir mıknatısı kullandım. Bu benim kendimi bir arkadaşım varmış gibi hissetmemi sağladı ve bu o kadar da kötü bir his değildi.

Havluyu almak için kanepeye gittim, ama dayanamayıp bir dosya daha aldım. Çıplaktım, koltukaltlarım evsiz insanlar gibi kokuyordu, ama kanepeye oturup okumaya devam ettim.

Dedektif Robert Calhoun. Elli dört yaşında. Evli. Fotoğra-

fı, oğlu gökyüzündeki intihar evini ziyaret etmeden bir yıl kadar önce çekilmişti. On yıl önce on dört yaşındayken garajda kendini asmıştı. Onu Calhoun bulmuştu. Timothy Calhoun. Küçük Timmy. Bir polisin ebeveyn olduğunu hayal edemiyordum. Çocuk bu yüzden kendini öldürmüş olabilirdi. Belki de onunla doktorculuk oynuyordu.

Bir sihir görmek ister misin, Timmy?

Calhoun polis kuvvetlerine yirmi iki yaşında girmişti ve dedektif olmadan önce on yıl görev yapmıştı. Orijinal olarak Dunedinliyken Wellington'a yerleşmiş, orada birkaç yıl geçirip Auckland'a nakledilmişti. Polis kuvveti böyle bir şeydi. Sana bir iş veriyorlar, eğitiyorlar, sonra kimseyi tanımadığın bir yerde bir ev vererek ailenden ve arkadaşlarından ayırıyorlardı.

Calhoun, on iki yıl boyunca tecavüz dâhil ciddi saldırılar üzerinde çalışmıştı. Ondan sonra cinayet masasında çalışma fırsatı verilmişti. Bu ülkede kendini bu işe adamış bir cinayet masası yoktu. Henüz. Biri öldürüldüğünde deneyimli dedektifleri öteki alanlardan, özellikle cinsel saldırı veya hırsızlıktan çekiyor, cinayet soruşturmasına veriyorlardı. Bu yüzden bu adamlar diyelim beş yıldır cinayet masasında çalışıyorlarken, öncelikle hırsızlık veya dolandırıcılık polisi sayılıyorlardı. On iki yıl boyunca tecavüz veya diğer saldırı vakaları üzerinde çalışmanın insana birkaç fikir vereceğini düşünüyordum. Calhoun, benim aracı olarak kullandığım sanatı burada öğrenmiş olabilirdi.

Fotoğrafına baktım. Geçen yıllarda bir yılda üç yıl yaşlanmışa benziyordu. Tekir balığına benzeyen siyah ve gür saçları kırlaşmış ve seyrelmişti. Yüzü uzun ve yorgun görünüyordu. Gözlerinin ve ağzının kenarlarında minik kırışıklar

vardı. Burada da siyah gözler söz konusu değildi. Onunkiler kahverengiydi. Dar çenesi hâlâ aynıydı, ama şimdi hep kısa, gri sakalları vardı.

Peki, elimizde ne vardı? Ölü bir oğul. Herhâlde o zamandan beri kocasına dokunmamış olan bir eş. Saldırılar. Tekir balığına benzeyen bir adam. Bütün bu cinayet vakaları. Bu ülkedeki tecavüz vakalarının sayısının bu kadar yüksek olmasının ve gittikçe de yükselmesinin nedeni, adalet sisteminin bunları işlemeyi önleyecek kadar büyük bir teşvik koymamış olmasıdır.

Calhoun'un profilini inceledim. Taylor'ınkinden çok farklı bir şey yoktu. Kolej kayıtlarına baktım. Parlak değildi, ama oldukça iyiydi. Sınıfının ilk yüzde yirmisindeydi. Bütün vakalarını çözmemişti, ama çoğu polis çözemiyordu zaten. Calhoun'un işlediğine inanmak istediğim bir sürü çözülmemiş cinsel saldırı vardı, ama gerçekten o yapmış olamazdı – bu çok riskliydi. Eğer bir polis böyle bir şey yapıyorsa, kurbanının kendisini daha sonradan tanımayacağından emin olması gerekiyordu. Bunun için de gerçekten garantili olan tek bir yöntem vardı.

Zaman uçup gidiyordu. Başım dönüyordu. Kucağıma bakıp beynime giden kanın azalmasının nedenini anladım. Cinsel saldırılarla ilgili okuduğum bütün bu yazılar beni uyarmıştı. Ayağa kalkıp havluyu belime sardım, "küçük Joey"yi havlunun altına sıkıştırdım. Gecenin sunacağı pek çok şey vardı. Duş yalnızca sıcak su ve buhardan oluşuyordu, ama dışarı tazelenmiş, yeni bir adam olarak çıktım. Vücudum gergin, zihnim daha da gergindi. Aşırı çalışıyor ve az ödüllendiriliyordum. Rahatlamaya ihtiyacım vardı. Gerilimi biraz azaltmaya. Dedektif olmak eğlenceliydi, ama yeniden

kendim olmak daha da eğlenceliydi. Glock'umu blucinimin beline sokup deri ceketimle örttüm. Bıçaklarımdan birini iç cebime soktum.

Öldürmek için hazırlan. Yalnızca esas olan malzemelerle.

22

Gece Christchurch. Benim şehrim. Oyun parkım. Senden nefret eden insanların yine de sana "dostum" dediği yer. Hava sıcak, canlıydı. Rüzgâr kuzeybatıdan esiyordu. Çok sıcak değildi, ama bulanıktı. Nemin yanı sıra sesle de yüklüydü. Hormonun yanı sıra flüoresan ışıkla. Şehrin güneyinde, Port Hills'te milyonlarca ışık titreşiyordu. Diğer yönlerde yalnızca binaların serpiştirildiği düz bir arazi uzanıyordu. Kasabanın kendisi neon ışıklarıyla doluydu – pembe, mor, kırmızı ve yeşil. Olası bütün renkler, olası bütün açılardan gözleri kamaştırıyordu.

Christchurch'ün kırmızı fener bölgesi, şehrin merkezine paralel giden Manchester ve Colombo caddelerinin iki yanında yer alıyordu. Bu köşelerin herhangi birinden yirmi, altmış veya yüz papellik kişisel paketler alabilirdiniz. Colombo Caddesi'nin aşağı ve yukarı tarafında, ergenlik çağındaki ve yirmili yaşlarındaki çocuklar, akıllarında caddenin öteki ucu hariç hiçbir hedef olmadan yarış yaparlardı. Jumbo jetten daha çok ses çıkan ısınmış motorlar. Parlak ve gösterişli direksiyonlar. Yumruğunuzun girebileceği kadar geniş egzoz boruları. Arabaların arkalarına takılan, top ateşi kadar gürültü çıkaran hoparlörler. Sesle titreşen dükkânların vitrinleri. Her ışıkta lastik eriten Ford Escortlar ve Ford Cortinalar. Herkesi

müzik zevkleriyle etkileyerek yoğun haftalarının gerilimini azaltmaya çalışan işsiz, yarışçı çocuklar. Dar siyah blucinli ve üzerinde heavy metal orkestralarının ve içki markalarının bulunduğu delikli siyah tişörtler giyen adamlar. Uzun saçlar veya tıraşlı kafalar, arası yok. Ağızlardan sarkan sigara veya marihuanalar. Boyalı camları, varlıklarını biz de görebilelim diye aşağıya kadar indirilmiş. Kendilerini gören kadınların hemen âşık olduğunu sanıyorlardı ve çılgınca olan şey şuydu ki bazıları gerçekten oluyordu. Boyalı elbiseler giymiş, yüzlerine yarım kavanoz boya sürmüş sürtükler kollarına ucuz dövmeler yaptırıyordu.

Bar ve kafelerin sıralandığı yere Şerit deniyordu. Burası beş para etmez kızların bir düzine erkeğe takılıp bir tanesiyle yattıkları bir et pazarıydı. Bu bloktaki hepsi nehir manzaralı olan barların yedi ya da sekizi tıklım tıklım doluydu. Nehrin diğer tarafında, hafif çaprazda, en yakın bardan yüz metre uzakta polis merkezi vardı. Cuma geceleri Avon'daki idrarsu karışımı yüzde elli-elli olurdu. Yılanbalıkları karın üstü yüzerdi. Ördekler kıyılara atılan kullanılmış kondomları didiklerdi. Küçük balıklar sudan kaçmak için sıçrayıp, kıyıda, kendinden geçmiş sarhoşların yanında ölürdü.

Şerit'e yaklaşırken silahı belimden çıkarıp ceketimin cebine soktum, sonra ceketimi çıkarıp taşımaya başladım. Vücudumun iki yanından ter süzülüyordu. Vücudumdan çıkabilecek her türlü koku için yeterince tıraş sonrası parfümü ve deodorantı sürmüştüm, ama zaten havada gereğinden fazla parfüm ve deodorant vardı. Bu caddede yürümek birkaç saniye içinde bedava parfümlenmemi sağlamıştı.

Vakit gece yarısından sonraydı, ama her şey daha yeni başlıyordu. Şerit insan kaynıyordu. Bütün hafta kadınlar, ha-

berlerde kadınların başına geldiğini gördükleri şeyin kendilerine de olmasından korkarak işten eve dönüp kapılarını kilitlemişlerdi. Haftanın diğer günleri ortamın gerektiği kadar güvenli olmadığı konusunda genel bir farkındalık vardı. Ama cuma ve cumartesi gecelerine gelince eğlencenin başlaması için bütün bu korkular bir kenara itiliyordu. Buradaki bütün kadınlar genç ve yarı çıplaktı. Kapıda bekleyen kuyruklar yüzünden popüler olması gerektiğini düşündükleri sıkış tepiş yerlere girmek için itişiyorlardı. Korumalar kaslı kollarını göğüslerinde kavuşturmuşlardı. Herkesin bilmesini istedikleri bir davranış problemleri vardı.

Şerit çoğu yerli için kentin en parlak yeriydi. Davul, tekno ve hip-hop sesleri beni şimdiden sağır ediyordu. Bu yerlerden birine girmek en az otuz dakika alırdı, bu yüzden şehrin içine doğru yöneldim, başka bir kulüp ya da bar arayarak Cashel Alışveriş Merkezi'nde yürüdüm. Daha sessiz bir yer arıyordum. Sonunda buldum – müziğin o kadar yüksek olmadığı, oturacak yerlerin olduğu, önü açık bir kulüp. Kalabalık yirmili yaşların başından otuzlu yaşların sonuna kadar olan insanlardan oluşuyor gibiydi. Bu da beni ortalama yapıyordu.

Korumanın yanından gülümseyerek ve yorum yapmadan geçtim. Beni selamlayan bir insan denizi vardı, ama okyanusu değil. Ceketimi sıkıca tutarak kendime yol açtım. Barda leziz bir sarışın bana servis yaptı – dar beyaz üst, kısa siyah etek, güzel memeler. Kendime votka ve portakal suyu ısmarladım. Pahalıydı, ama cuma ya da cumartesi gecesi şehre inip küçük bir servet harcamamayı bekleyemezdiniz. Evde kalabilir ve aynı içkiyi bunun dörtte biri fiyata içebilirdim, ama seyredecek kimse olmazdı. Bara oturup içkimi içerek etrafımdaki insanlara baktım. Adamların çoğu güçlerinin yetmeyeceği pa-

halı elbiseler giymiş, gerçekte olduklarından daha etkileyici ve zengin görünmeye çalışıyorlardı. Hizmet verenler, işçiler, tesisatçılar, tezgâhtarlar – hepsi avukat gibi giyinmişti. Oysa avukatlar başka barlarda, sıradan adamlar gibi görünecek şekilde giyinmişlerdi. Kadınlar, şişko piliçler bile sürtük gibi giyinmişlerdi. Ama bundan bir şikayetim yoktu. Erkekler pazartesi sabahı arkadaşlarına anlatabilecekleri potansiyel yatak hikâyeleri aramak için geliyorlardı. Kadınlarsa kolay av olmak için. Özgür olmak için.

Kulübün bütün köşelerinde ışıklar titreşiyor, dans ediyor, gözlerimde zonklar gibi yanıp sönüyordu. İçkimi bitirip bir tane daha istedim. Çatıya bakıp barı çeken bir kamera olup olmadığına baktım. Hiçbir şey yoktu. Müzik gittikçe yükseliyordu. Gözlerim uğulduyordu.

Böyle bir yerde kadınlar sizinle şu üç nedenden biri yüzünden konuşurdu: Ya son derece yakışıklı olduğunuz için, ya son derece zengin göründüğünüz için, ya da size defolup onu rahat bırakmanızı söylemek için. Bu gece pahalı giysiler giyiyordum. Konu giysiler olunca para önemli değildi, çünkü birkaç kurbanımın kocası benim boylarımdaydı. Ayrıca pahalı bir kol saati de takıyordum – üç numaralı kurbanın kocasına üç bin dolara mal olan bir Tag Heuer. Çizilmeyen safir kristal yüzü ve metal bilezik kayışı vardı. Rolex kadar pahalı değildi, ama Rolexlerin yüksek piyasa değeri olmuyordu; çirkinlerdi ve yalnızca yaşlı adamlar ve Asyalılar tarafından takılıyordu.

Bir kadının yanıma gelmesi üç içki ve otuz dakika sürdü. Tulumumu çıkarınca merkezdeki adamların sandığı kadar basit bir adam gibi görünmüyordum. Bütün farkı giysiler yaratıyordu. Kadın kendine yol açıp bara geldi, yanımda dikildi. Dönüp gülümsedi. Varlığımın farkındaydı. Bu iyi bir başlangıçtı. Bir içki ısmarladı. Yalnızca bir tane.

"Merhaba." Müziğin sesi arasında duyulmak için bağırmak zorundaydım.

"Merhaba."

Yirmi yedi, yirmi sekiz yaşlarında olduğunu düşündüm. Bir yetmiş boylarında, zayıftı. Barın arkasındaki piliç gibi onun da güzel göğüsleri vardı. Bu ışıkta derisi mor görünüyordu. Belki de öyleydi. Saçları da mor görünüyordu. Gözlerinin ne renk olduğunu anlayamıyordum.

"Nasıl gidiyor?" diye bağırdım.

"İyi," dedi başını sallayarak. "İyi. Ya sen?"

"Evet. İyi," dedikten sonra birden bundan sonra ne diyeceğimi bilmediğimi fark ettim. Bu her zaman benim problemim olmuştu. Sosyal becerilerim iyi değildi. Olsaydı, kadınların evlerine zorla girmek zorunda kalmazdım; konuşarak girmeye çalışırdım. "Eee..." *Buraya sık gelir misin?* Hayır, bunu sormayacağım. "Tanrım, keşke beni etkileyici gösterecek bir şeyler söyleyebilseydim."

Güldü. Belki bunun nedeni bu sözü daha önce duymuş olmasıydı ya da konuşmanın bu kadar çabuk çıkmaza girmesiydi. "Ben de etkileyici olacağını umuyordum."

Bu iyi bir işaretti. Komikti. Espri yeteneği vardı. Harika gülümsüyordu. Ve hâlâ oradaydı, bana defolmamı söylememişti. Giysilerini inceledim. Kısa siyah bir etek. Sıkı göğüslerinin üst kısmını gösteren koyu kırmızı bir üst. Arka kısmı, bağcığı hariç bütün sırtını açıkta bırakıyordu. Sutyen takmıyordu. Parmak kalınlığında deri kayışların çapraz oluşturduğu siyah ayakkabılar giymiş, ince, altın bir kolye, pahalı bir Omega gibi görünen altın bir saat takmıştı.

Omuz silktim. "Ben de aynı şeyi umuyordum."

Aklımdan çıkarmadığım bir diğer şey de, bu tür yerlere sık gelen kadınlar sürtük gibi görünse ve kolay av olsalar da, onlardan biriyle eve gitmenin büyük bir beceri, çekicilik, ikna kabiliyeti veya büyük bir şans gerektirdiğiydi. Bunların hiçbiri bende bol değildi. Hepsi satıcılıkla ilgiliydi. Karşında güzel bir kadın vardı, bir şey satın almak istiyordu, sadece doğru adamı arıyordu ve eğer o sen değilsen, bir metre ötede başka birinin olduğunu biliyordu.

Gülümsedi. Yakışıklılık ve zengin olmanız dışında en büyük silahınız mizahtı. Eğer onu hemen güldürebilirseniz bir şansınız olabilirdi. Kendinizi komik sandığınız için sergiledikleri o aptalca, kibar gülümsemelerden değil de gerçek bir kahkaha atarlarsa kesinlikle kazanıyorsunuz demekti. Gece ilerledikçe arkadaki tuvaletlerin birinde dostça bir elleşmeyi garanti etmişsizindir.

Ama ben dostça başka şeyler arıyordum.

"Adım Melissa," dedi, içkisini yudumlayarak.

Işıklar mordan beyaza dönerken ona hızlıca bir bakma fırsatı buldum. Saçları koyu kahverengiydi. Güzel bir teni vardı. Çarpıcı mavi gözleri. Çıkık elmacık kemikleri. Keskin bir burnu. Hiçbir kusuru yoktu. Saçları omuzlarının iki yanından aşağıya dökülüyordu. Başını yana eğip bir tutamı kulağının arkasına attı. Kadehi ağzından çekerken dudaklarına iyice bakma fırsatı buldum. Parlak kırmızı, dolgun.

Işıklar turuncuya döndü. Melissa da öyle.

"Joe," dedim.

"Ne iş yapıyorsun, Joe?" Hâlâ bağırıyordu.

"Polis için çalışıyorum."

Gülümsemesi multimilyoner olduğumu söylemişim gibi

genişledi. "Gerçekten mi? Polis misin? Bu konuda şaka yapmıyorsun, değil mi?"

"Ah, polis sayılmam," dedim ve hemen pişman oldum. Neden onun için polis olamıyordum? Bunu asla bilmeyecekti ki.

"Ah."

"Daha çok danışman sayılırım."

"Danışman ha? Kulağa ilginç geliyor," derken sesi daha az ilgili çıkıyordu.

"Olabilir."

"Peki, şu anda neyin danışmanlığını yapıyorsun?" İçkisinin geri kalanını bitirip bardağını benimkinin yanına koydu, etrafına bakmaya başladı. Benim bardağım buz küpleri dışında boştu. Bardağı sıkıca kavrayan elim yüzünden buzlar eriyordu. Onu kaybettiğimi anlayabiliyordum.

"Bir içki daha ister misin?" diye sordum.

Omuz silkti. "Olur. Margarita."

Ben votka ve portakal suyuna devam ettim. İçkileri karıştırmak istemiyordum: Yoksa ertesi sabah baş ağrısı, bir gece önce olanlara dair hafıza kaybı olasıydı. Bu fazla olmazdı, ama son on yıl içinde birkaç kez olmuştu.

"Seri katil hakkında çıkan haberleri okuyor musun?"

Bakışlarını bana odakladı. "Bu konuda mı çalışıyorsun?"

İçkilerinin parasını öderken, bu geceki içkilerinin bedelini ödemek için orada olmadığımı umuyordum. "Evet, bir süredir bu konuda çalışıyoruz."

"Bu çok şaşırtıcı!" dedi.

"İş işte."

"Burası çok gürültülü," dedi.

Ona katılıyordum. Evet. Çok gürültülüydü.

Bardan kulübün ön tarafına yakın bir masaya taşındık, ama cadde görünmüyordu. Burası daha az gürültülüydü, ama çok az. Yalnız daha karanlıktı. Bana göre sorun yoktu. En azından artık bağırmamız gerekmiyordu. Dans pistinin hemen sağında kadın ve adamlar kendilerini kaybetmeye çalışıyordu. Espri yeteneği olan bir kuklacı tarafından kontrol edilen kuklalara benziyorlardı.

"Peki, bana bu vakalar hakkında ne anlatabilirsin? Onu yakalamaya yaklaştınız mı?" diye sordu, öne doğru eğilerek. Parmaklarını kadehin etrafında gezdirip tuzla oynadı.

Başımı salladım. "Yakında."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Bunu anlatamam."

"Adamın kim olduğunu biliyor musun?" Tuzu yalayıp biraz daha aldı.

"Bir şüpheli listemiz var."

"Yani öldürdüğü kadınları gördün, öyle mi?"

"Evet, hepsini gördüm." İçkimi yudumladım. Bu diğer ikisinden daha güçlüydü.

"Nasıl görünüyorlardı?"

"Hmm, şey, pek hoş olmadığı kesin."

"Onları gerçekten fena benzetmiş, ha?"

Omuz silktim, ama durumun iğrenç olduğunu açıkça gösteriyordum. Vakalar hakkında konuştuk, ona birkaç şey anlattım. Etkilenmiş görünüyordu, ama kendi fikrini söylemese de vakaları yakından takip ettiğini söyledi.

"Peki, sen ne yapıyorsun?" diye sordum, sonunda konuyu değiştirerek. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Mimarım."

Vay canına. Hiç mimar öldürmemiştim. "Ne kadar zamandır yapıyorsun bu işi?"

"Sekiz yıldır."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Neden ki?"

"Yalnızca yirmi iki yaşında olduğuna yemin edebilirim."

Bir kahkaha attı. Kadınların yaşlarını tamamen görmezden gelip ciddi bir iltifat ettiğinizde atmak üzere sakladıkları türden klişe bir kahkaha.

"Bundan biraz daha yaşlıyım, Joe."

Buna inanamıyormuş gibi omuz silktim. "Buraya rahatlamaya mı geldin?"

"Buraya üçüncü gelişim."

"Benim ilk gelişim."

"Ah?"

Yine omuz silktim. "Uyuyamadım. İnsanların nasıl eğlendiğini görmeye karar verdim."

Yine bir kahkaha attı. "Şimdiye kadar gördüklerin hakkında ne düşünüyorsun?"

Kadehimi daha önce bıraktığı halkanın üzerine koydum. "Şimdiye kadar sandığım kadar korkunç olmadığını gördüm."

"Daha korkutucu olabilir."

Bu konuda haklıydı.

"Christchurch'te mi yaşıyorsun, Joe?"

"Evet. Hayatım boyunca burada yaşadım. Ya sen?"

"Bir aydır buradayım."

Harika. Bu fazla insan tanımadığı anlamına geliyordu. Ayrıca bu bara düzenli gelmiyor demekti. Bu da demek oluyordu ki insanlar nereye gittiğine bakmayacaklardı. Normalde bardan kadın kaldırmazdım. Daha önce yalnızca bir kez yapmıştım. Sırf meydan okumak için. Bardan kadın almak çok zordu, ama daha sonra kadını etkilemek, harcadığın çabaya değen bir ödüldü. Öldürülmek bekledikleri son şey oluyordu – ama aslında en büyük korkuları olarak zihinlerinin en önünde yer alıyordu. Bu, hayatlarının en büyük ironilerinden biriydi ve herhâlde bunu ölmeden hemen önce görüyorlardı.

Angela gibi... yalnızca evine gizlice girebilirdim. Candy gibi... onu yalnızca parayla satın alabilirdim. Ama iş rutindi. Hayat rutindi. Hayatta sevdiğimiz şeylerin tadını çıkarmak rutin değildi. Eğer uğrunda yaşadığınız çok az şey varsa, tadını çıkarmak zorundaydınız. Lezzetine varmalıydınız.

"Demek buraya arkadaşlarınla geldin?" dedim.

"Hayır. Bu şehirde fazla insan tanımıyorum, ama cuma gecesi yalnız başına evde oturmak beni öldürüyordu."

Sözcük seçimi konusunda bir şey söylemedim. Buraya gelişinin de ölümüne neden olacağından bahsetmedim. "Sana bir içki daha alayım mı?"

"Tabii."

Etrafımdaki bütün bu insanlarla içerisi otuz derece falan olsa da üşümüş gibi ceketimi omzuma attım. Ceketimi Melissa'ya güvenmediğim için aldığımı düşünmediğini umuyordum.

Yüz kadar insanın arasından geçtim. Zihnim gevşiyordu. Portakal suyu ısmarladım. Votkasız. Zihnimin biraz daha bulanması riskine giremezdim. Ona bir margarita daha aldım.

Melissa sohbeti yine vakalara çevirdi. Suça ve cezaya. İhtiyacımız olduğunda yeni içkiler almak için konuşmaya ara verdik. Saatime her bakışım bana zamanın hoş bir şekilde akıp gittiğini söylüyordu. Atmosfer gürültülü, ama hoştu. Sırf portakal suyu içerek ve bu güzel kadınla sohbet ederek bütün gece burada kalabileceğimi düşünüyordum.

Saat dörtte, bütün gece kalabilecek olsam da kalmamaya karar verdim. İşleri toparlamam gerekiyordu. Benimle birlikte eve gelmek istemesine nasıl engel olabileceğim konusunda, hobilerimin neler olduğunu itiraf etmek dışında aklıma tek bir neden bile gelmiyordu.

"Artık gitsem iyi olur. Yatma saatim çoktan geçti." Masadan kalktım. O da kalktı.

"Taksiyi paylaşmak ister misin?" diye sordu.

Ben de buna benzer bir şey teklif edecektim. "Tabii."

Etrafımızda esen karayel sayesinde gece hâlâ ılıktı. Gece kulübü nüfusu yarı yarıya azalmıştı. Diğerleri de sarhoş bir şekilde caddede aşağı yukarı dolaşıyorlardı. Birkaç tanesi gecenin bu saatinde dünyanın parasını kazanan fastfood dükkânlarında kendinden geçiyordu. Birkaç tanesi kavga çıkarmaya çalışıyordu. Birkaç tanesi sadece yapacak bir şey arıyordu. Taksilerde uzun kuyruklar oluşmuştu.

"Yürüyelim mi?"

Dengesini bulmak için koluma tutundu. O benden daha sarhoştu ve planımız da buydu. "Neden olmasın, Joe?"

Bıçağa ya da silaha dokunmaması için ceketimi kolumda taşıyordum.

"Ne taraftan?" diye sordum.

"Sen nerede yaşıyorsun, Joe?"

"Pek uzak değil. Yürürsek bir saat filan sürer."

"Hadi yürüyelim o zaman."

Kolumu Melissa'nın beline doladım, yürümeye başladık, ama evimle aramızdaki mesafe bir türlü kapanmıyordu. Cesedini nereye atacağımı düşünüyordum. Belki homonun evine bırakırdım. Yüzünü hayal edebiliyordum. Bir sabah uyanıp mutfakta ekmek kırıntıları ve boş kola kutusu buluyor, ertesi sabah bir ceset. Normal bir hızda yürüyorduk, ama attığımız her adımla hedefimiz daha da uzaklaşıyordu. Bir süre sonra ayakkabılarını çıkarıp elinde taşımaya başladı. Rahatlığı modaya tercih eden kadınlardan olmalıydı. Sarhoşluğa yakın bile değildim, ama yine de beynimde gezinen biraz votka vardı, çünkü her şey olması gerektiği kadar keskin değildi. Melissa bu noktanın çok ilerisindeydi. Bana saatlerdir yürüyormuşuz gibi geliyordu, ama onun beş dakika geçtiğini düşündüğüne emindim.

Batıya döndük. Yolları takip ettik. Köşe başlarındaki fahişe oranı değişmeye başlamıştı. Önce köşedeki fahişelerin sayısı azaldı, sonra hiç fahişe kalmadı. Yolda zekice konuşmalar yaptık, ama çoğunlukla ben vakalar hakkında konuşuyordum. Ara sıra yanımızdan bir taksi geçiyordu, ama biz durdurmaya çalışmıyorduk. Manzara değişmeye başlamıştı. Güzel boyalı kent evlerinin yerini kırık pencereli ve kapılı harap evler alıyordu. Bakımsız bahçeler ve çimenleri öldüren terk edilmiş araba parçaları. Bahçeleri pisleten gazeteler ve reklam broşürleri.

Yarım saat sonra Melissa üşüdüğü konusunda şikayet etmeye başladı, bu yüzden ona ceketimi verdim.

Candy'ye evrak çantamı vermemle aynı şeydi bu. Onları öldüreceğim silahı taşımaları çok heyecan vericiydi. Bunun birine kendi mezarını kazdırmak gibi bir şey olduğunu düşünüyordum.

"Burada bir silah var," dedim. Alkol zihnimi biraz bulanıklaştırmıştı, ama heyecanı azaltmamıştı.

"Şaka yapıyorsun."

Başımı iki yana salladım. "Dokuz milimetrelik otomatik Glock."

"Silah mı taşıyorsun?"

"Standart kânun adamı durumu."

"Vay canına."

Otomatiğin standart bir yanı yoktu. Glock 17, Yeni Zelanda polisine kayıtlıydı, ama polislerin çoğu onu taşımıyordu. On yedi mermi alıyordu ve ağırlığı yedi yüz gramdı. Çelikten daha güçlü bir sentetikten yapılmıştı ve neredeyse yüzde doksan daha hafifti. Silahın yalnızca otuz üç parçası vardı.

"Görebilir miyim?"

Ancak benimki Glock 26'ydı. Temel yapıları aynıydı, ama daha hafif ve çok daha küçüktü. Saklaması çok daha kolaydı.

"Çıkarmasam iyi olur."

"Gerçekten görmek istiyorum, Joe. Görmek istiyorum."

Ben de görmesini ve dokunmasını istiyordum.

"Hem etrafta kimse yok."

Haklıydı. Orada yalnızdık. Eh, görmek istiyorsa, ben kim oluyordum ki ona engel oluyordum?

Ben beline dolanırken o yüzünü boynuma gömdü. Sıcak nefesi tenime dokundu. Dudaklarını oynattı. Fermuarı açıp Bay Glock'u çıkardım.

Melissa eğilip silaha baktı, önceki duygusunu tekrarladı. "Vay canına."

Silahı ona verdim. Kabzasını, paslanmaz çelik şarjörünü, koyu mavi çelik çerçevesini inceledi. Güzel bir silahtı. Kimileri bunun kadın silahı olduğunu söylerdi.

E, tabii. Yalnızca kadınların üzerinde kullanıyordum.

"Hiç kimseyi vurdun mu?"

Omuz silktim. Yan taraftaki emniyet düğmesine baktım. "Birkaç kez."

"Tanrım. Eminim öldürmüşsündür, ha?"

Bütün gece olmadığı kadar heyecanlı görünüyordu. Bazı kadınlar tehlike unsurunu severdi. Bazıları onun için yaşardı. Bazıları ölürdü.

"İşimin bir parçası bu."

Küçük eliyle kabzayı kavradı, caddeye doğru çevirdi. "Pat!"

"Gerçekten pat."

Silahı geri almanın zamanı gelmişti.

"Dolu mu?"

"Evet."

Dediğim gibi Glock bana çok paraya patlamıştı. Bu modelin son katalog fiyatı yedi yüz Amerikan dolarıydı. Karaborsada olduğu için ben de neredeyse o kadar vermiştim. Bu da ondan ayrılmamı zorlaştırıyordu. Bunu bilecek kadar ayıktım.

"Alman yapımı ha? Alman malları yüksek kaliteli olur."

Başımı sallayıp silahı almak için uzandım. Alman malı gerçekten yüksek kaliteli oluyordu.

"Avusturya malı," dedim. "Avusturya ordusu için silah yapıyorlar. Önce Norveç ve İsveç'e mal sağlayarak işe başladılar, sonra Birleşik Devletler işin içine girdi. O zaman işler gerçekten hızlandı. Dünyanın her yerindeki kânun adamları Glock kullanıyor."

"İşini iyi biliyorsun."

Tabii, silahlar hakkında bir şeyler bilirdim. Gömlekli oyuk uçlu mermilerle gerçekten büyük bir hasar verebilirdiniz. Merminin kılıfında bir açıklık olurdu ve mermi çarptığı anda genişlerdi. Küçük giriş. Devasa çıkış. Evet. Bunu biliyordum. Bu mermiler bir kişiye girip çıktıktan sonra arkadaki bir kişiye daha girebilirdi. Benim Glock'umdaki mermiler oldukça standarttı. Fazla hasara yol açmıyordu. Çoğu güvenlik polisi kuruluşu onları bu yüzden kullanmıyordu. Bu silahların durdurucu güçleri düşüktü.

Silahı ondan aldım. Parmaklarımla kabzayı kavradım. İyi bir histi.

"Kendini daha güvende hissediyor musun artık?" diye sordum.

"Silahı elimde tutmak çok iyi geldi. Elimde büyük bir güç varmış gibi. Güçlü şeyleri tutmayı severim, Joe. Patlayan şeylere dokunmayı severim."

Ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Daha ne kadar var, Joe? Yürümek yerine başka şeyler yapmak için heyecanlanıyorum."

Ben de heyecanlanıyordum. "Fazla değil."

Silahı blucinimin beline sokup onu örtmek için gömleğimi dışarı çıkardım. Birkaç dakika sonra evimden bir kilometre uzaktaki parka geldik.

"Buradan gidersek daha çabuk varırız," dedim bir kol hareketiyle parkı işaret ederek.

"Emin misin?"

Başımı salladım. Elbette emindim. Burada bizden, bir sürü çimenden ve birkaç ağaçtan başka bir şey yoktu. Şafak yaklaşıyordu. Birkaç saat daha trafik olmazdı. Cumartesi sabahı çoğu insanın geç kalktığı bir gündü. Yalnızca birkaç sersemin çalışması gerekiyordu.

Ben onlardan biri değildim.

23

Şafak geceyle buluşurken tepedeki gökyüzü mor ışıkla delinmiş gibiydi. Parktaki her şey bulanık griydi, ama siyah değildi. Rüzgâr serinlemiş ve ferahlatıcı bir hal almıştı; hava artık kapalı bir yüzme havuzu kompleksinin içindeymiş gibi gelmiyordu. Kentten, sarhoş ışıklardan ve aşağılayan müzikten uzakta, yalnızca temiz hava ve ayaklarımın altında nemli olan bu yeşil park vardı. Burası Garden City'ydi. Benim şehrim. Sigara dumanı kokusu, alkol ve kusmuktan uzakta olmak insanı canlandırıyordu, ama bunların belli belirsiz kokusu giysilerimin dokusuna sinmişti. Gürültülü müzik yüzünden kulaklarım hâlâ çınlıyordu. Ah evet... modern müzikte yalnızca bas vardı, soprano yoktu. Vokal yoktu. Anlam yoktu.

Melissa'yı parkın derinlerine götürdüm. Çimenler hafif kaygandı. Ayakkabılarımın üstünü yalayıp deriyi ıslatıyorlardı. Sık ağaç kümeleri ve çalılar araziyi bozuyor, parkı ayrı bölgelere ayırıyor, bizi caddeden gizliyordu. Melissa kolunu belime dolamıştı. Ayıldığını hissediyordum. Birkaç dakika içinde korkuyla ayılacaktı.

"Neredeyiz?" diye sordu, durduğumuz sırada.

"Parkta."

"Niye duruyoruz?"

"İyi bir fikir gibi geldi."

Gülümsedi. "Ah?"

Ben de gülümsedim. "Evet."

"Parkı severim. Ya sen, Joe?"

Aslında benim umurumda değildi. Yarın sökülüp atılsa hiç takmayacağım bir sürü çimenin olduğu geniş bir alandı yalnızca.

"Galiba," dedim sesimin biraz coşkulu çıkmasına çalışarak.

"Gece buraya gelmeyi seviyorum. Etrafta kimsenin olmadığı ve ne yaptığını kimsenin görmediği zamanları. Ben gece insanıyım, Joe. İnsanlar uyurken dışarıda olmayı severim. İnsanlar kendi dünyalarındadır, ben bu dünyada. Onların dünyası, işleri ve mortgage'ları yüzünden hayatta istediklerini yapamayan insanlarla doludur."

Sesi sandığımdan daha ayık çıkıyordu.

"Ne demek istediğimi anlıyor musun, Joe?"

Hiçbir fikrim yoktu. Belki onun çıplak bedenini soğuk çimenlerin üstünde hayal etmek yerine ne anlattığını dinlesem bir fikrim olurdu. "Tabii. Anlıyorum."

"Hiç gece birinin evine girdiğin oldu mu? Herkes uyurken ortalıkta dolaşıp eşyalarına baktığın?"

Bu çok garipti. "Olduğunu söyleyemem."

"Hayır mı?"

"Hayır."

Yukarı doğru uzanıp beni öptü. Sertçe. Bir elini pantolonumun önüne, diğerini arkaya indirdi. Dilini ağzımın içine sokarken ben dilini ısırıp koparsam ne söylerdi merak ediyor-

dum. Herhâlde hiçbir şey, ama bu onun seçeneği olmazdı.

Pantolonumun önündeki eli hareket etmeye başladı. Dolaşması gereken bir sürü yer vardı, özellikle şimdi. Beni öperken konuşamazdı, ama ben onun az önce ne söylediğini merak ediyordum. Bu eğlenceliydi. Hem de çok. Ona bıçağımı gösterdiğimde daha da eğlenceli bir hal alacaktı.

Beni öpmeyi bırakıp geri çekildi. Eli kasıklarımdan uzaklaştı.

Bir adım gerilerken öteki eli ortaya çıktı. Silahımı tutuyordu. Bana doğrultmuştu ve emniyeti kapatmıştı.

Zihnim neler olduğunu anlıyordu, ama korkmamı gerektirecek bilgiyi işlemede başarısızdı. Birkaç saniye içinde bir kurbana dönüşmüştüm. Her şey bir yana, ben bir kurbandım!

Hayır, bir dakika. Atladığım bir şey olmalıydı...

Kendi silahıma bakıyordum. Bu açıdan bakıldığında insanların neden silahlardan hoşlanmadığını anlayabiliyordum. Bu gerçek miydi? Kontrolü bu kadar çabuk nasıl kaybetmiştim? Geriye doğru küçük bir adım attım, kollarım göğsüme yükseldi, avuçlarım ona döndü.

Melissa bir şey söylemiyordu. İkimiz de sessizdik. Hiç ses çıkarmasa da aramızdaki en gürültülü şey silahtı. Kendi kendime bunun bir şaka olduğunu söyledim. Elleri titremiyordu, sarhoşluk belirtisi kalmamıştı. Sarhoş muydu? İçkisini bayanlar tuvaletine götürürken gerçekten içiyor muydu? Ben tuvalete giderken o kendi içkisini döküyor muydu? Bunu neden yapsındı ki?

Ölmekten yalnızca birkaç saniye uzakta olabilirdim. Ondan sonra bulunana kadar birkaç saat geçecekti ve kısa bir

süre sonra da cinayetlerle aramdaki bağ kurulacaktı. Annemin yüzündeki ifadeyi hayal etmeye çalıştım. IQ'mun aslında konferans salonunun köşesindeki saksıdan daha yüksek olduğunu anladığında Dedektif Schroder'ın yüzünün alacağı hali hayal etmeye çalıştım. Sally'nin ne kadar incineceğini düşündüm. Tepkilerini hayal etmek bana biraz zevk verdi. Elimde kalan tek şey bu zevkti.

Melissa bir şey söylememi bekliyor gibiydi, ama ilk konuşan ben olmak istemiyordum. Sessizliği onun bozacağını biliyordum, çünkü kadınlar uzun süre konuşmadan duramazdı. Beni vurmadan bir şey söyleme gereği hissedeceğine emindim.

"Bir şey söylemeyecek misin?"

Omuz silktim. "Ne diyebilirim ki?"

"Senin pozisyonunda bir adamın söyleyeceği bir sürü şey olduğunu düşünüyorum."

Haklıydı. İçimden atmak istediğim bir sürü şey vardı. "Ne gibi?"

Gülümsedi. "Neden bana silah doğrultuyorsun gibi."

"Tamam. O olsun o zaman."

"Ne olsun?"

"Söylediğin şey. Bana silah doğrultmanla ilgili."

"Hoşuna gitmedi mi?"

"Pek sayılmaz."

"Bu küçük bebek neyle dolu?" diye sordu, silaha hızla bakarak.

"Mermilerle."

"Bu çok zekice."

"Teşekkür ederim."

"Ne tür mermi?"

"Dokuz milimetrelik Luger."

"Evet, ama hangi tip?"

"Gömlekli saçma dolgulu."

Silaha daha uzun süre bakarken benim üstüne atlamamam için biraz geriledi. "Ah. Metal gömlek, içeride sıkışan ayrı mermiler. Güvenilir besleme ve aynı zamanda hızlı da."

Bunları nereden bilebilirdi ki? Aramızdaki mesafeyi hesaplamaya çalıştım. Beş metre olduğunu tahmin ettim. Almam gereken çok uzun bir mesafe vardı. Silahı tutan kişi gömlekli saçma dolgulu mermilerin nasıl yapıldığını bilen biriyse, bu mesafe gerçekten çok uzundu. Silahlar hakkındaki bilgisini takdir etmemi istediğini biliyordum. Eh, bunun için beklemek zorundaydı.

"Pantolonunu çıkar," diye emretti.

"Ne?"

"Beni duydun."

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Hem korku hem de heyecandan gerçekten coşmuştu. Vücudumdaki bütün kan ayaklarıma akıyormuş gibi başım dönüyordu. Aslında kanın büyük bölümü kasıklarımda toplanıyordu. Ellerimi belime götürüp kemerimi çözdüm. Gözlerimi onun yüzünden ayırmıyordum. Mor ışıkta bile mavi olan gözleri parlıyordu. Heyecanlı görünüyordu.

Silah hazır bir şekilde bekliyordu. Melissa sakin ve kendine hâkim görünüyordu. Ne yaptığını biliyordu. Benimse hiçbir fikrim yoktu. Bunu daha önce yapmış mıydı? Gözlerine bakmaya devam ediyordum ve yanılıyor olabilirdim, ama

gözleri gittikçe mavileşiyor gibiydi. Bütün güç ondayken daha kuvvetli görünüyordu. Heyecanlanıyordu. Solukları duyulur hale geliyordu.

Fermuarımı açtım. Pantolonumu indirdim. Sonra doğrulup ona baktım.

"Çıkar."

"Çıkarmazsam beni vuracak mısın?"

"İki şekilde de vuracağım."

Dürüsttü. Bunda yanlış bir şey yoktu. Herhâlde annesi ona da yalan söylememeyi öğretmişti.

Eğilip ayakkabılarımın iplerini çözdüm, ayaklarımla çıkardım. Sol bacağımı pantolonumdan sıyırdım, sonra düşmeden diğerini de çıkarmayı becerdim.

"Bana doğru at."

Pantolonum bir tomar halinde ayaklarının dibine düştü. Kemer şıngırdarken anahtarlarım dışarı çıktı. Dikkatinin dağılıp yere bakmasını umdum, ama bakmadı. Gömleğim, boxer şortum ve çoraplarımla kalakalmıştım. Ah, bir de ereksiyonumla. Kocaman bir şeyle öylece dikiliyordum.

"Gömleğin."

"Ne olmuş?"

"Bana gönder."

Gömleğimi başımın üstünden çıkarıp top haline getirdim, ona fırlattım. Sabah grisi artık gri değildi ve mor da maviye dönüşüyordu. Giysilere bakmadı.

"Bu yaralar nasıl oldu?"

Göğsüme, karnıma, omuzlarıma ve kollarıma baktım. Ölmeyi kabul etmeyen kadınların açtığı izler. "Hatırlamıyorum."

"Suçluları yakalarken oldu herhâlde?"

"Öyle bir şey."

"Çoraplar."

Çoraplarımı çıkarıp top yapıp attım. Gömleğimin üstüne düştü. Çimenler soğuktu ve ben deli gibi titriyordum.

"Boxer şortunu."

Tereddüt bile etmedim.

Ereksiyonuma bakıyordu. Hafifçe sallanıyordu. Bakmaya devam ederken bacaklarını biraz açtı. Bir eliyle silahı tutarken diğeriyle saçını arkaya attı. Sonra parmağının ucunu dudaklarına dokundurdu. Bir şey düşünüyormuş gibi parmağını ileri geri yürüttü.

"Bütün sunabileceğin bu mu?" diye sordu sonunda.

"Şimdiye kadar hiç şikayet almadım."

"Nasıl alabilirsin ki? Önce ağızlarını tıkıyorsundur."

"Ne istiyorsun?"

"Sol tarafındaki şu ağacı görüyor musun?"

Sıska bir ağaçtı, ama oradaki tek ağaçtı. "Ağacı mı istiyorsun?"

"Oraya git."

Oraya gidip ağaca yaslandım. Çantasını karıştırıp bir şey buldu, bana doğru attı. Tutmak için bir girişimde bulunmadım.

"Al onu."

Bu bir kelepçeydi. Harika. "Neden?"

Silahı şeyime doğrulttu. Kelepçeyi aldım.

"Bir tanesini sol bileğine tak."

"Ne yapacaksın?"

"Ne mi yapacağım?" diye tekrarladı, kendi sorumu duymamış olabilirim diye. "Söylediğimi yapmazsan toplarını havaya uçuracağım."

Soğuk metali hemen bileğime geçirdim. Mekanizmanın mandalı klik diye yerine oturdu.

"Sırtüstü uzan, kollarını ağaca dola ve öteki taraftan kendini kelepçele."

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

"Fikrini değiştirmek için hâlâ zamanın var."

"Çekiciliğin sinirimi bozmadan dediğimi yap."

Emirlerini yerine getirdim. Yere yatarken çimenler sırtıma batıyordu. Rahat değildim, ama bunun onu rahatsız ettiğini sanmıyordum. Ama buradan manzara güzeldi. Yıldızlar hâlâ görünüyordu, ama renkleri solmuştu. Sanki bu evreni terk ediyor, mor ışıkta ölüyorlardı. Ağacın etrafından uzanıp kelepçeyi diğer bileğime de taktım.

Silahı üzerimden ayırmadan ağaca doğru yürüyüp kontrol etti. Eğilip benim beceremediğim yerde kelepçeyi sıkılaştırdı. Bileğimdeki kemiğe batıyordu. Acıyordu, ama homurdanmadım, herhangi bir acı belirtisi göstermedim. Evet, ben tam bir erkektim. Neler olduğu konusunda hiçbir fikri olmayan bir erkek.

Tekrar yanıma gelip bir kelepçe daha çıkardı. Hazırlıklı gelmiş gibiydi.

Ayak bileklerimi kelepçelerken onu tekmelemeyi düşündüm, ama bunun bir yararı olmazdı. Silah ondaydı. Anahtarlar da öyle. Buradan ona ulaşabilecek ereksiyonumdan başka

bir şey yoktu. Önce kelepçeleri, sonra ağacı çekiştirdim, ama bir işe yaramadı.

"Rahat mısın, Joe?"

"Pek sayılmaz."

Ceketimin yan tarafını yakalayıp dışarı çevirdi. "Başka neyin var burada?"

Cevap vermedim. Yalan söylesem de söylemesem de kontrol edecekti zaten. Ceplerini karıştırıp bıçağı buldu.

"İlginç şeyler taşıyorsun, Joe."

Omuz silktim, ama bunu görmedi. Bıçağı havaya fırlattı, sivri ucu karşıya gelecek şekilde yakaladı. Bıçağı benden iyi kullanıyordu. Belki de aşçıydı. Blucinimi karıştırıp cüzdanımı buldu.

"Kimliğin yok, ha?"

"İçki içecek yaştayım, eğer söylemek istediğin buysa."

"Ne kadardır polissin, Joe?"

Polis olmadığımı biliyordu. Herhâlde tanıştığımız andan beri biliyordu.

"Senin mimar olduğun kadar uzun süredir."

Güldü. "Bahse girerim polis bu bıçağı görmeyi çok isteyecektir. Son zamanlarda olan bazı kötü şeylerle bunun arasında bağ kurabilirler."

"Salatalarımdan mı bahsediyorsun?"

Esprime aldırmayıp devam etti. "Eminim silahın da bir geçmişi vardır."

"Her şeyin geçmişi vardır," dedim. "Seninki ne?"

Bana doğru yürüyüp artık boş olan cüzdanımı yere attı. Paramı ceketimin cebine sokuşturup ceketime de veda etmem gerektiğini söyledi.

Melissa –tabi adı buysa– yanıma çömeldi. Silah sol elinde, bıçak sağ elindeydi. Evden ayrılmadan önce bunların en önemli silahlarım olduğunu düşündüğümü hatırladım. Bunun üzerine beni buraya getiren son on dakikayı düşünmeye başladım. Bu kelepçeyi ellerime geçirdiğimde olacakları durdurmaya dair bütün şansım kaybolmuştu. Belki böyle olacağı başından beri belliydi. Bu çıldırmış, berbat dünyada. Bir an için kelepçelere neden kelepçe dendiğini düşündükten sonra seçeneklerimi tartmaya başladım. Tanrı bir kez daha beni kurtarmak için bir şey yapmıyordu, bu yüzden ona dua etmenin bir anlamı yoktu. Roma giysisi giymiş hippiyi bir kenara bırakıp dualarımı kendime sakladım.

"Geçmişimi gerçekten öğrenmek istiyor musun?"

Bıçağı üzerimde tuttu, ama bâkire-kurbana-hançer-sokma duruşuyla değil, kızarmış tavuğun üstündeki katmanı kesecekmiş gibi. Bıçağın yan tarafını karnıma dayadı. Titreyen bedenimden daha soğuktu. Ereksiyonum karnımın altında yatıyordu. Bıçağın ucu yalnızca birkaç santim uzaktaydı. Artık Tanrı'ya dua etmeye başladım, Sally'nin dua ettiği Tanrı'ya, pazar günleri birlikte gidip ziyaret etmemizi istediği Tanrı'ya.

"Hayır," dedim titrek bir sesle. Hayır, geçmişini bilmeyi istemiyordum. Bu yalnızca beni daha çok korkutacaktı. Geçmişinde bazı erkeklere nasıl davrandığını bilmek istemiyordum. Ben de mahvettiğim kadınlara aynı saygıyı gösteriyordum. Bu benim iyi yanımdı.

İnsanlığımdı.

Bıçağı biraz yana eğdi, göbek deliğimin hemen üstüne, karnıma dokundu. Sonra bastırdı. Karnım en fazla olgun bir

domates kadar direnç gösterip teslim oldu. Bıçak derimi kesti, ama yalnızca kan çıkaracak kadar. Ben görmek için boynumu uzatıp olanlara bakarken Melissa bıçağı vücudumda dolaştırmaya başladı. Daha önce de bir yerimin kesildiği olmuştu. Ne beklemem gerektiğini biliyordum.

24

Ülkedeki binlerce evsizle aynı manzarayı paylaşıyordum: Bulutsuz gökyüzü, gökyüzünü örten mor perdedeki delikler gibi titreşen solgun yıldızlar. Eğer Tanrı oradaysa, iri gözleriyle o deliklerden birinden aşağıya bakıyorsa, ne düşündüğünü merak ediyordum. Beni görebiliyor muydu? Eğer görüyorsa, umursuyor muydu?

"Korkuyor musun, Joe?" diye sordu, bıçağı vücudumda dolaştırırken.

"Korkmamı istiyor musun?"

"Bu sana bağlı."

"Korkmalı mıyım?" diye sordum, sesimi kontrol etmeye çalışarak.

Bıçak göğsüme ulaştığında, vücudumun ortasında düz bir çizgi oluşturmuştu. Kırmızı bir çizgi.

"Ben korkmadığımı biliyorum."

"Öyle mi? Nesin sen?"

"Bıçak ve tabancası olan benim."

"Değiş tokuş etmek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

"İşimiz bitince bıçağın sende kalmasına izin vereceğim. Hatıra olarak."

"Çok cömertsin, Joe, ama bıçak zaten bende. Ve silah da. Başka ne isteyebilirim ki?"

Parmağını vücudumdaki kesikte gezdirdi, dudaklarında gezdirdiği gibi yavaşça. Kaşınıyor ve hoş bir his veriyordu, ama aynı zamanda derim karıncalanıyordu. Parmağına kan bulaştı.

"Bu nasıl bir his, Joe?"

"Sana gösterebilirim."

Parmağını ağzına götürüp emmeye başladı. Gözlerini kapatıp inledi. Sonra parmağını ağzından çıkarıp gözlerini açtı, gülümsedi. Mavi gözleri benimkilere kenetlendi. Ne gördüğünü merak ettim. Hızlı bir hareketle eğilip yüzünü göğsümün üstüne getirdi. Yavaşça dilini kesiğe doğru uzattı. Kesiği bir zarfın kapağını yalar gibi yalamaya başladı. Kasıklarıma vardığında devam etmesi gerekirken durdu.

Bana bakıp ürperdi. "Tadı çok güzel."

"İyi gıdalar almaya çalışıyorum."

Yine uyarılmıştım. Kanıtı çok açıktı.

Ayağa kalkıp bana baktı.

"Kim olduğunu biliyorum, Joe."

"Ah?"

"Silah. Bıçak. Yaralar. Bilmemek için aptal olmam gerek. Sen osun."

"Kim?"

"Christchurch Oymacısı."

Evet. Bu bendim. Oymacı. Gazetelere bakıp hakkımda her şeyi okuyabilirdiniz. Medyanın bir dizi suç işleyen bir adama

bu kadar çabuk isim bulması hayret vericiydi. Doğru olması gerekmiyordu. Dikkat çekmesi yeterliydi.

Başımı iki yana salladım. "Hayır," dedim. Annemin yalan söylememem konusundaki tavsiyesini unutmuştum. Öncelikler listemin en dibine göndermiştim.

Hafifçe kıkırdadı. Rock idolüyle karşılaşan okullu bir kızın yapacağı gibi. Silahı bana doğrulttu. "Pat!"

İrkildim. Kelepçeler el ve ayak bileklerime biraz daha gömüldü. Güldü. "Sen osun. Bunu biliyorum. Bir sonraki kurbanın ben olacaktım."

"Kendine iltifat etme."

"Kendime iltifat etmiyorum, Joe. Ben özel biri değilim. Yalnızca geceyi seven bir kızım. Polisin Glock yirmi-altı kullanmadığını bilen bir kız. Polis on yedi kullanıyor."

"Her şeyi buna mı dayandırıyorsun?"

Gülümsedi. "Çok zekisin Joe, değil mi? Daha fazla şey öğrenmek ister misin?"

"Pek sayılmaz."

"Yanında dikilmem sadece bir şanstı, Joe. Polis olduğunu söylediğinde, tamam dedim, daha fazlasını öğrenmek zorundaydım. Polis seri katiller konusunda danışmanla çalışmaz, en azından senin gibi danışmanlarla. Denizaşırı ülkelerden uzman getirirler. Bu ülkede yaşayan hiç kimsenin öyle bir uzmanlığı yok. Sonra vakalar hakkında konuştuk. Cinayetlerle ilgili çok şey biliyordun, çok fazla şey. Ama bunların hiçbiri birbirini tutmuyordu. Sonra bana silahı anlattığında düşüncem doğrulandı. Gazetelerden bilgi toplayan biri için çok fazla şey biliyordun. Sen bu işle ilgili biriydin. Ve bunu anlamak çok kolay oldu. Bütün yapmam gereken buralı olmadığımı

söylemek oldu. O anda beni mükemmel bir kurban olarak gördün. Kimsenin hemen özlemeyeceği biri."

"Yanılıyorsun."

"Yanılmıyorum, Joe."

"Polisin çalışmaları hakkında bu varsayımlarda bulunacak kadar çok şey bilmiyorsun. Seri katiller hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Öyle mi? Biliyor musun Joe, polisleri severim. Polislerin yaptığı şeyi severim. Evlere girip çıkmayı da severim. Buna ister fetişizm de, ister başka bir şey, ama insanların uyuduğu yerlere girmeyi severim. Özellikle polislerin evine."

"Ee?"

Ayaklarını teker teker kaldırıp ayakkabılarını çıkardı. Külotunu görmeye çalıştım, ama hiçbir şey göremedim.

"Sanırım kontrol bu. Sen kontrol hakkında her şeyi bilirsin, değil mi, Joe? Kimliğinin bir parçası bu. Polislerin sana emirler vermesi hoşuna gitmiyor mu? Sana zıpla dediklerinde ne kadar yükseğe zıplayacağını ve orada ne kadar kalman gerektiğini de söylerler. Polis nihai kontroldür, Joe, nihai. Bunu biliyoruz. Onlar biliyor. Polis şeyleri toplamayı severim. Evde hem Yeni Zelanda, hem denizaşırı polisler hakkında bir sürü kitabım vardır. Posterler, belgeseller, filmler. Bunlardan bile bir tane var bende," dedi Glock'u sallayarak. "Ama benimki plastikten yapılma. Farklı model, ama bu da onun yerini kolayca alabilir. Ford Falcon'um bile var. Polisin kullandığı model. Üniformalarım, rozetlerim, coplarım ve kelepçelerim, ama sen bunların hepsini biliyorsun."

"Demek bir meraklısın. Güzel. Bazı insanlar midye kabuğu toplar. Sen polis eşyaları topluyorsun. Önemli değil. Tanınmak mı istiyorsun? *Woman's Weekly* dergisine yaz."

Silahı ve bıçağı yere koyup eteğinin altından külotunu indirmek için iki elini kullandı. Ayaklarını birer birer kaldırdı. G-string giydiğini onaylayarak fark ettim. Sırtını dönüp bıçağı ve silahı yeniden almak için eğildi, sonra bana doğru geldi.

"Ben meraklıdan da öteyim, Joe. Polisin yaptığı işlemleri ve kânunla ilgili her şeyi bilirim. Bir Alman kurdum bile var. Adı Tracy. Beni seven ve başka her şeyden nefret eden, şu büyüklükte bir köpek."

"Köpekler öyledir."

"Geceleri evimde üniforma giyip dolaşmayı severim, ama iç çamaşırı giymem. Gömleğin tenime dokunmasını severim." Hafifçe kendine dokundu. "Bunun kendimi ne kadar iyi hissettirdiği konusunda bir fikrin var mı?"

Ah Tanrım. Yutkundum. Zorlukla. Bana ne yapacaktı? Yeniden güldü. Yani gerçek bir kahkaha attı. Benim yanıma gelip iki bacağını iki yanıma attı, sonra yavaşça eğilip belime oturdu.

"Ağzını aç."

"Neden?"

Silahın namlusunu gözüme sokup ikisinin de bulanmasına neden olacak kadar bastırdı. Ağzımı açtım. Bir saniye sonra namlu ağzımdaydı. Kafatasımı tahrip edebilecek metal bir lolipopu emmek gibi bir şeydi bu.

Vücudunu kaldırdı, diğer eliyle ereksiyonumu içine aldı. Üzerinde kaymaya başladı. Önce sert ve acı veren bir şekilde, ama yalnızca bir saniye için. Beni olabildiğince içeri aldı. İyimser mi olmam, korkmam mı, yoksa minnettar mı olmam gerekiyor bilmiyordum. Minnettar olacaksam da ne için olduğundan emin değildim. Kalçamı yukarı kaldırmaya çalıştım.

Öne doğru eğilip fısıldadı. "Polisin başka nesini seviyorum, biliyor musun, Joe?"

"Ahh," dedim yumuşak bir şekilde, silahın etrafından fısıldayarak.

Yavaşça ileri geri sallanıp inlemeye başladı. Benim gözlerim silahtaydı, ama bir şeye bu kadar yakından odaklanmak insanın gözlerini acıtıyordu. Parmağı tetiğe kilitlenmişti. Çok fazla heyecanlanırsa tetiği çekebilirdi. Belki başından beri bunu planlıyordu. Bu hayatımın en gerçeküstü anı olmalıydı. Gerçekten burada mıydım? Öyle görünüyordu.

O Latince söz neydi? *Carpe diem* mi? Günü yakala? Şu anda yapmam gereken buydu: Günü yakalamak – ya da daha doğrusu anı yakalamak. Eğer bu son dakikamsa neden tadını çıkarmayacaktım ki? Ben şehit değildim. Lanetli bir adamdım. Melissa benim son yemeğimdi. O ileri geri sallanırken benim karnım gittikçe acıkıyordu.

"Evlerine girmeyi severim, Joe. Onlar aileleriyle uyurken ben evlerinde dolaşmayı, bazen hatıra olarak evlerinden bir şeyler almayı severim."

Onun hızına ulaşmak için elimden geleni yapıyordum. O hızlandı. İnlemeleri şiddetlendi. Silah dişlerime çarpıyordu. Koruyucu bir şey kullanmaması hem uyarıcı hem korkutucuydu. Sonuçta bende frengi olabilirdi. Ya da onda.

Dikkatimi yoğunlaştırmak zorundaydım. *Carpe diem.* Bu benim yeni sloganımdı.

"Seri katillerle ilgili bir sürü kitabım da var," dedi gözlerini üzerimden ayırmayarak. "Yaptıkları şeyler. Onları harekete geçiren şeyler. Söyle bana, Joe, baskıcı bir annen ya da teyzen mi vardı? Kurbanların onun yerine mi geçiyor?"

Başımı iki yana salladım. Neden bahsediyordu bu?

"Şimdiye kadar hoşuna gitti mi?" dedi nefes nefese, bana bakarak.

Silah konuşma özgürlüğümü kısıtlıyordu.

Birden durup ayağa kalktı, sanki aniden benden sıkılmış gibi. Penisim karnıma çarptı.

"Sen bir katilsin, Joe ve ben senin bir polis olmanı gerçekten isterdim. Evinde, arabanda, bahçende seninle seks yapmak isterdim. Beni akla gelebilecek her şekilde almanı isterdim. Ama burada değil. Bir parkta değil. Artık seninle hiçbir şekilde yapmayacağım."

Silah hâlâ ağzımdaydı, ama aklıma söyleyecek yalnızca tek bir şey geliyordu. "Ha?"

Yüzünü buruşturup göğsüme tükürdü. "Sen yalnızca bir katilsin ve ben seninle zamanımı harcadım." Eğilip bıçakla, bir bıçağın okşamaması gereken yerleri okşadı.

Bu iyi bir şey değildi.

Elini, ellerini koyması gereken yere koydu, ama beni gereğinden fazla sıkmaya başladı. Bıçağın kenarını penisimin sapına dayadı. Bir hatıra almaya hazırlandığı düşüncesi aklıma gelince ağlamak istedim.

"Tecavüzcülere ne yapılması gerektiğini düşünüyorum, biliyor musun?".

Başımı iki yana salladım. Silahın namlusunu tekrar ağzıma sokunca durdum. Silah dişlerime çarpıp dilimi üşüttü.

Bir şey yapmamasını söylemeye çalıştım, ama silah yüzünden öğürdüm.

Bıçağın penisimin etrafında bir daire çizdiğini hissedince

birden her yerimden ter boşandı. Ah Tanrım. Ah sevgili İsa. Gökyüzüne baktım, ama ikisi de bana yardıma gelmiyordu.

Yumruklarımı sıkıp kelepçeleri çekiştirdim, ama kopmuyorlardı. Lanet olası ağaç da devrilmiyordu. Başımı yukarı kaldırdım. Ne yaptığını göremediğim için memnun mu olmalıydım emin değildim. Kalçamı kaldırıp onu tekmelemek istiyordum, ama o anda bu çok kötü bir fikirdi.

Çığlık atmaya çalıştım, ama kahrolası silah boğazımın arkasına dayanıyordu. Kusacak gibiydim. Çığlığım boğuluyor, öğürtüme dişlerime çarpan silahın takırtısı eşlik ediyordu. Vücudumun bütün derisi büzülerek ondan uzaklaşıyor, terlememe rağmen üşüyordum. Yaşlar gözlerimde birikip yandan aşağıya süzülüyordu. Bıçağın baskısı arttı, ama bu konuda bir şey yapamıyordum. Bu delilikti. Kimin yaşayıp öleceğine ben karar verirdim. Popomu biraz daha toprağa gömmeye çalıştım, ama daha fazla gitmiyordu.

Penisimin kesilmesi hayali, eski bir film projektörünün görüntüsü gibi saniyelik görüntülerle zihnimden geçmeye başladı. Gözlerimi sıkıca kapatıp o görüntüleri geri çevirmeye çalıştım. Penisim geri geldi, bıçak kayboldu, kelepçeler açıldı. Karnımdan yukarı bir kusmuk dalgasının yükselip kalbime basınç yaptığını hissettim. Bütün vücudum titriyor, ayaklarıma kramp giriyordu. Bir insanın nasıl bu kadar zalim olabileceğini aklım almıyordu.

Isı düşmeye devam ederken ölmeyi dileyip dilemediğimden pek emin değildim. Sorun şu ki ölmek istemiyordum. Daha sunabileceğim pek çok şey vardı. Ölmeyi, bana bunu yapmasını istemiyordum, ama penisimin kesilmesindense ölmeye daha kolay katlanırım gibi geliyordu.

Hıçkırıklarla ağlarken yaşlar görüşümü bulandırıyordu.

Titreyen sesimle, nemli gözlerimle yalvarmaya çalıştım, ama bana aldırmadı.

Sonra birden bıçağı çekti.

Gözlerimi kırpıştırdım. Acı gözyaşları artık rahatlama gözyaşlarına dönüşmüştü. Beni bırakacak, sonra da bu yüzden ölecekti. Yavaşça ve acı içinde ölecekti, ama nasıl olacağını henüz düşünmemiştim. Ona, Tanrı'ya teşekkür etmeye çalıştım, ama lanet olası silahı ağzımdan çıkarmıyordu.

Çantasına uzanıp bir şey çıkardı. Birden işlerin daha da kötüleşeceğini fark ettim.

25

Bir keresinde, ergenlik çağındayken okulda kriket oynadığımı hatırlıyordum. Sporda hiçbir zaman iyi olmamıştım, ama eğer hiç oynamazsanız homolar için olan güzel sanatlar veya dikiş dikme gibi sınıflara atılıyordunuz. Kriket eğlenceli değildi, ama yine de kek yapmaktan ve örgü örmekten iyiydi. Bir gün –ve bugün hafızamı rahat bırakmıyordu– kriket topu sertçe üstüme doğru geldi. Ellerimi zamanında koordine edemediğim için top kasıklarımla buluşarak beni dört tur koşudan kurtardı. Acı içinde dertop olup yirmi dakika kadar oynamayı kestim, sonunda beni sedyeye yatırıp arkadaşlarımın alayları ve kahkahaları arasında götürmek zorunda kaldılar. Testislerim zedelenmiş ve şişmişti. Çizgi filmde olsak, Wile E. Coyote'nin Acme balyozunu yemiş gibi parlardı. Okula dört gün gidemedim ve konuşamasam da kusabiliyordum. Sonraki aylarda bana bakılarak atılan kahkahalar hiçbir şeydi. Oğlanlar kötüydü, ama kızlar çok daha kötüydü. Bana sürekli takılıyor, "hissiz toplar" diyorlardı. Kızlar bu konuyu hiç unutmadı. Okul beş yıl sonra bitene kadar.

Ama bununla baş etmiştim. İnsanın her şeye katlanabileceğini biliyordum. Şu anda, aradan neredeyse yirmi yıl geçtikten sonra o acı için her şeyi verirdim, çünkü şimdi yaşamak üzere olduğum şeylerin ondan çok daha kötü olacağına emindim. Vücudumdaki her delikten ter çıkıyordu.

Bu küçük parkta, şafağın erken saatinde bütün zaman durmuş gibiydi. Bana neler olacağını fısıldayan sesler duyuyordum. Acı en güçlü sesti; öfkenin sesi sonra geliyordu. İkisini pişmanlığın sesi takip ediyordu.

Melissa'nın oyuncağı bir kerpetendi. Sol testisime yerleştirirken gözlerimden daha da fazla yaş akmaya başlamıştı. Ağzımdaki silah konuşmanın, tartışmanın olmayacağını gösteriyordu. Gözlerimle yalvarmaya başladım, ama umursamıyordu. Vücudumu sağa ve sola, yukarı aşağı sallamaya başladım, ama kerpeteni bu hareket etme isteğimi öldürmeye yetecek kadar sıktı. Sanki testisime bir buz kalıbı koymuş gibiydi. Omuriliğim kesilmiş gibi felç olmuştum.

Bana bakarak gülümsedi.

Ve kerpeteni kapattı.

Gırtlağımdan yükselen çığlık, nefes alamamam için genişleyip olduğu yere iyice yerleşti. Nefes almak istemiyordum. Testisimi, parmaklarının arasında üzüm tanesi ezer gibi ezmişti – ve üzüm gibi içini dışına çıkarmıştı. Karnıma ve bacaklarıma kramp girdi. Ciğerlerim şişip hava almayı reddediyordu. Yukarıdaki kuşlar ağaçtan ağaca uçuyor, bir yere konamayacak kadar korkuyordu. Testisimdeki bir dakika önceki buz gibi hissin yerini zonklayan sıcaklık almıştı. Cehennemin merkezinden başka bir yerde bulunamayacak bir sıcaklık. Kerpetenin merkezinden doğup vücudumda yükseldi.

Ereksiyonum hâlâ sürüyordu.

Sıcak patlaması, pençe halindeki parmaklarını ruhuma uzatıp yırtarak parçaladı. Vücudumdaki her hücreyi parçalayıp emerek kuruttu. Çığlık atıp ağlamaktan başka bir şey yapamıyor, pençe derinlere dalarken yaşayan her canlıya lanet ediyordum. Bu varlıktan uzaklaşmaya, kendimi ondan

ayırmaya çalıştım, ama beni yakalamıştı ve bırakmıyordu. Bu çılgın, lanet olası evrendeki bütün acılar benimle bağ kurmuştu ve bulduğu şeyden memnundu.

Çığlık atmayı bıraktım, çünkü daha fazla atamıyordum. Uzaklardaki köpeklerin ulumalarını, havlayıp ağlamalarını duyabiliyordum. Çenem kilitlenmişti. Boğazım acıyordu ve lehim yutmuş gibi hissediyordum. Bayılır gibi oldum, ama bayılamıyor, bilincime çarpan acı dalgalarıyla beraber geri geliyordum. İki yana hareket eden başım hariç bedenim felç olmuş gibiydi. Sessiz çığlık boğazımı ve gözlerimi yakıyordu.

Sonra onu gördüm. Kendine Melissa diyen şeytan, cehennemden gelip bana bunu yapan yaratık, oraya çömelmişti. Kerpeteni yeniden ayarlıyordu, ama öteki testisime değil, aynı testise. Yaptığı her hareket sinirlerimi titreştirip doğruca zihnime ulaşıyordu. Kerpeteni kavrayıp şeklini tekrar yerine oturtmak istercesine sıktı.

Hayatım buna bağlıymış gibi haykırdım, haykırdım, haykırdım, oysa istediğim tek şey ölmekti. Zihnimi temizlemeye, boşalmasını sağlamaya çalıştım. Burası cehennemdi ve beni buraya getirmişlerdi. Ateş kucağıma tırmanırken derin sıcaktan cızırdıyor, kabarıyordu, ama ben hiç alev göremiyordum. Melissa silahı ağzıma biraz daha soktu. Tetik koruması dişime çarpıyordu, ama ben hissetmiyordum bile. Tetiği çekmesi için sessizce yalvardım.

Çekmedi.

Testisimin iki boyutlu kalmasına çok az kalmıştı. Bacaklarımdan aşağıya süzülen sıvıyı hissediyor, buhara dönüşmesini neredeyse duyumsuyordum. Acı o kadar yoğundu, o kadar derindi ki, hâlâ hayatta olduğuma inanamıyordum. Melissa bana bir şey soruyordu, ama sözcükleri anlayamıyordum.

Bütün duyduğum sürekli bir çınlamaydı. Kafatasımın içinde yayılan, müzikten daha derin ve gürültülü bir çınlama.

Carpe diem.

Hâlâ nefes alamıyordum. Kanım buz gibi, vücut ısım yüksekti. Ağzımı kapatıp silahı ısırdım ve Melissa'nın tetiği çekmesi için dua ettim.

Orgazm oldum.

Neredeyse kör olmuş gibiydim. Yumuşayan sabahın kıyısında karanlık şekiller yer değiştiriyordu. Acı mutlaka azalacak olmalıydı, çünkü acının doğası öyleydi, ama o anda acı doğasına karşı geliyordu. Üstümde dikildiğini, kerpetenin artık testislerimden çok uzakta olduğunu silahın ağzımdan çıktığını zorlukla fark ediyordum. Konuşabilirdim, ama söyleyecek bir şey yoktu. Yalvaracak hiçbir şeyim yoktu.

Gözlerimi kapatıp ölmeyi diledim, ama gözlerimi açtığımda yalnızca özgürlükle karşılaştım. Melissa gitmiş, kelepçelerini de götürmüştü. Yalnızca kandırılmış, özgür bir adamdım, ama kıpırdayamıyordum. Derin bir nefes aldım. Karnım sıcak, göğsüm ılık, bacaklarım soğuktu. Gözlerimi yeniden kapadım. Etrafımdaki dünya kaybolmaya başladı.

Başımı yavaşça kaldırıp çıplak vücuduma bakana kadar aradan ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Penisim ve bacaklarım kurumuş kanla kaplıydı. Karnıma kırmızı ve beyaz sıvı bulaşmıştı – kan ve sperm sıvısı kokteyli. Boynumda ve göğsümde kusmuklar birikmişti. Yüzümde ve çenemdeki kurumuş kusmukları da hissedebiliyordum. İğrenç kokuyordu. Kustuğumu bile hatırlamıyordum. Hasarı tespit etmek için elimi yavaşça aşağıya indirdim. Mukavvaya benzeyen bir şeyden spagettiye benzer bir şey çıkmıştı.

Ah Tanrım, hayır. Lütfen, lütfen bunlar bir rüya olsun.

Kollarım kaskatıydı, kaslarım hassas ve acı içindeydi. Kollarımı arkama koyup doğruldum. Kusmuk parçaları aşağıya yuvarlandı. Neredeyse bayılıyordum. Acı öncekine kıyasla hiçbir şeydi. Güneşe bakarak aradan üç saat kadar geçtiğini hesapladım. Saat dokuz civarı olmalıydı ve pazar sabahı insanların ya yataklarında ya da kilisede oldukları anlamına geliyordu.

Bir süre daha parka gelen olmazdı.

Yan dönmeye çalıştım. Hassas boğazımdan bir çığlık yükseldi. Onunla mücadele ettim, ama yeterince değil.

Giysilerimi aradım. On metre kadar uzaktaydılar. Kendimi bir maraton koşmuş gibi hissediyordum. Alnımdan ter süzülüyordu. Bacaklarımdan da kan. Gömleğimi üzerime geçirdim. Ceketim ortalıkta yoktu. Silahım da öyle. Ve de bıçağım.

Anahtarlarımı bulup blucinimin cebine soktum. Sonra olabildiğince yavaşça arkama yatıp pantolonu bacaklarımdan geçirmeye çalıştım. Bunu yapması söylemekten çok daha zordu. Mola vermek için bu işlemin yarısında durdum, dünyam grileşti. Gücüm tükenirken acı memnuniyetle geri geldi. Bayılmamak için mücadele etmek zorundaydım. Boxer şort yerine slip giymiş olmayı diliyordum, o zaman sarkan ağırlığım alttan desteklenerek toparlanmış olurdu. Şu anda çok fazla güneş yüzünden enfekte olup sızıntı yapan çürük domates gibi havada asılı duruyordu. Bir avuç ıslak çimen alıp yüzüme sürdüm. İki avuç daha temiz çimen boynumdaki ve göğsümdeki kusmukları temizledi.

Bileğime bakınca saatimin hâlâ orada olduğunu görüp şaşırdım. Saat yalnızca sekizdi. Son günlerde geç kalıyordum.

Bu sabah da saati olduğundan daha geç sanmıştım. Tamam. Bunu yapmanın zamanı gelmişti. Dizlerimin üstüne kalktım, sonra da ayağa. Bütün yapmam gereken eve varmaktı. Çok uzakta değildi. Yalnızca bir adımı ötekinin önüne atmam gerekiyordu. İşlemi tekrarla. Yatağa girene kadar acıya aldırma. Bir ayak ileri. Bu ilk adımdı.

Planım yavaş yavaş yürümeye çalışmaktı, ama işin ironik tarafı yavaş adım atmaya çalışırken dengemi sağlamak için koşmam gerekmesiydi. Yalnızca hızlı hareket etmekle kalmıyordum, bacaklarım ağır bir şekilde yere inip beni acıyla sarsıyor, bacaklarımdan yukarı, kasıklarıma şiddetli ısı patlamaları gönderiyordu. Sendeleme ve düşmenin bileşimi beni yirmi adım öteye götürdükten sonra ağlayan kanlı bir top halinde dizlerimin üstüne çöktüm. Gözlerimi kapatıp yalnızca birkaç saat daha orada uyumak istiyordum, ama bunu yapamayacağımı biliyordum. Eninde sonunda birileri parka gelecekti. Kenarlardaki banklara ve oyun parkındaki kapalı bölmelere bakınca tutkal koklayıcıların yakında sabaha uyanıp kimyasal yüklü bir güne başlayacaklarını anlayabiliyordum. Sonunda beni bulacaklardı, ama bana yardım etmeyeceklerdi – yalnızca kalan eşyalarımı alıp kendilerine yardım edeceklerdi.

Tekrar dizlerimin üstüne kalktım. Sonra ayağa. İlerlemeye başladım.

Bu kez daha kolaydı. Kollarımı iki yanıma koyup zikzak çizerken kendimi dengelemeye çalıştım. Gözlerimi parkın kıyısına odakladım. Yere bakma. Etrafına bakma. Yalnızca yürümeye devam et. Yürümeye devam et, iyi olacaksın... yirmi metre geride kaldı, şimdi otuz. Birkaç dakika içinde yüz metreyi aşmıştım. Ondan birkaç dakika sonra tekrar dizlerimin üstünde çığlığımı bastırmaya çalışıyordum. Bu kez kazanmıştım.

Gökyüzünde yükselen güneşe baktım. Havanın bugün nasıl olacağını merak ediyordum. Güneşli, ılık, gün boyu kısa, ama güçlü periyotlarla gelen acı dalgaları. Ve haftanın geri kalanı boyunca devam edecek bir acı. Belki de bütün bir yıl boyunca.

Tekrar ayağa kalkmayı başardım. Bacaklarımı açıp zorlukla yürüdüm. Bir elimle hayalarımı tuttum: Felaket acıyordu, ama yürümek kolaylaşmıştı. Birkaç yüz metre yürüdüm, kusmak için durdum, sonra birkaç yüz metre daha yürüdüm. Çiş yapmak için bile durdum. Bu his acı verici, ama basitti, çünkü şeyimi pantolonumun içinden çıkarmayıp yürümeye devam ettim. İdrar bacaklarımdan süzülüp deri ayakkabılarıma girdi. Sıcak, rahatsız edici ve yakıcıydı.

Eve dönüş yolculuğu bir saatten uzun sürdü. O ana kadar pantolonumun önü çiş ve kanla kaplanmıştı. Hiç bayılmadım, ama dünya birkaç kez sarsılıp karardı. Yolda birkaç kişinin yanından geçtim; bazıları beni gördü, bazıları görmedi. Görenler de öylece bakıp bir şey söylemedi. Burası insanların umursadığı türden bir mahalle değildi. Binama vardığımda, bir hurda heykeltıraşı tarafından bir araya getirilmiş gibi görünmüyordu artık gözüme. Bir saray gibi görünüyordu. Mimarın bir de asansör koymuş olmasını diledim.

Merdivenleri kıç üstü oturup, ağırlığın çoğunu kollarıma vererek çıktım. Üç basamak daha kalmıştı, ama bu efsanevi bir yolculuk gibi görünüyordu, Empire State binasının dışına tırmanmak gibi—ama çıplak bir şekilde ve hayalarım duvarlara sürünerek ve pencere pervazlarına takılarak yaptığım bir tırmanış. Kendi kendime neredeyse geldiğimi söylüyordum, ama yukarı vardığımda bile binlerce problemim olacağını biliyordum.

Kapıya varınca elimi cebime soktum. Blucinim kasıklarımda gerildi. Yüzümü buruşturarak anahtarları çıkardım. Kilitle uğraştım. Otuz saniye. Oysa anahtarla açıyordum.

Kapıyı arkamdan kapatıp dizlerimin üstüne çöktüm. Sendeleyerek yatağa doğru ilerledim. Bütün vücudum titriyordu. Bir sonraki adım bu muydu? Sonsuza dek yatmak mı?

Hayır. Dinlenmekten başka bir şey istemesem de yaramla ilgilenmem gerektiğini biliyordum. Böyle bir operasyonu testislerim hâlâ yerindeyken yapmak...

Hah!

... en iyisiydi.

Bir havlu bulup yere attım, sonra blucinimi çıkardım. Onu bir daha giyebileceğimi sanmıyordum. Deneyimlerime dayanarak söyleyebilirdim ki kan ne yazık ki leke yapıyordu. Soyunurken on beş dakika harcadım, sonra bir kova bulup ılık suyla doldurana kadar beş dakika daha geçti. Balıklarım yüzlerinde garip bir ifadeyle bana bakıyordu. Onları rahatlatmak vermek için bir şey yapmadım. Onları beslemek istiyor, ama yapamıyordum.

Biraz daha malzeme alıp havlunun üzerine uzandım, popomu bir yastığın üstüne koyup yükselttim. Sonraki bir saat üç şekilde geçti. Odanın dönmesini sağlamak için yeterince şarap içerek. İkincisi çığlıklarımı bastırmak için süpürge sapını ısırarak. Üçüncüsü dezenfektanlı bezle asla dokunulmaması gereken şeye dezenfektanlı bezle dokunarak. Mikrop kapıp kapmayacağını bilmiyordum. Testislerimin kangren olması düşüncesi o kadar dehşet vericiydi ki sırf bu olasılık bile bezi sürmeye devam etmemi sağlıyordu. İşim bitince karnımı yıkayıp Melissa'nın açtığı kesiğin önemsenmeyecek kadar sığ olduğunu gördüm. Gerçi önemli de değildi. Yani, Tanrı aşkı-

na, karnım dışarı sarkıyor bile olsa, testislerimin durumuna kıyasla bunun hiçbir önemi olmazdı.

Bir daha seks yapıp yapamayacağımı bilmiyordum. Bir daha doğru dürüst yürüyebilecek miydim? Bir daha konuşabilecek miydim? Bütün bildiğim bugünün bitmesini istediğimdi. Bu pazar günü... Hayır, bir dakika. Cumartesi miydi?

Tanrım, bugün cumartesiydi. Bu demekti ki biyolojik saatim sandığımdan çok daha fazla hasar görmüştü, ama aynı zamanda hafta sonunun bitmesine bir günüm daha vardı. İyileşmek için bütün bir gün.

Bedenimi tamamen kapamak üzereydim. Yatağıma gidip uzandım. Zihnim acıyı bir kenara koyuyor, bir ihtimal uyurum ve çok azıcık bir ihtimal de olsa belki uyanırım diye bellek depoma saklıyordu. Balıklarıma bulanık bir iyi geceler diledim. Gece olabilirdi. Hâlâ sabah da olabilirdi.

Alkolden ağırlaşmış başım intikam düşünceleriyle dönerken gözlerimi kapatıp bir kaçış aradım.

26

Telefon çaldığında Sally babasıyla birlikte DVD seyrediyordu. Televizyonda birisi Clint Eastwood'u mezara göndermeye çalışıyordu. Clint Eastwood'un filmlerinde hep böyle olurdu. Bu kez boynuna bir ilmek geçiriyorlardı. Sally kalkıp yemek odasına giderken babası duraklatma düğmesine bastı. Ekrandaki zaman durup Clint'e, bu adamların kendisini asması için ne yaptığını düşünecek fırsatı verdi.

Sally telefonun anne ya da babası için olduğundan emindi, çünkü onu kimse aramazdı. Bir an için Joe olabileceğini düşündü, ama çok kısa bir andı. Herhâlde dün kayıt odasından çıkar çıkmaz telefon numarasını atmıştı. Ne düşünüyordu ki? Joe'nun kardeşinin yerini alabileceğini mi?

Uzanıp ahizeyi aldı. "Alo?"

"Sally?"

"Benim," dedi sesi tanımadan.

"Sally?"

"Kimsiniz?"

"Joe."

"Joe?"

"Sally? Sally, demiştin ki ne zaman bir şeye ihtiyacım olursa..." Sesi hafifledi.

"Joe?"

Hiç ses yoktu. Gerçekten Joe olabilir miydi? Ses ona benzemiyordu.

"Joe?"

"Lütfen. Sally. Bir şey oldu. Çok hastayım. Gerçekten, gerçekten hasta. Ne yapacağımı bilmiyorum. Acım var. Hem de çok. Bana yardım edebilir misin? Yapabileceğin bir şey var mı?"

"Ambulansı arayabilirim."

"Hayır. Ambulans olmaz. Lütfen, bunu anlaman lazım," dedi, zihinsel özürlü kendisi değil de Sally'ymiş gibi. "Ağrı kesiciye ihtiyacım var. Ve ilk yardıma. Lütfen. Bunları alıp evime gelebilir misin? Çok acıyor. Lütfen. Anlıyor musun?"

"Nerede yaşıyorsun?"

"Yaşamak mı? Ben... ben hatırlamıyorum."

"Joe?"

"Dur dur. Bir dakika. Kalem? Kalemin var mı?"

"Var."

Ona adresi verdi, sonra sesi kesildi. Sally camdan arka taraftaki sebze bahçesine baktı. Babası son birkaç yıldır burasıyla savaş halindeydi, ama yenilgiyi yavaş yavaş kabul ediyordu. Bütün bitkiler ve tohumlar birbiriyle kavga ediyor gibi görünüyordu. Joe için endişeleniyordu. Sesi hiç hoşuna gitmemişti. Ambulansı aramak için telefonu aldı, gereken üç numaranın ikisini tuşladı, sonra telefonu kapattı. Yardım çağırmayı Joe'yu görene kadar erteleyecekti. Yatak odasına çıkıp yatağın altındaki ilk yardım çantasını çıkardı, fermuarını açıp her şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol etti, ama

olduğuna emindi zaten. Anne babasına daha sonra geleceğini söyleyip arabasına gitti.

Haritadaki caddeleri takip ederken Joe'nun oturduğu mahallenin varoşlarda olduğunu düşündü. Binaların ve evlerin çoğunun bakıma ihtiyacı vardı. Bazılarının diğerlerinden daha çok. Kaplama boyası ve bahçe bakımı problemlerin bir kısmını halledebilirdi, ama diğerlerinin yıkımdan başka tedavisi yoktu. İnsanlar umursasaydı, bu mahalle böyle olmazdı, diye düşündü.

Joe'nun apartmanı yalnızca birkaç kattan ibaretti. Tuğladan yapılmış apartmanın bazı yerlerini, gençler spreyle boyamıştı. Camların hiçbiri temiz değildi. Binanın alt kısımlarının rengi küfle bozulmuştu. Çatlaklar çimento ve boyayla yamanmıştı.

Merdivenler loştu, ama birkaç basamakta bir bulunan kan damlalarını göremeyeceği kadar loş değildi. En üst kata varınca Joe'nun dairesini bulana kadar kapılardaki numaraların hepsine baktı. Uzanıp kapıyı tıklatırken ellerinin titrediğini fark etti.

Bir dakika geçti, Joe kapıyı açmadı. Kendisini arayan gerçekten o muydu? Sesi ona benzemiyordu, ama başka kim olabilirdi ki? Uzanıp tokmağı çevirdi, kapıyı açınca çürüme ve dezenfektan kokusu yüzüne çarptı. Öğürme isteğine direnmeye çalıştı.

Apartman bütün standartlara göre küçüktü. Uzaktaki pencereden giren gün ışığı havada uçuşan bütün tozları aydınlatıyordu. Sally kendini kum fırtınasının içinde yürüyormuş gibi hissetti. Joe'nun evinin nasıl bir yer olduğunu merak ediyordu, ama hayal ettiği bu değildi: Duvarlardan sarkan duvar kağıtları, pis ve hasarlı yer kaplamaları, çatlaklar ve ya-

rıklarla dolu eski mobilyalar. Böyle bir pisliği hayal etmemişti, ama Joe'nun yattığını görünce bunun nedeninin Joe'nun içinde bulunduğu durum olduğunu tahmin etti. Kan, çimen ve kusmuk lekeleriyle dolu giysileri yere yığılmıştı. Odanın ortasına bandajlar, mendiller atılmıştı. Onların yanında boş bir şarap şişesi, pamuk topları, bezler, hatta bir şişe dezenfektan duruyordu. Kanepenin yanında kötü kokuların yükseldiği bir kova vardı.

Sally kapıyı arkasından kapatıp hızla Joe'nun yanına koştu. Joe, belini kaplayan bir çarşaf haricinde çıplaktı. Bütün vücudu ter içindeydi ve rengi griye dönmüştü. Gözlerini zor açıyordu. Kendisini görebildiğinden bile emin değildi. Sally onun nemli saçlarını düzeltip elini alnına koydu. Ateş gibi yanıyordu.

"Joe? Joe, beni duyabiliyor musun?"

Joe'nun gözleri hafifçe açıldı. "Anne? Neler oluyor?"

"Joe, benim, Sally."

"Anne?"

Joe gözlerini kapadı. Üzerini örten çarşafta kan lekeleri vardı. Karnında da kurumuş lekeler. Vücudu yaralarla kaplıydı ve son kesik karnından aşağıya iniyordu. Ellerindeki ve tırnaklarının altındaki kurumuş kan, toprakla karışmıştı. Vücudunun üst kısmında çimen ve toprağın yanı sıra kusmuk lekeleri vardı.

"Joe, neler olduğunu söyleyebilir misin?"

"Saldırı. Saldırıya uğradım."

"Polis çağırıyorum, sonra da ambulansı arayacağım."

"Hayır. Hayır. Ambulans olmaz. Polis olmaz. Lütfen."

"Telefon nerede?"

Joe uzanıp onun bileğini yakaladı. Elini sıkıp birkaç saniye tutmayı başardıktan sonra eli düştü. "Joe kurban olmak istemiyor. Polis yok. Yalnızca ilaç ver."

Sally uzanıp çarşafı yavaşça kaldırdı. Joe titremeye başladı. Sally çarşafı yavaşça kenara koyarken gördükleri gözyaşlarının birikip akmasına neden oldu.

"Ah, benim zavallı Joe'm," dedi. "Bunu sana kim yaptı?"

"Kimse," diye cevap verdi, yalnızca fısıldamayı başararak.

"Yardıma ihtiyacımız var."

"İnsanlar öğrenmemeli. Joe'ya gülüyorlar. Öğrenirlerse daha çok gülerler."

"Polisi aramak zorundayım." Uzanıp telefonu kaptı.

"Hayır!" diye bağırdı Joe, doğrulup onun elini tekrar yakalayarak. "Beni öldürecekler!"

Birden oturmanın acısı etkisini gösterdi ve gözleri geriye kayarken bayıldı.

Sally telefon açmayı istiyordu, ama bir şeyin kendisini durdurduğunu hissediyordu. Ya Joe'nun söyledikleri doğruysa? Ya onun işini bitirmek için geri gelirlerse? Hayır, bulabileceği her türlü yardıma ihtiyacı vardı. Tanrı onu buraya Joe'ya yardım etmesi için göndermişti, onu daha fazla şiddetin önüne atması için değil.

Çarşafı top haline getirip bir kenara koydu. Yatağın yanında dikilip yaraya baktı. Bu şekilde Joe'nun mahremiyetini ihlâl ettiğini düşünüyordu, ama artık bir hemşireydi: Bir profesyonel. Bunun için eğitim almıştı. Olmak istediği şey buydu.

Evet, ama bir profesyonel sınırlarını bilirdi. Ne zaman ambulans çağırması gerektiğini bilirdi.

Bu kesinlikle doğruydu. O böyle bir eğitim almamıştı. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

"Evet, biliyorsun," diye fısıldadı. Uzanıp haçı çenesine getirdi. Birkaç saniye orada tutup çıkardı, İsa'nın Joe'nun avucunda dinlenmesi için zinciri Joe'nun bileğine sardı. Geriye çekilip yaraya başka bir açıdan baktı. Joe'nun penisi omzunu işaret ederek, karnının alt kısmına doğru yatıyordu. Bantla oraya yapıştırılmıştı. Yaradan uzak durması için bantlandığına kuşku yoktu.

"Zavallı Joe," dedi neredeyse gözyaşları içinde. Bu işe devam etmenin yolu en basit şeyleri yapmaktı. Lastik eldivenleri takarken kendi kendine durmadan bunları söylüyordu. Bu arada evin her yerinde eldiven olduğunu fark etti. Joe bunları ne için kullanıyordu? Temizlik için kullanıyor olmalıydı. Uzanıp Joe'nun bacağının yan tarafına bastırdı, dokunmadan yarayı daha iyi görmeye çalıştı. Testisi bir aletle sıkıştırılıp ezilmiş, parçalanmıştı. Mengene ya da kerpeten gibi bir şeyle yapılmış olmalıydı.

"Soyuldum," diye mırıldandı Joe. Gözleri yeniden açıldı.

"Kim soydu seni?"

Cevap vermedi. Yalnızca boş boş ileri bakıyordu.

Sally yarayı incelemeye devam etti. Testisin alınması gerekiyordu. Bunun başka bir yolunun olmasını diledi, ama başka bir yol göremiyordu. Testisin gitmesi gerektiğine dair hiç kuşkusu yoktu. Tıpkı kendisinin bu işlemi yapacak beceriye ve güvene sahip olmadığından kuşkusunun olmadığı gibi.

"Seni hastaneye götürmeliyiz Joe."

"Olmaz. Geri gelecekler. Bana zarar verecekler. Lütfen, sen iyileştiremez misin?"

"Deneyeceğim," diye cevap verdi, zihninden gelen itirazlara rağmen.

Yaptığı ilk şey pencereyi açmak oldu. İçerisi kırk derece olmalıydı. Şimdiden terlemeye başlamıştı. İçeriye temiz hava girmeye başladı. Suyun kaynamasını beklerken bezi soğuk suyla ıslatıp Joe'nun alnına koydu. Joe bunu fark etmemişti bile.

Sally'nin ilk yardım çantası çoğundan daha ileri düzeydeydi, çünkü içinde hemşireliğinden beri sahip olduğu şeyler vardı. Sahip olmadığı şey herhangi türde bir anestezikti, ama şansı varsa Joe bu işlemin büyük bir bölümünde baygın kalacaktı. Aslında şanslı olması gereken Joe'ydu.

Neşteri sapını tutup kaynar suya attı. Bıçağı folyoya sarılı olduğu için zaten sterildi. Plastik çarşafı açıp Joe'yu yan döndürmeye çalıştı, çarşafı altına soktu, ama Joe çok ağırdı. Sally hastaları nasıl yerinden oynatması gerektiğini bilirdi, ama parçalanmış testisi olan birinin nasıl oynatılacağını bilmiyordu. Onu hafifçe yana sallayıp elinden geleni yaptı. Penisinin üstündeki bandı yerinde bıraktı. Kaba bir işti, ama işe yarardı. Birkaç pamuk parçasını iyotla ıslatıp yaranın etrafını temizledi. Enfeksiyon riski yüksekti, ama elinden gelenin en iyisi buydu.

"Hastaneye gitmek istemediğine emin misin? Joe?"

Joe ona orada olmasını beklemiyormuş gibi baktı. Gözleri masadaki balıklarına gitti. Sally şu ana dek onları fark etmemişti.

"Joe?"

"Lütfen..." Boş şarap şişesini işaret etti. Sally bakınca üçte birinin hâlâ dolu olduğunu gördü. Uzanıp şişeyi Joe'ya verdi. İşe yarayacak, diye düşündü. Atılmış, kanlı blucindeki kemeri de çıkardı. Kemerin de yardımı olacaktı.

Ellerine baktı. Artık titremiyordu. Neşterin folyo paketini açıp işe girişmeye hazırlandı.

27

Ölüm rüyaları görüyor ve orada olmayı diliyordum. Ama bulunduğum yer acı dolu rüyalardı.

Dişlerimle şarap şişesinin ucunu ısırıp olabildiğince yutmaya çalıştım. Şarabım olduğu için şanslıydım. Altı ay önce annemin doğum günü için almıştım. Kutlama yapabileceğimizi düşünüyordum. Ama annem beni onu zehirlemeye çalışmakla suçlamış, bu yüzden sonunda şarabı eve getirmiştim. Normalde şarabın kokusu bile öğürmeme yeterdi. Şimdi bana verdiği duyguya tutunmaya çalışıyordum, bütün bunlardan sıyrılıp uzaklaşabileceğim duygusuna. Şarabın tadını almamak için dilimi kenarda tutmaya çalışıyordum, ama olmuyordu. Birkaç saniye sonra kusacak gibi oldum, ama içtikçe tadını umursamamaya başladım. Başımı yastığa bırakıp kasıklarımın önüne çömelen kişiye baktım. Bu kişi cerrah maskesi takmıştı, ama kadın olduğunu anlayabiliyordum. Melissa olmadığı için şükrettim. Onun neden burada olduğunu bilmiyordum. Yardım çağırdığımı hatırlamıyordum. Halüsinasyon gördüğümü düşündüm. Ya da yalnızca şanslı olduğumu. Yüzüm hissizleşiyor, görüşüm ağırlaşıyordu. Başımı çevirince gözlerimin alışması bir saniye sürüyordu.

Acı yeniden alevlenmeye başladı. Etrafıma baktım, ama ortam tanıdıktı, hastanede olsam böyle olmazdı. Şişeyi ısır-

maya çalıştım, ama zaten başka bir şeyi ısırmakta olduğumu fark ettim. Uzanıp bakınca kemerim olduğunu anladım. Bir doktorun kullanacağı türde bir şey değildi bu.

Ellerim titriyordu. Bütün vücudum sıcaktı. Doktorun nasıl yaptığını bilmiyordum, ama o kadar hızlı hareket ediyordu ki bir an havadaki elinde keskin bir şey görüyordum, ardından bir bezi bana bastırıyordu. Bir kez göz kırptım, doktor pozisyon değiştirdi; bir kez daha göz kırptım, başka bir yere gitmişti – bilincim bir geliyor, bir gidiyordu. Söyledikleri parça parçaydı, ama beni rahatlatmaya çalışıyordu. Deri ve et parçalarını çıkarırken onu seyrettim, sonra daha fazla dayanamadım.

Tavana baktım. Ortası hafifçe sarkmıştı. Doktorla konuşmaya çalıştım, ama ne dediğimi bilmiyordum. Yalnızdım, testisimin şu anda olduğu gibi. Vücudumun alt kısmına uzanmaya çalıştım, ama sonra bunu yapmamanın daha iyi olacağını düşündüm. Hasarın ne olduğunu görmekten korkuyordum. Gözlerimi kapadım. Tekrar açtım. Doktor geri gelmişti. Gözlerimi kapadım. Doktor gitmişti.

Bana neler oluyordu?

Ölüyor muydum?

Tavana bakıp ölmeyi umut ettim.

28

Sally kanepeye oturup balık kavanozuna baktı. Biraz yem atınca iki balık hızla yüzeye çıkıp yemeye başladı.

Eğer bu sözcüğü kullanabilirse, ameliyat iyi geçmişti. Enfeksiyon riskinin az olduğunu düşünüyordu. Kerpetenle yapılan hasarı çıkarmış, içeriye çözünebilir, dışarıya normal dikişler atmıştı. Tabii ne olacağını zaman gösterecekti. Artık işi bittiği için haçı tekrar boynuna taktı.

Ameliyat sırasında Joe'nun haça daha fazla ihtiyacı olduğunu düşünmüştü.

Polisi aramak istiyordu. Joe'nun profesyonel olarak iyileşmesini istiyordu, ona bunu yapan insanların yakalanıp tutuklanmasını istiyordu. Böyle korkunç bir hareketi yapan insanlara dışarıda yer yoktu. Christchurch Oymacısı'nı düşündü, kadınlara yaşattığı cehennemi. Şeytanın aramızda yaşadığı doğruydu.

Joe'nun hayatı zaten yeterince farklıydı. Bir de parasından ve onurundan olan zihinsel engelli biri olarak görülmek istememesini anlayabiliyordu. Joe'nun testisini kaybeden adam olarak bilinmek istememe hakkına saygı duyuyordu. Joe bunu yapacak hale geldiğine, her şeyin farkında olduğunda, doğru yolun başkalarını da olaya dahil etmek olduğunu anlamasını sağlayacaktı.

Göğsündeki yaraları düşündü. Ne tür bir hayatı olmuştu Joe'nun? Onu kim taciz etmişti? Bu yüzden mi anne babasından hiç bahsetmiyordu?

Joe bilinçsizdi, bu yüzden onu bir o yana bir bu yana çevirip altındaki kanlı çarşafı çıkardı. Kestiği et parçalarını naylon çarşafa koyup katladı. Naylonu torba haline getirdi. Yatak çarşaflarını, blucini, iç çamaşırını ve gömleğini çamaşır makinesine atıp çalıştırdı. Başka bir naylon torba bulup ameliyattan kalan bütün pislikleri içine doldurdu. Neşterin kimseye zarar vermemesi için bıçağını güzelce sardı. Eldivenleri çıkarıp attı.

Sonra başka bir çift eldiven takıp içerisini toplayıp temizlemeye başladı. Lavaboya yığılı bulaşıklar sudan bile geçirilmemişti. Tezgâhtaki yemek lekeleri masadakilere uyuyordu. Elektrik süpürgesini bulunca biraz kullanmaya karar verdi. Joe bu gürültülerin hiçbirini duymuyordu. Çamaşır makinesinin işi bitince içindekileri kurutmaya atıp çalıştırdı. Kanepedeki kitaplar hep aşk romanlarıydı. Martin hiç böyle şeyler okumazdı; o yalnızca çizgi romanlar okurdu. Bunun başta biraz garip olduğunu düşündü, ama sonra Joe'nun hikâyesi olan bir şeyler okumasının cesaret verici olduğuna karar verdi. Kitapların yanındaki dosyaları kaldırırken içindekiler döküldü.

"Ne yapıyorsun sen Joe?" diye fısıldadı kendi kendine. Ölü kadınlardan birinin fotoğrafını tanımıştı. Fotoğrafları alıp karıştırdı, sonra hepsini tekrar dosyaya koyup bir sonraki dosyaya geçti. Joe'da bütün takım vardı – Christhchurch Oymacısı'nın kurbanları. Olayları soruşturan dedektiflerle ilgili bilgi bile vardı. Bunlara bakıp bu dosyaların neden Joe'da

olduğunu anlamaya çalıştı. Resimlerdeki bu kadınların ölü olduğunu biliyor muydu?

İyi bir nedeni olmasa Joe bunları eve getirmezdi. Ve bunu para için yapmadığına da emindi. Ya birisi onu tehdit ediyordu ya da Joe kendisi için getirmişti. Ama neden?

Joe'ya doğru bakınca başka bir dosya daha gördü. Yatağın yanındaki küçük konsolda duruyordu. Bu Christchurch Oymacısı'nın psikolojik profiliydi. Joe'nun bunları anlamasının imkânı yoktu. Peki neden almıştı? Ve neden okuyormuş gibi yatağının yanındaki konsolda duruyordu? Dışarıdaki sokak lambaları yanmaya başlamıştı. Park edilmiş birkaç araba dışında yol boştu.

Kovadaki pislikleri boşalttı, çeyreğine kadar su doldurup Joe'nun yatağının yanına koydu. Çişini yapmak için onu kullanması gerektiğini düşünüyordu. Birkaç gün yürüyemeyecekti. Yaranın üstündeki bandajı kontrol etti. Kan yoktu. Kurutma makinesi durunca çarşafı çıkarıp Joe'yu yana döndürdü, çarşafı altına soktu, sonra diğer tarafa döndürüp düzeltti. İkinci çarşafı ve battaniyeyi de üstüne örttü. Sandığından daha ağır olan evrak çantasını ihtiyacı olabilir diye yatağın yakınına getirdi.

Her şeyin derli toplu olup olmadığını kontrol edip Joe'nun anahtarlarını ve ilk yardım çantasını aldı. Arabasına gitti.

29

Pazar. Sabah değil, öğleden sonra değil, akşamın geç saati. Bir gün boyunca uyumuştum. Biyolojik saatim bana hiçbir şey söylemiyordu. Cehennemle yaşam işkencesi arasında bir yerdeydim. Bilincim bir gelip bir gidiyordu, hâlâ hayatta olduğumun farkında bile değildim. Çalar saatime baktım. Dokuz buçuktu.

Örtüleri açtığımda kan namına pek bir şey görmeyince rahatladım. Kasıklarımın etrafındaki beyaz bandaj belirli bir yöntemle yerleştirilmişti. Çoğunlukla da kuruydu. Dün sabah eve geldikten sonra neler olduğuna odaklanmaya çalıştım, ama bir şey çıkmadı.

Kalkmamı gerektirecek bir şey yoktu. Balıklarımın beslenmesi gerekiyordu. Ama bekleyebilirlerdi. Yemsiz ne kadar hayatta kalabileceklerini bilmiyordum, ama bunu hep birlikte öğrenebilirdik. Su ve antiseptikle doldurduğum düşünülürse oldukça temiz görünen kovaya işedim. Çişim kısa aralarla geliyor ve yakıyordu. İşim bitince oda olduğundan daha da iğrenç koktu.

Gözlerimi kapadım. Yüzünde maske, elinde neşter olan bir kadın görüyordum. Kadın titreşirken maske kayboldu, neşter kerpetene, yatak odamın tavanı solan yıldızlarla dolu mor gökyüzüne dönüştü ve yabancı Melissa haline geldi.

Bunu bana Melissa yaptı. Melissa benim testisimi kopardı.

Ve buraya gelip bana yardım eden de Melissa'ydı. O olmalıydı.

"Kahrolası," dedim gözlerimi açarak. Örtüleri üstüme örtüp başımı yastığa koydum. Dinlenmeye ihtiyacım vardı, ama yorgun değildim. Birkaç dakikalığına da olsa Melissa'dan başka bir şey düşünmem gerekiyordu. Yatağımın yanındaki konsola uzanıp dosyayı aldım.

Yalnız yaşayan biri. Beyaz, çünkü böyle suçlarda nadiren karşı ırk söz konusu olur ve bütün kurbanlar da beyaz kadın. Otuzlu yaşların başında. Cinayetler hep gece gerçekleşiyor, bu demektir ki gündüz çalışıyor ama bu basit bir iş olmalı. İşin kendisinden daha basit olduğunu, yaptığı iş için çok iyi olduğunu düşünüyor. Baskıcı bir kadınla yaşıyor, anne ya da teyze olabilir.

Melissa'nın bana baskıcı anne figürünü sorduğunu hatırlıyordum. Bunu her kim yazdıysa Melissa da aynı saçmalığa inanıyordu.

Bu kadına karşı duracak cesareti yok ve aktarım yoluyla farklı kadınları öldürerek ondan intikam alıyor. İstediği şey seks değil, baskıcı güç. Seksi silah olarak kullanıyor. Daha önce de sabıkasının olması çok muhtemel. Röntgenci olabilir. Hırsızlık da büyük bir olasılık.

Rapor devam ederken bende çoklu kişilik bozukluğu olmadığını, deli olmadığımı söylüyordu. En azından bir şeyi doğru bilmişlerdi.

Tecavüz edip öldürmek için tekrarlayan dürtüler hissediyorsa, bu durum cinayetleri gece işlemesiyle tutarlı değil. Ölümler arasında en fazla bir ay oluyor. Bunun nedeni bu konuyla ilgili olmayan başka suçlar yüzünden içeri alınması olabilir. Başka zamanlarda

arada yalnızca bir haftalık boşluk oluyor. Kurbanlarının işbirliği yapması gerçeği, onları silahla tehdit ettiğini gösteriyor ve kadınların hiçbiri kocaları ya da sevgilileri evdeyken öldürülmediği için başka bir erkekle karşılaşma riskine girmek istemediğini varsaymak mantıklı olacaktır.

Organizasyon eksikliği gösteriyor. Kadınları bağlamak için kendi malzemesini getirmek yerin olay yerinde bulduğu şeyleri kullanıyor. Saldırılarına devam ettikçe cinsel doğası daha da sapkın hale geliyor. Saldırılarını gerçekleştirmeden belki haftalar önce planlıyor. Kurbanların yüzlerini örtmesi ve fotoğrafları ters çevirmesi onların kişiliklerini yok etmek istediğini gösteriyor. Kurbanların yüzlerini, olaydan sonra suçluluk duygusuyla örtmek yerine, onları öldürmeden önce örtüp başka birini, hayatındaki baskın kadını öldürdüğü fantezisini kuruyor. İç çamaşırı, mücevher gibi bazı eşyaları belki de olayı daha sonra yeniden yaşamak için hatıra olarak alıyor. Sosyopat eğilimleri var, vicdanı yok, kurbanlarını gerçek insanlar olarak görmüyor.

Pişmanlık yüzünden değil, ama suçunu yeniden yaşamak için tekrar gelebileceğinden mezar yerleri gözaltında tutulmalı. Yardım teklif etmek, tanık ifadesi vermek için polisi arayabilir. Bunların hepsi soruşturmanın ne aşamada olduğunu görmek içindir. Polis barlarına takılabilir, bir şeyler öğrenebilmek için polislerle olay hakkında konuşmaya çalışabilir...

Rapor böyle devam ediyordu. Tecavüzün, seksin silah olarak kullanıldığı bir şiddet suçu olduğundan söz ediyordu. Seksin güç ve kontrol için, karşıdaki kişi üzerinde baskı kurmak için kullanıldığını anlatıyordu. Yüzlerini örtmem konusunda haklı mıydılar? Gerçekten kurbanların kişiliklerini mi yok ediyor ya da başkalarıymış gibi mi yapıyordum. Bundan emin değildim. Ama mezarlar konusunda haklıydılar. Orayı

gitmeyi düşünmüştüm, ama neyse ki girmeyi denemeden önce kamera olduğunu keşfetmiştim.

Ergenlik çağının sonlarındayken, geceleri yatakta yatıp komşularımızı düşünürdüm. O anda ne yaptıklarını merak ederdim. Beni düşünüyorlar mıydı? Eskiden gecenin karanlığında evden eve dolaştığımı, oralardan istediğim şeyleri aldığımı, herkese istediğim şeyi yaptığımı hayal ederdim. O zamanlar kurduğum fantezi, yaptıklarımdan ceza almadan kurtulmaktı – öldürmek değil, başarılı olmaktı. O zamanlar mükemmel suç işleyebileceğime inanırdım hep. Bugünlerde bu fantezi gerçek oldu. Profilin atladığı şey buydu.

Işığı söndürüp gözlerimi kapadım. Yorgundum, ama acı beni uyanık tutuyordu. Koyunları saymanın aptalca bir fikir olduğuna karar verip kalkmaya çalıştım.

Nasıl oldu bilmiyorum, ama bir sonra fark ettiğim şey sabah uyandığım oldu. Çalar saatim başka bir kâbustan kurtulmama yardımcı oldu. Rüyamda Melissa'yı ve kerpetenini görüyordum. Her seferinde durması için yalvarıyordum, ama hiçbir şey onu durduramıyordu.

İşi aradım. Hayır, ben hasta değilim, ama annem hasta. Evet, çok üzücü. Evet, ona iyi dileklerinizi söyleyeceğim. Evet, size nasıl olduğunu haber vereceğim. Evet, iyi olana kadar istediğim kadar izin yapacağım. Evet, evet, lanet olası binlerce evet. Konuşmak canımı acıtıyordu ve ben hayalarımın üzerinden tren geçmiş gibi hissediyordum. Çiş yapmak için yine kovayı kullandım.

Bir bardak su almak için kalkmak istedim, ama canım çok yanacağı için susuzluğu tercih ettim. Tekrar uykuya yenik düşene kadar susuz kaldım. Uyandığımda ter içindeydim. Battaniyem ıslak, yüzüm yapış yapıştı. O kadar susamıştım

ki battaniyeyi sıkıp teri akıtmak istedim. Yeterince nem çıkaramayınca çiş kovasına baktım, ama o başvuracağım son çare olamazdı.

Sendeleyerek ayağa kalkıp topallayarak yataktan uzaklaştım, lavaboyu varlığımla onurlandırdım. Bir bardak su doldurmadan önce kustum. Suyu içtim, tekrar kustum. Lavaboyu temizledim. Mutfak tezgâhı temizdi. Bunu yaptığımı hatırlamıyordum. Aslında bütün dairem temizlik yapmışım gibi görünüyordu. Baygınken neler yapmıştım ben böyle?

Kanepeye doğru ayağımı yarı sürükleyerek yürürken takılıp yere düşünce acı kasıklarımda patladı. Dünya kayboldu, ayıldığımda yataktaydım. Yatağımın yanındaki konsolda, içinde buzların olduğu bir bardak su duruyordu. Yanında da üzerinde etiket olmayan bir ilaç şişesi duruyordu. Birkaç saat geçmişti.

Haplardan birini çıkardım. Antibiyotik filan olmalıydı. Biraz suyla yuttum. Gözlerimi kapattım. Artık neyin gerçek olduğunu bile bilmiyordum.

Yataktan çıktım, kanepeye eğilip balıklarıma biraz yem serpiştirdim. Yemelerini görmek için beklemedim. Etrafıma bakındım. Giysilerim yıkanıp katlanmıştı. Çarşaflarda çok az kan vardı. Yaramın etrafındaki bandaja baktım. Dünkünden daha az kan vardı. Melissa yatağa geri dönmeme yardım ederken bandajı da mı değiştirmişti? Yoksa ben yatağa kendim gelip bandajı da kendim mi değiştirmiştim? Tanrım, neyim vardı benim? Yatağa dokunur dokunmaz bayılıyordum.

Uyanınca telefonu alıp numarayı tuşladım.

"Joe? Sen misin?"

"Evet, anne. Dinle. Bu akşam yemeğe gelemeyeceğim."

Konuşmak büyük bir çaba gerektiriyordu, ama sesimin bir testisi kalmış bir adam için olabildiğince normal çıkmasına çalışıyordum.

"Rulo köfte yaptım. Rulo köfteyi seversin."

"Doğru."

"Sana rulo köfte yapmak bana zor gelmiyor. Seviyorsun, değil mi?"

"Tabii anne, ama..."

"Baban rulo köfteyi hiç sevmezdi. Tadının kauçuk tabanlı ayakkabı gibi olduğunu söylerdi."

"Anne..."

"Çünkü eğer sevmiyorsan, bütün yapman gereken bunu söylemek olur."

Neler anlatıyordu bu kadın böyle? Sevgili Tanrım. "Dinle anne, bu gece gelemem. Çalışmam gerek."

"Nasıl çalışman gerek? Sen araba satıyorsun. Dinle Joe, eğer istersen başka bir şey pişirebilirim. Spagetti bolonyeze ne dersin?"

Başta ne dediğini anlayamadım, ama sonra son birkaç yıldır ona araba sattığımı söylediğimi hatırladım. Telefonu sıktığımı fark ettim. Hem de çok sıkı. "Gelemem, anne."

"O zaman yedide bekliyorum?"

"Gelemem."

"Süpermarkette tavuk indirime girmiş. Sence biraz alsa mıydım?"

Başımı sallayıp dişlerimi sıkıyordum. Hayalarım zonkluyordu. "Nasıl istersen."

"Sekiz numaralı tavuklar ucuz."

"O zaman biraz al."

"Öyle mi diyorsun?"

"Tabii."

"Senin için de almamı ister misin?"

"Hayır."

"Benim için bir sakıncası yok."

"Bana gerek yok anne."

"Sen iyi misin, Joe? Sesin hasta gibi geliyor."

"Yorgunum. Hepsi bu."

"Daha fazla uyumalısın. Elimde sana iyi gelecek bir şey var. Gelmemi ister misin?"

"Hayır."

"Evini görmemi istemiyor musun? Orada homo şeylerin mi var, Joe? Seninle yaşayan bir homoseksüel mi var?"

"Ben homo değilim, anne."

"Peki, rulo köfteyi ne yapacağım? Atacağım herhâlde."

"Dondur."

"Donduramam."

"Gelecek pazartesi geleceğim, anne. Söz veriyorum."

"Bekleyip göreceğiz. Hoşça kal, Joe."

"Hoşça kal, anne."

Terlemiştim. İlk olarak annemin hoşça kal demesine de şaşırmıştım. Kovaya baktım. İdrar kokusu geçmişti. Su berrak görünüyordu. Kasıklarım zonklayarak işedim.

Telefonu kapatırken hatırlamıştım. Parktan gelince birini aradığımdan emindim. Ama kimi?

Sally'yi mi?

Ayağa kalkıp buzdolabına gittim. Numarası hâlâ oraday-

dı, ama kağıda kan lekeleri sıvaşmıştı. Eve gelmiştim. Çok acım vardı. Telefon açtım. Yani telefon açtığımı sanıyorum.

Yatağa geri döndüm. Testisim gitmişti ve ben kesilmesini hatırlamaya çalışırken önce maskeli Melissa'yı, sonra Sally'yi görüyordum. Nereye koymuştum acaba? Ya da onlar koymuştu. Aydınlık ve karanlık, uyku ve uyanıklık, her şeyin farkında olmak ve sonra hiçlik. Geçmiyor olabilirler diye saatleri saymaktan vazgeçerek bu var oluş durumunun içinde yaşayıp gidiyordum. Diğer zamanlarda oraya gittiğimin bile farkında olmadan Turşu ve Yehova'nın başında dikiliyor, yüzmelerini seyrederken bir Japon balığının testisi alınsa bunu hatırlayıp hatırlamayacağını merak ediyordum. Testisim gitmişti, onunla birlikte aklım da. İlki asla yerine gelmeyecekti. İkincisi için umudumu saklıyordum.

Biyolojik saatim pazartesi sabahı yedi buçuk olduğunu söylüyordu. Bütün bir hafta geçmişti. Öylece. Yataktan çıktım, bütün hafta olduğundan daha iyi yürüdüğümü fark ettim.

Normal haftalık rutinimi izledim. Duş alıp tıraş oldum, ama normalden biraz daha uzun sürdü. Ekmek kızarttım. Balıklarımı besledim. Dairem beklediğim kadar kötü kokmuyordu. İçine işediğim kova yalnızca birkaç kez kullanmışım gibi görünüyordu. Öğle yemeğini hazırlarken yiyeceklerin çoğunun bozulduğunu fark ettim. Merdivenlerden inerken biraz zorlandım, ama tulumumun önünde kan belirmeden inmeyi başardım. Bay Stanley'ye bir haftadır neden görüşmediğimizi anlatmak zorunda kaldım. Evet, annem hastaydı. Hoplayıp zıplayan bu otobüste kalan testisim de yırtılacaktı. Erkek tamponuna ihtiyacım vardı. Ya da zaman makinesine.

Bay Stanley beni otobüsten indirdi. Hoplayarak karşıya geçip yeni bir haftaya başlamaya hazırlandım.

30

"İşe döndüğünü duydum," dedi Sally. Yüzü mutlulukla endişe arasında kalmışa benziyordu.

Alt kattaki gözaltı hücrelerindeydim. Hafta sonunda sarhoşların bıraktıkları kusmuk ve idrar gibi pislikleri paspaslıyordum. Burada yaptığım onca şeyin içinde bu en kötüsü olmalıydı. Her ay, sözleşmeli temizlikçiler gelip hücreleri çok ciddi bir şekilde temizliyorlardı, ama boyalı duvarların ve beton döşemelerin kusmuk ve pislik kokusunu böyle emmeleri inanılmazdı.

Beni korkunç kokudan koruyan yüz maskemi çıkardım. Metal ön kapıları ve beton yapıları yüzünden hücreler yazın ortasında bile buz gibiydi. Şu anda buz gibi hava testisimin zonklamasına neden oluyordu.

"Annem iyi," dedim, neden işe gelmediğimi duymuş olduğunu tahmin ederek.

"Pardon?"

"Annem. Bütün hafta hastaydı. Bu yüzden işe gelemedim."

"Annen hasta mıydı?"

"Evet. Duymuşsundur sandım. Bu yüzden işe gelemedim. Herkes biliyordur herhâlde."

"Ah, tabii, anlıyorum," dedi. Bunları fısıldayarak, bir sırmış gibi söylemişti. Sanki ilişkimiz vardı. "Annen hastaydı. Bu yüzden bir hafta izin aldın."

"Evet. Öyle dedim," dedim. Sesi, bir şeylerin ters... Tanrım, hem de çok ters olduğunu söylüyordu.

"Peki, şimdi iyi mi?"

"Tabii," dedim, sözcüğü uzatıp başımı yavaşça sallayarak. Neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Bu kadın neler olduğunu biliyor muydu? Yetmiş IQ'lu bu kadın benim daireme gelip bana operasyon mu yapmıştı?

"Peki, sen nasılsın, Joe? Sen de daha iyi misin?"

"Başa çıkıyorum. Zaman bütün yaraları iyileştiriyor – annem böyle söyler."

"Doğru. Bak Joe, bir şeye ihtiyacın olursa, eğer... annen konusunda yardım istersen... bana söylemen yeter."

Annem konusunda ihtiyacım olan tek yardım, Sally'nin sunabileceği türde bir yardım değildi. Yine de Sally gibi insanlar daha çok olsa, dünya belki daha iyi bir yer olurdu. Ama sorun şuydu ki ikimiz büyük bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi konuşuyordu. Joe'nun bir sabah parkın birinde, testislerinden biri kerpetenle ezilmiş bir halde uyanıp evine gittiğine dair sırrı.

"Joe?"

Ama Sally ve benim paylaştığımız bir sır olduğunu hayal bile edemiyordum. Sally yalnızca Sally gibi davranıyordu o kadar. Yalnızca bana öğle yemeği hazırlayarak yardım ettiği gibi annem konusunda da yardım etmek istiyordu. Beni yatağa sokmak için kaleyi içeriden fethetmeye çalışıyordu.

"Joe? Sen iyi misin?"

"Tabii, iyiyim," diye cevap verdim. "İşe geri dönsem iyi olur, Sally."

"Tamam," diye cevap verdi, ama yerinden kıpırdamadı. Bana bakıyordu. Ben bunu soyunmaya başlamak için bir işaret olarak görür diye onunla göz göze gelmekten kaçınıp yere baktım.

"Sana özel bir şey sorabilir miyim, Joe?"

Hayır. "Evet."

"Sence cinayet büyüleyici bir şey mi?"

Evet. "Hayır."

"Ya süren şu soruşturma?"

"Hangisi?"

"Christchurch Oymacısı."

"Zeki biri olmalı."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü yakalanmadı. Çünkü durmadan kaçıyor. Gerçekten çok zeki olmalı."

"Bana da öyle geliyor. Bu seni ilgilendiriyor mu?"

"Pek değil."

"Sen hiç... dosyalardan birine baktın mı? Ölü kadınların fotoğrafına? Öyle şeylere?"

"Konferans salonunun duvarındaki fotoğrafları gördüm. Hepsi o. Korkunç fotoğraflar."

"Birisi sana zarar vererek seni çalmaya zorluyorsa, bu gerçekten hırsızlık sayılmaz. Ve yapman gereken en iyi şey polise gitmektir."

Nasıl bir sıçrayış yapmıştı bilmiyordum, ama söylediklerinin hiçbir anlamı yoktu. Birisinin ona zorla yedirdiği Hı-

ristiyan ahlakı saçmalıklarını tekrarlıyordu. Şu anda ne konuştuğumuz konusunda bile hiçbir fikri yoktu. Öldürmenin kötü bir şey olduğunu, intikamın Tanrı'ya mahsus olduğunu, O'nun adını boş yere anmanın kötü olduğunu, kızını köle olarak satmanın onaylanmadığını söyleyebilirdi. Bütün bu şeyler İncil'de vardı ve o nedense bunlar hakkında konuştuğumuzu düşünüyor olmalıydı.

"Haklısın, Sally. Birisi seni istemediğin bir şeye zorlarsa bu çok kötüdür. Böyle şeyler olunca polis yardım eder."

Elbette etmezdi. Bunun üzerine bahse girebilirdim. Hatta resimlerini bile gösterebilirdim.

Ne diyeceğimi bilmiyordum, bu yüzden omuz silktim. Bunu, kafasının içinden geçen yarı oluşmuş ikileme cevap olarak kabul etmiş olmalıydı ki gülümsedi, işine dönmesi gerektiğini söyleyip gitti.

Sally gitmişti, ama benim paranoyam duruyordu. Evime gelmiş olabileceği düşüncesi bile kusacakmış gibi hissetmeme neden oluyordu. Eğer Sally evime geldiyse, bu iyiliğin karşılığını ödemeliydim. Evimdeki bazı şeyleri görmüş olabilirdi. Gecenin bir yarısı evini ziyaret etmemi gerektirecek şeyleri.

Temizlediğim hücredeki banka oturup alnımı süpürgenin sapına dayadım. Birkaç dakika boyunca yavaş yavaş kendimi delirdiğime ikna ettim. Sally'nin evime gelmiş olması mümkün değildi. Gelmiş olsaydı bu konuda çenesini kapalı tutamazdı. Beni çıplak olarak görmüş olmasının nişanlandığımız anlamına geldiğini düşünürdü. Sally bana yardım etmiş olamayacak kadar kıt akıllı, polisi aramazlık etmeyecek kadar masum, yatağa bağlı kaldığım süre boyunca yanımdan bir dakika bile ayrılamayacak kadar bana âşıktı. Ve Sally'nin antibiyotik bulmuş olabileceğine inanamıyordum. Hayır, o Me-

lissa olmalıydı. Bu da onun hâlâ bir şeylerin peşinde olduğu anlamına geliyordu.

Öğle yemeğinden önce konferans odasında yirmi dakika kaldım. Camları ve jaluzileri temizlerken yeni bilgileri inceleyip kaseti değiştirdim. Kimsenin beni gözetlemediğinden emin olarak ifadeleri okudum, fotoğrafları inceledim.

Ölümlerle ilgili olarak civarda çalışan bazı fahişelerle görüştüklerini öğrendim. Hımm... çok ilginç. Onlara müşterileri hakkında sorular sorulmuştu. Garip fetişleri olan kimse var mıydı? Sapık cinsel eylemlerden hoşlanan biri? Sıra dışı isteklerle taciz eden biri? Hayatımın herhangi bir döneminde cinsel isteklerimi bir fahişeyle gidermiş olduğumu umut ediyorlardı. Böyle bir şeyi asla yapmazdım. Yani, böyle bir şeyi yaptıktan sonra o fahişeyi asla hayatta bırakmazdım.

Fahişeler polise bir liste vermişti. Son derece kısa bir liste. Fazla isim ve şimdiye kadar fazla ipucu yoktu.

Çalışma günüm sona erene kadar listemdeki dört adama ait olan dört renkli fotoğraf buldum. Schroder ve McCoy'un dosyalarında yeni fotoğrafları vardı, ama diğer ikisinin yakın dönemde çekilmiş fotoğraflarını bulmak zordu. Sonra aklıma bu ikisinin fotoğraflarının son birkaç hafta içinde gazeteciler ve kameramanlar tarafından çekildiği geldi. Üst katı süpürürken internete girip gazete sitelerini taradım, sonunda basılabilecek kadar iyi standartta olan resimler buldum.

İşten çıkarken Sally beni bırakmayı teklif etti, reddettim. Her zamanki otobüsümden vazgeçip bankaya uğradım. Bu gece ihtiyacım olacağını düşünüp biraz para çektim. Bankaya girmek küçük bir doğa koruma merkezine girmek gibi bir şeydi. Yerden tavana kadar uzanan saksı bitkileri halojen lambaların parıltısının altına, daha küçük saksılar en uygun

noktalara yerleştirilmişti. Bir yerlerden vahşi hayvanlar çıksa insan şaşırmazdı. Bankodan duvara kadar içine girmek istemediğim bir kuyruk vardı, ama başka seçeneğim yoktu. Birbirimizle konuşmaya cesaret etmeden kuyrukta dikiliyorduk, çünkü herhangi birimiz konuşmaya kalksak aklını kaçırmış gibi görüneceğimizi biliyorduk. Sonunda kuyruk birkaç kez ilerledi ve görevliye kadar ulaşmayı başardım. Uzun boylu, kaslı, iri elleri olan bir kadındı ve bana çok gülümsüyordu, ama hiçbir gülümseme gece onun ön kapısından girmemi sağlayamazdı.

Bankadan süpermarkete gittim, çünkü evimdeki yiyeceklerin çoğu bozulmuştu. İçeride dolaşırken işten uzakta olduğum için biraz topallıyordum. Burada olmak garip geliyordu, sanki içine girmeme izin verilmeyen bir hayat parçasına gizlice girmiştim, sanki seri katiller ve kerpetenle saldırıya uğrayan erkekler için süpermarket yolun aşağısında, şarküterinin yanındaydı. Alışveriş yaparken güzel kadınlara baktım ve kendimi kötü hissetmeye başladım. Onlara saldırsam bu kadınlar bana gülerdi. Bana "hissiz toplar" veya hatta "tek toplu" bile derlerdi.

Aldıklarımı nakit ödedim, çünkü hiç kredi kartım olmamıştı. Kasiyer kız bana gülümseyip günümün nasıl geçtiğini sordu. Fermuarımı açıp ne kadar iyi gittiğini göstermek istedim. Korkunç öfkeliydim. Soldaki testisim en sevdiğimdi.

Otobüse bindim. Tümsekli yol beni testisimin dikişlerini açmakla tehdit ediyordu. Eve varınca merdivenleri çıkmam beş dakika sürdü. Yukarıya çıkmak, aşağıya inmekten çok daha zordu. Daireme girdim. Telesekreterdeki mesaj ışığı yanıp sönüyordu. Camdan hafif bir gün ışığı içeri giriyordu. En azından içerisi dezenfektan ve bayat idrar kokmuyordu. Bo-

zulan yiyeceklerin kokusunu alabiliyordum. Bayat yiyecekleri atıp yerine yenilerini koymadan önce camı açtım. Kanepeye oturup gevşemeye, biraz enerji toplamaya çalıştım. Turşu ve Yehova görünürdeki bütün yemlerini yedikten sonra benim için biraz yüzdü.

Annemin söyleyeceklerinden korkarak telesekreteri açtım, açtım ama arayan veteriner kliniğindeki kadındı. Kedinin tamamen iyileştiğini haber veriyordu. Kedinin sahipleri onlarla iletişim kurmamıştı. Zavallı küçük kediciği tam olarak nerede bulduğumu öğrenmek istiyordu. Eve gelince onu aramamı istiyordu. Gece ikiye kadar çalışıyordu.

Lanet olası kediyi istiyor muydum? Pek sayılmaz, çünkü ondan sorumlu olmaya başlamıştım. Kediyi anneme verip veremeyeceğimi düşündüm. Ona arkadaş olurdu. Belki onu neden sevmediğimi sormak için iki dakikada bir beni aramak ihtiyacı duymazdı. Hatta tüylü serseriye her gün rulo köfte bile yapardı.

Ama onu öldürmeye çalıştığımı düşünecekti—kedi annemde alerji yapar ya da gece onu boğmaya kalkar veya kahvesine fare zehri koyardı.

Jennifer telefonu dört çalıştan sonra açtı. Kendimi tanıtınca sesi birden heyecanlı bir tona büründü. Telesekreterde zaten açıkladığı her şeyi baştan çıkarıcı bir sesle yeniden açıkladı. Kedinin ameliyatını çok seksi bir hale getirdi. Kediyi almak isteyip istemediğimi soruyordu. Onunla yatıp yatmayacağımı sormaya bir adım kalmış gibiydi. Ben almazsam kediye ne yapacaklarını sordum. Barınağa gönderileceğini söyledi. Ona barınakta ne olacağını sormadım. Kediyi benim alacağımı söyledim. O da benim gibi insanların sayısı fazla olsa dünyanın daha iyi bir yer olacağını söyledi. Birbirimize

iyi geceler dileyip telefonu kapadık. "Hayır, önce sen kapat," demesini bekliyordum, ama neyse ki böyle bir şey olmadı.

Saat altıda annemin evine vardım. Nasıl olup da onun benim annem olabildiğini merak etmeme neden olacak türden bir sohbet yaptık. Yemek yedik. Ben onun biraz yapbozla ilgilenmesini seyrettim. Yarım saat sonra sabun köpüğü kahramanlarıyla buluştuk. Kendimi korkunç kötü hissediyordum. Ona hiç iyi davranmadığım şikayetleri arasında kendimi annemden ve onu pazartesi gecesinden kurtarmayı başarıp dışarı çıktım. Hava kararıyordu. Hafif bir yağmur havayı sisle kaplamaya başlamıştı.

Otobüse bindim. Yol boyu elimi çantamdan çekmedim. Yolumu uzatıp Daniela Walker'ın evinin önünden geçtim. Onun için bir sakıncası yoktu. İki blok ötede bir araba çaldım. Fotoğraflar ve parayla silahlanmış bir şekilde Manchester Caddesi'ne vardığımda saat neredeyse on olmuştu. Fahişeler caddede dolanıyordu. Bazıları işe başlıyor, bazıları on-on beş dakikalık kısa süreli işten dönmüş, ara sokaklarda park etmiş arabalarda oturuyordu. Zihnimin gerilerinde kendi kendime bunun geçerli bir soruşturma yolu olup olmadığını sordum. Polisin işine yaramıyordu. Neden benim işime yarasındı? Ama başlangıç için benim fahişelere göstereceğim fotoğraflar vardı. Oysa dedektiflerin yoktu. Fahişelerin hafızalarını canlandırmak için görsel uyarana ihtiyaç vardı belki de.

Kadınların, kirli paraları ve kötü şöhretleri olan kötü adamlar tarafından izlendiği masaj salonlarından vazgeçtim. Oraya sık giden adamlar, eğer düzenli müşteriler değillerse kameraya yakalanırlar veya en azından hatırlanırlardı. Seksi hoşgörüyle değiş tokuş etmiyorsa, burası bir polisin ziyaret edeceği bir yer değildi. Düşünmem gereken bir diğer faktör,

bir katilin sapık fantezilerini gerçekleştirmek için para almaya hazır kadınların bolluğuydu. Bu tür şeyler masaj salonlarında olursa bunu çok kişi öğrenirdi. Ama bir polis bunu çok kişinin bilmesini istemezdi. Şantaj veya para sızdırma gibi yankıları olsun istemezdi. Konuştuğum ilk fahişenin o kadar derin bir sesi vardı ki ürkütücü sayılırdı. Adını almadım, ama istemedim de. Kendimi polis olarak tanıttıktan sonra bile onu becermek isteyip istemediğimi soruyordu. Hayır, dedim. Göğüs ucunu gösterdi, yine de hayır dedim. Testislerim sağlam bile olsa onu kendime yaklaştırmazdım. Fotoğrafların hiçbirini tanımadı.

İkinci fahişe de tanımıyordu. Bu noktada polis olduğumu söylememeye karar verdim. İlgili bir vatandaştım sadece. Küçük bir el çantasını gizleyecek kadar büyük, kırmızı bir peruk takıyordu.

Bir fahişeden diğerine gidip onlara resimleri gösterdim, ama hiçbirinden işe yarar bir cevap alamadım. Bir köşeden diğerine giderken kasıklarım ağrıyordu.

Konuştuğum fahişeler dört adamdan hiçbirini tanımıyordu. Bazıları hatırlamanın zor olduğunu söyledi. Onlara para verdim, ama bunun da bir yararı olmadı. Kötü bir dönemden geçiyordum. Tabancam. Bıçağım. Şimdi de almadığım bir bilgi için para ödüyordum.

Pazartesinin salıya dönmesine bir saatten az kalmıştı ki şansım dönmeye başladı.

Dört fotoğraftan birini tanıdığına inandığım iki fahişeyle karşılaşınca, zihnimin gerisinde bu işin zaman kaybı olduğunu söyleyen küçük ses sustu. Ama kadınların ikisi de farklı bir resmi gösterince ses yeniden konuşmaya başladı.

İlk kadın, Candy (doğru – altmış fahişe, toplamda en faz-

la yedi isim kullanıyordu) Dedektif Schroder'in resmini gösterdi. Carl. Onu geçen hafta aynı nedenlerle sorgulandığı için tanıyıp tanımadığından emin değildim. Candy yalnızca dört yüz dolara Schroder'ın kendisine ne yapmasına izin verdiğini göstermeyi kabul etti.

İkinci kadın Becky, şehir dışından gelen dedektiflerden birini işaret etti. Dedektif Calhoun. Aucklandlı. Robert. Onun ne istediğini sordum. İki bin dolara öğrenebileceğimi söyledi. Dört yüze karşılık iki bin dolar. Bir sokak fahişesi için iki bin dolarlık bir gösteri felaket bir repertuar olmalıydı.

İki bin dolar. Tabii. Neden olmasın? Param vardı.

Becky'yi arabama götürdüm. Walkerların evine gittik. Bu akşam, arabayı çalmadan hemen önce buraya gelmiştim. İçerideki polis bandını çıkarıp kanıt numaralarını saklamış, gündüz işteyken evin gözaltında olup olmadığını kontrol etmiştim. Cevap hayırdı. Kapıyı açınca burnuma o koku çarptı. İçerisinin bir güzel havalandırılması gerekiyordu.

Becky kokudan söz etmedi. Belki de fark etmemişti.

Mutfağa girdik. Ona içki verirken biraz sohbet ettik.

Becky yirmili yaşların başında gibi görünüyordu, ama yaşadığı hayatın ona yaşıtlarının iki katı bir olgunluk verdiğini düşündüm. Dümdüz, omuzlarına inen siyah saçları vardı. Gözleri hafif kanlıydı, ama içlerinde üzgün bir zekânın izleri titreşiyordu. Soluk yeşil rengi, güzel bir mermer parçasını çağrıştırıyordu. Dar, kısa, siyah bir deri etek giyiyordu. Dizlerine gelen deri çizmeleri vardı. Sutyeni yoktu ve koyu kırmızı gömleği sıkı göğüslerini saklama konusunda fazla başarılı değildi. Sırtına ince, siyah bir deri ceket giymişti. Üzerinden milyonlarca püskül sarkıyordu. Boynundan sarkan küçük gümüş haçtaki ironi çok hoşuma gitti. Parmağındaki

ucuz mücevherler plastik gibi görünüyordu. Elmas küpeleri zirkonyum, hatta cam bile olabilirdi. Herhâlde kondom, para ve mendille dolu küçük bir el çantası vardı.

Bacaklarım yürümekten acıyordu, ama daha da önemlisi kasıklarım beni öldürüyordu. Mutfak masasına, onun karşısına oturup yavaşça biramı yudumladım. Daha önce benden istediği gibi cüzdanımı çıkarıp iki bin doları ona nakit olarak verdim. Bankadan üç bin çekmiştim. Şu anda bunun üçte ikisini ona veriyordum.

Nasılsa geri alacağımı düşünüyordum.

Karşıma oturup bir yandan birasını içerken sanki kandırılacağını düşünüyormuş gibi parayı iki kez saydı. Her parayı tek tek incelerken ben de onun yüzünü inceliyordum. Parayı sayarken dudakları kıpırdıyordu. Ağzının kenarında küçük bir gülümseme vardı. Parasını şimdiden ödemiştim ve o daha hiçbir şey yapmamıştı. Bana, Dedektif Robert Calhoun'la paylaştığı erotizmin kısa versiyonunu göstermeyi planladığını anlayabiliyordum. Parayı şimdiden harcadığını da görebiliyordum. Bir hafta izin yapmayı ya da Fiji'ye tatile gitmeyi düşünüyordu.

"Başlayalım mı?" diye sordum.

Ceketini çıkardı. "Burada yapmak ister misin?"

"Üst katta."

Çantamı alıp üst kata çıktım. Yukarı varınca önce ana yatak odasına yöneldim, sonra durup çocukların odasına döndüm.

"Burası sıcak," dedi.

"Fark etmemiştim."

Çocukların odasına girdim.

"Burada mı?" diye sordu, el çantasını ilk yatağa atarak.

"Daha fazla alana mı ihtiyacın var?"

Başını iki yana salladı. "Biraz sapıkça."

"Biraz," diye onayladım.

Burası iki nedenle iyi olacaktı. Birincisi bu evde biraz çeşitlilik istiyordum. Hayat çok rutindi. İkincisi, burada ölümün kokusu çarşaflara sinmemişti.

Karşıdaki yatağa oturdu. Arkaya yaslanıp eteğinin altını görmemi sağlayarak başladı. Hızlı giriş için iç çamaşırı giymemişti.

"Bana onun hakkında ne anlatabilirsin?" diye sordum.

"Kim?"

"Fotoğraftaki adam."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Her şeyi."

Omuz silkti. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi, ama nedenini bilmiyordum. Eyleme geçmek yerine konuşmayı tercih etmez miydi?

"Eh, istediği hemen hemen her şeyi yapmasına izin vermem için bana iki bin dolar verdi."

"İki bin dolara halloluyor mu?"

"İki bin dolar pek çok şeyi halleder tatlım."

Herhâlde öyleydi. "Onu ne kadar sık görüyorsun?"

"Yalnızca bir kez gördüm."

"Ne zaman?"

"Bilmiyorum."

"Eh, düşün."

"Bir ay önce olabilir. Belki iki."

Böyle bir kadın için zamanın pek büyük bir anlamı yoktu. Herhâlde evde bebeği vardı ve uyuşturucu kullanan bir arkadaşı tarafından bakılıyordu. Arkadaşı oyundan sıkılıp ayrılmıştı, ama Becky'nin de ayrılmasını sağlamak için çaba harcayamayacak kadar tembeldi. Becky parasını sigara ve ota harcıyor olmalıydı. Tahminlerime göre batik boyalı elbiseleriyle oturup bebeğin karşısında ot içiyordu. Üç ya da dört adamın kız arkadaşıydı – her birinin hırsızlık, uyuşturucu bulundurma ve saldırıdan sabıkası olabilirdi. Bacaklarında hiç iyileşmeyecek morluklar vardı, ama uyuşturucu acıyı maskelerdi. Hayatta ve uyuşturucu belasının bulunduğu dünyada kalmaktan başka uzun vadeli bir hedefi olmayacaktı. İçinde yaşadığı kâbustan uyanmak, küçük bir kızken var olduğuna hiç inanmadığı bir gerçeğe uyanmak olacaktı. Hayatın böyle olmaması gerekiyordu. O babasının küçük prensesiydi.

Bu insanları bilirdim. Topluma bir faydaları yoktu, yalnızca yer kaplıyorlardı. Devletten aldıkları ve uyuşturucuya giden yardım parası doğum kontrolüne yetmediği için değil, doğurdukları her bebekle, bir çocuğu büyütmeye asla yetmeyecek olan ekstra yardım parasını almak için bebek yapıyorlardı. Burası Becky'nin dünyasıydı. Bazıları oradan kaçamazdı veya neden kaçması gerektiğini bilemezdi. Kapana kısıldığının farkında olup olmadığını merak ettim.

Bu gece ona hayatın acılarından kaçması için bir fırsat sunacaktım.

Bu benim insanlığımdı.

31

Çocukların odası, benim çocukken hiç sahip olmadığım mutlu, neşeli şeylerle doluydu. Duvarlara çizgi film karakterlerinin posterleri yapıştırılmıştı; aptalca gülümsemeler ve homoseksüel hareketlerle birbirlerini takip ediyorlardı. Yatak örtüleri bile normal değildi. Onların üzerinde de heyecanlı bir hareketin ortasında donmuş, koşan karakterler vardı. Küçük mavi masanın üstünde palyaço biçiminde çalar saat vardı. Gözleri ileri geri oynuyor, bu odanın sahibi annesini kaybettiğinden beri geçen dakikaları sayıyordu. Ama palyaço bunu bilmiyordu. Gülümsemiyordu, ama parlak kırmızı dudakları neredeyse Becky'ninkilerle aynı renkteydi. Gözleri ileri geri, ileri geri gidip geliyor, hiç bulamayacağı bir şeyi arıyordu. Yerlere renkli oyuncaklar saçılmıştı. Doldurulmuş oyuncak ayılar, oyuncak askerler tarafından katledilmiş, cesetleri bu kaos halindeki savaş alanına atılmışa benziyordu. Plastik kutulu oyuncaklar bir kenara yığılmıştı. Bir tanesi yere açılmış, parçaları halıya dağılmıştı. Kitaptan çok oyuncağın bulunduğu kitaplık duvara yaslanmıştı.

Odanın ana renkleri mavi ve pembeydi. Bunların rahatlatıcı renkler olduğuna inanılıyordu. Bunu kanıtlamak için araştırmalara binlerce dolar akıtmışlardı. Mutlu renkler mutlu çocuklar demekti. Çocukken odamın duvarları griydi. Bir

poster assam cezalandırılırdım. Ama bakın ne kadar mutluyum. Önce bana gelselerdi araştırmacıların o kadar para harcamalarına gerek kalmazdı.

"Onu en son iki ay önce gördüğünü düşünüyorsun, öyle mi?" diye tahminini doğrulamaya çalıştım.

"Evet. Galiba."

"Sana iki bin dolar ödeyen bir müşteriyi unutabileceğini sanmazdım."

Omuz silkti. "Olabilir. Ben her şeyden çok parayı hatırlıyorum."

"Adı neydi?"

"Adı mı? Ad dediğin nedir ki?"

"Her şeydir," dedim. Shakespeare'den alıntı mı yapmaya çalıştığını merak ettim. Zekâsına pirim vermeyeceğimi anlayınca bunun bir tesadüf olduğuna karar verdim. Yine de rahatsız ediciydi. Bir fahişe gerçekten bu kadar zeki olabilir miydi?

Omuz silkti. "Bana söylemedi."

"Sana ne söyledi?"

"Yalnızca istediklerini."

"Peki, ne istedi?"

Ve Becky bana anlattı. O kadar canlıydı ki neredeyse kızaracaktım. "Ve sen *bunu* iki bin dolara verdin, öyle mi?"

"Evet."

Bunun ucuz olup olmadığına karar veremedim. Anladığım şey bu karşılaşmayla Daniela Walker'ın ölümü arasındaki benzerlikti.

"Seni nereye götürdü?"

"Bunu zaten söylediğimi sanıyorum."

Başımı iki yana salladım. "Yani, kendi evine mi, senin evine mi, otel odasına mı, nereye?"

"Ah, onu soruyorsun. Şey, motel odasıydı. Genellikle adamların evine gitmeyiz."

"Moteli hatırlayabiliyor musun?"

"Şehrin diğer tarafında perişan bir motel. Everblue. Hiç duydun mu?"

Başımı salladım. Hiç gitmemiştim, ama önünden birkaç kez geçmiştim. "Odayı sen oradayken mi ayırdı?

"Hayır. Daha önceden ayırtmıştı. Doğruca oraya gidip odasına çıktık."

"Orada mı yaşıyordu?"

"Ha?"

"Hiç bavul gördün mü? Ekstra giysi filan?"

"Hayır, ama zaten aramıyordum."

Calhoun'un orada kalmadığına karar verdim. Everblue, odaları Becky ve meslektaşları gibi müşteriler için saatle kiralayan, gece için vermeyen bir batakhaneydi. Becky artık bana daha fazla şey anlatmaya hevesli görünüyordu. Daha önce savunmacı, her şey konusunda korumacı bir hali vardı. Ama şimdi sadece konuşarak iki bin papel kazanacağını hissediyordu. Calhoun'un istediği sapık seksi samimiyetle açıkladıktan sonra kendini daha fazla tutmasına gerek yoktu.

"Seni nereden aldı?"

"Senin aldığın yerden."

"Etrafta kimse var mıydı?"

"Yoktu."

"Satıcı?"

"Sen polis filan mısın?"

Bunun beni gördüğü ilk anda sormak istediği bir soru olduğunu anlamıştım. Açgözlülüğü yüzünden kendini tutmuştu, ama artık parayı aldığı ve belki çantasında onu koruyacak bir de çakısı olduğu için istediğini sorabiliyordu.

"Öyle bir şey."

"Eğer polissen bu bir tuzak."

Harika. Tam bir âlim. "Polis değilim."

Bu itiraf karşısında hayal kırıklığına mı uğradı, yoksa rahatladı mı bilmiyorum. "Benimle seks yapacak mısın, yapmayacak mısın?"

"Emin değilim."

"Çünkü bu sorular için senden ekstra ücret almalıyım."

"Güzel. İki bin papel cevaplar için. Seks istersem normal ücret ödeyeceğim."

Buna mutlu oldu.

"Peki, satıcın seni gördü mü?"

"Benim satıcım yok."

"Ciddi misin?"

"Evet. Eskiden vardı, ama çok kötüydü."

"Satıcısı olmayan kızların, olanlar tarafından taciz edildiğini sanıyordum."

"Bu adam kızlardan daha kötüydü."

"Yani kimse senin onunla gittiğini görmedi?"

"Yalnızca o, ben ve Tanrı."

Tanrı. Hah. O'ndan bahsetmesi bana ilginç geldi. San-

ki Tanrı'nın onun gibi bir pisliğe bakacak zamanı vardı da. Kimsenin buna zamanı yoktu. Ama boynunda haç taşıyordu, çünkü Tanrı'yı seven bir Hıristiyan'dı. Bu çok anlamsızdı. İyi haber şu ki bana yalnızca Tanrı'nın ve benim şu an onun burada olduğunu bildiğimi söylüyordu.

"Yani onun adını hiç bilmiyorsun."

"Dinle, tatlım, bana kimse isim söylemez, söyleyenler de yalan söyler. Ayrıca isimleri ve yüzleri unuturum. Hatırladığım şey sekstir."

"Bana onun hakkında anlatabileceğin bir şey var mı? Arabasının tipi? Seni bıraktığı yer? Yardımı olabilecek herhangi bir şey?"

"Neye yardımı olacak? Neden bu adamı arıyorsun?"

"Bana kalırsa iki bin dolara yalnızca ben soru soruyor olmalıyım."

"Nasıl istersen."

"Pekâlâ, arabayı hatırlayabilir misin?"

"Sayılır. Güzeldi. Son model."

"Bu çok ayrıntılı oldu."

"Ukalalık yapma."

"Spor araba mıydı?"

"Hayır. Binekti. Arka koltukta isteyeceğini sandım."

"İstedi mi?"

"Hayır."

"Ya ön koltukta?"

"Hayır."

"Arabası ne renkti?"

"Hatırlamıyorum. Ama onun arabası değildi."

"Öyle mi?"

"Evet. Klimayla uğraştığını hatırlıyorum. Gece sıcaktı ve kaloriferi yanıyordu. Nasıl kapatacağını bilmiyordu."

Klima. Kapatması o kadar da zor olmamalıydı, değil mi?

"Sonunda kapatmayı başarana kadar yolun yarısını geçmiştik."

Yani arabayı ya çalmıştı ya da kiralamıştı. Motel odasını takma isimle tutmuş olmalıydı. Eğer kiraladıysa arabayı da öyle. İki şekilde de onun Calhoun olduğunu doğrulatamamıştım henüz.

"Beni şehre bırakmak yerine evime bırakmayı teklif etti. Bu çok garipti. Seks çok şiddetli ve garipti. Ama daha sonra bana karşı çok nazikti."

Bunu hayal edemiyordum. "Seni evine bırakmasına izin verdin mi?"

"Kahretsin, hayır. Öyle bir sapığın nerede yaşadığımı bilmesini istemezdim. Beni bir sitede bırakmasını istedim, sonra o gidene kadar bekleyip evime öyle döndüm."

"Sana ne kadar zarar verdi?"

Omuz silkti. "Daha önce de zarar gördüğüm oldu."

"Ne kadar?"

"Eve yürüyemedim, taksi tutmak zorunda kaldım. Üç gün yürüyemedim."

Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordum. "Ne kadar kötüydü?"

"Tanrım, söylemeye çalıştığın buysa, bana tecavüz filan etmedi."

Fahişe ve tecavüz. Zihni açık olmayan insanlar bu iki şeyin bir arada olduğunu sanırdı. Bazı insanlar fahişelerin bunu hak ettiğini bile düşünürdü. Bazı insanlar bir sürü aptalca şey düşünürdü. Bazı insanlar bir fahişeye tecavüz etmenin tecavüz olmadığına inanırdı. Tek fark elli papeli verip vermediğinizdi.

"Aradaki farkı hissettin yani, ha?"

Cevap vermedi. Yalnızca bana öyle bakıp eliyle çantasında sigara aradı. O kadar akıcı hareket ediyordu ki bir an için boş olan eli, bir an sonra sigara paketiyle göründü.

"Senin için bir sakıncası var mı?"

Omuz silktim. Geride bırakacağı kokuyu düşündüm. "Devam et."

Ellerinin hafifçe titrediğini fark ettim. "Bana eğer polislerden biri onun hakkında soru sorarsa, ağzımı kapalı tutmam gerektiğini söyledi. Eğer konuşursam beni öldüreceğini söyledi."

Onu neden hemen oracıkta öldürmediğini anlamamıştım. Birini susturmanın en iyi yolu buydu oysa. Belki hayatında o noktaya erişmemişti henüz.

"Peki neden benimle konuşuyorsun?"

"Ödemem gereken faturalar var."

Tabii, bu ve paranın, korku, sadakat, gerçek ve fahişelerin hayatına zorla giren diğer bütün zırvaları satın aldığı gerçeği vardı. Paketten bir sigara çıkarıp ucunu ısırdı, çakmağını çıkardı. Sessizdi, yalnızca sigarasını içiyordu. Kurumuş dudaklarından üç duman halkası çıkardı.

"Kül tablan var mı, buralarda bir yerde?"

"Ayağının altı."

Külü kırmızı halıya silkeledi. Hizmetçi temizlerdi.

"Bir gün bırakacağımı düşünüp duruyorum," dedi sigaraya bakarak, ama fahişelikten bahsettiğine emindim.

"Seni öldürecek," dedim.

"Bugünlerde her şey insanı öldürüyor."

O kadar haklıydı ki. "Peki, sence polis miydi?"

Omuz silkti. "Polis gibi davranıyordu."

"Nasıl yani?"

"Bilirsin. Biraz ketumdu. Hep kimin baktığını görmek için etrafına bakıyordu. Sert vücut hareketleri. Ne yaptığını biliyordu. Kararlı bir tipti."

"Bunlara bakıp polis olduğunu anlayabiliyor musun?"

"Hissediyorum. Yanıma ilk geldiğinde, onunla gitmeyecektim. Tutuklanacağımı sanıyordum. Bazen bir polis tarafından izlendiğini ya da seninle konuşanın polis olduğunu anlarsın."

"Ona polis olup olmadığını sordun mu?"

"Fark eder mi? Yalan söylerdi. Bunun bir tutuklama olmadığını, ciddi olduğunu, ancak bana ne istediğini söyleyince anladım."

"Sana önce mi sonra mı para ödedi?"

"Önce. Arabaya binmeden önce iki bin doları verdi. Hiçbir gizli polis bunu yapmazdı."

Haklıydı. Polislerin bu kadar parası olmazdı. "Sana başka ne söyledi?"

"Başta hiçbir şey. Doğruca Everblue'ya gittik. Biraz korkmaya başladım. Bana ne istediğini söylemişti, ama arabayla giderken bundan fazlasını isteyip istemeyeceğini merak et-

meye başlamıştım. Motele gidiyorduk, herkesten uzakta olacaktık. Kimseden yardım isteyemeyeceğimi biliyordum."

"Ama yine de onunla gittin?"

"Tabii ki gittim. Motelin çalıların arasından güvenli olduğunu ve ona kararımı değiştirdiğimi söylemekten daha iyi olacağını düşündüm. Bazı insanlar bundan hoşlanmaz."

"Normalde nereye gidersin, yani motel olmadığı zaman?"

"Beni aldığın yerin yakınına. Genellikle yakındaki bir ara sokakta hallederiz."

Birkaç dakika önce Calhoun'un tercihleri hakkında söylediği şey için ara sokak yeterli olmazdı. Çıkarmaları gereken tipte ses için motel odasının bile yeterli olmasına şaşırmıştım. Ama sonra düşündüm de kimse gürültü yüzünden şikayet etmezdi, çünkü bitişikteki yirmi odada bulunan herkes de aynı gürültüyü çıkarıyor olmalıydı. Bir diğer olasılık da Calhoun'un, hayatının en mutlu gününü yaşadığını daha az sayıda insanın öğrenmesi için yan yana iki odayı tutmuş olmasıydı.

Ceketimin cebindeki fotoğrafı çıkardım. "Anlattığın adamın fotoğraftakiyle aynı olduğuna emin misin?" Bunu resmi göstermeden sordum.

"Eminim."

"Neye benziyordu?" diye sordum. Fotoğrafı ondan uzak tutuyordum. Yarım saat önce görmüş olmasına rağmen hafızasını test ediyordum.

"İşte öyle," dedi başıyla fotoğrafı işaret ederek.

"Tarif et."

"Ha?"

"Tarif et. Bana neye benzediğini söyle."

"Şey, beyaz gömlek giyiyordu. Açık kahverengi spor ceketi vardı. Siyah pantolonu."

"Ne giydiğini sormuyorum sürtük..."

"Hey."

"Bana neye benzediğini anlat."

"Bana sürtük deme."

"O zaman kahrolası soruya cevap ver."

"Canın cehenneme."

Bütün bu öfke nereden geliyordu? Bu ani düşmanlığın nedeni neydi?

Çantamı açıp bir bıçak çıkardım.

"Hey, ne yapıyorsun?"

"Çok dikkatli dinle, sürtük, çünkü dalga geçecek zamanım yok. Bana bilmek istediklerimi anlatmazsan, seni doğramaya başlayacağım. Gece bittiğinde kimse seni becermek için para vermek istemeyecek. Bir daha müşteri bulmak için kafana kese kağıdı takmak zorunda kalacaksın."

Yüzünü inceleyip tepkisini görmeye çalıştım. Şaşırmasını bekliyordum, değil mi? Hatta sersemlemesini. Belki korkmasını. Ama o esnemeye başladı. Esnemesi bitince umurunda bile değilmiş gibi sigarasını ağzına koyup kanserli dumandan bir nefes daha çekti. Belli ki Becky daha önce de tehdit edilmişti.

"Beni korkuttuğunu mu sanıyorsun?"

Evet. Evet, onu korkuttuğumu sanıyordum. Bunu ona söyledim.

"Bundan hoşlanıyor musun?"

"Ha?"

"İnsanları korkutmaktan?"

"Ben böyleyim."

"Ah."

Bıçağı ona doğru tuttum. İlk kez kullanabileceğimden şüphe ediyordum. Becky'deki bir şey ondan hoşlanmama neden olmuştu. Hayır, yumuşamıyordum ve kesinlikle ona evlenme teklif etmeyecektim, ama onu doğramanın gerçekten gerekli olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

Nasıl devam edeceğimden emin değildim. Herhâlde onun istediği de buydu.

"Peki, bu bilgiyi ne yapacaksın?" diye sordu.

"Sana ne?"

"Senin pozisyonunda bir adamın biraz daha dostça davranacağını düşünüyor insan."

Benim pozisyonumda mı? Ne pozisyonu? Bıçağı olan bendim. Ben izin vermezsem hiçbir yere gidemeyecekti. Anlamadığı şey, benim tehdidimin onu beceren diğer sersemlerinkinin aksine boş olmadığıydı.

Özür dilemeyi düşündüm, ama bunu istemiyordum.

"Galiba birini öldürdü," diye itiraf ettim.

"Tanrım, emin misin?"

"Sayılırım."

"Sence Lisa Houston'ı o mu öldürdü?"

"Kimi?"

"Lisa Houston'ı."

"Yani bir hafta önce ölen kadını mı kastediyorsun?"

"Evet."

"Sanırım."

"Onu polisin öldürdüğünü mü söylüyorsun?"

Tabii. Neden olmasın? Bu bilgiyle bir şey yapamazdı nasıl olsa. "Öyle görünüyor."

"İnanılmaz."

"Kadını tanıyor muydun?"

"Biz hepimiz birbirimizi tanırız, tatlım."

"Onu sever miydin?"

"Ona dayanamazdım. Ölmesini istemezdim, ama öldüğüne göre buna memnunum."

"En azından Lisa'dan daha mutlusun."

"Hah. Sanırım haklısın."

Haklıydım. Sağlam bir karşılaştırma yapmak için ideal bir pozisyondaydım. "Ee, bana o adam hakkında ne anlatabilirsin?"

Bana onun ayrıntılı bir tarifini verdi. Onu harfi harfine anlattı. Fotoğrafı ikinci kez gösterdim. Onun olduğunu doğruladı. Belki bir saat içinde listemi bir şüpheliye indirmeyi başarmıştım. Dedektif Robert Calhoun. Çocuğu ölen bir baba. Hayal kırıklığı içindeki bir kadının kocası. Hastalıklı arzuların partneri.

Bir süre konuştuk. Bıçağı çantama koyup kapağı kapattım. Bıçağın ortadan kalktığını görünce Becky'de göze çarpan bir rahatlama olmadı. Umurunda bile olmamıştı zaten. Orada öylece oturup sigarasını içiyor, konuşuyordu. Ve parasını düşünüyordu. Ben çantasındaki iki bin papeli hayal ettim. Artık paranın onda kalmasını istemiyordum. Saatime baktım.

"Geç mi oluyor, tatlım?"

Başımı kaldırıp ona baktım. "Evet."

Bu gece yapmam gereken daha bir sürü şey vardı, kediyi almak dahil.

"Peki, şimdi ne yapacağız?"

Omuz silktim. Paramı geri almayacaksam, paranın karşılığını alabilirdim.

"Yapmamı istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

Başını salladım. Bazı isteklerim vardı. Hayatım yapmak istediğim şeylerle doluydu.

"Öyle mi? Ne gibi?" diye sordu.

"Şey, sanırım yatak odasını kullanabiliriz." Ama yatak odası bir yana, onu bile kullanmayı istemiyordum. Palyaço saat hareket eden iri gözleriyle önce ona, sonra bana bakıp duruyordu. Bütün yapmak istediğim eve gidip yatmaktı. Esnedim. Parmak uçlarımla sulanan gözlerimi sildim. "Belki bu fırsatı başka bir gün kullanırım."

"Emin misin?" diye sordu.

"Eminim." Ayağa kalkıp çantamı aldım.

"Tabii tatlım. Bunu bir daha yapmak istersen beni ara."

Işıkları kapatıp ön kapıyı arkamdan kilitledim. Yağmur dinmişti ve rüzgâr serin esiyordu. Belki de yılın en soğuk havasıydı. İnsanlar evlerine çekilip örtülerin altına girmişti. Rüyalarında benim gibi insanlar onları kovalıyordu. Su damlaları, yapraklarda, çitlerde ve o gecelik arabamda sokak lambalarını yansıtıyordu.

Şehre yöneldik. Sohbet etme zahmetine girmedim, o da buna hevesli görünmüyordu, bu yüzden radyoyu açtım. Ber-

bat bir şarkı çalıyordu, ama kanalı değiştirecek kadar umursamıyordum. "Seni nerede bırakmamı istersin?"

"Neresi olursa."

Onu bırakmalı mıydım, bırakmamalı mıydım? Hâlâ bilmiyordum. Onu öldürürsem iki bin dolarımı geri alacaktım; hayatta kalması gerek duyduğumda bana bilgi getirmesi anlamına geliyordu. Bu ikilem, homoseksüel polisin evinde yaşadığım gibi bir şey değildi, ama yine de ikilemdi işte. Tanrı ne yapmamı isterdi? Herhâlde fahişenin cezasını vermemi isterdi, ama Becky öldürülmeyecek kadar şirindi.

Birkaç dükkânın arasındaki sokağa girdim. Farlar karton kutuları ve çöp torbalarını aydınlattı. İçlerinde egzoz gazlarının neden olduğu gökkuşaklarının bulunduğu küçük su birikintileri vardı. Ona gülümseyip eğildim, bir centilmen gibi kapısını açtım. Bu kadın şüpheli sayımı bire indirmişti ve bunun için müteşekkirdim. O da bana gülümseyip bu hoş gece için bana teşekkür etti.

"Bir şey değil," dedim ve otuz saniye sonra cesedi hafif bir patırtıyla yere düşünce iki bin doları cebime koydum. Bıçağı kısa eteğine silip temizledim, sonra tekrar arabaya girdim.

Sonuna kadar centilmendim.

32

Cebimdeki para bana iyi şeyler hissettiriyordu. Değerli olduğumu, önemli olduğumu. Taşıdığım iyi gelmeyen tek duygu Becky'yi öldürdüğüm için duyduğum suçluluk duygusuydu. Beni bu kadar çabuk etkilediğine inanamıyordum. Minnoş'un boynunu kırmam gibiydi. Teraziyi dengelemenin tek yolu eve giderken yolda araba çarpmış bir fahişe bulmaktı.

Sokaktan uzaklaşırken farlarım Becky'nin kıvrılmış bedenini aydınlattı. Acım hafiflemeye başlamıştı. Oradan ayrılıp Becky artık görünmez olunca ve bir kırmızı ışığa takılınca kendimi artık hiç kötü hissetmiyordum.

Calhoun'un yaptığı şeyi neden yaptığını anlamaya çalıştım. Cevap oldukça basitti. Onun problemi Becky fahişesiyle yaptığı seksin onun hayal ettiği fanteziye ulaşamamış olmasıydı. Becky'yle birlikte olarak kaba seks arzusunu doyurabileceğini sanmıştı, ama ona para ödediği için ve Becky yalnızca korkuyormuş gibi numara yaptığı için gerçeklik hissi kalmamıştı. Becky gerçekten korkmuyordu ve Calhoun bunu biliyordu. Birkaç gün, hatta belki daha uzun bir süre için bunu anlamamış olabilirdi, ama sonunda daha fazlasına ihtiyaç duyar hale gelmişti. Daniela Walker ona fantezisini yaşatmıştı. Bu süreçte doğruyla yanlış arasındaki farkı biliyordu. Sonuçlar üzerinde kumar oynamış ve riske değeceğine karar vermişti.

Neden masum bir kadını öldürüp bir fahişeyi öldürme fırsatını değerlendirmediğini sorgulamıyordum, özellikle de masum kadın daha zor bir hedefken. Hepsi oyunun bir parçasıydı, fantezinin bir parçası. Üstün olmanın, güçlü olmanın, inanılmaz derecede baskın olmanın saf heyecanıydı. Daniela'yı eve kadar takip edip karşısına çıkmak, onu öldürmek felaket bir ego şişmesi sağlamış olmalıydı.

Araba biraz ağır çekiyordu, ama bunun nedeni, dört yüz dolarlık fahişe olan iki numaralı Candy'nin kısa süre önce koyduğum bagajda olmasıydı. Melissa'nın kerpetenle hayatını değiştirdiği parkın yanına çekip arabadan indim, bagaja doğru gittim.

Candy'nin kısa bluzu kanla kaplıydı. Şişmiş gözleri açıktı ve bana, benim arkama bakıyordu. Tam olarak neye odaklanmaya çalıştığını merak ettim. Derisi o kadar solgundu ki altı aydır bagajdaymış gibi görünüyordu. Dudakları aksine parlak kırmızıydı, kan kırmızısı. Bagajı kapattım.

Evlerin hiçbirinde ışık yoktu. Sokak lambalarının yarısı patlamıştı. Parktaki ağaçların genel sınırlarını görebiliyordum, ama ayrıntılar yoktu. Trafik yoktu. Yaya yoktu. Herhangi bir hayat belirtisi yoktu.

Bagajı açıp ölü kıza tekrar baktım. Ellerim eldivenli olduğu için onu yana çevirdim. Altındaki kan birikintisi petrole benziyordu. Tekrar etrafıma baktım. Daha önce bagajı Candy'nin üstüne kapatırken yaşıyordu. Bagajı tekrar kapattım, ama bu kez ölüydü.

Onu ben öldürmemiştim.

Arabanın yanına yürüdüm, bunu bana yapacak yalnızca tek bir kişi olduğunu biliyordum: Melissa. Tam olarak ne za-

man ve neden yaptığından emin değildim. Evime gelip ameliyatımı yapmasıyla aynı nedenden olmalıydı.

Benimle oynuyordu. Benim hiçbir fikrim olmayan şeyler yapıyordu.

Arabaya girdim. Kapıyı kapatırken sağ tarafımdaki bir hareketle durdum. Başımı çevirip bakınca yaşlı birinin karanlıktan çıkıp bana doğru geldiğini gördüm.

"Tanrım, sen misin, Joe?" Birkaç adım yaklaştı, onu kurban alışverişine çıkmışım gibi baştan aşağı şöyle bir süzdüm. Altmışlı yaşların sonunda görünüyordu, kır saçlarının önü geriye doğru taranmıştı, ama arkaları havaya kalkmıştı. Yüzünde uzun ve derin kırışıklıklar vardı. Ortası kırılıp birbirine tutturulmuş bir gözlük takıyordu. Camları ince bir toz katmanıyla kaplı olduğu için büyümüş gözlerinin rengini bile göremiyordum. Elini bana doğru uzattı. Bunu beni göstermek için değil, elini koluma koymak için yaptığını anlamıştım. Üzücü kısım şuydu ki buna izin vermek üzereydim. Flanel bir gömlek, kahverengi kadife pantolon giymişti. Tanıdık geliyordu. Bir şey söylemedim. Sohbet edecek havada değildim.

"Küçük Joe? Sensin, değil mi?"

Hafızamı zorladım. O anda yüzü titreşip netleşti ve ona bir isim eşlik etti. "Bay Chadwick?"

"Doğru, evlat. Tanrım, buna inanamıyorum." Başını sallamaya başladı. "Küçük Joe. Evelyn'in oğlu."

Bana sağ elini uzattı. Bir saniye için o elin bileğinden bir parçayla birlikte çantamda olduğunu düşündüm. Arabadan inip, bana sarılmayacağını umarak elini sıktım.

"Annen nasıl, Joe?"

Omuz silktim. Karaciğer lekelerinin ve kırışıkların etki-

sini atlattıktan sonra Bay Chadwick her zaman hoş bir adam olmuştu. Şu anda da kesinlikle hoş görünüyordu. O yaşta biri olarak ölümü bol bol düşünüyor olmalıydı. Bunu ona sormalıydım.

"İyi, Bay Chadwick."

"Bana Walt de."

"Tabii Walt. Annem, annem işte, ne demek istediğimi anlarsınız."

"Hâlâ yapbozla oynuyor mu?"

"Evet." Arabamın dışında dikilirken titremeye başlamıştım. Kapalı yıldızlara bakınca daha fazla yağmurun yolda olduğu anlaşılıyordu. Öyleyse planlarım berbat olacaktı.

"Hatırladığım kadar uzun bir süredir oynar onlarla."

"Evet, yapbozları çok seviyor."

"Eminim bu konuda çok iyidir."

"Peki, şey, Walt, bu saatte seni buraya ne getirdi?"

"Köpeğimi gezdiriyordum," dedi tasmayı göstererek.

Etrafıma baktım. "Nerede? Parkta mı?"

"Kim?"

"Köpeğin, Walt."

Başını iki yana salladı. "Hayır, hayır, Sparky iki yıl önce öldü."

Buna verecek bir cevabım yoktu. Şaka yaptığını düşünmek için çabaladım, ama yapmadığından emindim. Anlıyormuş gibi yavaşça başımı salladım. O da beni taklit ederek yavaşça başını salladı. Konuşmak için birkaç saniye bekledi.

"Ya sen, Joe?"

"Arabayla dolaşıyordum. Bilirsin."

"Pek sayılmaz. Ben artık araba kullanmıyorum. Felçten beri. Doktorlar bir daha hiç süremeyeceğimi söyledi. Biliyor musun, Joe, annenle görüşüp eski günleri konuşmalıyız. Tanrım, ne kadındı o. Artık onun gibisi yok."

Deliler yok mu? Hayır var, Walt. Omuz silkip bir şey söylemedim.

"Sen bugünlerde neler yapıyorsun, Joe?"

"Araba satıyorum."

"Gerçekten mi? Ben de araba piyasasındayım," dedi kafamı karıştırarak, çünkü az önce araba sürmediğini söylemişti. Belki kendi kafası da karışıyordu. Bagajdaki cesedi görüp görmediğini anlamalıydım. "Nerede çalışıyorsun?"

"Hımın..." Bir isim bulmak için uğraştım. "Everblue Arabaları. Hiç duydun mu?"

Yavaşça başını salladı. "İyi bir yerdir, Joe. Kendinle gurur duymalısın."

"Teşekkürler, Walt."

"Şu senin mi?" diye arabayı işaret etti.

"Evet." Walt bir tanıktı. Yaşlı Bay Chadwick. "Binip dolaşmak ister misin?"

"Satılık, değil mi?"

"Evet." Fiyat uydurdum. "Sekiz bin."

Islık çaldı. Fiyat söyledikten sonra insanların yaptığı gibi. Islık, lastikleri tekmelemekten önceki adımdı.

"Vay canına, çok ucuz," deyip en yakındaki lastiği tekmelemeye çalıştı, ama ıskaladı.

Arabaya bindik. Emniyet kemerimi taktım, Joe da kendisininkiyle uğraştı. Tekrar ıslık çaldı. Kontrol panelini, klimayı, radyo düğmelerini inceledi.

"Biliyor musun, Joe, anneni baban öldüğünden beri görmedim?"

Onu kıskandım.

"Bu gerçek bir trajediydi," diye ekledi üzgün bir sesle.

Başımı salladım. Benim de bunun bir trajedi olduğunu düşündüğümü söylemek istiyordum. Babam artık bizimle olmadığı için ne kadar üzgün olduğumu, onun hayatta olmasını ne kadar istediğimi söylemek istedim, ama bir şey söylemedim. "Evet," dedim, sesimi kontrol altında tutmaya çalışarak.

"Sana ne kadar üzgün olduğumu hiç söylemiş miydim?"

O zamanlar bana neler söylediği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Kimin ne dediğini hatırlamıyordum. "Söyledin. Teşekkürler."

Ağzını açtı, ama bir şey söylemedi. Düşünüyor gibiydi. "Bugünlerde nasıl baş ediyorsun?"

"Geçti artık," dedim, onsuz hayatımın ne kadar boş olduğunu söyleme zahmetine girmeyerek.

Şimdi baş sallama sırası ondaydı. "Bu iyi, Joe. Bir adam kendi hayatına son verince ailesi yıllarca mahvolur. Tanrı'ya şükür sen iyi bir genç adam olmuşsun."

Hâlâ başımı sallıyordum. Babam kendini öldürdüğünde, yapmayı düşündüğüm ilk şey ona katılmak olmuştu. Yüzlerce soru vardı, ama en büyüğü nedendi. Annemin bildiğine emindim. Bana hiç söylemeyeceğine de bir o kadar emindim. İkinci neden de çok önemliydi: Beni neden annemle bırakmıştı?

"Güney Brighton'daki yeri duruyor mu hâlâ?"

Başımı sallamayı bıraktım. Babamı düşünüyordum ve üzgündüm. Melissa'nın beni seyrettiğini biliyordum, ama bir an için umurumda değildi.

"Evet." Arabayı çalıştırdım. "Dolaşmaya çıkalım mı?" dedim konuyu değiştirmek isteyerek.

"Tabii, Joe."

Şehrin yanımızdan akıp gidişini seyrettim. Yolda yalnızca birkaç arabaya rastladık. Dışında bir polis arabasının park ettiği bir benzin istasyonunun önünden geçtik. Walt arabadan, havadan sudan konuşmalar açıp ölen köpeğinin durmadan kaçtığını söyledi.

"Tanrım, Evelyn'in oğluna rastlayacağım kimin aklına gelirdi? Biliyor musun Joe, anneni kırk yıldan uzun süredir tanıyorum."

"Gerçekten mi?"

"İkimiz de bekârız artık. Bekâr ve yaşlı. Hayat çok üzücü değil mi?"

"Üzücü," diye onayladım.

Şehrin kuzeyinde durup otoyoldan hemen önceki uzun yola saptım. Bine yakın ağaç bizi gözlerden gizliyordu. Burada yalnızdık. İstediğimi yapabilirdim.

"Belki anneni yarın ararım, kendimi yemeğe davet ettiririm."

Bir elimi direksiyonda tutarak yolcu koltuğunun arkasına uzandım, çantamı açtım.

"Ben alayım mı, Joe?"

"Hayır, iyi böyle."

"Annen ve ben birbirimizi o babanla tanışmadan öncesinden tanıyoruz. Bunu biliyor muydun, Joe?"

"Hayır, bilmiyordum, Walt."

"Onu aramamın senin için sakıncası var mı? Onu yeniden tanımayı isterim."

Fırsat o kadar yüksek sesle kapıyı çaldı ki bıçağı düşürdüm. Candy arabanın bagajındaydı, ama Walt bunu bilmiyordu. Biliyor olamazdı. Onu görmüş olsa bile bir şey anlamayacak kadar yaşlıydı. Görmüş olsa bana bir sürü soru sorar, neler olduğunu anlamaya çalışırdı. Walt'un yaşamasına izin verirsem annemle zaman geçirecekti ve annem o süreyi bana adamayacaktı.

"Neden gülüyorsun, Joe?"

"Hiç. Geri dönmek ister misin, Walt?"

"Hayır evlat, direksiyon sende."

Şehre geri döndüm. Ağaçları geçtik. Aynı polis arabasının durduğu aynı benzin istasyonunu. Walt yol boyu konuştu, benim umursamayacak kadar genç olduğum konulara dokundu. Diyetler, hastalıklar ve yalnızlık. Bana annemi anlattı, annem babamla tanışmadan önceki geçmişe daldı. Walt o kadar çok konuşuyordu ki annemle neden o kadar iyi geçindiğini anlayabiliyordum. Bir hiçi daha da az ilginç olan başka bir şeye dönüştürebiliyordu. Cümleleri birbiri ardına bağlıyor, aynı nefeste evine giden yolu da cümlelere ekliyordu. Ev küçük ve bakımlıydı, Walt'un ölü köpeğinin her yere pislemediği belliydi.

"Yarın sabah anneni ararım."

"Bence bu onun hoşuna gider. Konuşacak biri onun için de iyi olur. Onun yaş grubunun konuştuğu, benim pek iyi anlayamadığım konular var, kanser ve emeklilik gibi."

Güneye döndüm. Radyoyu açıp yüksek sesle şarkı söyledim. On dakika sonra arabayı kenara çekip ağaçların altında durdurdum. Geçen ayın sıcak güneşiyle kavrulmuş çimenler, akşam bol bol yağmur yağmış olmasına rağmen ayaklarımın

altında çatırdıyordu. Ondan bir şey öğrenebileceğimi, daha doğrusu Melissa'nın bana bir mesaj bırakmış olmasını umarak cesedi tekrar inceledim. Cesedi hafifçe oynattım. Derin kesikler bana gülümsüyordu. Kalın deri parçalarının altındaki parlak kırmızı et parçaları görünüyordu. Yaralara neyin neden olduğu konusunda iyi bir fikrim vardı. Üzerime kan bulaşmamasına gayret ederek Candy'yi bagajdan çıkarıp yere bıraktım. Altından cinayet silahı çıkmıştı.

Benim bıçağım.

Ya da daha doğrusu bıçağımın fotoğrafı.

Bunun beni birkaç sonuca götürdüğünü görebiliyordum: Birincisi, Melissa kesinlikle beni takip ediyordu ve ikincisi, başım ciddi beladaydı. Bıçakta parmak izlerim vardı, tabancada da.

Benzinle dolu kırmızı plastik bidonu bagajdan çıkarıp yere koydum.

Melissa nasıl bir oyun oynuyordu? Silahları polise verecek olsa bunu şimdiye kadar yapardı. Bu da demek oluyordu ki başka bir şey istiyordu. Yakında bunu bana bildireceğinden emindim.

Candy'yi tekrar bagaja koydum. Elleri hâlâ bağlıydı, ağzı tıkalıydı. İkisini de ben yapmıştım. Umutsuzca yardım isterken ne düşündüğünü bilmiyordum. Bir kadının gelip bagajı açması Candy için kötü giden şeylerin sonuncusu olmuştu. Aslında onun için her şeyin sonu buydu.

Onu bagaja güzelce sığdırmak için yan çevirdim, ama bir bacağı dışarıda kaldı. Bagajı kapatınca ayak bileği kırıldı. Ama onun için bir sakıncası yoktu.

Bagajı açık bırakmaya karar verdim. Plastik bidondakini

ileri geri sallayıp içindeki benzinin sesini dinledim. Bidonun dörtte biri doluydu. Benzini Candy'nin giysilerini ıslatmak için kullandım, sonra bidonu onun yanına attım. Çantamı almak için arabaya uzandım. Bıçağımla Candy'nin bluzunu kestim. Arabanın benzin kapağını yana açıp bluzu içeri soktum, dışarıda bir parçasını bıraktım.

Arabanın çakmağı işimi gördü.

Kediyi hatırladığımda kente giden yolun çoğunu almıştım. O akşamın ikinci arabasını çalarken beni hiç kimse görmedi.

Kapıdan girince Jennifer bana gülümsedi. Uzun süredir birbirini göremeyen iki arkadaşmışız gibi bakıyordu bana. "Merhaba Joe," dedi, baştan çıkarıcı bir sesle.

"Merhaba."

Birkaç saniye bekleyip söyleyeceğim başka bir şey olup olmadığını görmek istedi. "Onu getireyim."

"Teşekkürler."

Jennifer küçük bir kafeste kediyi getirirken Melissa'nın bir köpek tasmasıyla nasıl görüneceğini hayal ediyordum.

"Geçen haftadan sonra onu geri almak istemeyeceğini düşündüm," dedi Jennifer.

"Geçen hafta mı?"

"Seni aradığımda başka kedi istemediğini söyledin. Kaç kedin var?"

"Geçen hafta mı?" diye tekrarladım.

Gülümsemesi kaybolurken sesi biraz daha temkinli bir tona büründü. "Geçen hafta seni aradım."

"Ah. Geçen hafta hastaydım, gerçekten hasta. Açıkçası

aradığını bile hatırlamıyorum. Bütün hafta yataktan çıkmadım. Neyim vardı bilmiyorum, ama aklım gelip gidiyordu. Eğer aradıysan ve ben sana kötü davrandıysam, gerçekten çok üzgünüm." Aslında üzülmesi gereken oydu – testisini kaybeden bendim.

Temkinli hali anlayışa dönüştü. "Şimdi iyi misin?"

"İyileşiyorum. Garip olan şu ki benim hiç kedim yok."

Gülümsedi. İnsanlara karşı neden durmadan nazik olmak zorundaydım bilmiyordum. Neden onu da bir yere götürüp başkalarına yaptığım şeyi yapamıyordum?

"Eh, artık bir kedin var. Ona ne isim vereceksin?"

"Bunu hiç düşünmedim. Bir önerin var mı?"

"Aklıma gelirse seni ararım," dedi.

"Kafes için borcum ne kadar?" diye sordum. Cebimden naylon torba çıkarıp kediyi içine tıkmanın hoş olmayacağını düşünüyordum. Kafesin zaten pahalıya patlamış olan memelinin masrafına büyük bir ekleme yapacağını tahmin ediyordum.

"Geri getireceğine inanabilir miyim?"

"Ben güvenilir bir adamım."

"O zaman borcun yok." Gülümsedi. "Seni evine bırakmamı ister misin, yoksa araban var mı?"

Eve bırakması iyi olabilirdi, çünkü yarı hadımlaştırılmamdan beri kullanmadığım birkaç şeyi deneme fırsatı bulabilirdim. Ama adım burada kayıtlıydı. Polisin beni bulması uzun sürmezdi.

Teklifi için ona teşekkür edip hafta bitmeden kafesi geri getirmeye söz verdim. Bana bir taksi çağırmasını rica ettim.

Kafes elimin altında hareket ediyordu. Taksi şoförü benimle bir sohbet başlatabileceğini düşünüp kedi konusunda bir iki yorumda bulundu. Yanıldığını hemen anladı. Eve varınca kediyi banyoya koyup kapıyı kapattım. Yattığımda ağladığını duyabiliyordum. Yarın ona biraz mama, kendime de kulak tıkacı alacaktım. Sonra ona dairemi gösterirdim.

33

Ertesi sabah kendimi yorgun hissetsem de biyolojik saatim beni düş kırıklığına uğratmadı. İşler, sol testisini kaybetmiş bir adam için olabildiğince normale dönüyordu. Ama hâlâ rüya görmem bir endişe kaynağıydı. Dün gece babamla konuşuyordum. Rüya bölük pörçüktü, ama bana ne yaptığımı sorduğu bölümü hatırlıyordum. Sanırım bunu sormasının nedeni onu, bulunduğu arabanın ön koltuğuna sokuşturmaya çalışmamdı. İpin morluk bırakmaması için bileklerine köpük sarmıştım. Camları ya da kapıları açamazdı. Karbon monoksit içeri dolarken klimayı ayarlayamaz ya da motoru kapatamazdı. Bana tekrar tekrar durmamı söylerken rengi maviye dönüyordu. Annem orada değildi. Yerel bingo salonunda briç oynuyordu. Aslında son oynayışıydı. Babam bana durmamı söylemeyi bırakıp beni sevdiğini söyledi. Sonra da öldü. Bir an için babamdı. Sonra hiçbir şey.

Rüyalara alışamıyordum, bundan da titreyerek ve hasta bir şekilde uyanmıştım. Tabii ki babamı ben öldürmemiştim. Onu çok seviyordum ve annem gibi ona zarar verecek hiçbir şey yapmazdım. Walt'un bana babamın intiharından söz etmesi bu rüyayı görmeme yol açmış olmalıydı. Kimse babamın bunu neden yaptığını bilmiyordu. Neden garajda arabanın içine oturup yan camdan hortumla içeri karbon monoksit verdiğini kimse bilmiyordu. Bir not bile bırakmamıştı.

Kediye mobilyaları ve duvarları tırnalamaması gerektiği konusunda açık bir talimat verdim. Tırmalamadı. Birkaç saniye etrafa bakınıp banyoya kilitlenmekten kurtulmanın en iyi yolunun yatağımın altına saklanmak olduğuna karar verdi. Balıklarıma yem verdim, kedi için mama almayı aklıma yazdım, her zamanki işleri yapıp süpürge yardımıyla kediyi tekrar banyoya sokmayı başardım.

Radyoyu açıp haberleri dinledim.

Araba yangını tahmin ettiğim gibi yayılmıştı ve birkaç saat fark edilmemişti. İtfaiyeciler hâlâ olay yerindeydi, ama yangın uzun süre önce kontrol altına alınmıştı. Yağmur olmasa birkaç hektarlık ağaç ve ekinin kötü bir şekilde hasar göreceğini söylüyorlardı. Bunu sanki ağaçlar ve ekinler birilerinin umurundaymış gibi söylüyorlardı. Sanki ülkede bunların kıtlığı varmış gibi. Arabadan, ölü fahişeden bahseden yoktu. Haberleri okuyan adam koyunlarla ilgili yeni bir habere geçti. Şu anda koyunların sayısının bizim on katımız olduğunu söyledi. Yapılan iğrençlikten hiç bahsetmiyor, neden koyunları klonlayarak sayılarını artırmamız gerektiğini açıklamıyordu.

Merdivenlerden aşağıya inmek dünkünden kolaydı. Otobüs yolculuğu da öyle. İş yerinde birlikte çalıştığım insanların ne yaptıklarından haberleri olmadığından başka bir şey öğrenmedim.

"Sana sandviç yaptım," dedi Sally, öğle yemeğinden hemen önce ofisimde beni karşılayarak.

"Teşekkürler."

Sandviçlerini yiyip ilaçları aldım. Sanki boğazımdan yanlamasına geçiyorlardı. Tekrar rüyamı ve neden bugünlerde bu kadar çok rüya gördüğümü düşündüm. Nedenini, şu anda başka insanların yalnızca fantezisini kurdukları şeylerin

hepsini yapma fırsatı bulamadığım gerçeğine bağladım. Yemekten birkaç saat sonra kovamı ve paspasımı taşırken onu gördüm: Melissa'yı. Bir masada oturuyordu. Dönüp bana göz kırptı. Ona doğru yürüdüm, sonra geri çekildim, sonunda hareketsiz kaldım. Bana yaptığı onca şeyden sonra elimde olmadan ona hayranlık duyuyordum.

Bugün onu zengin bir avukat gibi gösteren pahalı, gri bir takım giymişti. Saçları güzelce geriye toplanmış, hafif bir makyaj yapmıştı. Her erkeğin çaresizce inanmak isteyeceği bir kadın gibi görünüyordu.

Bana gülümseyip dikkatini tekrar Dedektif Calhoun'a çevirdi. Birlikte mi çalışıyorlardı?

"Tünaydın Joe, nasıl gidiyor?"

Dönüp bakınca Schroder'ın yanımda dikildiğini, benim yapmadığım bir kahveyi yudumladığını fark ettim. "İyi, Dedektif Schroder."

"Onu tanıyor musun?"

"Ha?"

Başıyla Melissa'yı işaret etti. "Onu tanıyor gibisin."

Başımı salladım. "Hayır."

Sırıttı. "Yalnızca bakıyorsun, ha? Seni suçlayamam."

Melissa benim temizlikçi olduğumu biliyor muydu? Tulumum bunu ele vermiş olmalıydı, kova ve paspas da öyle. Beni bunlarla görmeden önce de biliyor muydu? Ama yanlış soruları soruyordum. Bilmem gereken esas şey onun neden burada olduğuydu. Şimdiye kadar kimse bana silah doğrultup itiraf etmemi istememişti.

Kovayı ve paspası ofisime götürdüm. Kapıyı arkadan kapatıp derin bir nefes aldım. Sandalyeme çökercesine oturup

çantamı açtım, keşke silahım olsaydı. Ona ihtiyacım vardı.

Ama artık silahıma Bayan Mimar sahipti, tıpkı bana sahip olduğu gibi. Nasıl bir oyun oynuyordu? Neden bana işkence yapıp iyileştirdikten sonra peşime düşüyordu? Ve kimin kontrolde olduğunu anlamam için bugün buraya geliyordu. Bıçaklara baktım. Buradan birilerini bıçaklayarak kaçamazdım. Başka hangi seçeneklerim vardı? Zaten izleniyor muydum? Hayır. Eğer bu benim tutuklanmamla ilgili bir şey olsa, daireme gelip yaram konusunda bana yardım etmezdi.

Süpürgeyle koridora çıktığımda Melissa ve Calhoun gitmişti. Yukarıdaki iki konferans salonundan küçüğüne girmiş olmalıydılar. Orası sorgu odasına benziyordu, ama daha iyi bir dekoru vardı. Hoş insanlardan rahat bir şekilde bilgi almak için tasarlanmıştı. Çay, kahve, hafif bir yemek ve müzik vardı. Amacın katili yakalamak olduğu yerdeki ön oyundu bu. Keşke orada olup dinleyebilseydim diyor, ama aynı zamanda binlerce mil uzakta olmayı da diliyordum. Ana konferans salonunun kapısını açtığımda bir grup dedektifin panonun önünde toplandığını gördüm. Hepsinin aynı anda bana dönmesini bekledim, tıpkı yerel bara giren bir soyguncu gibi, ama yalnızca Alex Henson yanıma geldi. Kırklı yaşların başındaydı. Polisi oynayan film aktörlerinin haşin yakışıklılığı vardı onda. Giysileri buruşuktu, kolları kıvrılmıştı ve büyük bir keşif yapmak üzere olan bir adam gibi görünüyordu.

"Bu pek iyi bir zaman değil, Joe."

"Ah?"

"Oda oldukça temiz. Herhâlde birkaç gün daha temizlenmesi gerekmez."

"Tamam, o zaman."

Omzumu sıvazladı. Elini birkaç saniye fazla uzun mu tutmuştu omzumda? Bana farklı mı bakıyordu? "Teşekkürler, Joe."

Kaçma isteğine direnerek kapıya döndüm. Kendi kendime kontrolde olanın ben olduğumu, bu şovu benim yürüttüğümü hatırlattım, ama bu doğru olsaydı, midemde bu korkunç his olmazdı. Gerçek şu ki düğmeye basan Melissa'ydı. Koridora çıkmadan önce mantar panoya son bir bakış attım ve yanık arabanın fotoğrafını gördüm. Tanrım. Hiçbir şey öğrenemiyordum. Devreden çıkmıştım.

Derken birden en azından bir şeyi öğrenme şansı çıktı: Dedektif Wilson Q. Hutton bana dönmüş bir şeyler söylüyordu. Terli elindeki bir paket çikolatayı insülin tüpü gibi tutuyordu. Siyah, boğazlı bir kazak giymişti. Oysa içerisi boğucu derecede sıcaktı. Aslında onun başka bir şey giydiğini görmemiştim. Belki böyle kendini daha önemli hissediyordu. Ya da daha az şişko.

"Tünaydın, Joe."

"Merhaba, Dedektif Hutton. Çok meşgul görünüyorsunuz. Bir şey mi oldu?"

Gözlerinde her zamanki acımayla bana gülümsedi. "Duymadın mı?"

"Neyi?"

"Adamın tarifi elimizde."

Karnıma bir yumruk yemiş gibi oldum, ama kendimi "Aptal Joe"yu oynamaya zorladım. Bu adamlar benimle oynuyor muydu? Bu beni yakalamak için kurulmuş bilinçli bir tuzak mıydı?

"Nasıl?" diye sordum, sesimi kontrol altında tutmaya çalışarak.

"Dün gece bir kurban daha bulduk, Joe, başka bir fahişe. Bu kez bir tanık, katili, cesedi attığı ara sokağa girerken görmüş."

Sevgili İsa, acaba Calhoun iki ay önce seks için para ödediği kadının öldürülmesi karşısında ne hissetmişti? Benden daha mı kötü hissediyordu? Ölen fahişeyle bağlantıyı kuracak, ama inanacak mıydı?

"Kötü adamı yakaladınız mı?"

Hutton başını iki yana salladı. "Henüz değil. Kullandığı araba çalıntıymış."

"Bunu şimdiden öğrendiniz mi? Vay canına, çok zekisiniz."

"Araba dün gece başka bir cesedi atmak için de kullanılmış."

"Başka bir fahişe daha mı?"

"Daha fazla şey anlatamam, Joe." Çikolatasını ısırmak için durdu. Bana söyleyemeyeceği sözcükleri bulmak için enerjiye ihtiyacı var gibiydi. Çikolata lekeli dişleri şekerlemeyi ezmeye başladı. Birkaç minik parça kazağına döküldü. Neden hepsini tek bir kerede mideye indirmiyordu acaba?

"Şüpheli var mı?"

Başını sallayıp çiğnemeye devam etti. "İşine devam etsen iyi olur, Joe."

Ofisime geri döndüm. Ellerim hafifçe titriyordu. *Sakin ol. Sakin ol.*

Düşünmesi kolay, yapması zordu. Melissa'nın kucağıma bıraktığı bu lanet olası pisliği temizlemenin bir yolunu bulmalıydım. Tek sorun, hiç çözüm yolu bulamamamdı. Yalnızca ona zarar vermek için daha fazla mazeret buluyordum. So-

nunda ofisimin kapısını açıp koridora baktım. Boştu. Gidip onu takip edebilir miydim? Bu kadar basit olabilir miydi?

Birkaç dakikada bir başımı çıkarıp Melissa'yı görmeye çalışarak, polisin beni götürmesini bekleyerek otuz dakika daha durdum. Bir şey olmadı. Hiçbir şey olmayacağı umuduna tutunmaya başladım. Süpürgemi alıp dışarı çıktım. Koridoru süpürüp oyalandım. Ara sıra bir veya iki dedektif konferans salonundan çıkıyor ya ofis bölmelerine ya da sokağa gidiyor, ama bana hiç bakmıyorlardı. Diğer zamanlarda yalnızca kahve almaya çıkıyorlardı. Beni gerçekten görmeden başlarıyla selam verip gülümsüyorlardı.

Gün ağır ağır geçiyordu. Durmadan saatime bakıyor, onu neredeyse yalan söylemekle suçluyordum. Kendimi pek iyi hissetmiyordum. Tuvaletleri ne zaman temizlesem bir tanesine oturup yüzümü ellerime dayıyor, kaderimin daha önce burada oturmuş olanların ellerinde olduğunu düşünüyordum. Melissa'yı görmeye çalışıyordum, ama bulamıyordum. Calhoun'u da görmüyordum, Schroder'ı da.

Olayla ilgili herkes gitmişti ya da belki gitmemiş, köşede beni bekliyorlardı. Sally hariç. O hep oradaydı. Etrafta dolaşıyor, bana nasıl olduğumu, annemin nasıl olduğunu, beni eve bırakmasını isteyip istemediğimi soruyordu.

Nasıl oldu bilmiyorum, ama sonunda saat dört buçuk oldu. Beklediğim rahatlama gerçekleşmedi, çünkü birisinin adımı seslenmesine, yere yatıp ellerimi arkama koymamı söylemesine ne kadar kaldığını bilmiyordum. Koridora çıktığımda, çantamı taşıyan elim titriyordu. Melissa'nın Dedektif Calhoun eşliğinde daha yeni çıktığını görünce beni beklemek için mi oyalandığını merak ettim. Neredeyse üç saattir burada dedektiflerle konuşuyordu. Onlara ne haltlar anlatıyordu?

Hemen ofisime dalıp kapının köşesinden onu seyrettim. Melissa orada dikilirken Dedektif Henson asansörden indi. Elindeki şeffaf naylon torbanın içinde bir bıçak vardı. Herhangi bir bıçak değil, benim bıçağım. En sevdiklerimden biri. Melissa ve Calhoun ona ve asansöre doğru yürüdü. Konuşmak için durdular. Ne söylediklerini bilmeyi çok isterdim ve eğer işler planladığım gibi giderse yakında öğrenecektim. Calhoun onunla birlikte asansöre bindi, kapılar kapandı. Merdivenlere koşup hızla zemin kata inerken kasıklarımdaki zonklamaya aldırmıyordum. Buna değmişti, çünkü Melissa'yı binadan çıkarken görecek kadar hızlıydım. Melissa artık yalnızdı. Kapıya gittim. Kimse elini omzuma koymadı.

Sağa döndüm. Melissa, Avon Nehri'ne doğru gidiyordu, ben de aynı rotayı izleyip aynı yoldan karşıya geçtim, aynı insanlardan kaçtım. Çimenlik nehir kıyısına gelince sağa dönüp yürümeye devam etti. Melissa karanlık sulara paralel yürüyordu. Ben de, elli metre geriden ona takip ediyordum. Dikkatli olmalıydım, çünkü benden kaçmaya kalkarsa onu kovalayacak durumda değildim.

Birkaç dakika sonra yakındaki bir parka dönüp banka oturdu, doğruca bana baktı. Ben olduğum yerde durup ilginç bir şey bulmuş gibi yeri incelemeye başladım. Hâlâ bana baktığını hissedebiliyordum. Tekrar başımı kaldırdığımda bana gülümsüyordu.

34

Uzun bir yaz olacaktı, ama sorun değildi, çünkü Sally yazları severdi. Güzel bir karayel eserken dışarıda olmaktan, hayat hakkında iyi şeyler hisseden insanların etrafında bulunmaktan daha fazla hoşuna giden bir şey düşünemiyordu. Sonra kış gelir ve her şeyi götürür, şehrin üzerine yağlı bir depresyon tabakası serer, herkesi yağmur, soğuk rüzgâr ve sisle kaplardı.

Sally'nin kafası karışıktı. Joe hakkında. Yalanları hakkında.

Annesinin hastalığı hakkında yalan söylemesini anlayabiliyordu. Bu yalana kendisi de memnuniyetle uyardı, çünkü bu Joe'yu korurdu. Joe, testisi kerpetenle ezilmiş bir erkek olarak anılmak istemiyordu. Martin'in başına böyle bir şey gelmiş olsa kendisi gibi birisinin onunla ilgilenmesini isterdi. Şu anda bütün yapabileceği, Joe'ya verdiği penisilinin iyileşmesine ve enfeksiyonla mücadele etmesine yardımcı olmasını ummaktı. İşe yarayacaktı. Yaramazsa Joe'nun hastaneye gitmesi gerekirdi. Başka seçeneği olamazdı.

Sally, Joe'nun saldırıya uğradığı gün ve sonraki üç gün onun yanına gitmişti: Bunlardan birinde onu yerde baygın bulmuştu. Ertesi gün de gitmek istemişti, ama babası kötü bir şekilde düşmüştü ve Sally'nin önceliklerini tartması gerek-

mişti. Aile ilk önce gelirdi. Yine de işe gitmişti –hiç hastalık izni kalmamıştı– ama oradan doğruca eve gidip babasına yardım etmişti. Babası kalçasını ve köprücük kemiğini kırmıştı, ama iyileşiyordu.

Pazartesi günü gidip Joe'ya bakacaktı –alınması gereken dikişleri vardı– ama Joe işe gelmişti. Saldırı hakkında direkt olarak konuşmamışlardı. Onu yardım için polise başvurmaya ikna etmek istiyordu, ama bunu işteyken yapamazdı.

Kendisine yalnızca konferans salonundaki olay yeri fotoğraflarını gördüğüyle ilgili yalan söylemesi de hoşuna gitmemişti. Bunun hırsızlık olduğunu biliyordu, ama belli ki bu konuda ona açılmak istemiyordu. Kocaman gülümsemeli adam o kadar masum görünüyordu ki onun bilinçli bir şekilde yalan söyleyebileceğini düşünemiyordu, ama iki hafta önce kendisine asansörün kapısından gülümseyen adam, işte o farklı bir Joe'ydu, değil mi? O şey yapabilecek bir Joe'ydu...

Ne yapabilecek? Her şeyi mi?

Hayır. Her şeyi değil. Ama yalan söyleyebilecek biriydi. Sakin görünüyordu, hesapçı, neler olduğunu çok iyi bilen biri gibi. Sally kendi kendine onun tesadüfi bir gülümseme olduğunu, Joe'nun öyle biri olmadığını söyleyip duruyordu.

Ama bu yalanlar neyin nesiydi?

Ne zaman zihnindeki olasılıkları şöyle bir karıştırsa yüzeye hep aynı şey çıkıyordu: Joe yapmak istemediği bir şeyi yapmaya zorlanıyordu. Bu yüzden birinin ona yardım etmesi gerekiyordu. Ve bu kendisine bağlıydı. Joe'ya bir zarar gelmemesi onun Hıristiyanlık vazifesiydi.

Joe günün büyük bir bölümünde endişeli ve kaygılı görünüyordu, bu durum öğleden sonra daha da artmıştı. Sally

bunun nedenini tahmin ediyordu: Onu bilgi getirmeye zorlayan kişi daha fazlasını istiyordu. Tabii dosyaların neden hâlâ Joe'nun evinde olduğunu, neden ona saldıran adamın eline geçmediğini henüz anlayamamıştı, ama bunun zamanlamayla ilgili bir şey olduğunu tahmin ediyordu. Belki Joe onunla buluşurken dosyaları götürmeyi unutmuştu ve adam öfkelenmişti. Belki artık o dosyalar Joe'nun evinde değildi, belki onu tehdit eden adam onları almıştı. Bunu kesin olarak bilmenin tek yolu gözünü Joe'dan ayırmamaktı. Tıpkı Joe'nun gözünü dedektiflerle konuşmaya gelen o kadından ayırmadığı gibi.

Herkes gibi Sally de merkezde dolaşan söylentileri duymuştu. Bu kadın davayı sona yaklaştırabilecek bir şeyler görmüştü. Belki o zaman Joe güvende olurdu.

Joe'nun kadını izlediğini görmek sinir bozucuydu. Öyle büyülenmiş gibi bakıyordu ki, Sally bir ara Joe'nun onu tanıdığından emin olmuştu. Ama kuşkusuz Joe yalnızca bir şeyler öğrenmeye çalışıyordu. Bu bilgiyi kendisine saldıran adama verecek, böylece yeni bir saldırıdan kurtulacaktı.

Dışarıda dikilmiş, kendisini göremeyeceği bir köşeden Joe'yu izliyordu. Onun bu kadına neden yaklaştığını anlayamıyordu, ama Joe'yu bulaştığı pislikten kurtarana kadar izlemeye kararlıydı.

35

Avon ördekler, bira kutuları ve boş patates cipsi torbalarıyla doluydu. Cuma gecesinin idrarı, bütün idrarlar nereye gidiyorsa oraya akıp gitmişti. Pisliklerin arasına yosun topakları takılmıştı. Birisi –dünyadaki en kötü işe sahip bir adam– gelip kullanılmış bütün kondomları toplamıştı. Ne gariptir ki manzara hâlâ hoştu. Karanlık sular gün ışığını yansıtıyor, gölgelerle oyun oynuyordu, ama ben bir doğasever sayılmazdım. Bütün nehri betonla kaplasanız umurumda olmazdı.

Ona yaklaşırken Melissa bana bakmayı bıraktı. Sanki gözünü benden ayırmamasına değecek kadar önemli biri değildim. Birkaç saniye sonra bana baktı. Kasıklarımın hâlâ ne kadar acı verdiğini fark ettim. Geriye kalan testisim kaybın acısını yaşıyor, kardeşini alan kadının yanında korku hissediyor gibiydi. Bir metre uzakta durdum. Melissa hareketsizdi. Kalbim zonklayan testisimle senkronize bir şekilde deli gibi çarpıyordu. Neden birden bu kadar korkmaya başladığımı anlayamıyordum.

"Otur, Joe." Gergin bir şekilde gülümsüyordu.

Başımı iki yana salladım. "Senin yanına mı? Şaka mı yapıyorsun?"

"Bana hâlâ kızgın mısın? Hadi ama Joe, hayata devam etme zamanı."

Hayata devam etmek mi? Babam öldükten sonra duymuştum bu sözü. İnsanlar her zaman duyardı. Oğlu kendini astıktan sonra Calhoun da duymuş olmalıydı. Kendi nefretimize ya da pişmanlığımıza tutunmamıza izin verilmeyen böyle çöplük bir dünyada mı yaşıyorduk biz? Onun üstüne atlayıp birkaç şeyin icabına baktıktan sonra hayatıma devam edeceğimi söylemek istiyordum. Ama yapamıyordum. Etrafta çok fazla insan vardı. Çok fazla risk. Boynunu kırıp kaçsam bile tabancamın nerede olduğunu bilmiyordum. Melissa'ya bir şey olursa onu polise götürecek birinin elinde olmalıydı.

"Çok güzel bir işin var, Joe."

Omuz silktim. Bu sözlerle nereye varmaya çalıştığını biliyordum, ama onu devam etmeye zorladım.

"Polis merkezinde temizlikçi. Böylece bazı gizli bilgilere ulaşıyorsundur – kanıtlar, raporlar, fotoğraflar. Soruşturmanın nereye gittiğini görmek eğlenceli olmalı. Söyle bana, polis olmayı istedin mi hiç? Deneyip başarısız oldun mu? Ya da bence denemedin, çünkü o zaman ne kadar hastalıklı düşüncelerin olduğunu öğrenirlerdi."

"Ya sen, Melissa? Sen hiç denedin mi?"

"Kanıtları bozmayı denedin mi hiç?"

Eğer söyleyecekleri bundan ibaretse başım dertte değildi. "Kıskanıyorsun."

"Seni mi?"

"Bütün o polislerin arasında, bütün o bilginin ortasında çalışmamı kıskanıyorsun."

Sol elini dudaklarına götürüp yavaşça ileri geri ovmaya başladı, tıpkı geçen gece yaptığı gibi. Parmağını nemlendirip

ovmaya devam etti. Sonra parmağını hızla geri çekip aşağıya indirirken göğsüne sürdü, sonra kucağına koydu.

"O kadar farklı değiliz, Joe, sen ve ben."

"Ben bundan şüpheliyim."

"Oradaki kokuyu fark ediyor musun?"

"Ne kokusu?"

"Her gün orada çalışıyorsun. Herhâlde alışmışsındır. Ama orada bir koku var. Ter ve kan gibi kokuyor, ama aslında gücün kokusu. Gücün ve kontrolün."

"Havalandırmadan geliyordur."

"Bugün burada olmak çok eğlenceliydi, Joe. Senin her gün gördüğün şeyleri görme fırsatım oldu. Senin gibi biri için basit bir iş."

"İşi çok sevdiğim için yapıyorum."

"Maaşın iyi mi?"

"Olması gerekiyor mu?"

"Kafamı ne karıştırdı biliyor musun?"

"Birkaç şey olabilir mi?"

Gülümsemesi gerildi. "Pahalı bir silaha, güzel giysilere, iyi bir saate paran yetiyor, ama bir fare deliğinde yaşıyorsun."

Daireme girmiş olması düşüncesi hiç hoşuma gitmemişti. Yaramı tedavi eden kadının o olması düşüncesinden nefret etmiştim. Bunun için ona teşekkür edecek değildim. "İyi bir muhasebecim var."

"Temizlikçi maaşın iyi, öyle mi?"

"Faturaları karşılıyor."

"Başka alanlarda nakit kazanman iyi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Diyorum ki bir yerlere gizlediğin paran vardır."

"Birkaç yüz dolarım var. Neden?"

"Saçmalama, Joe. Ne kadar paran var?"

"Söyledim ya."

"Hayır söylemedin. Ortağına karşı dürüst olma zamanın geldi, Joe."

"Ne?" dedim ve birdenbire nasıl bir oyun oynadığımızı anladım.

"Beni duydun."

"Belli ki duymamışım."

Başını arkaya atıp kahkahalarla güldü. Haşin bir şekilde. Bu beni gerçekten sinir etti. Gittiğim her yerde "hissiz toplar" sözlerinin eşlik ettiği kahkahaların duyulduğu okuldan beri hiç kimse bana böyle gülmemişti. Diğer insanlar etraflarına bakıyordu. Bitirmesini beklemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Sonunda bitirdi. "Senin hoşuna gitse de gitmese de biz ortağız, Joe. Özellikle sana yaptığım şeyden sonra."

"Neymiş o?"

"Polise senin tarifini verdim."

Yumruklarımı sıktım.

"Sakin ol koca adam. Onlara başka birinin tarifini verdim."

"Neden?" Ama cevabı biliyordum: çünkü para istiyordu.

"Neden olmasın?"

"Bu kadar kaçamak olmayı bırak," dedim.

"Hoşuna gitmiyor mu? Sen neden hoşlanıyorsun, Joe?"

"Neden hoşlandığımı sana söylememi ister misin?"

"Tahmin edebiliyorum. Biliyor musun?" dedi. "Oraya gidip dedektiflerle konuşmak, gerçekten ne kadar zeki olduklarını veya bu olayda olduğu gibi ne kadar zeki olmadıklarını kendi gözlerimle görmek çok güzeldi. Onları kandırmak tahmin ettiğimden daha kolaymış. Ben onları hep farklı görüyordum herhâlde, ama onlar da yalnızca insan, Joe. Gerçek insan. Senin ve benim gibi. Sanırım sen bu yüzden bu kadar başarılısın. Bu, insanda hayal kırıklığı yaratıyor. Bir bakıma yani."

"Senin ve benim gibi birilerinin olduğunu hiç sanmıyorum," dedim.

Yavaşça başını salladı. "Sanırım haklısın."

"Peki, neden yaptın? Neden oraya gittin?"

"Para için."

"Tekrar o konuya döndük ha? Beni dinlemeye başlasan iyi olur. Senin için biraz daha yavaş tekrarlayayım. Benim. Hiç. Param. Yok."

"Hadi Joe, mütevazı olma. Paran yoksa bile senin kapasitende birisi kolayca para bulabilir. Yüz bin papel yeterli."

"Evimi gördün. O kadar parayı nereden bulmamı bekliyorsun?"

"Sorularla dolusun Joe, oysa yalnızca cevaplarla dolu olman gerekiyor. Evet ya da hayır. Duymak istediğim tek şey bu."

"Bak, o kadar parayı nakit olarak bulmak mümkün değil."

"Teslim olabilirsin. Bu yarısını karşılar."

Melissa, benim yakalanmamı sağlayacak bilgiyi getiren kişiye hükümetin vereceği elli bin dolarlık ödülden bahse-

diyordu. Ödülün bu kadar az olduğuna inanamıyordum. Özellikle de yıllar önce öldürdüğüm ilk adamın, katiline götürecek bilgi karşılığında aynı miktarı önerdiği düşünülürse. Bazı insanlar diğerlerinden daha değerliydi. Beni yakalamanın ödülünün bu kadar küçük bir miktarda kalması mümkün değildi. Melissa bu kadar para isteseydi beni çoktan teslim ederdi. Konu ya para değildi ya da Melissa beni teslim etmeden önce ödülün yükselmesini bekliyordu. Ama önce bana işkence yapıp kenara para ayıracaktı. Ben onun için yalnızca bir yatırımdım. Hisse senedi almak gibi bir şey.

"Seni öldüreceğim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorsun Joe, seninle çalışmak hoşuma gidecek. Gerçekten çok komiksin." Ayağa kalkıp üzerini düzeltti, saçlarını arkaya attı. O kadar güzeldi ki yürek burkuyordu. Ölmesini diliyordum. Bana bir kutu verdi.

"Bu ne?"

"Cep telefonu. Yanında bulundur, çünkü birkaç güne kadar seni arayacağım."

"Ne zaman?"

"Cuma günü saat beşte."

Kutuya baktım. Telefon yeniydi. Onu ölen fahişeden çaldığı parayla alıp almadığını merak ettim.

"Biliyorsun Joe, bence bu güzel bir ilişkinin başlangıcı olacak. Öyle söylemezler mi?"

Ben öyle söylemezdim. O yüzden cehenneme gitmesini söyledim.

"Tabii şunu söylemeye gerek yok. Bana bir şey olursa seninle ilgili diğer kanıtlar ayrıntılı bir ifadeyle birlikte polise gidecek."

Tabii. Söylemeye gerek olmayan tek şey buydu. Belli ki bu kadını bir ara öldürecektim. Yalnızca önce ev ödevimi yapmam gerekiyordu. Bu, benim iyi olduğum bir alandı. Hayat ev ödevi demekti. Ve benim ödevimi bitirmek için cuma saat beşe kadar zamanım vardı. Bana oyunun kurallarını anlatmaya başladı. Eve gidince telefonu şarj edecektim, çünkü benimle bağlantı kuracaktı. Üzerinde parmak izlerimin olduğu silahımın hâlâ onda olduğunu hatırlattı. Gelecekte cinayet silahı olarak kullanılabilirdi. Polise bulacakları yeri söylemeden önce bıçağın üstündeki izleri silmişti, ama bu bile kâbusu hafifletmiyordu.

O yürüyüp giderken ben suya baktım. Parmaklarımla çantamda tempo tutarken kuşları seyrettim. Daha önce hiç duymadığım bir ritim tutturmuştum. Hayatım bu ritmi takip ediyor gibiydi. Ördeklerin bazıları bana baktı. Belki onlar da para istiyordu.

Yüz bin dolar benim tam olarak anlayamadığım bir rakamdı ve böyle bir parayı bulamayacağımı şimdiden biliyordum. Bunu Melissa da biliyor muydu? Bir mucize eseri bu parayı bulsam bile gelecek yıl, gelecek ay ya da ertesi gün benden daha fazlasını istemesini engelleyecek bir şey yoktu.

Otobüs şoförü, işitme cihazı takan ve ben otobüse binerken merhaba diye bağıran, otobüsten inerken iyi günler dileyen canı sıkılmış, kırk yaşlarında bir adamdı. Eve vardığımda telesekreterimdeki mesaj ışığı yanıp sönüyordu. Düğmeye bastım. Annem yemeğe gelmem için ısrar ediyordu. Israr ettiği zaman gitmek en iyisiydi. Ayrıca Walt Chadwick'in aradığını ve kendisine yemeğe çıkmayı teklif ettiğini de anlatıyordu. Teklifini kabul etmişti. Aralarında geçen bütün konuşmayı bana anlatırken telesekreterimin kaseti bitmişti.

Banyo kapısını açınca kedi dışarı fırladı. Kendimi kötü hissettim, çünkü onu tamamen unutmuştum. Duş alıp temizlendim, düzgün giysiler giydim. Annemin görünüşümde şikayet edecek bir şey bulamayacağını umuyordum. İşim bitince kediyi tekrar banyoya koydum. Bu gece gelirken ona yemek getireceğime söz verdim.

Bir araba çalıp annemin evine bir blok kala park ettim. Sahilin sesi gülümsememe neden oldu. Orada yürüyüp yüzdüğümü hayal ettim. Ama ıslanmaya yetecek kadar güçlü bir hayal değildi bu.

Koridorun yarısına gelmişken annem kapıyı açıp dışarı çıktı. Onu yıllardır bu kadar iyi görmemiştim. Ben bir şey söyleyemeden bana sarıldı, kulağımı çekmemesi için ben de ona sarıldım – ama kasıklarımı gizlice korumaya özen göstererek.

"Seni gördüğüme sevindim, Joe."

"Ben de seni gördüğüme sevindim, anne."

Geri çekildi, ama elleri hâlâ omzumdaydı. "Walt beni yarın öğle yemeğine götürüyor. Biliyor musun, Walt'u cenazeden beri görmedim. Ve baban öleli altı yıl oluyor."

"Sekiz yıl anne."

"Zaman uçup gidiyor," dedikten sonra beni içeri aldı.

Zaman eğlendiğinizde uçup gidiyordu. Ama annem için nasıl uçtuğunu anlayamıyordum. "Peki, nereye gidiyorsunuz bakalım?" diye sordum.

"Bana söylemedi. Sürpriz yapacakmış. On birde beni alacak."

"Çok güzel."

"Böyle gideceğim." Dönüştürülmüş ve sonra kana batırıl-

mış çuval bezine benzeyen, uzun kollu çirkin elbisesini göstermek için döndü. "Ne düşünüyorsun?"

"En son ne zaman seni bu kadar iyi, bu kadar mutlu gördüğümü hatırlamıyorum anne."

"Yani hiç mutlu görünmediğimi mi söylüyorsun?"

"Öyle bir şey söylemiyorum."

Kaşlarını çattı. "O zaman artık hiç iyi görünmediğimi söylüyorsun."

"Onu da söylemiyorum."

"O zaman ne diyorsun, Joe?" diye parladı. "Mutlu olmayı hak etmediğimi mi?"

"Hiçbir şey söylemeye çalışmıyorum," dedim. "Yalnızca gerçekten güzel olduğunu söylüyorum. Eminim Walt çok heyecanlanacaktır."

Doğru şeyi söylemeyi başarmıştım, çünkü yüzünde bir gülümseme belirdi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Aksi halde deli olması lazım."

"Senin için sorun yok, değil mi?"

"Sorun mu? Neyle ilgili?"

"Baban öleli altı yıl oluyor..."

"Sekiz."

"Ve ben Walt'la yalnızca öğle yemeğine çıkıyorum. Onunla evlenmiyorum. Ona baba demeni istemiyorum."

"Bunu biliyorum."

Öne eğildi ve bana vurmak yerine sarıldı. "Bunun için sana teşekkür etmemiz gerek, Joe," diye fısıldadı, "Sen olmasan asla aramazdı."

Yemekleri tabağa koydu. Rulo köfte yerine indirimden

aldığı tavuklardan birini pişirmişti. İki kişi için çok büyüktü, ama geri kalanını dolaba koyacaktı. Neyse ki tavuğu mükemmel pişirmişti. Annemin doğru yapmayı becerdiği şeylerden biriydi bu da. Sulu ve lezzetliydi. Tavuğun yağları parmaklarımdan damlamaya başlamıştı.

"Yarın gece seni arar ve öğle yemeğini anlatırım, Joe."

"Hı hı."

"Belki bu hafta sonu üçümüz akşam yemeğine çıkarız. Bunu ister misin?"

"Elbette. Çok iyi olur," dedim, daha kötü bir şey düşünemeyerek. Annemin verdiği peçeteyi kaptım. Her zaman benim pasaklı bir şekilde yemek yediğimi söylerdi.

Boş tabakları alıp temizlemeye başladı. Peçeteye biraz tavuk koyup kedi için çantama koydum. Ellerim tavuk yağıyla kaplanmıştı.

"Ellerimi hemen yıkıyorum anne, tamam mı?"

"Aferin oğlum."

Banyoya giderken bir parça tavuk daha yedim. Tuvaletten geçerken annemin geceliğini beline kadar kaldırmış bir şekilde orada oturduğu hayali aklıma geldi. Gözlüğünü burnuna yerleştirmiş yapboz yaparken. Dizlerimin üstüne çömelip başımı tuttum, gözlerimi halıya odaklamaya çalıştım. Mide bulantım geçmeye başladı. Banyonun ışığını açarken elim düğmeden kaydı. Duş perdesine asıldım. Annemin küveti vardı, ama o hep duş yapardı. Musluğu açmaya çalıştım, ama ellerim kayıyordu, bu yüzden eğilip ellerimdeki tavuk yağını küvetin öteki ucuna sıvamaya başladım. Bir dakika boyunca oldukça geniş bir alanı kapladım. Yağ, parmaklarımdan ve avuçlarımdan kolayca çıkıyordu. Şeffaf olduğu için annem

pisliği fark etmeyecekti. Görmesinin tek yolu doğru açıyla gelen ışıkta eğilip bakmasıydı. Tavuğun geri kalanını yedim. Artık soğumuştu. Musluğu tuttum, artık kolayca dönüyordu. Ellerimi yıkayıp mutfağa döndüm.

"Walt telefonda çok kibardı, Joe."

Walt. Onu hayatta bıraktığıma pişman oluyordum. "İyi görünüyordu, anne."

O tabakları kaldırırken masaya oturdum. Bulaşıkları kurulamayı teklif ettim, ama hayır dedi. Durmadan onu seyrediyor, bunun bana hayat veren kadın olmasına hayret ediyordum. Benim homo olduğumu nasıl düşünebilirdi? Bu kadına öyle düşünmesine neden olacak ne yapmış olabilirdim ki? Ben onun oğluydum ve sırf delil yetersizliğinden suçsuz olduğumu düşünmeliydi.

Ben homo değilim anne. Homo değilim.

Walt hakkında bir saat daha konuştuktan sonra gitmeme izin verdi. Gece, sahilin sesi ve nemli tenime dokunan rutubetli havayla kuşatılmış bir şekilde eşikte dikilirken, yıldızlara baktım. Hepsi anneme bakıyordu. Bir gün ruhu oraya uçacak, cenneti ve Tanrı'yı bulacaktı. Babamla tekrar konuşacaktı.

Sırıtmaya başladım. Tanrı ve babam bayağı zorlanacaklardı.

Gitmeden önce annemi kucakladım. Onu özleyecektim.

Aynı çalıntı arabayı evimden bir blok öteye park ettim. Cuma hızla yaklaşıyordu ve...

Sevgili İsa!

Çantamı atıp balık kavanozuna koştum. Bıçaklardan bazıları bağlarından kurtulurken çıkan ses, orkestranın zil sesini andırıyordu. İki elimi cam kaseye koydum. Su bulanıktı. Bir

düzine pul yüzeyde yüzüyordu. Elimi suya sokup balıklarımı aradım, ama elimle ararken gözlerimle buldum. Bir tanesi yatağımın önündeydi. Diğeri mutfağın yakınında. İkisinde de kanlı tırmık izleri vardı. Melissa'nın mesajı çok açıktı.

Turşu'ya doğru giderken kedi yatağın altından fırlayıp ölü balığı pençeleriyle kapıp odanın diğer ucuna fırlattı, ardından peşine düşüp ağzıyla yakaladı, sonra tekrar yatağa döndü. Balık ağzından düştü, ama kedi koşmaya devam etti. Belki yakalandığını ve başının belada olduğunu biliyordu ya da balığın hâlâ ağzında olduğunu sanıyordu. İki şekilde de bacağı hiç kırılmamış gibi koşuyordu. Birden bunu Melissa'nın yapmadığını fark ettim.

"Kahrolası kedi," diye bağırdım. Turşu'nun yanına gidip diz çöktüm. Ölmüş gibi görünüyordu. Elime aldım – soğuktu, ama balıklar zaten soğuktur, değil mi? Onu kavanoza götürüp zamanında yetiştiğimi umarak suyun içine attım. Yehova'yı da alıp suya atarken Turşu suyun üstünde yan yatmış yüzüyordu. Birkaç saniye sonra Yehova da ona katıldı.

Onları suda çevirip yüzmeye zorlamak için ittim, sonra küçük göğüslerine bastırdım. Bunların hiçbiri işe yaramasa da on dakika daha ısrar ettikten sonra sonunda pes ettim. Dönüp yatağa baktım. Bu lanet olası pahalı kedi benim en iyi iki arkadaşımı öldürmüştü. Fırtına gibi üzerine gidip yatağın kenarlarını yakaladım, havaya kaldırdım. Bir sürü ıvır zıvır yere döküldü. Şilte ve örtüler kaydı. Kasıklarım sızlamaya başladı, ama kalbim kadar değil. Kedi şok geçirerek bana baktı. Başını yana eğmiş, gözlerini kocaman açmıştı. Almak için eğildiğimde geri çekildi. Kulaklarını geriye yatırırken beni öldürmeye hazırmış gibi görünüyordu. Öne eğilip sırtına basmaya çalıştım, ama o bunu görüp hemen önümde durdu. Hedefi düzelt-

mem için beni biraz daha ileri uzanmaya zorladı. Ben bunu yaparken kasıklarım acı dolu çığlıklar atıyordu. Kedinin az önce olduğu yere bastım, hayalet testisimin olduğu yere vuran acı diz üstü çökmeme neden oldu.

Kedi odanın ortasında durup oturdu. Bana sessizce baktı. Kulakları artık dik değildi. Elimle kalan testisimi gevşek bir şekilde kavradım. Tamam. Taktik değiştirme zamanı gelmişti.

"Merhaba kedicik. Hadi dostum. Seni okşamak istiyorum." Parmaklarımı şaklatmaya başladım, çünkü bu, kedilerin sevdiği bir şeymiş gibi geldi bana. Şaklatmaya devam ettim. Zihnimde başrolde benim olduğum ve aptal kedinin boynunu kırdığım bir film oynuyordu. Kedi de aynı filmi seyrediyor olmalıydı, çünkü yanıma yaklaşmıyordu. Çantama doğru ilerledim. Kedi ve ben çıkardığım bıçağa baktık. İkimiz de bu bıçağın neler yapabileceğini biliyorduk. Derisini kaç şekilde yüzebileceğimi test etmek üzereydim. Bıçakta gözlerimin yansımasını görebiliyordum. Birkaç saniye için gözlerime bakakaldım. Bütün düşünebildiğim babamın gözlerine sahip olduğumdu. Babam sevip kaybettiklerim için daha fazla üzülmeme neden oldu. Ardından beni üzdüğü için kediye daha da öfkelendim.

"Aferin oğlum. Hadi." Parmaklarımı şaklatmaya devam ettim. Kedi miyavladı.

Bıçağı ona fırlattım. Hızlıydım. Bıçak da hızlıydı. Kedi ise daha hızlıydı. Bıçak onun saniyenin onda biri kadar bir süre önce bulunduğu yere saplandı. Kedi sırtını bana dönüp yavaşça yatağa doğru yürüdü. Ben de yatağa doğru giderken telefon çaldı. Cevap vermek istemiyordum. Bütün istediğim bu lanet olası kediyi öldürmekti. Testisim felaket acıyordu. Telefon durmadan çalıyor, çalıyordu.

Bıçağı kapıp kediye doğru fırlattım. Kedi sırtına bıçak saplanmamış bir halde ileri fırladı. Dönüp bana baktı.

"Seni öldüreceğim küçük serseri."

Kedi bana tısladı.

Telefon çalmaya devam ediyordu. Başım ağrıyordu. Çalıyor, çalıyor, çalıyordu. Neden telesekreter cevap vermiyordu?

Bir bıçak daha alıp dikkatle yürüdüm. Kasıklarımdaki acı azalıyordu. Yavaşça telefona doğru gittim. Çalması kesildi. Telesekreter devreye girmişti. Ses kısık olduğu için duyamadım. Mesajı yarıda kestim.

"Alo?" Bugün kaybettiğim tek şeyin balıklarım olmasını umuyordum, ama sezgilerim anneme bir şey olduğunu söylüyordu. O kötü önsezi geri gelmişti. Neden hayat sevdiklerime karşı bu kadar acımasız olmak zorundaydı? Ve neden sevdiklerim bana ihanet etmek zorundaydı? Kediyi alıp eve getirmiştim ve o, karşılığında bana ne yapmıştı?

"Joe? Merhaba, ben Jennifer."

Jennifer mı? O annemi nereden biliyordu? "Sana nasıl yardımcı olabilirim, Jennifer?" dediğimi duydum.

"Buna inanmayacaksın, ama kedinin sahibini bulduk!"

Sesi o kadar heyecanlı geliyordu ki. Yatağıma baktım. Kedi hâlâ orada oturuyordu. Bıçakla nişan aldım.

"Gerçekten mi!" Bu demekti ki annem hâlâ hayattaydı ve bu iyi bir şeydi. Tanrı'ya şükür.

"Gerçekten! Ne kadar heyecan verici, değil mi?"

"Ama artık kedi burada değil," dedim. Kediyi yere mıhlamak için bıçağı ne kadar sert atmam gerektiğini hesaplamaya çalışıyordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Onu komşularımdan birine verdim."

"Geri alamaz mısın?"

"Şey, sorun şu ki kedi kaçtı." Hâlâ konuşuyordum, ama ne onu ne de kendimi dinliyordum. Beynim otomatiğe bağlanmıştı. Gözlerimi lanet olası kediden alamıyordum, ama bütün düşündüğüm babamdı. Babamın kendini öldürmesi. Arabasında kilitli bulunan babam.

"Şaka yapıyorsun," dedi Jennifer. Sesi ilk kez beni çıplak görmek için ölüyormuş gibi çıkmıyordu. Balık kavanozuna, sonra tekrar kediye baktım.

"Daha da kötüleşiyor," dedim.

"Kötüleşiyor mu? Kötü mü dedin? Nasıl?"

"Şey, öylece kaçıp gitmedi. Trafik olan bir yola atladı." Mümkün değil kediyi geri alamayacaktı. Kedi çok fazla şey temsil ediyordu. Melissa bana ihanet etmişti. Babam bana ihanet etmişti. Benimkinin onda biri kadar beyni olan bir kediye yenilmeyecektim.

"Bu gerçek mi, Joe? Yoksa kediyi elinde tutmaya mı çalışıyorsun?"

"Eğer bana inanmıyorsan gelip lanet olası şeyi bahçeden çıkarıp alabilirsin!"

"Buna gerek..."

"Ben rulo köfteden nefret ederim!" diye bağırdım. Başka bir şey söylemeden telefonu kapattı. Sanırım onu bir daha görmeyecektim.

Bıçak fırlatmak yerine tekrar yanına yaklaşmayı denedim. Balık kavanozuna baktım. Bulanık su hâlâ hareketsizdi. İyi bir insan, ilgili bir insan olmaya çalışmanın sonu buydu.

"Hadi kedicik. Gelip Joe'yu gör."

Yavaşça dizlerimin üstüne çöktüm. O şeyden yalnızca birkaç metre ötedeydim. Neler olacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. İlerlemeye devam ettim. Bıçak kedinin kafasına yakışacaktı.

"Hadi. Hadi. Aferin oğlum." Neredeyse yanındaydım. Bıçağımla uzanmaya başladım. Ona hiç unutamayacağı bir ders verecektim. Kedi doğruldu.

"Hadi. Tamam."

Derken serseri koşmaya başladı. Bıçağı sertçe ve hızla indirdim, ama kedi etrafımdan dolaşırken ıskaladım. Mutfağa daldı...

Ama sonra açık kapıyı gördü.

Bıçağı yerde kayıp yön değiştiren, çantamın yanından geçip özgürlüğe doğru koşan kediye fırlattım. Bu kez bıçak kedinin başının üstünden geçip kapıya saplandı. Kedi eşikte durup döndü, bana baktı, önümüzdeki on iki saati onu ayaklarımın altında çiğneyerek geçirmek istememe neden olacak şekilde miyavladı ve sonra gitti.

Ayağa kalkıp kapıya koştum, koridora baktım. Mümkün olsa peşinden koşardım, ama kasıklarım zonkluyor ve herhâlde kanıyordu. Kapıyı kapatıp kanepeye çöktüm. Balık kavanozuna baktım. Turşu ve Yehova hâlâ yüzeyde karın üstü yatıyordu. Hangisinin hangisi olduğunu bilemiyordum. Öylece baktım. Gözlerim nemlenmişti. Ağlamaya başladım. Ağlamanın utanılacak bir yanı yoktu.

Kediyi bulacaktım. Bulup öldürecektim. Buna yemin ettim.

Ayağa kalkıp mutfağa gittim. Gece yeni başlıyordu ve engellerle karşılaşsam da kendimi ilerlemek için zorlamalıy-

dım. Gözlerim ağlamaktan ve ovuşturmaktan dolayı bulanık görüyordu ve acıyordu. İçerisi otuz derece olmasına rağmen titriyordum. Telefonu yerine takıp yatağı yere indirdim, örtülerini düzelttim.

Bütün yapabileceğim hayatıma devam etmekti. Turşu ve Yehova benden bunu isterdi.

Hafıza hattımda ilerlemeye başladım. Balıklarımı satın almamla ilgili hatıralarım zihnime üşüştü. Onları almıştım, çünkü yalnız yaşamaktan bıkmıştım. Başta yalnızca daireme bir yaşam hissi verme amacına hizmet ediyorlardı, ama birkaç ay içinde aramızda bir bağ oluşmuştu ve bu bağın bir gün yalnızca ölümle kopacağını biliyordum. Ama bugün değil. Bu kadar çabuk değil.

Kavanozdaki bulanık suyu lavaboya döktüm. Babam durmadan düşüncelerime giriyordu ve beni rahat bırakmasını diliyordum. Balıklarımı naylon torbaya koydum, ağzını kapatıp aşağıya indim. Sitenin ön bahçesinde –bu arada bahçe derken cömertlik gösteriyorum– otları ayırıp yerde bir çukur kazdım. Torbayı çukura koyup toprağı örttüm. Turşu ve Yehova'yı tuvalete atıp sifonu da çekebilirdim, ama bedenlerinin sonsuza dek pisliğin içinde yüzüp durmasına izin vererek hatıralarına hakaret etmek istememiştim. Toprağı güzelce ve sıkıca bastırıp arkadaşlarımın yattığı mezarın başında birkaç şey söyledim. Gözlerim yaşardı. Mezarlarının başında intikam yemini ettim.

Kediyi aramaya başladım. Bulamasam da gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum. Tırnaklarımın arasındaki toprakları temizleyip erkenden yatağa girdim. Bütün gece başıma gelen en iyi şey buydu.

Ölümle ilgili rüyalar gördüm, ama kimin ölümü olduğundan emin değildim.

36

Böyle bir sokakta yaşamanın Sally için sakıncası yoktu. Her gece penceresini açık bırakıyor, okyanusun kıyıya vururken çıkardığı sesleri dinliyordu. Her yaz sabahı işe gitmeden önce yüzüyordu. Orada yaşayan insanların daha rahat, daha gevşek olduğundan kuşkusu yoktu. Martin'in orada yaşamayı seveceğini düşünüyordu. Kardeşi sahili çok severdi.

Dün öğleden sonra polis merkezinin köşesinde, gözlerden uzak bir şekilde dikilip Joe'nun o kadınla konuşmasını seyretmişti. Joe'ya yaklaşıp açıkça neler olduğunu sorma fikriyle mücadele etmesi gerekmişti; Joe'nun evrak çantasına bakma fırsatını kaçırdığı için de pişmandı. Bu fırsat karşısına tekrar çıkarsa değerlendirecekti.

Daha sonra mezarlığa gitmişti. Ölen kardeşinin mezarının başında dikilirken düşüncelerinin kardeşinden çok Joe üzerine yoğunlaştığını fark etmişti. Neler olduğunu bilmek istiyordu, hayır bilmesi gerekiyordu. Daha fazla bekleyemeyeceğini anlayıp, Martin'den özür dileyip ertesi gün geri geleceğine söz vererek Joe'nun evine doğru yola çıkmıştı. Onunla yüzleşecekti. Ona yardım etmek istiyorsa, bunu yapmak zorundaydı. Hem zaten dikişlerini de alması gerekiyor ve anahtarının yaptırdığı eşini ona geri vermek istiyordu.

Ama Joe'nun evine kadar gidememişti.

Joe'nun evinden birkaç blok ötede onu bir araba kullanırken görmüştü. Joe olduğuna emindi.

Bugün, arabasını yavaşça sürmeye devam ederek bütün posta kutularını kontrol ediyor, rakamların büyümesini izliyordu. Evlerin çoğunun yalnızca boyayla çekici hale gelebileceklerini düşünüyordu.

Kapıyı çaldıktan sonra fazla beklemeden açılınca doğru yere geldiğini hemen anladı. Benzerlik çok açıktı.

"Üzgünüm, bir şey almıyorum," dedi kadın ve kapıyı kapamaya kalktı.

"Ben bir şey satmıyorum," dedi Sally hızla, ama kapının kapanması yavaşlamıyordu. "Adım Sally ve Joe'yla çalışıyorum. Düşündüm ki..."

"Aa, neden daha önce söylemedin?" dedi Joe'nun annesi kapıyı kocaman açarak. "Joe'nun arkadaşlarından hiç kimseyle tanışmadım daha önce. Ben Evelyn. Lütfen, lütfen içeri gel. Bir şey içmek ister misin? Belki kola?"

"Tabii. Çok iyi olur."

"Sally, Sally. Güzel bir isim."

"Şey... teşekkür ederim."

Joe'nun annesi onu koridordan geçirip mutfağa soktu. Sally dekorun otuz yıllık olduğunu ve Joe'nun annesinin bütün bu zaman zarfında orada yaşadığını tahmin etti. Formika masaya oturdu. Evelyn buzdolabını açtı, sonra hemen onun yanına geldi.

"Peki, Joe ne zaman geliyor?" diye sordu Evelyn.

"Joe buraya mı geliyor?"

"Onun için buradasın, değil mi? Joe'yla mı buluşacaksın?

Yemek için biraz geç oldu, ama yine de bir şeyler çıkarabilirim. Onu arayıp yolda olup olmadığını öğrenebilirim."

"Aslında Joe burada olduğumu bilmiyor."

"Anlamadım, canım."

"Buraya geldim, çünkü sizinle Joe hakkında konuşmak istiyorum."

Annesi kaşlarını çattı. "Joe hakkında mı? Nasıl yani?"

Sally o gün Joe'nun kişisel dosyasına bakıp annesinin adresini aldığından beri annesinin soracağı soruları biliyordu.

"Şey, sizinle konuşmak istediğim birkaç şey var. Benim... bazı endişelerim var."

Evelyn yavaşça başını sallamaya başladı, sanki Sally'nin endişeleri onu üzmüş gibiydi. "Ne demek istediğini anlıyorum canım."

"Öyle mi?"

"Benim de endişelerim var. Söyle bana, oğlumdan hoşlanıyor musun?"

"Elbette. Bu yüzden buradayım."

"Hep kadınların ondan hoşlanacağını düşünmüşümdür, ama o hiçbiriyle ilgilenmiyor. O... özel biri, biliyorsun."

"Biliyorum. Bana kardeşimi hatırlatıyor."

"Ah? Kardeşin de mi öyle?"

"O... öyle," dedi. Çünkü "öyleydi" ifadesinde şu anda düşünmek istemediği bir son vardı.

"Ve Joe'dan hoşlanıyorsun?"

"Hem de çok."

"Bu çok güzel, tatlım. Bunu duymak hoşuma gitti. Demek Joe için hâlâ bir şans var."

"Ama bu endişelerle, şey, nereden başlamam gerektiğini bilmiyorum."

"Zaten başladık, tatlım."

"Joe ne kadar süredir araba kullanabiliyor?"

"Nasıl yani, tatlım?"

"Joe ne kadar süredir araba kullanıyor?"

"Bunun ondan hoşlanmanla ne ilgisi var, anlayamadım."

"Şey, tam olarak yok. Ama dün gece onu araba kullanırken gördüm ve ..."

"Beni görmeye geliyordu. Çok iyi bir evlattır."

"Biliyorum. Joe'nun kocaman bir yüreği olduğu çok açık. Gerçekten çok sevimli bir adam. Ama araba kullandığını bilmiyordum."

"Araba kullandığını bilmiyor muydun? Onunla çalıştığını söylediğini sanıyordum."

"Doğru, onunla çalışıyorum."

"O zaman onu araba kullanırken görmüş olmalısın."

Polis arabalarını mı? Joe annesine polis arabası kullandığını mı söylüyordu? Bu koca çocuğun yapabileceği bir şeydi. Evelyn'in oğluyla ilgili yanılgısını bozmak istemedi. Sırf orada olması, onun mahremiyetini bozması yeterince kötüydü. Şimdiden suçluluk duygusu içindeydi ve Joe'nun nasıl tepki vereceğinden korkuyordu. Ona yardım etmeye çalışarak sonunda ona zarar verecekti ve Joe kendisinden nefret edecekti.

"Tabii. Yalnızca ne kadar süredir araba kullanıyor onu merak etmiştim."

"Bana kendini anlat, Sally. Herhâlde evli değilsindir?"

"Hayır, hayır, değilim."

"Ailen var mı? Kardeşlerin? Peki, Joe'yla ne yapıyorsun? Joe'nun resepsiyonisti misin? Arabaları mı temizliyorsun? Temizlikçi misin?"

"Annem ve babamla yaşıyorum," dedi bu konuyu hızla geçmeye çalışarak. Böylece konuyu tekrar Joe'ya getirebilirdi. "Araba temizlemiyorum. Joe'nun da temizlediğini sanmıyorum."

"Tabii ki temizlemiyor. Neden temizlesin ki?"

Sally cevap olarak omuz silkti. Neden bir temizlikçinin resepsiyonisti olsundu ki?

"O zaman ne yapıyorsun, Evelyn? İşte yani?"

"Ben bakım elemanıyım. İşlerin yolunda gitmesini sağlıyorum."

"Ah, çok ilginç, Sally. Fazla kadın tamirci görmüyoruz. Bir gün araba satmak da istiyor musun?"

"Araba satmak mı?"

"Evet. Satmak istiyor musun?"

Belki araba satmak Joe'nun hayaliydi. "Bunu hiç düşünmedim." Kolasını kaldırıp kocaman bir yudum aldı. Joe'nun annesiyle konuşmak Joe'yla yaptığı bazı konuşmalar kadar zordu. "Şey, buraya olduğunu sandığım bir şeyle ilgili konuşmak için geldim."

"Sen ve Joe arasında mı? Ah, bu çok harika olurdu!"

Sally içini çekmemeye çalışarak arkasına yaslandı. Birden yapamayacağını hissetti. Joe, annesinin kendisini içinde görceği bir dünya yaratmıştı ve bunun çok uzun zaman aldığına kuşku yoktu. Dikkatsizce sarf ettiği bazı sözlerle bunu

mahvedebilirdi. Hayır, bu yaptığına son vermesi en iyisiydi. Burada Joe'nun neden araba kullandığıyla ilgili bir cevap alamayacaktı. Ona kimin saldırdığıyla ilgili de. İçeceğini hızla bitirip oradan bir an önce çıkmak istiyordu.

"Joe'nun birini bulacağını biliyordum."

"O gerçekten iyi biri," dedi Sally, başka ne diyeceğini bilemeyerek. Kolasından biraz daha içti. Yalnızca bir yudumu kalmıştı.

"Babası öldükten sonra bunun onu nasıl etkileyeceğini bilmiyordum, anlıyor musun? Onu mahvedeceğinden korkuyordum. Onu biraz garipleştireceğinden."

Sally başını salladı. Joe'nun babasının nasıl öldüğünü bilmiyordu.

"Joe sessizleşti. İçine kapandı. Kısa süre sonra evden ayrıldı. Biliyor musun, onun evine hiç gitmedim. Joe için endişeleniyorum. Sanırım bütün annelerin işi bu."

"Onun için ben de endişeleniyorum." Sally içkisini bitirdi. "Şey, ben gitsem iyi olur."

"Ama daha yeni geldin."

"Biliyorum. Gelecek sefer daha çok kalırım. Yalnızca merhaba demeye gelmiştim."

"Sen gerçekten hoş bir kızsın." Evelyn onu kapıya kadar geçirdi. Orada bulunduğu on beş dakika içinde hava serinlemişti. "Joe sana Walt'u anlattı mı?"

"Walt?"

Sally, kapı eşiğinde kollarını vücuduna sarıp Evelyn'in Walt'la ilgili hikâyeyi anlatmasını dinledi. Konuşması bitince Joe'nun annesine teşekkür edip arabasına yürüdü. Direksiyonu kavradı, ama motoru çalıştırmadı.

Evelyn'e göre Joe araba satıcısıydı. Eski dostu Walt'a rastladığında dışarıda test sürüşündeydi.

Boynundaki haçı eline aldı. Joe, annesini mutlu etmek için hayali bir dünya yaratmıştı. Başka ne yaratmıştı? Joe'da göründüğünden fazlası vardı ve bu bir bakıma onu korkutuyordu.

37

Ertesi sabah biyolojik saatim beni yeni bir muhteşem Christchurch gününe uyandırdı; haberleri sunan yaşlı adam böyle diyordu. Ama camdan dışarı bakınca farklı bir manzara görünüyordu. Gri gökyüzü ve ufuktaki fırtına bulutları yaşlı adamın deli ya da sarhoş olduğunu düşünmeme neden oldu. İşe gitmeden önce sehpaya baktım. Üzerinde balık yemi vardı, ama ölü bir kedi yoktu. Apartmandan çıkıp otobüse bindim, biletimi uzattım. Bay Stanley bu kez biletimi bastı. Bunun kötü bir işaret olup olmadığını merak ettim. Ona balıklarımı anlatmak istiyor, ama bunun nedenini bilmiyordum. Umursayıp umursamayacağını bile bilmiyordum.

Beni işimin karşısında bıraktığında birbirimize el salladık. Otobüsten inip yağmurda koştum. Öğle saatine kadar güneş çıkacaktı. Buna garanti verebilirdim.

Christchurch havası. Aynı günde beş mevsim.

Sally beni asansörde yakaladı. Benim katıma kadar aptalca sohbet ettik, ama Sally dalgın görünüyordu, sonra da gitti.

Konferans salonuna giremedim, bu yüzden para aldığım işi yaptım. Etrafta olduğu zaman Dedektif Calhoun'u izledim. Kendini nasıl hissettiğini anlamaya çalıştım, ama onu kişisel bir kriz yaşayıp yaşamadığını anlayacak kadar iyi tanımıyordum. Melissa için de gözlerimi dört açıyordum, ama bugün

gelmemişti. Süpürdüm, temizledim, sildim ve gündelik diğer işleri yaptım. Kimse bana farklı davranmıyordu. Kimse bir seri katilmişim gibi bakmıyordu.

Merkezde, herkesin vakanın çözülüvereceğini sandığı dünkü telaş yoktu. Konferans salonu bile boştu. İçeri girip etrafa baktım. Melissa'nın çizilmesine yardım ettiği robot resim duvardaydı. Koyu kıvırcık saçlar, görünmeyen elmacık kemikler, bir sürü sakal. Düz burun, iri gözler, geniş alın. Yüzdeki soğuk, hesapçı ifade kötü görünüyor, resimdeki insan öldürmek için doğmuş gibi görünüyordu.

Resim kesinlikle beni tasvir etmiyordu. Benim saçlarım daha inceydi, geriye taranmıştı ve makul derecede kısaydı. Koyu renk olması tek benzerlikti, ama benim elmacık kemiklerim çıkıktı ve gözlerim de daha küçüktü. Ya sakallar? Asla. Şanslıysam ayda bir kez tıraş olmam gerekirdi. Resme bakarak sırıttım. Eğer bu benim aynamsa bile bana karşılık vermiyordu.

Bıçak, dosyaların olduğu masada duruyordu. Naylon torbaya sarılmış, karton kutuya konmuştu. Parmak izleri, kan ve DNA aranmıştı. Üzerinde parmak izlerim bulunsaydı, bunu şimdiye kadar öğrenirdim. Bu binadaki herkesin parmak izleri alınırdı. Bu standarttı. Melissa yalan söylemiyordu. Ama hepimizin DNA vermesi standart değildi.

Bıçağın ince naylonun altındaki sapını sıkıca kavradım, onu hissettim. Bu bıçak benden hiç unutamayacağım şartlar altında çalınmıştı. En büyük hakareti, en büyük acıyı ve en büyük nefreti hissettiğim gece bu bıçak oradaydı. Bıçağı hızla yerine koydum. Artık bana ait değildi.

Biraz zaman ayırıp raporları okudum. Ara sokakta attığım fahişenin kimliği belirlenmişti. Charlene Murphy. Yirmi

iki yaşında. Ben otuza yakın olduğunu sanırdım. Fahişelik insanı hızla yaşlandırıyordu. Ama bir çocuğu olduğu kısmını doğru tutturmuştum. Erkek arkadaşı şüpheli değildi, çünkü bununla ilişkisiz bir suç yüzünden hapisteydi. Charlene'in fotoğrafı da diğer kadınlarınkiyle birlikte duvardaydı.

Ölen ikinci fahişenin, iki numaralı Candy'nin kimliği hâlâ belirlenememişti.

Oradan herhangi bir bilgi almam gerekmiyordu, ama kendi kendimi gördüklerimi alırken buldum. Hatıra olarak alıyordum bunları. Saksıdaki kayıt cihazının kasetini bile aldım. Ofisime geri dönünce Sally kapıyı vurup içeri girdi.

Havadan sudan bütün konuşmaları bitirdikten sonra Sally o gün için hatırladığı bütün sözcükler bitmiş gibi sustu. Birisi içine uzanıp "kapa" düğmesini çevirmiş gibi öylece dikiliyordu. Yarım dakika geçtikten sonra birden etrafına bakınmaya başladı.

"Evet, güzel bir gün," dedi, ama düğme otomatiğe çevrilmiş olmalıydı, bu yüzden ne dediğini bilmiyordu. Camdan dışarı baktı. Tavana baktı. Tezgâhın altındaki döşemeye baktı. Sonunda gözleri çantamı buldu. "Sana bugün öğle yemeği hazırlamayı unuttum, Joe. Üzgünüm."

"Sorun değil."

Durmadan çantama bakıyordu. Gidip aynısından alırsa ondan daha çok hoşlanacağımı sanıyor olmalıydı. Daha iyisini alırsa etkilenir miyim, yoksa yıkılır mıyım onu tahmin etmeye çalışıyordu. Aslında muhtemelen hiçbir şey düşünmüyordu. Hafifçe kaşlarını çatması aklında bir şeylerin olduğunu söylüyordu, ama yüzünü hafifçe buruşturması aklındaki tek şeyin karışıklık olduğunu gösteriyordu. Sanki bana önemli bir soru

sormak istiyordu, ama sorunun ne olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Şey, uğradığın için teşekkürler. Ama başlamam gereken bazı işler var..."

Bu onu uyandırmışa benziyordu. İçindeki düğme "aç" komutuna geçmedi, çünkü öyle bir pozisyon yoktu. "Kapa" ve "otomatik"ten başka bir tek "zorlukla işlev görüyor" düğmesi vardı ve Sally şimdi o konumdaydı.

"Sonra görüşürüz, Joe."

"Ah, tamam o zaman," dedim, şarkı söyler gibi.

Ofisimden çıktı, ama kapıyı kapamadı. Gidip kendim kapatmak zorunda kaldım.

Konferans salonundan aldığım kaseti dinledim. Hiçbiri doğru olmayan bir sürü teori vardı. Polis çıldırmış gibiydi, çünkü benim hızlandığımı sanıyorlardı. Yakında kurbanlar arasında yalnıza birkaç gün olacağını düşünüyorlardı. Hey, belki de haklıydılar. Bunu söylemek için çok erkendi.

Everblue Moteli filmlerde gördüğünüz, tam birisinin akıl hastanesinden kaçtığı gece tesadüfen orada kalan şanssız insanların başına kötü şeylerin geldiği batakhanelerden biriydi. Kasabadan çok uzak değildi, ama toprağın ucuz olmasına yetecek kadar uzaktı. Eski boyaları ve dökülen pencere pervazları, kahverengi camları ve yarı ölü bitkileriyle L biçiminde bir moteldi. Yerdeki çatlaklar pas rengi suyla doluydu. Otoparkta en ucuzun ucuzundan, orta sınıf aile arabasına kadar bir düzine araç saydım. Belki fahişeler için indirimli çarşambaydı. Birkaç tane süpermarket arabası yan yatmıştı, etrafları ot ve sigara izmariti doluydu. Neon ışığı gürültülü bir şekilde cızırdıyordu.

Ofisin dışına park edip içeriye, sıcak havaya girdim. Gün gittikçe ısınıyordu. On saniyede bir koltuk altlarımdan ter damlıyordu. Kapı eşiğinde kalın plastik şeritler vardı. Yirmi yıl öncesine gidip bir mandıraya girerseniz bunlardan bulabilirdiniz. Şeritleri kenara itip içeri girdim. Oda lastik ve sigara dumanı kokuyordu. Duvarlar ve tavan lekeliydi. Halıda sigara yanıklarının açtığı desenler vardı. Bankonun arkasındaki adam ellili yaşlarda olmalıydı. Cesur ve kiloluydu. Güvenmiyormuş gibi bana baktı. Kapı eşiğindeki renkli naylon şeritleri alıp kaçacağımı sanıyor gibiydi. Üzerinde *Irkçılık yeni karanlıktır* yazılı bir tişört vardı.

Benim olmayan bir polis kimliği gösterdim –bazen üzerinde isim olan fotoğrafsız polis kimliği her kapıyı açıyordu– omuz silkip kimliğe bakmadı bile. Kayıtlara bakmak istediğimi söylediğimde defteri bana doğru çevirip keyfime bakmamı söyledi. Uzun ve kirli olan tırnaklarıyla sayfaları çevirip gösterdiğim tarihe geldi. Sonra tırnaklarıyla kel kafasını kaşıdı. Tırnaklarına minik deri parçaları sıkıştı. Hepsini tek tek ayıklamaya başladı. Bankoya dökülenleri eliyle temizledi.

Ben kayıt defterini incelerken minik bir konuşma yaptık. Daha önce de polisle karşılaştığını, hatta bir keresinde bir katile oda verdiğini söyledi. Tabii ki o sırada adamın katil olduğunu bilmiyordu. Adam yakalanana kadar bunu anlamamıştı.

Büyüleyici, dedim adama.

Tarihleri tarayıp Calhoun'un kullandığı odayı bulmaya çalıştım. Tabii ki kendi adını kullanmayacaktı, ama yine de baktım. Çok sayıdaki John Smith adını, Ernest Hemingway ve Albert Einstein gibi adları geçtim.

Defteri Bay Yağlı'ya döndürdüm. Dedektif Calhoun'un fotoğrafını üstüne indirdim. "Bu adamı tanıyor musun?"

"Tanımalı mıyım?"

"Evet, tanımalısın."

Yakından baktı. "Evet, hatırlıyorum. Birkaç ay önce geldi."

"Buraya gelen onca insana rağmen bu adamı tanıyorsun, öyle mi? Neden?"

"Yaptığı pisliği ve yaparken çıkardığı gürültüyü hatırlıyorum da ondan."

"Bu adamın yaptığına emin misin?"

Omuz silkti. "Fark eder mi?"

Sanırım etmezdi. Ona teşekkür etme zahmetine girmedim. Yalnızca başımı sallayıp çıktım.

Bir sonraki durağım Everblue'nun tam zıddıydı. Five Seasons Hotel şehir merkezine daha yakın, çoğu on yıllık olan bir avuç otelden biriydi. Burada araziler ucuz değildi. Yalnızca öyle görünüyordu. Çalıntı arabayı üç blok öteye park edip çantamı yanıma aldım. Akşam hâlâ erkendi, ama güneş sıcak sıcak parlamaya devam ediyordu. Terlemem durmuyordu.

Otel çirkindi. Orayı sanatsal rüyanın kâbusa dönmesi dışında nasıl tarif edeceğimi bilmiyordum. Mimarlar planlarını çizmek için körler alfabesi, boyacılar yetmişli yılların malzemelerini kullanmış gibiydi. Lav lambasına benziyordu. Devasa değil, on beş kat yüksekliğindeydi, ama kullandıkları ana rengin limon yeşili olduğu düşünülürse yeterince büyüktü. Girişteki spot ışıkları geceye doğru yanıyordu. Otel, Disneyland'e daha çok yakışırdı. Ne kadar şaşırtıcıdır ki beş yıldızlıydı.

Şaşırtıcı olan bir diğer şey de şehir dışından gelen polislerin buraya yerleştirilmesiydi. Vergi mükelleflerinin parası iyi yere gidiyordu.

İçerisinin nasıl olacağı konusunda iyi bir fikrim vardı, ama yanıldığımı hızla anladım. Vernikli ahşap duvarlar antreye garip bir antika görünümü kazandırıyordu. Tavandan sarkan avizenin milyonlarca yansıması vardı. Koyu kırmızı halı üzerinde uyunacak kadar kabarık ve rahat görünüyordu. Halının bittiği yerde siyah beyaz marleyler başlıyordu. Giriş, birisini yakalayana kadar birkaç dakika kovalayacağınız kadar genişti. Serin havada hafif bir koku vardı. Yasemin, leylak ya da dünyadaki bütün erkeklerin diğerlerinden nasıl ayıracağı konusunda hiçbir fikrinin olmadığı başka bir çiçek kokusu olabilirdi.

Resepsiyon masasına yürüdüm. Everblue'nun bankosundan çok daha hoştu. Genç bir kadın bana gülümsedi – oldukça çekici, güzel göğüsler, sıkı bir vücut, güzel bir yüz, geriye çekilmiş sarı saçlar, mükemmel bir şekilde uygulanmış makyaj. Üniforması koyu yeşildi. Beyaz bluzunu kırmızıya boyamak zor olmazdı. Çıkarmasını söylesem nasıl tepki vereceğini merak ettim.

Bir oda ayırıp parasını nakit ödedim. Kimlik olarak çalıntı kredi kartını ve çalıntı ATM kartını verdim. Adımı kartlardaki gibi yazıp imzaladım. Nakit ödediğim için kartların makineden geçirilmesi gerekmiyordu. Eğer çalındıkları bildirildiyse otel bunu öğrenmeyecekti.

712 numaralı oda. Elektronik kart şeklinde olduğu için problem yaratabilecek olan anahtarımı aldım. Kızı bir daha görmeyeceğimi düşünerek veda ettim. Teşekkür etti. Onun da aynı şeyi düşündüğüne kuşku yoktu.

Hayatını idare edecek kadar kişiliğe sahip bir kat görevlisiyle yedinci kata çıktık. Bavulum yoktu, ama yine de benimle geldi. Depresyonda gibiydi. Bunun nedenini, yüz yaşını geç-

tiği halde hâlâ lanet olası bir kat görevlisi olmasına bağladım. Bacaklarım beni on ikinci odaya götürdü. Anahtarı benden alıp kilide soktu, mekanizma bir evrak çantasıyla aynı sesi çıkarıp açıldı. Kapıyı açıp benden bahşiş almak hakkıymış gibi kenarda dikildi. Sanki hiç konuşmadan buraya kadar gelip on papel hak etmişti. Ona bir beşlik verdim, teşekkür etmedi. Kapıyı kapatıp pencereye gittim. Gözlerim beni şehrin dışına, yağmur tehdidiyle yüklü bulutların arkasında batan güneşe götürdü.

Biraz gevşemeye karar verdim. Ayakkabılarımı çıkardım, ayaklarım klimalı havayı soludu. Bu otelin dışında karışıklık, kargaşa ve başka çok az şeyin bulunduğuna inanmakta zorluk çekiyor ve belki de inanmak istemiyordum.

Oda öyle ilahi bir yerdi ki sırf burada yaşayabilmek amacıyla zengin olmam için beni motive ediyordu. Everblue'da bir hafta kalıp buranın bir geceliğinden daha az para öderdiniz. Geniş pencereler Christchurch manzarasını hiç görmediğim kadar güzel gösteriyordu. Yatak o kadar rahattı ki bir yatarsam bir daha hiç kalkamayacağımdan korkuyordum. Mini-barı kontrol ettim: Fiyatlar kalbi zayıf olanları öldürmüş olmalıydı. Mutfak nasıl kullanılacağını bilmediğim aygıtlarla doluydu. TV yüz tane tuşu olan uzaktan kumandayla kontrol ediliyordu.

Kumar oynayıp yatağa uzandım. Kırk dakikayı tavana bakarak geçirip zihnimin haftalardır gitmediği yerlere gitmesine, eski fantezileri tekrarlayıp yenilerini kurmasına izin verdikten sonra evi arayıp telesekreteri kontrol ettim. Veteriner kliniğinden arayan bir adam bana ait olmayan kedi kafesini hatırlatıyordu. Jennifer'ın neden aramadığını merak etmedim. Her şey bitince kafesi geri götürecektim.

İkinci arayan kendini Doktor Costello olarak tanıttı. Onunla bağlantı kurabileceğim bir numara bırakmıştı. Acil olduğunu söylüyordu. Annem hastanedeydi. Başka ayrıntı vermiyordu. Ellerim titremeye başlarken telefonu kapamakta zorlandım. Anneme bir şey mi olmuştu? Elbette olmuştu. Yoksa hastanede olmazdı. Lütfen Tanrım... lütfen annem iyi olsun.

Numarayı tuşladım (mesajı dinlerken titreyen elimle Five Seasons not defterine yazmıştım) ve telefon çalmaya başladı. Bir dakika kadar Çin restoranındaki biriyle konuştum, günün spesiyalini öğrenirken annemin nasıl olduğunu sormaya çalıştım, sonunda yanlış numara tuşladığımı anladım. Telefonu çarpıp derin bir nefes aldım, ama sinirlerim yatışmadı. Ellerim şiddetli bir şekilde titriyordu. Numarayı tuşlamak için iki elimi de kullanmak zorunda kaldım. Gözlerimi kapatıp annemsiz bir dünya hayal etmeye başladım. Hayal ederken gözlerim yaşardı.

38

Annemsiz bir hayat. Bunu düşünmeyi reddediyordum. O bana göre dünyadaki en önemli kişiydi ve ona bir şey olduğunu düşünmek... şey... şey, canımı acıtıyordu. Testisimin ezilip cılkının çıkarılmasından daha da fazla. Onun öldüğünü hayal etmek...

Böyle bir şeyi hayal etmedim.

Edemedim.

Christchurch Hastanesi'nde telefona cevap veren kadın Christchurch Hastanesi'ni aradığımı söyledi. Ne harika bir bilgi. Costello'yu sordum, uzun bir dakika sonra adam derin ve endişeli sesiyle telefona geldi.

"Ah, evet, Joe, dinle, konu annen."

"Lütfen ona bir şey olduğunu söylemeyin."

"Şey, aslında, bir şey olmadı. Onunla konuşabilirsin. Hemen yanımda."

"Ama hastanedesiniz," dedim, onu bir şeyle suçlarmış gibi.

"Evet, ama annen iyi."

"O zaman neden beni o aramadı?"

"Şey, şu anda iyi ve bu gece eve gitmeyeceği için seninle konuşmasının tek yolu buydu. Sana ulaşmasının tek yolunun

benim aramam olduğunu söyledi. Annen oldukça ısrarcı bir kadın," dedi espri yapmadan.

"Annemin nesi vardı?"

"Onunla konuş."

Telefon el değiştirirken bir sessizlik oldu. Mırıltıların ardından annemin sesi duyuldu. "Joe?"

"Anne?"

"Ben annen."

"Neyin var? Neden hastanedesin?"

"Dişim kırıldı."

Orada telefonu sıkıca tutmuş otururken, söylemeye çalıştıklarını anlayamıyordum. "Dişin mi? Dişini kırdın ve hastanedesin, öyle mi?" Başımı iki yana sallayıp söylediklerinden bir anlam çıkarmaya çalıştım. Eğer dişini kırdıysa, bir şeyde olması gerekmez miydi... "Dişçi. Neden dişçide değilsin?"

"Dişçiye gittim, Joe."

Başka bir şey söylemedi. Konuşmayı seven ve öldükten sonra da konuşmaya devam edecek olan annem bana hiçbir açıklama yapmıyordu. Birkaç hafta önce tuvalette su çıkardığını memnuniyetle anlatıyordu oysa.

Bu yüzden sormak zorundaydım. "Neden hastanedesin?"

"Walt."

"Hasta mı?"

"Kalçasını kırdı."

"Kalçasını mı kırdı? Nasıl?"

"Duşta düştü."

"Ne?"

"Duş alıyordu ve düştü. Kalçasını kırdı. Ambulans çağırmak zorunda kaldım. Çok korkutucuydu Joe, ama heyecanlıydı da, çünkü hiç ambulansa binmemiştim. Sirenler çok sesliydi. Tabii Walt durmadan ağlıyordu. Onun için çok üzüldüm, ama güçlüydü. Ambulans şoförünün bıyığı vardı."

Hı-hıh. Hı-hıh. "Duş alırken onun evinde miydiniz?"

"Aptal olma Joe. Evdeydim."

"Neden seni aradı?"

"Beni aramasına gerek yoktu. Zaten evdeydim. Ambulansı arayan bendim."

"Evet, ama neden Walt aramadı?"

"Çünkü duştaydı."

"O zaman seni nasıl aradı?"

"Ben zaten oradaydım, Joe. Ne demeye çalışıyorsun sen?"

"Emin değilim," diye cevap verdim, konuyu burada bırakmaktan mutluluk duyarak.

"Dışarı çıkmaya hazırlanıyorduk, bu yüzden biz şeye karar verdik..." durakladı, ama hatasını duymuştum bile. "Yani Walt duş almaya karar verdi."

"Senin evinde miydi? *Onunla* birlikte duş mu aldın?"

"Kabalaşma, Joe. Elbette almadım."

Hayaller zihnimden geçmeye başladı. Gözlerimi sıkıca kapattım. Mümkün olsa gözlerimi çıkarıp atardım. Görüntüler yerinden kıpırdamıyordu. Domuz gibi terliyordum. Parmaklarımı kapalı gözlerime bastırdım, binlerce renk ortaya çıkıp –alt kattaki avizedeki gibi– zihnimde dolaşmaya başladı. Gözlerimle renkleri takip etmeye çalıştım. Birlikte duş alma-

dıklarına memnuniyetle inanabilirdim. Eğer öyle söylüyorsa ben de memnuniyetle ona inanıyordum. "O" yerine "biz" dediğini memnuniyetle unutabilirdim. Bütün bu konuşmayı unutabilirdim. Yalnızca bana şeyi söylemesi gerekiyordu...

"Peki, anne dişini nasıl kırdın?"

"Walt düşünce oldu."

"Ne?"

"Walt düşünce..."

"Seni duydum anne, ama birlikte duş almadığınızı söylediğini sandım."

"Şey Joe, biz yetişkiniz. Birlikte duş almamız cinsel içerikli bir şeylerin olduğu anlamına gelmiyor. Bu çağda gençlerin ellerini birbirlerinin üzerinden çekememesi bizim de aynı şekilde ahlaksızlık yaptığımız anlamına gelmez. Biz emekli insanlarız, Joe. Sıcak suyu bütün gün akıtamayız. Bu yüzden birlikte duş aldık. Hiç yoktan olay çıkarma."

"Peki, dişini nasıl kırdın? Seni devirdi mi?"

Gözlerimi açtım, çünkü açık olurlarsa annemin yaşlı bir adamla duş alması yerine bu güzel odasının duvarlarını görebilirdim. Onu sorgulamak istemiyordum. Her şeyi yeterince ayrıntılı açıklamıştı, ama kendimi durduramadan soru ağzımdan çıkıvermişti bile. Gözlerim açıktı, sandalyeleri, tabloları ve otel odasının kapısını görebiliyordum. Belki kapıya doğru koymalıydım.

"Hayır, hayır, ağzıma tekme attı. Ayağı altından kayınca topuğu ağzıma çarptı."

Sorma Joe. Sorma... "Peki, ayağı o kadar yukarıya nasıl yetişti?"

"Ah, ben ayakta değildim. Çömeliyordum. Ben... ee... şey, oluverdi işte Joe, tamam mı? Ağzıma tekme attı."

Oluverdi. Ne oluverdi? Ah Tanrım, lütfen bana gösterme...

Gözlerim kapandı, zihnim açıldı. Bütün gömleğim sırılsıklam olmuştu. Tam olarak ne yaptığını açıklamasından o kadar korkuyordum ki konuşmaya başladığı an telefonu bırakıp banyoya koştum, tuvalete tam zamanında vardım.

Hıçkırık, midemin altüst olması, safra tadı... kusmuk dalgası içimden şiddetli bir gürültüyle kopup gelerek suya çarptı, su damlaları ve kusmuklar yüzüme çarpıp çenemden aşağıya süzüldü. Durmadan öksürüyordum, ama öksürükle çıkacak bir şey yoktu. Tuvaletin dibinde sarımsı bir çorba oluşmasını izlerken öksürmeye devam ettim. Vücudum titrerken hayalimde bütün gördüğüm annemin duştaki haliydi. Boğazım acımış, midem küçük bir acı topu haline gelmişti. Dudaklarımdan aşağıdaki suya damlayan kanın tadını alabiliyordum. Orada yüzen bir şey ölen balıklarımdan birine benziyordu.

Başım dönüyordu. Uzanıp sifonu çektim. Benden çıkmış olamayacak gibi duran, ama kesinlikle benden çıkan pislik akıp gitti.

Sifon daha bitmemişti ki yeniden diz çöküp kusmaya çalıştım. Ama bu kez yalnızca öğürüyordum. Kan pıhtıları suya damlayıp gül yaprağı biçiminde yayılıyordu. Sifonu çektim, ama henüz hazneye su dolmamıştı, bu yüzden gül yaprakları olduğu yerde kaldı. Yalnızca tuvaletin içinde dönüp durdular. Alt dudağımdan salyalar sarkıyordu. Geriye çekildiğimde salya sicimleri tuvaletin kenarına yapışıp uzadı, sonunda da koptu. Sicimlerin üst kısımları siyah marleye doğru savruldu. Oraya oturup pisleyen binlerce insanı düşünmek, annemi ve kırık dişini düşünmekten daha iyiydi.

O homoseksüel dedektifin evindeyken, zihnimi olanlardan uzaklaştırmak için başka şeyler düşünmeye çalışmıştım. Babamı ve onun ne söyleyeceğini düşünmüştüm. Tuvalete eğilirken gördüğüm başka bir şeyi daha hatırlamaya başladım. Babamın yaptığı bir şey. O sırada evde olmamam gerekiyordu. Nedenini hatırlamıyorum, ama hatırladığım şey eve erken geldiğim ve onu bulduğum...

Ah Tanrım.

Öğürmeye başladım, ama kan dışında çıkacak bir şey kalmamıştı. Aşağıdaki kırmızı suyu görmemek için gözlerimi kapadım, ama gözlerimin gerisinde hatıralarım oynuyordu. Annem ve Walt'un duştaki görüntüsü gelip gidiyor, yerini duştaki babamın görüntüsü alıyordu. Ama o başka birisiye birlikteydi. Kimle? Ve ben duşun aktığını duyduğum halde ne demeye banyoya girmiştim ki?

O birisi, başka bir adamdı. Tanımadığım bir adam.

Ah Tanrım. Gözlerimi açtım. Ciğerlerim acıyor, midem yanıyordu. Boğazım tamamen kapanmış gibi geliyordu. Görüntüleri zihnimden uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyordum. Çıplak adam giyinip çıkarken babam beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Annem yerel bingo salonunda briç oynadığı için bunları duymuyordu. Bu son briç oynayışıydı.

Polisin ve erkek arkadaşının, yatağı yatak odasının duvarına vuruşlarını hatırladım. Bu görüntü zihnimdeki hatıraları, bu sahte anıyı uzaklaştırdı, çünkü böyle bir şey kesinlikle olmamıştı.

Tabii ya! Bir rüyayı hatırlıyordum. Babam homo değildi. Elbette değildi. Ve ben onu öldürmemiştim. Onu seviyordum. Babam tam bir erkekti ve kendini neden öldürmek istediğini hiç öğrenemeyecektim. Ve belki bilmek de istemiyordum.

Ayağa kalktım. Bacaklarım lastik gibiydi. Yüzümü yıkayıp ağzımı çalkaladım, ama bu kötü tattan kurtulamadım. Sabunlardan birini alıp ısırdım. Beyaz sabun köpüğü ağzımın kenarlarındaki kanlı köpükle karıştı.

Tadı tavuk gibiydi.

Aslında tadı tavuk gibi olan kusmuktu ve sabunu biraz daha çiğnedikçe ağzım kapanmaya ve boğazım yanmaya başladı. Geriye kalan testisim zonkluyor, ama daha çok kaşınıyordu. Ağzımı sabundan arındırıp telefona gittim. İnanılmaz bir şekilde annem hâlâ konuşuyordu.

"Tamam anne, iyi olduğuna sevindim," diye araya girdim. "Evet, gelip hastanede Walt'u ziyaret edeceğim, ama şu anda taksim geldi. Bir müşteriyle görüşmem var. Gitmem gerek. Seni seviyorum."

Beni görebiliyormuş gibi saatime baktım, telefondan ona bir öpücük gönderdim ve ahizeyi yerine koymak üzereyken söylediği şeylerden biri beni durdurdu.

"Neydi o?" diye sordum, telefonu kulağıma iyice bastırarak.

"Hoş bir sohbet oldu. O seni gerçekten seviyor, Joe."

"Kim?"

"Kız arkadaşın. İsimlerle aram hiç iyi değildir. Bir yerlerde bir 's' vardı. Belki de adı 's'yle başlıyordu."

"Melissa değil herhâlde?"

"Melissa mı? Evet, o. Güzel bir ismi olduğunu söylediğimi hatırlıyorum."

"Oraya mı geldi?" Melissa'da iki "s" olduğunu söylememeye karar verdim.

"Bunu söyledim ya, Joe. Kulaklarını temizletsen iyi olur."

"Dün gece mi geldi?"

"Joe. Söylediklerimi dinliyor musun sen benim?"

"Dinledim, ama anne, bu çok önemli. Ne dedi sana?"

"Yalnızca senin için endişelendiğini. Senin gerçekten iyi biri olduğunu. Ondan hoşlandım, Joe. Hoş bir kız olduğunu düşünüyorum."

Ya, tabii. Melissa'nın neler yapabildiğini öğrense hoşlanmazdı. Melissa neden gidip annemi görmüştü ki? Kontrolün elinde olduğunu göstermek için mi?

"Böyle hoş bir kızın seninle çalıştığını söylememiştin, Joe."

"Şanslıyım herhâlde."

"Onu bir daha ne zaman göreceğim?"

"Bilmiyorum. Bak anne, gitmeliyim."

"Kardeşinin homo olduğunu biliyor muydun?"

"Ne?"

"Bana söyledi."

"Neyi?"

"Homo olduğunu."

Neden bahsettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Sanki bir yerlerde başka bir konuşma ya da telefonda başkalarının konuşmalarını dinlermiş gibiydim.

"Cidden anne, gitmeliyim. Yakında görüşürüz."

Bu kez cevabını beklemeden telefonu kapattım.

Cama gidip şehre baktım. Atlayıp aşağıdaki kaldırıma ya-

pışmak istiyordum. Zihnim annem ve Walt'un görüntüleriyle çalkalanıyordu, ama artık yalnızca gölgeydiler. Gün bitiyordu, güneş artık fırtına bulutlarının arkasına iyice gizlenmişti. Bir çarşamba gecesi fazla bir şey olmazdı. Çöp kamyonları caddede dolaşıyor, dükkânların ve iş yerlerinin bıraktığı çöpleri topluyordu. Neden ağladığımı bile bilmeden yüzümden akan yaşları sildim.

Sonunda neden orada olduğuma odaklandım. Otel odasının ışığını yakıp etrafımı tanımaya, annemi unutmak için ne gerekiyorsa yapmaya başladım. Bu bir dikkati dağıtma yöntemiydi ve işe yarıyordu. Banyoya geri döndüm, sifonu tekrar çekip hava temizleyici sprey sıktım. Ama bu dikkat dağıtma işi sonunda sinirimi bozmaya başlamıştı. Evde nelerimin olduğunu ya da daha doğrusu nelerimin olmadığını düşünmeme neden oluyordu. Bu evli olmak ve sonra mayolu kadınların bulunduğu takvimlerden almak gibiydi. Mini barın ve yumuşak yatağın olmadığı küçük dairemi düşünmek yeniden ağlamak istememe neden oldu.

Mutfak alanına, ya da züppelerin ve eşcinsellerin dediği gibi, Amerikan mutfağa doğru yürüdüm. Çekmeceleri karıştırıp kötü bir iş yapacak kadar kötü görünen bir bıçak aradım. Bir tane bulup yatağın yanına döndüm, konsoldaki lambanın altında inceledim. Bıçak uzun değildi; meyve bıçağından biraz büyüktü, ama korku filmleri yönetmenlerinin standartlarına göre küçüktü. Elimi indirip kaldırarak bıçağın ağırlığını ve dengesini tartmaya, özelliklerini ve sınırlarını öğrenmeye çalıştım. Para verip alacağım bir şey değildi. Bu otel odasında gördüğüm ve korkunç derecede pahalı görünmeyen ilk şeydi. Ya ciddi sayıda darbe ya da ciddi biçimde isabet kaydettirmeyi gerektiriyordu.

Ben ikisini de yapabilirdim.

Çantamı açıp bıçaktaki parmak izlerimi silmek için bir bez çıkardım. Bu şart değildi, ama hapse girmektense temkinli olmak daha iyiydi. İki eldiven taktım, bıçağı bir kez daha temizledikten sonra çantamdaki naylon torbaya koydum.

Çantamdaki telefon numaralarını aldım. Melissa'nın bana verdiği telefondan Dedektif Calhoun'un numarasını aradım. Ön ödemeli olduğu için numaram Calhoun'un telefonunda çıksa bile beni bulamazlardı. Davadaki son gelişmeler yüzünden dedektifler fazla mesai yapıyordu ve anladığım kadarıyla Calhoun da bunlardan biriydi. Altı çalıştan sonra orada olduğundan şüphelenmeye başladım. Eğer masasında değilse arama otomatik olarak cep telefonuna aktarılıyordu ve bu adamlar günün her dakikasında cep telefonlarını yanlarında taşıyorlardı.

Sonunda cevap verdi. "Dedektif Calhoun." Sokakta bir yerde dikilmiş, bir eliyle telefonu sıkıca kulağına bastırırken, parmağını diğer kulağına bastırdığını zihnimde görebiliyordum.

"İyi akşamlar, Dedektif."

"İyi akşamlar, efendim, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Hayır, ben size yardımcı olacağım."

"Kimsiniz?"

"Bu önemli değil, ama bildiklerim önemli."

"Oyun oynayacak zamanım yok."

"Bu bir oyun değil. Bir şey biliyorum."

"Peki, neymiş o?"

Sırıtıyordum, ama aynı zamanda gergindim. En son ne

zaman sırıttığımı hatırlamıyordum. Ama en son ne zaman gergin olduğumu hatırlıyordum. "Senin katil olduğunu biliyorum."

Bir sessizlik oldu. Normalde tepki vermesi gereken süreden biraz daha geç bir şekilde, "Neyin peşindesin sen?" dedi.

"Hiçbir şeyin peşinde değilim."

"O zaman neden bahsediyorsun?"

"Benim kim olduğumu biliyor musun, Dedektif?"

"Nereden bilebilirim ki?"

"Ben aradığın kişiyim."

"Bak, eğer bu bir şakaysa hiç gülmüyorum."

Kimsenin kendisini görmediğini bildikleri halde insanların hep yaptığı gibi telefona başımı salladım. Ama en azından el sallamıyordum. "Şaka yapmadığımı biliyorsun."

"Bu numarayı nereden buldun?"

"Konudan sapıyoruz, Dedektif. Şimdi, konumuza dönelim," dedim, testisimi kaşıyarak. Kaşınma gittikçe kötüleşiyordu.

"Neymiş konumuz?"

Cama gidip şehre baktım. "Bugünün konusu ya da kıssadan hissesi şu ki, fahişeleri kullanarak düzeltmeye çalıştığın bir cinsel işlevsizliğin olduğunu ve bu işlevsizliğin bir cinayete neden olduğunu biliyorum."

İnkâr etmek ya da beni taciz etmek yerine sustu. Yarım dakika kadar ikimiz de öyle kaldık. Hâlâ orada olduğunu biliyordum: Açık telefonun hattı gürültülü bir şekilde duyuluyordu.

"Bu saçmalık," dedi sonunda.

"Onu Everblue'ya götürdüğünde Charlene Murphy böyle düşünmüyordu. Eminim Daniela Walker da senden farklı şeyler söylerdi. Tabii onu öldürmemiş olsaydın."

Ne yaptığını kesin olarak bildiğim gerçeğini hazmederken birkaç saniye daha sessiz kaldı.

"Para."

"Ne kadar?"

"On bin."

"Ne zaman?"

"Bu gece."

"Nereye?"

"City Mall'a."

"Birisine para verirken görülme riskine giremem. Daha gizli bir yere ne dersin?"

"Neresi mesela?"

Ne düşündüğünü tam olarak hayal edebiliyordum. Hızlı cevapları bunun kanıtıydı. Bana zamanı olmadığını söylediği oyunun içine birdenbire girmişti. Satranç gibi bana tuzak kuruyordu, ama yine satranç gibi ben bunun olacağını görebiliyordum. Ben ondan altı adım daha ilerideydim. Kimsenin üzerinde on bin dolar olmaz, otuz dakika içinde ödeme yapamazdı. Ama o bunu, beni ortadan kaldırmak için ideal bir fırsat olarak görmüştü. Ne istediğimi çok hızlı söylediğim için düzgün düşünecek zamanı olmamıştı. İyi bir iş çıkardığını sanıyordu. Zeki olduğunu. Benden daha zeki. Ama ben bütün gün bunu düşünmüştüm.

"Styx Köprüsü'nün nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Redwood yolunun çıkışında, değil mi?" diye sordum. Geçen gece Walt'u dolaşmaya götürürken otoyola ulaşmak için o köprünün üstünden geçmiştim.

"Onda köprünün altında buluşalım. Komik bir şeyler denemeye kalkma."

Ben komedyen değildim. "Kalkmam."

"On bin papele susacağını nereden bileyim?"

İyi soru. Beni öldürmeye hazırlandığından şüphelenmeme neden olacak bir şey yapamayacağı düşünülürse bunu sormasına şaşırdım. Ama ben bunu da bütün gün düşünmüştüm.

"On bin dolara Everblue'daki fotoğraflarını ve negatifleri de veririm. Öldüğü gece Daniela Walker'ın evinden çıkarken çekilmiş fotoğraflarını ve negatiflerini de. Ve eğer daha fazla para isteseydim, zaten isterdim. Yalnızca polisler bana daha fazla yaklaşmadan önce bu şehirden kaçmama yetecek kadar istiyorum."

"O zaman onda." Cevabımı beklemeden telefonu kapattı. İlk düşündüğünden daha zeki olduğumu fark etmişti. Olay yerinde çekilmiş fotoğraflarını bulunduracak kadar zeki. Ama bunun nasıl mümkün olabildiğini düşünüyor olmalıydı. Bu biraz zamanını alacaktı, ama sonunda yalan söylediğim sonucuna varacaktı. Saatime baktım. Gitmemek için kırk beş dakikam vardı. Birkaç şeyi yapmamak içinse bol bol zamanım.

Öldürmemek için bol zaman.

Aşağıya uzanıp bandajın üstünden testisimi kaşıdım. Bana rahatsızlık verenin kalan testisim değil, kaybettiğim olduğunu fark ettim. Derinin iyileştiği yer kaşınıyordu. Banyoya gidip üzerine sürebileceğim bir şey aradım ve ecza dolabında

küçük bir dezenfektan şişesi buldum. Bandajı çıkarırken kıllarımı da çektiği için bağırmamak için kendimi zor tuttum. Dezenfektanı sürmek üzereyken lavabonun üzerindeki pudra kutusunu fark ettim. Belki önceki konuktan kalmıştı. İşim bittiğinde testisim parmak izi aranmışa benziyordu. Bandajı yerine takıp yatağa uzandım. En azından uyuyacak kadar gevşemeyi umuyordum. Yatak o kadar rahattı ki bir şekilde onu buradan çalıp çalamayacağımı düşünmeye başladım.

39

Güneş yükselmişti. Mezarlık büyük ölçüde boştu. Mezar taşlarına yakın olup çim biçme makinelerinin atladığı uzun otlar ılık rüzgârda bükülüyordu. Sally, kiliseden sonra mezarlığın Tanrı'ya en yakın olunan yer olduğunu düşünüyordu.

Dün gece sorularının bazılarına yanıt bulmak bir yana, kafası daha da fazla karışmıştı. Joe'nun kurgu dünyasına daha fazla girmişti. Yalnızca ne kadar yalan söylediğini anlayamıyordu. Kendi kendine mi zarar vermişti?

Dairesindeki kan lekelerini düşündü. Eğer Joe kendi kendine zarar verdiyse bunu dışarıda yapmış olmalıydı. Ama bu da pek mümkün görünmüyordu.

Joe'nun araba kullanmasının mümkün görünmediği gibi.

Onunla yüzleşmesi gerektiğini biliyordu. Bugün işte bununla uğraşacaktı, ama korkmaya başlamıştı. Joe'yu kaybetmek istemiyordu. Ama gerçekte kaybediyordu zaten. Belki annesi ziyaretini henüz anlatmamıştı, ama yakında anlatırdı.

Elinin tersini yüzünde dolaştırdı, yanaklarındaki yaşları sildi. Joe'yu düş kırıklığına uğratmak istemiyordu.

Kardeşini düş kırıklığına uğrattığın gibi mi?

Yaşlar daha özgürce akmaya başlamıştı. Martin'e olanlar

yüzünden kimse onu suçlamıyordu, en azından söyledikleri buydu, ama suçladıklarını biliyordu. Kendi kendini suçluyordu. Anne babası da suçluyor olmalıydı. Martin ve Tanrı'ya gelince, eh, bir gün öğrenecekti. Cebinden bir mendil çıkarıp yüzünü kuruladı. Birkaç dakika sonra arabasına binmiş Joe'nun evine gidiyordu.

Camı indirdi, içeri giren rüzgâr yüzünün kurumasına yardımcı oldu. Hava serinlemeye başlamıştı. Yağmur söylentilerini getiren yoğun bulutlar güneşi gizlemeye hazırlanıyordu. Bazen kardeşini görüp eve dönerken gözyaşlarını durduramıyordu.

Arabasını buraya geldiği ilk sefer park ettiği yere bıraktı. Arka koltuktan ilk yardım çantasını aldı. Onunla yüzleşerek yardım etmeden önce, dikişlerini alarak yardım edecekti.

Üst kata çıkarken kimseyi görmedi. Merdivenlerde hâlâ küçük kan damlaları vardı. Bazıları yayılıp saat kadranı boyutlarına ulaşmıştı. Kapıyı çaldı, ama kimse açmadı. Koridorun sonunda bir kedi belirip ona doğru geldi. Hafifçe topallıyordu. Sally onun yanına çömelip okşamaya başladı.

"Hey ufaklık, sen ne kadar şekersin böyle!"

Kedi cevap verirmiş gibi miyavladı, sonra mırlamaya başladı. Hâlâ kedinin yanına çömelmişken tekrar kapıyı çaldı. Joe cevap vermedi. Yine bayılmış olabilir miydi? Yoksa saldırıya mı uğramıştı? Kapıyı daha yüksek sesle çaldı. Herhâlde evde değildi, ama ya evdeyse? Ya kanlar içinde, öteki testisi de çıkarılmış bir şekilde yatıyorsa?

İlk yardım çantasına uzandı. Anahtarın kopyasını orada saklıyordu. Ayağa kalkıp anahtarı deliğe soktu.

"Joe?"

Joe cevap vermedi, çünkü evde değildi. Kapıyı arkasın-

dan kapattı. Kedi balık kavanozunun yanına oturdu. Kavanoz boştu. Joe balıkları beslememiş miydi? Onların yerine kedi mi almıştı? Giysileri yine yere dağılmıştı, ama bu kez üzerlerinde kan yoktu. Kendisinin üst üste dizdiği lastik eldivenlerin sayısı azalmıştı. Lavaboda kirli tabaklar, masada açık yiyecekler vardı. Yatak yapılmamıştı. Kendisi buraya son geldiğinden beri bu durumda olmalıydı. Martin böyle yaşar mıydı?

Sally dairede dolaşmaya başladı. Burada olması doğru değildi, ama Joe'ya olanlar her neyse, o da doğru değildi.

Joe'ya olanlar?

Joe'nun merkezden getirdiği dosyalara baktı – şimdi başka dosyalar da vardı. Fotoğraflar iğrençti. Onlara yalnızca birkaç saniye bakabildi, sonra yerine koydu. Joe bunları neden almıştı?

Daha da önemlisi eve gelip kendisini dairesine bakarken bulursa ne derdi? Evet, gitmesi en iyisiydi. Kediyi almak üzereyken yatağın altına kaçtı.

"Hadi ufaklık, hadi, orada kalamazsın."

Ama kedi kalabileceğini düşünüyordu. Sally dizlerinin üstüne çöküp yatağın altına bakınca kedinin tam ortada oturduğunu gördü. Yanında küçük bir kağıt parçası vardı. Meraklanan Sally uzanıp kağıdı aldı.

Bir otopark biletiydi. Üzerindeki tarih ve saat birkaç ay öncesini gösteriyordu. Biletin hâlâ Joe'da olması çok saçmaydı, çünkü otoparktan çıkarken bilet gişedeki adama veriliyor, böylece ne kadar borcunuz olduğu ortaya çıkıyordu. Yatağın altına uzanıp bileti yerine koydu.

Parmaklarını kediye doğru şaklattı. Bir an sonra kedi kucağında mırlıyordu. Onu koridora götürüp oturttu, sonra içeri girdi.

40

Kendimi Calhoun'un yerine koymaya çalıştım. Yalnızca Christchurch Oymacısı'nı yakalama fırsatını değil, gizli hayatını bilen tek kişiyi ortadan kaldırma şansını da karşısında görüyordu. Ama bu yaptığı için hiç övgü alamayacağı gerçeğini de kafasında tartıyor olmalıydı. Kahraman olmak istiyordu, ama beni canlı yakalarsa konuşacağımı biliyordu. Bu yüzden beni yakaladığında öldürmesi için bir mazeretinin bulunması gerekiyordu. Bunu yapmak zordu. Açıklaması zor olacaktı.

En kolay seçenek beni öldürüp cesedimi saklamaktı. Şöhreti kaybedecekti ve aylar önce ilk kurbanımla açtığım dosya hep açık kalacaktı. Hiçbir ekleme olmayacaktı, ama dosya asla kapanmayacaktı. Kazanılacak bir şöhret olmayacaktı. Christchurch Oymacısı yok olacaktı. Herkes olayı soruştururken o bir yerlerde golf oynayabilirdi.

Ceketimi giyip eldivenlerimi düzelttim. Odadan çıktım. Ellerimi ceplerimden çıkarmıyordum, ama bunun bir önemi yoktu, çünkü kimseyle karşılaşmıyordum. En üst kata çıkıp Calhoun'un odasına gittim. Oda numarası dosyasında vardı. Tek problem içeriye kartla giriliyor olmasıydı.

Asansöre bindim. Tam kapılar kapanırken yakındaki bir odadan bir hizmetçi çıktı. Kaderin cilvesi. Asansörün kapı açma düğmesine basıp tekrar koridora çıktım. Yollarımız

kesişirken hizmetçi bana gülümsedi. Ellili yaşlardaydı, altı çocuk sahibi ve haftada kırk saat boyunca yüzlerce yetişkinin arkasından temizlik yapmak zorunda olan yorgun anne görüntüsüne sahipti. Siyah saçları boyaydı ve o kadar zayıf görünüyordu ki onu kaldırıp karşı duvara fırlatsam binlerce parça halinde yere inecekmiş gibi geliyordu. Gülümseyip başımla selamına karşılık verdim. Sonra dönüp birkaç kapı ileride durmasını izledim.

İçeri girmesini bekledikten sonra hâlâ yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafıma bakıp peşinden içeri girdim. Bana ihtiyacım olan anahtarı vermesi için onu ikna edecek bir şeyler söyleyebileceğimi biliyordum.

Daha o, orada olduğumu bile anlamadan kolumu omzunun üstünden geçirip boğazını sertçe geri çektim, diğer elimle başına arkadan destek verdim. Nefesini yavaşlatmak için iki elimi kullandım. Tabii ki mücadele etmeye çalıştı, ama bunun onun iyiliği için iyi olmayacağını söyleyince hemen durdu. Mücadeleyi bırakınca bunu daha önce yaşayıp yaşamadığını merak ettim. Belki bu yüzden altı çocuğu vardı.

Ona bir şey yapmak istemiyordum. En azından cinsel açıdan, çünkü annem olacak yaştaydı. Burada yalnızca işini yapıyordu. Benimki gibi düşük maaşlı, talepkâr bir işi vardı ve bu iş hayatına mal olabilirdi. Ama ona bir şans verecektim. Şimdilik.

Çenesini kapamasını, yoksa öleceğini söyledim. Hep ileri bakmasını, beni görmeye çalışırsa öleceğini ekledim. Sesimden blöf yapmadığımı anladı.

Anahtarları istedim. Elini beline götürdü, anahtarları çıkarıp bana verdi. Bunlar için ölmeye değmeyeceğini biliyordu. İstediğim bütün odalardan istediğim kadar havlu ve sabun

çalabileceğimi düşünüyordu. Kolumu boynundan çekmeden anahtarları cebime soktum, onu ileri yürütüp yatağa attım. Sırtına çıkınca şikâyet etmedi, bağırmadı. Çabuk öğreniyordu. Sonra kocasını ve çocuklarını da öldürmekle tehdit ettim.

Bir çarşafla kollarını ve bacaklarını bağlayıp bir başkasıyla gözlerini örttüm.

Yirmi dakika hareketsiz durmasını söyledim, çünkü geri gelecektim. Hatta belki daha da çabuk. Eğer gitmişse onu bulup öldürecektim. Eğer hâlâ buradaysa gitmesine izin verecektim. Bir olay yeri yaratmak istemiyordum. Buraya dikkat çekmek istemiyordum. Onun bir yere gitmeyeceğine ikna olup koridora çıktım. Kimsenin görmemesi için çarşaf arabasını da odaya sokup kapıyı kapattım.

Anahtarı Dedektif Robert Calhoun'un odasının kilidine soktum. Şu anda beni bekliyor, hatta gittikçe sabırsızlanıyor olmalıydı. Bana belki bir on dakika daha vereceğini düşündüm. Oradan şimdi ayrılsa bile arabayla şehre dönene kadar bol bol zamanım vardı. Odasını rahatça karıştırabilirdim.

Kapıyı kapatıp tam bir karanlığa gömüldüm. Sonra cebime uzanıp küçük fenerimi çıkardım. Mutfak benimkinden büyüktü ve Calhoun'un daha geniş bir tencere tava takımı vardı. İşe gitmeden önce kendine sandviç yaptığını gördüm.

Bir polisin otelde daha düşük fiyata kalması için kendi işini yapması, hatta bulaşıklarını yıkaması gerekiyordu. Calhoun karısından uzakta, elli yaşlarında bir adamdı, bu da bulaşıkların bir metre boyunda ve bir haftalık olması anlamına geliyordu. Bulaşıkları yıkamadan önce abur cuburla biraz idare ederdi.

Bıçağımı çıkarıp tezgâhtaki eşinin yanına koydum, birbirinin aynı olmalarına dikkat ettim. Tatmin olunca ikisini

ayrı ayrı torbalara koyup, Calhoun'un parmak izlerini sıvaştırmamaya özen göstererek cebime koydum. Benimkini sola, Calhoun'unkini sağa.

Mükemmel.

Çekmeceleri ve bavulları karıştırdım. Bir aydan uzun süredir burada olmasına rağmen bavulunu tam olarak boşaltmamıştı bile. Pornografik dergiler, bir kelepçe (ama polis kullanımı için değildi) ve ortasında kadını ya da kendisini susturmak için kauçuk bir top olan lastik ağız bandını buldum. Onu da almayı düşündüm, ama bu pek akıllıca olmazdı. Her neyse, ben kendi tekniğimden memnundum. Çoğunu daha önce hiç görmediğim başka seks oyuncakları da vardı. Adam gerçek bir sapıktı ve ona hayran olmaya başlamıştım.

Ben çıkarken kapı arkamdan otomatik olarak kilitlendi.

Görünüşe göre hizmetçi bağlarından kurtulmaya çalışmış, ama başarısız olmuştu. Ben de bunu bekliyordum. Mutfağa gidip diğerlerine benzeyen üçüncü bir bıçak buldum. Onu da farklı bir torbaya koydum.

Yatak odasına geri dönüp hizmetçiye bağırmamasını ve bana bakmamasını söyledim. Sonra bağlarını çözüp kolumu omzuna attım ve ona bin dolar verdim. Bu onu kesinlikte sustururdu. Geçen gece Becky'ye ödeme yapmadığım için hâlâ bin dolarım vardı. Üstelik, başka bir olay yeri daha yaratmamak iyiydi. Kadının gözlerinin paraya bakarken zihninin şimdiden harcamaya başladığını görebiliyordum. Bu kadar para kazanmak için neler yapması gerektiğini düşündüğünü hissedebiliyordum.

Beş dakika daha olduğu yerde kalmasını söyledim. Eğer anlıyorsa başını sallamasını istedim. Paraya bakmaya devam ederken başını deli gibi salladı. Anahtarları yatağın üstüne

attım (bu zor bir karardı, çünkü bütün odaları dolaşıp eğlenebilirdim), sırtımı dönüp çıktım, kapıyı arkamdan kapattım. Cebimdeki bıçak, aynısı olmasına rağmen oraya götürdüğümden daha ağırdı. Calhoun'un parmak izleri ağırlaştırıyor olmalıydı.

Bazen bu kadar becerikli olmak utanç vericiydi. Odama geri dönüp bıçağı mutfağa koydum, sonra hizmetçinin bulunduğu odadan aldığımı temizleyip tekrar torbaya koydum.

Yapacak bir sürü şey vardı. Bagajda ölü bir kadının bulunduğu otoparktaki arabaya geri dönsem hayat çok daha kolay olurdu. Cinayet silahını bagaja atıp polis çağırabilirdim, ama onu daha önce bıçaklamamıştım ve şimdi bıçaklarsam, kolu bacaktan ayırabilen bütün patologlar yaranın ölümden sonra açıldığını anlardı. Özellikle aradan bunca zaman geçtikten sonra. Hayır, yeni birine ihtiyacım vardı. Canlı birine.

Bu gece dışarı çıkıp vitrin gezecektim. Fazla ev ödevi yapmam gerekmiyordu, çünkü ev ödevinde doğallığa yer yoktu.

Bu gece eğlenceli olacaktı.

Bu gece yüzümü güldürecekti.

Ne de olsa uzun süredir alışveriş yapmıyordum.

41

Christchurch City'deki en büyük suç hırsızlıktır – tabii başka şeylerin yanı sıra moda ve Eski İngiliz mimarisi, tutkal koklama, çok fazla yeşillik, kötü araba kullanma, kötü park etme, park edememe, başıboş dolaşan yayalar, pahalı dükkânlar, kış sisi, yaz sisi, yaya yollarında paten kayan çocuklar, yaya yollarında bisiklete binen çocuklar, yanından geçenlere İncil'den bölümler okuyan yaşlı adamlar, aptal polisler, aptal kânunlar, çok fazla sarhoş, çok az dükkân, havlayan köpekler, gürültülü müzik, sabahları dükkân girişlerinde bulunan idrar birikintileri, kanallardaki kusmuklar ve gri manzara dışında. Hırsızlık birkaç dakikada bir gerçekleşir. Bunun için sonunda günlük uyuşturucularını almak için birini vuracak olan silahlı suçlular olarak büyüyen ergenlere teşekkür etmek gerek. Arabalar, evlerin soyulduğu kadar sık çalınır. Bu yüzden insanların araba alarmı taktıracağı düşünülür, ama taktırmazlar. Bunun yerine sonları ucuz rehinciler olan pahalı müzik setleri taktırmayı tercih ederler. Bu yüzden araba çalmak zor değildir. Tabii eğer nasıl yapacağınızı biliyorsanız. Ama benim kadar iyi olmanız gerekmez.

Markası Ford bilmem ne olan yeni arabamla kentin eteklerinde gezinip hoşuma gidecek birini ya da bana göre makul derecede güvensiz bir ev aramaya başladım. Deneyimlerim-

den bildiğim kadarıyla kendiliğinden gelişen olaylar bazen en iyisidir. Bazen de böyle olmadığını kendi kendime hatırlatmam gerekir.

Bıçaklar, makas ve kerpetenle dolu çantam yolcu koltuğunda duruyordu. Evrak çantası, modern seri katilin alet çantasıdır.

Arabayı, yılda bir tane olmak üzere şehrin her yerinde çoğalan sinema komplekslerinden birine doğru sürdüm. Diğer arabaların arasına park ettim. Boş boş kasıklarımı kaşıyarak oturdum. Başlayan ve biten seanslarla insan akışı başlayıp kesiliyordu. Yavaş olanların, dedikoducuların ve sakatların arabalarına varmaları daha uzun sürüyordu. Sonunda mükemmel bir kurban buldum. Tahminimce otuzlu yaşlarında gibiydi. Uzun sarı saçlar, çıkık elmacık kemikleri, parlak tekerlekli sandalye. Böyle bir insanın kaybedecek bir şeyi olmadığını, dolayısıyla onu öldürmenin suç sayılmayacağını düşündüm – ne de olsa ona yapmayı planladıklarımın yarısını bile hissetmeyecekti.

Nefes alan cesedin, bedenini tekerlekli sandalyeden arabaya nakletmek için kollarını kullanmasını seyrettim. Sonra yalnızca sakatların sahip olduğu bir beceriyle tekerlekli sandalyeyi arabanın tavanına savurup yerine taktı. Hayret vericiydi. Ama bunu son yapışı olacaktı.

Onu evine kadar takip ettim. Altımdaki Ford son modeldi ve sürüşü güzeldi. Klimayı ve radyoyu açtım. Oldukça rahatlatıcı bir gezintiydi. Onunkinden birkaç ev aşağıda durdum, içeri girip yerleşmesi için ona yirmi dakika verdim. Yalnız yaşadığını tahmin ediyordum. Birincisi, o sakattı ve kimse onu sevmek istemezdi; ikincisi, eğer bir partneri olsaydı sinemada

yanında olurdu. Şu ana dek sakat, geri zekâlı ve kötürümlerin bir işe yaradığını düşünmemiştim.

Ev tek katlıydı – onun durumundaki biri için fazlası beklenemezdi. Bahçe pek bakımlı değildi. Ön kapıya giden tekerlekli sandalye rampasının sonunda hoş geldiniz paspası vardı. On birden hemen sonra kapıya gittim. Kilidi kurcaladım. Tekerlekli sandalyede yaşayan biri için güvenliği kötüydü. Hayat böyle bir şeydi. Saldırıya en açık olanlar –yaşlı, çelimsiz, güzel olanlar– genellikle kapılarına bir tek zincir ve güvenlik kilidi takıyordu. Daha fazlasını değil. Benim gibi biri için bunlar hiçbir şey demekti.

İlk uğrak yerim mutfaktı. Burada aletlerin hepsi bel seviyesindeydi. Buzdolabını açıp içindekileri inceledim. Bunu aç ya da susuz olduğum için değil, diğer kurbanların evlerinde yaptığım için yapıyordum. Dolapta heyecan verici seçenekler yoktu. Belli ki vejetaryendi. Ben vejetaryen yemeği yemezdim.

Sütü tercih edip kutudan içtim, masanın ortasına koydum. Süt bıyığından kurtulmak için ağzımı koluma sildim, sonra geniş, halısız koridordan yatak odasına doğru yürümeye başladım.

Hızlı bir saldırı olmalıydı. Etrafta oyalanacak zaman yoktu. Çığlık atınası riskine giremezdim. Bu yüzden hemen oracıkta yapacaktım.

Odasına girip daha neler olduğunu anlamadan onu etkisiz hale getirdim. Parmağımda bir acı hissedince vurmayı bıraktım. Parmağım kırılmış gibi acıyordu. Testisim konusunda bana yardım etmediği için Tanrı'nın bana bir borcu olduğunu düşünerek parmağımın kırılmamış olması için dua ettim. Tanrı'nın iyi bir ruh hali içinde olduğunu umuyordum.

Kadının bacaklarını bağlama konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Bunun bir anlamı olmazdı. Yalnızca ellerini bağladım. Yatağın yanındaki telefonun kablosunu kullandım. Telefona ihtiyacı olmayacaktı zaten. Onu etkisiz hale getirince parmağıma masaj yapmaya başladım. Parmağıma yeniden his gelmeye başlayınca rahatlayarak içimi çektim. Demek Tanrı beni seviyordu.

Testisimdeki bandaj normalde yapacağım şeyi engelliyordu, ama en azından ikimize de bir iyilik yapıp zamandan kazanabilirdim. Ellerime fazla kan bulaştırmamaya çalışarak dün gece temizlediğim bıçağı kullandım. İşim bitince o bıçağı kaldırıp Calhoun'un parmak izlerinin bulunduğu bıçağı çıkardım. Kurban öldüğü için parmak izlerini sıvaştırma riski yoktu artık. Buna rağmen bıçağı açık yaralardan birine sokarken çok dikkatli davrandım.

İşimi bitirince dolapları ve çekmeceleri karıştırdım. Artık ihtiyacı olmayacağını düşündüğüm bir takımı ödünç aldım. Oradan ayrılmak üzereyken oturma odasından gelen uğultuyu duydum. Balık akvaryumundan geliyordu. Sessizce dikilip bir düzine kadar balığın mavi ışıkta ileri geri yüzmesini seyrettim. Aklıma hemen Turşu ve Yehova geldi. Bu akvaryumdan iki balık seçme isteği çok güçlüydü, ama onların yerine kimseyi koyamayacağımı biliyordum. Hayır. Hayatımdaki boşluk öylece kalmalıydı – en azından yas tutma fırsatı bulana kadar. İki yeni balığımın olması sevinci, yalnızca ağızdaki kül tadına benzeyecekti.

Küçük Bayan Kötürüm'ü öldürdüğüm için kendimi kötü hissettim. O balıkları seviyordu ve ben de balıkları seviyordum. Balıklarla yalnız yaşıyorduk. Balıklar bizim dostumuzdu. Biz onların tanrılarıydık. Bu kadın daha önce benim için

yalnızca bir yabancıydı, ama şimdi ilişki kurabileceğim biriydi. Başka bir hayatta arkadaş bile olabilirdik. Hatta daha da ötesi. Ön kapıyı açık bıraktım. Böylece cesedi köşedeki komşu veya hırsız tarafından daha çabuk bulunurdu. Şu anda onun için yapabileceğim en iyi şey, güzel bir cenaze töreni olmasıydı. Arabama gitmeden önce üzerimde kan olup olmadığını kontrol ettim. Gözüme birkaç nokta ilişti, ama koyu renk tulumumda görünmesi mümkün değildi.

Doğruca otele gidip etrafta polis olup olmadığını görmek için etrafı hızlıca kolaçan ettim. Sonra odama çıktım. Güvenli bir şekilde içeriye girince gerçek cinayet silahını temizleyip naylon torbaya koydum. İdeali bıçağı aldığım yere bırakmaktı, ama burası ideal bir dünya değildi. Bıçağı başka bir yere atacaktım.

Yerine başkasını koymak zorunda kalacağımı bilerek testisimdeki bandajı çıkardım. Yatağın kenarına oturup aynada cinsel organımı incelemeye başladım. Beni hastaneye ya da morga götürecek siyah, enfeksiyon kapmış bir şey görmeyi bekliyordum. Ama gördüğüm şey, kurumuş kan ve pudrayla kaplı buruşuk bir deriydi. Bezin nemli kısmıyla temizleyince Melissa'nın çalışmasının verimli olduğunu gördüm. Etrafı kaşımaktan kızarmıştı ve daha yakından bakınca neden bu kadar kaşındığını anladım. Dikişlerin alınması gerekiyordu.

Melissa'nın bana yardım etmek için bir ziyarette daha bulunmasını istemiyordum, bu yüzden banyoya gidip dün gece pudrayı kullanırken fark ettiğim makas ve cımbızı aldım. Yatağa koyduğum havlunun üstüne oturarak cımbızla naylon ipi yavaşça çekip makasla kestim. Birden bire bütün kasıklarım, karnımın alt kısmı ve bacaklarımın üst kısmı acımaya başladı, ama acı dayanılırdı. Çekip derimden uzaklaştırdığım

naylonun bütün lifleri bedenimde titreşti. Sarhoş olsam bu işlem daha mı kolay olurdu diye düşünmeden edemedim, ama olmayacağına karar verdim – ödemek zorunda olduğum bedele değmezdi. Kesem kanamaya başladı, ama çok hafif bir şekilde.

Temizlenip uzun bir duş aldım. Duşun başlığı oynardı ve basıncı ayarlayabiliyordum. Bu harikaydı. Kasıklarım daha iyiydi ve neden temizlikçi yerine cerrah olmadığımı merak ettim. Yarım saat sonra duştan çıkıp kurulandım. Bütün kan temizlenmişti – hem kötürümünki, hem benimki. Zonklama ve daha iyisi kaşınma da geçmişti.

Serin çarşafların arasına çöküp gözlerimi kapadım.

42

Ertesi gün her zamanki gibi iş günüydü. Hava durumunu sunan yaşlı adam, doğru söyleyerek maaşını hak etmişti. Elindeki raporu okumak yerine camdan güneşe bakarak tahminde bulunuyor olmalıydı. Calhoun'a rastlama riskinden kaçmak için asansör yerine merdivenleri kullandım. Kapıcı fuayedeki turistlere anlamadıkları bir İngilizceyle yol tarif ediyordu. Birkaç taksi şoförü taksilere ve taksilerden bavul taşıyordu. İnsanlar otele kaydoluyor, ayrılıyordu. Calhoun görünmüyordu.

Otelle ilişiğimi kestim. Etrafa o kadar çok bakıyordum ki otel kâtibi benim paranoyak olduğumu düşünmüş olmalıydı. Ekstra ücret yoktu, bu yüzden kredi kartımın kullanılması gerekmedi. Katip bana gecemin iyi geçip geçmediğini sordu, ben de geçtiğini söyledim. Bana nereli olduğumu sordu, Christchurch'lü olduğumu söyleyemeyeceğimi fark ettim, yoksa aptal gibi görünürdüm. Kim kendi şehrindeki beş yıldızlı bir otelde birkaç gece geçirirdi ki? Ona kuzeyli olduğumu söyledim. Tam olarak nereden olduğumu sordu ve birden bütün bu soruları neden sorduğunu anladım – benimle ilgileniyordu. Auckland'lı olduğumu söyledim. Kendisinin de Auckland'lı olduğunu, dünyanın ne kadar küçük olduğunu söyledi. Yeterince küçük olmadığını söyledim. Benim küçük

dünyamda kendisine yer olmadığını fark edene kadar birkaç saniye düşünmesi gerekti. Gülümsemesi yavaşça kaybolurken düşüncelerini görebiliyordum.

İşe yürüyerek gittim. Çok güzel bir gündü. Bir sürü konuda kendimi iyi hissediyordum. Bunların arasında testisimin bu sabah kaşınmaması da vardı. İşe vardığımda Sally benim katımdaydı. Dalgın görünüyordu. "Dün gece heyecan verici bir şeyler yaptın mı?"

İşte yine başlamıştık. "Fazla bir şey yok. Evde kalıp televizyon seyrettim."

"Kulağa hoş geliyor," dedikten sonra yürüyüp gitti.

Günüme birinci kattaki tuvaletleri temizleyerek başladım. Kötürüm kadının cesedi bulunmuştu. Trajikti tabii. İnsanlar bunun insanlık dışı olduğunu söylüyorlardı. Haberlere göre utanç verici bir ülkede yaşıyorduk. "Nerede son bulacak?" diyordu herkes durmadan, ama kimse bana sormuyordu. Ofisimde keçeli kalemle tulumumdaki kan lekelerini karartıp mürekkep lekesi gibi görünmelerini sağladım.

Stresli dedektifler katili ararken ben ofisimde oturup cep telefonumla bir arama yaptım. Sally'nin içeri girmeyi denememesi için sandalyemi kapıya dayadım.

Dedektif Calhoun cevap verdi. Dün gece onunla buluşamadığım için özür diledim. Benim hakkımda ne düşündüğünü açıkça söyledi. Birbirimize birkaç güzel söz sarf ettikten sonra akşam saat altıda Walker'ın evinde bir kez daha buluşmak üzere anlaştık. İsteksizce kabul etti. Bana teşekkür etmeden telefonu kapattı.

Yemekten sonra dedektiflerin Walker'ın evinde nöbet tutmayı planlayıp planlamadıklarını dikkatle dinledim. Kimse

bundan bahsetmiyordu. Calhoun bilgiyi kendine saklıyordu. Bu da beni öldürme planına sadık kalacağını gösteriyordu. Her yarım saatte bir Sally'yle karşılaşıyordum, ama o konuşma havasında değildi. Koridorun ya da merdivenin bir ucundan kaybolmuş gibi bana bakıyordu, ama bir kez bile yanıma gelip çığlık atmak istememe neden olacak şekilde sohbet etmeye çalışmıyordu. Bana yaptığı sandviçleri özlediğimi itiraf etmeliydim. Ona açlığımdan bahsetmeyi aklıma yazdım, böylece sandviçleri yeniden yapmaya başlayabilirdi.

Saat dört buçuk oldu ve günümün tadını çıkarma şansı doğdu. Ofisime geri dönünce bir telefon daha açtım. Bu kez merkezi arıyordum. Bir şeyler bildiğimi söyleyince doğruca Dedektif Carl Schroder'ın telefonuna aktarıldım.

Ona ismimi vermem gereken kısmı atlayıp bu işlerin nasıl olduğunu bildiğimi, ama yardım etmek istesem de anlatmak istemediğim, ancak çoğunlukla güvenliğimle ilgili nedenlerden ötürü mahkemede tanıklık yapmak istemediğimi söyledim. Korkularımı kabul etmedi, ama beni zorlamadı da. Bunun nedeni arayanların yüzde doksan beşinin kaçık olmasıydı. Yine de çaresizce ne bildiğimi öğrenmeye çalıştı. Önemli olanın ne bildiğim değil, ne bulduğum olduğunu söyledim. Üç blok ötedeki dün geceki olay yerini tarif ettim. Orayı nasıl bulduğumu sorunca oraya bir şey atan adamı gördüğümü, bugün cinayeti duyunca polisi aramaya karar verdiğimi söyledim.

Adamı tarif edebilir miydim?

Tabii. Neden olmasın. Daha fazla soru duymamak için telefonu kapamadan önce Calhoun'u tarif ettim. Konferans salonunda "benim" resmimin asılması gibisi yoktu.

Ofisimden çıkınca Dedektif Schroder'ın masasında otur-

duğunu gördüm. Bana baktı, ama gözleri dalgındı. Sonra, ben daha kapıya varamadan ayağa fırlayıp anahtarlarını kaptı, Dedektif Calhoun'a doğru koştu. Birlikte bir şey konuşup hızla çıkışa yöneldiler.

Eve varınca üç adım atmıştım ki farklı bir şey hissettim, ama ne olduğunu anlayamadım. Sanki birisi buraya gelmiş ve her şeyi yerinden hafifçe oynatmıştı. Bir noktada durup daire çizdim, ama sonunda neden bir şeylerin yerinde olmadığına dair elle tutulur bir şey bulamadım. Bu yalnızca bir histi. Belki Melissa gelmişti. Belki gelmemişti.

Lastik eldivenlerimi takıp ellerimi yatağın altına soktum, birkaç ay önce hatıra olarak aldığım park yeri biletini aradım. Ama bulamadım. Kollarımı omzuma kadar soktum, daireler çizip aradım, aradım... ama gitmişti.

Melissa?

Neden buraya bakmıştı ki?

Ama nedenini biliyordum. İnsanlar yataklarının altına sürekli bir şey saklardı. Bileti buraya saklamam aptallıktı.

Yatağın çarşaflarını kaldırıp yere attım, şilteyi sürükleyip duvara dayadım. Aramaya devam ettim. Orada olmadığından emin olmalıydım. Çömelip yatağın altını kontrol ettim ve...

İşte oradaydı!

Yatağı yaparken oraya nasıl gittiğini anladım. Lanet olası kediyi ararken yatağı altüst etmiştim. Bileti çantama koyup eldivenlerimi çıkardım.

Birkaç blok yürüdükten sonra Calhoun'la buluşacağım eve gitmek için her zamanki yasadışı yola başvurdum. İkimiz de diğerini öldürmeye niyetliydik, ama güya bunu kimse

bilmiyordu. Ben oraya varana kadar saat beş kırk olmuştu. Calhoun'dan önce geldiğime emindim, çünkü Schroder onu bulunan cinayet silahıyla oyalıyordu. Bol bol zamanım olduğunu düşündüm.

Birkaç blok öteye park edip yürüdüm. Gece de sabah kadar ılıktı ve yumuşak esinti beni rahatlatıyordu. Eve vardığımda birden ailenin eve taşındığı ve tekrar bir aile hayatının başladığı korkusu içimi sardı. Birkaç derin nefes aldım. Hayır, burada biri yaşıyor olsaydı şimdiye kadar duyardım.

Becerilerimi kullanarak ön kapıyı açtım, ayağımla arkadan kapattım. Koridorda dikilip sesleri dinledim. Kimse yoktu. Yatak odası uygun yer gibi görünüyordu, çünkü en fazla şey orada yaşanmıştı, bu yüzden önce oraya gittim. Çantamı açarken bu dramayı hızla sonlandıracak ateşli bir silahım olmadığı için üzgün bir şekilde çekici çıkardım. Bu şartlar altında yapabileceğim en iyi şey buydu. Ama ona çok sert vurursam kafatasını parçalayabilirdim, bu yüzden daha iyi bir şey bulmak için mutfağa bakmaya karar verdim. Yatak odasına döndüm. Artık büyük bir kızartma tavam vardı. Yapışmaz.

Yatağa oturup saatimin kollarının dönüşünü seyrederek Dedektif Calhoun'un gelmesini beklemeye başladım.

43

Bilmemekten bıkmıştı. Sorulardan bıkmıştı. Bıkmaktan bıkmıştı.

Saat dördü çeyrek geçe Sally işten ayrıldı. Erken çıkışını bildirmesi gerekmiyordu. Diğerleri babasının kötü durumda olduğunu ve ona yardım etmesi gerektiğini biliyordu.

Saat dördü yirmi geçe park yerine vardığında Henry orada değildi. Yalnızca saat dört buçukta onun için geliyor olmasına memnun mu olması yoksa üzülmesi mi gerektiğini bilmiyordu. Kendini kullanılmış mı, yoksa isteniyor mu hissetmesi gerektiğine karar veremiyordu.

Polis merkezinin önünden geçip U dönüşü yaptı. Yolun karşısında park yeri buldu. Saat dört buçuk olmuştu, ama Joe görünmüyordu. Dört otuz beş oldu, ama Joe hâlâ yoktu. İşten saat tam dört buçukta çıkmadığı bir gün bile hatırlamıyordu. Yoksa daha önce mi çıkmıştı?

Beş dakika daha bekledi. Joe'dan hâlâ bir iz yoktu.

Neler yapıyorsun sen? Onu takip etmeyi mi planlıyorsun? Hâlâ ona yardım etmeye mi çalışıyorsun?

Kesinlikle. Birisiyle buluşup buluşmadığını görmek istiyordu. Belki haftanın başında konuştuğu kadınla, polis merkezindeki tanıkla görüşecekti. Beş dakika sonra arabayı ça-

lıştırıp oradan uzaklaştı. Bekleme konusunda rahat değildi zaten.

Kırmızı ışıkta durduğunda dikiz aynasından Joe'yu gördü. Işık yeşile döndü. Ne yapacağını bilmiyordu. Arkasındaki araba korna çalmaya başlamıştı. Geri dönüp gelene kadar Joe ortadan kaybolmuştu bile. Herhâlde çoktan otobüse binmişti.

Arabayı mezarlığa doğru sürdü, ama birkaç dakika sonra Joe'yu görmeye karar verdi. Onun apartmanının bulunduğu sokağa park ederken en fazla yirmi dakika beklemeyi düşünüyordu, ama Joe bu sürenin yarısında geldi.

Joe'yla yüzleşmesi mi yoksa bekleyip onu ziyarete gelen biri olup olmayacağını mı görmesi gerektiğini bilmiyordu. Bu zor bir karardı ve Joe birkaç dakika sonra tekrar dışarı çıkınca böyle bir karar vermesine gerek kalmadı. Joe yürümeye, Sally onu takip etmeye başladı. Sally köşeyi dönene kadar, Joe sola, başka bir sokağa girdi. Sally biraz yavaşladı. Daha önce hiç kimseyi takip etmemişti ve bu konuda pek de iyi olmadığını fark etti. Arabasını köşeye yavaşça yaklaştırıp dönmek üzereyken Joe sol taraftan ortaya çıktı. Bir arabayla kavşağı geçiyordu.

Daha önce gördüğünden farklı bir arabaydı bu.

Sally aralarında bir araba kalmasına dikkat ederek onu takip etmeye çalıştı. Joe sonunda üst sınıfa ait bir semtte kaldırıma yanaştı. Sally ilerlemeye devam edip dikiz aynasından ona baktı. Joe elinde evrak çantasıyla bloğun sonuna doğru yürüyordu.

Sally onu iki katlı eve kadar takip etti. Joe patikayı çıkıp ön kapının girintisi içinde gözden kayboldu. Bu evde tanıdık bir şey vardı, ama Sally ne olduğunu çıkaramıyordu. Ve eğer

bir arkadaşla buluşmak gibi masum bir şey yapacaksa neden arabayı biraz uzağa park etmiş, neden eve kadar arabayla gelmemişti?

Parmaklarıyla direksiyonda tempo tutmaya başladı. Gidip kapıyı çalacak ve Joe'ya neler olduğunu soracak cesareti olmasını diliyordu, ama eğer Joe tehlikedeyse onu daha fazla sıkıntıya sokabilirdi.

On dakika geçti. Ardından yirmi. Bir süre sonra Sally kendi kendine bir dua mırıldandığını fark etti. Joe'nun yeniden ortaya çıkması için dua ediyordu; onun iyi olması için. Belki ona kötü bir şey oluyordu ve onun bütün yaptığı burada oturup beklemek, beş yıl önce Martin'e yaptığı gibi Joe'nun başına da kötü şeylerin gelmesine izin vermekti.

"Aptal, aptal, aptal," diye mırıldandı, avucunu alnına vurarak.

Derken garaj yoluna bir araba daha geldi. İçinden bir adam indi. Sally adamı tanımak için biraz uzaktaydı, ama ev gibi bu adamda da tanıdık bir şeyler vardı. Adam hızla ön kapıya gidip içeri girdi.

44

Ben yatak odasının kapısının arkasından çıkarken Calhoun dönmeye kalkıp savrulan tavadan kendini korumak için kolunu kaldırdı. Dirseğini tavayla başının arasına koymayı başarınca tava çatırtıyla dirseğine çarpıp göğsüne kaydı. Geriye doğru sendeledi, ben öne doğru tökezleyip ona çarptım. İkimiz de yere yuvarlandık. Silahını çıkarmak için ceketine uzandı. Zihnim o kadar hızlı çalışıyordu ki başarısız olduğumu anlayacak, kendi kendime neden silahının en başında elinde olmadığını soracak, önce ona bildiklerimi anlatacak kadar güvenmemi istediğini tahmin edecek zamanım olmuştu. O yukarı doğru uzanırken ben dizlerimin üstüne kalktım. Yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordum, çünkü kim olduğumu biliyordu, ama bunu bilmesi beni öldürmeyi daha az istemesine neden olmuyordu.

İleri doğru atılıp kafamla alnı buluşurken benim canım da onunki kadar yandı, ama en azından eli silahından uzaklaştı. Gözlerimin arkasında yüzlerce, hatta binlerce ışık yandı. Hepsi aynı anda ve aynı renkteydi, ama sonra araya kırmızılar süzülmeye başladı. Geriye doğru sendelerken oda etrafımda dönmeye başlamıştı. Calhoun'un da aynı şeyi hissediyor olduğunu biliyordum, tıpkı ona ikinci bir şans daha veremeyeceğimi bildiğim gibi. Hâlâ elimde olan tavayı hızla kullanmaya karar verdim.

Ona baktığımda iki Dedektif Calhoun vardı, iki yatak odası kapısı, her şeyden iki tane. Başımı salladım, oda dönmeye devam ederken görüntüler bire indi. Vücudumu çevirdim, ağır kollarımı kaldırdım ve tavayı başının yanına vurdum. Tava elmacık kemiğiyle çenesine çarptı. Birini kırıp diğerini yerinden oynattı. Calhoun geriye düşüp kıpırdamadı. Yorgunluktan bitmiş bir şekilde tavayı yere bıraktım.

Onu yüzükoyun çevirip ellerini ve bacaklarını bağladım. Ağzını açmaya çalıştığımda çenesini yerinden çıkardığımı fark ettim. Daha sonra onunla konuşmam gerektiği için ağzını tutup yerine oturtmaya çalıştım. Bir şey olmadı. Çekiçle dokundum. Başta hafifçe, sonra daha sert vurdum, birkaç darbeden sonra yerine oturdu. Ağzını açıp yumurta koydum, sonra kararımı değiştirdim. Bilinci yerinde değilken yumurtanın geriye kaçıp onu boğmasını istemiyordum. Bu yüzden ağzını tıkamak için kocanın iç çamaşırlarından birini kullandım.

Calhoun uyanmadan yemek odasından getirdiğim sandalyeye oturttum. İple bağladım. Sandalyenin ayakları metal olduğu için devrilse bile kurtulamazdı. İpin yanı sıra bacaklarına ve kollarına bant da sardım. Eğer Harry Houdini değilse bir yere gidemezdi.

Önüne çömeldim. Bana bakıyordu, sanki daha önce gördüğü yüzün şimdi gördüğüyle aynı olamayacağını düşünüyordu. Joe'nun, temizlikçi Joe'nun, geri zekâlı Joe'nun bunu ona yapması nasıl mümkün olabilirdi?

Başımı sallayıp onu doğruladım, evet, bu mümkün değil, ama mümkünden daha iyiydi.

Ya şaşkınlığını doğrulamak ya da nedenini sormak veya yalnızca ağzındaki tıkacı denemek için homurdandı. Nedeni her neyse bu sesi fazla sürdüremedi. Çenesindeki acı onu

öldürüyor olmalıydı. Alt dudağından kan pıhtısı sarkıyordu. Ona testisinin koparılmasının yanında bunun hiçbir şey olduğunu söylemek istedim, ama bunu başka kimsenin bilmesini istemiyordum.

"Onu sen öldürdün, değil mi?"

"I-ıhh." Başını iki yana salladı. "Ben ki-seyi öl-dür-nedi."

"Evet, öldürdün."

Başını sallayıp kendi kendini tekrarladı. Neredeyse. "Hayır. Hayır, seni kasık adi helif."

Bana "kaçık adi herif" demek istemişti herhâlde. Belki de öyleydim. Belki problemim buydu. Ayağa kalkıp karnına bir yumruk indirerek teorisini test ettim.

Şuna bir bakar mısınız? Haklıydı. Ama ben anlaşma yapması gereken bir kaçıktım.

"Ağzındaki tıkacı çıkaracağım," dedim biraz daha öne eğilerek. "Anlaşmayı biliyorsun. Bilmiyorsan da tahmin et. Ses çıkarırsan," dedim bıçağımı ağzına doğru kaldırarak, "senin için kötü bir son olur. Anladıysan başını salla."

Hâlâ bir kaçık gibi davranıp bıçağı çenesinin altında tutuyordum. Eğer başını sallarsa bıçak çenesine batacaktı. Başını yukarı kaldırmaya çalıştığı her seferinde bıçağı biraz daha yükseltiyordum. Sonunda gözleriyle anladığını belirtti. Bıçağı ağzındaki bağı çözmek için kullandım. Bağ düşüp boynunda bir tasma gibi kaldı.

"Daha iyi mi?"

Başını salladı. Aslında neredeyse bütün vücudu baş sallıyor gibiydi.

"Konuşabileceğini biliyorsun. Ağzındaki bağı çıkarmanın anlamı buydu."

"Dinle Joe, benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Elbette biliyorum."

"Şimdi, bunu yapmanın kötü bir şey olduğunu biliyor musun? İnsanları bağlamak kötüdür. Özellikle de polisleri."

"Ben geri zekâlı değilim."

"Hayır. Hayır, elbette değilsin. Hayatın senin gibi şey... özel insanlar için zor olduğunu biliyorum. Anlıyorum..."

Elimi kaldırdım. "Dinle Bob, seni bu noktada durdurmalıyım. Temizlikçi olmam benim bir geri zekâlı olduğumu göstermez, tamam mı? Bu şehre geldiğin günden beri her gün gördüğün geri zekâlı olmadığımı fark etmen gerek."

Bu bilgiyi hazmederken başını hafifçe yana eğdi. Benim Aptal Joe değil, Öfkeli Joe olduğumu yavaş yavaş anlamaya başladı. Ben Üstün Zekâlı Joe'ydum.

"Bak Joe, seni gücendirmek istemedim. Yalnız, şey, çok iyi oyuncuydun. Sana kandığım için beni suçlayamazsın."

"Hayır, seni suçlayamam, ama kıç yalamayı bırakmalısın, Bob."

"Henüz sınırı geçmedin. Beni bırakırsan bunları unutabilirim. İkimiz de normal hayatlarımıza devam ederiz. Ama bir şey yaptıktan sonra, bana zarar verdikten sonra sana yardım etmek için yapabileceğim bir şey yok. Beni anlıyorsun, değil mi? Eğer ölürsem, işe yaramam, doğru mu? Tamam mı? Belli ki zeki bir adamsın, beni anladığına eminim. Ve ölü bir polisin senin için bela anlamına geldiğini biliyorsun, Joe. İkimiz de bela istemeyiz, değil mi? Ve ikimiz de ölü bir polis istemeyiz. Bunu ikimiz de biliyoruz. Bu çok fazla problem demek. O yüzden beni çözmeye ne dersin ha? Beni çöz, seni endişelendiren şeyleri konuşalım. Ne istediğini konuşalım."

"Ne konuşacağımızı bilmek istemez misin?"

"Elbette isterim Joe, ama önce beni çözmen gerek, tamam mı? Beni çöz, silahımı geri ver, alt kata ya da sen nereye istersen oraya gideceğiz, çünkü hepsi sana bağlı. Söz veriyorum, bu senin oyunun ve bütün kararları sen veriyorsun. Bu yüzden istediğin yere gidip aklında ne varsa onu konuşacağız, ne kadar sürerse sürsün."

"Benim kim olduğuma dair bir fikrin yok mu? Temizlikçi Joe olmamdan başka?"

"Sen yalnızca temizlikçisin. Temizlikçi Joe. Başka biri değil. Başka biri olman umurumda değil ve eğer başka biriysen bile bu beni ilgilendirmez. Bana kalırsa istediğin kişi olabilirsin. Ama bana göre yalnızca temizlikçisin. Yalnızca Joe'sun. Hepimizi biraz yavaş olduğuna inandırmaktan başka bir suç işlememiş olan Joe. Ne dersin, Joe? Beni çözmeye ne dersin?"

O kadar terliyordu ki düğümlerin arasından kayıp gitmesinden, bantların ıslanıp çözülüvermesinden korkmaya başlamıştım.

"Kim olduğumu biliyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Hadi, biliyorsun. Ben Oymacı'yım."

"Kim olduğunu bilmiyorum ve beni bıraktıktan sonra bunu düşünmeyeceğim bile. Tamam mı, Joe?"

Bu tabii ki bir saçmalıktı. Bu adamlara polis olduklarında öğretilen bir saçmalık. Benimle müzakere etmeye çalışıyordu, ama pazarlık yapacağı bir şey yoktu. Bunu biliyordu, ama başka ne yapabilirdi ki? Durmadan adımı kullanıyor, benimle ilişki kurmaya çalışıyor, onu gerçek bir kişi olarak görmemi sağlamaya çalışıyordu.

"Hadi birkaç varsayımda bulunalım. Öncelikle, gerçeği söylediğimi varsayalım. İkincisi, gitmene izin vermeyeceğimi varsayalım. Üçüncüsü, benim istediğim şey konusunda işbirliğine yanaşmadığını varsayalım. O zaman ne olur biliyor musun?"

Başını salladı. Polislerin varsayımlarda bulunmamaları gerekiyordu. Onların gerçekleri kullanmaları gerekiyordu, belkileri değil. Bununla birlikte Calhoun bazı olay yerlerine gitmişti, bu yüzden daha fazla kanıta gerek duymadan kendisine ne olacağını tahmin edebilirdi. Bütün yapması gereken zihninde kendi bedenini, o kadınlardan birinin bedeninin yerine koymaktı.

"Evet, biliyorum."

"Güzel. O zaman temel kurallardan birkaçını yoldan temizleyelim. Birincisi, yalnız başınasın. Yardım gelmiyor ve kaçacak bir yerin yok. Ama bunun seni yıkmasına izin verme. Seni öldürmek isteseydim şimdiye kadar yapacağımı anlamışsındır, değil mi?"

Başını salladı. Bunu kendine geldiği andan beri biliyordu.

"Çünkü eğer isteğim şeyi yapmayı kabul edersen, ki bu çok yüksek bir olasılık, buradan canlı olarak çıkmakla kalmayacak, ama hayatını sürdürmek için gelir elde edeceksin."

"Canlı" değil de, "gelir" sözü üzerine yavaşça başını sallamaya başladı. Birden hem hayatta kalacağını, hem de zengin olacağını fark etmişti. Bu ona oldukça iyi bir fikir gibi geliyordu. Parayı şimdiden fahişelerle harcamaya başlamıştı, ama daha ne kadar kazanacağını bile bilmiyordu.

"İkincisi, sana bazı sorular soracağım ve sen doğru cevap

vereceksin. Bunu yapmazsan birinci temel kuralın iki yönünü de tehlikeye atmış olacaksın. Sorun var mı?"

Ağzını açtı, ama bir ses çıkmadı. Evet, anlamıştı. Mükemmel bir şekilde.

"Herhâlde ne kadar para olduğunu ve bunun için ne yapman gerektiğini merak ediyorsundur?"

"Lütfen."

"Yirmi bin dolar ve kazanmak çok basit. Bunun için kimseyi öldürmen gerekmiyor, çünkü o işi bana bırakacaksın."

Başını salladı. Yirmi bin doların böyle bağlanmak için çok iyi bir para olmadığını düşünüyordu, ama bağlanıp vurulmaktan iyiydi. Yirmi bin dolar, hiçbir şey yapmamak için iyi bir paraydı. Planın sevdiği kısmı buydu. Burayı seveceğini biliyordum.

45

"Kimsenin ölmesini istemiyorum," diye başladı Bob, gerçekten umursuyormuş ya da ben onun umursamasını umursuyormuşum gibi. İnsanların ölmesi onun için önemli bir etmen değildi ya da benim için. Önemli olan Daniela Walker'dı.

Arkaya, dirseğimin üstüne yaslandım. Sigara içseydim, bu pahalı bir sigara yakma zamanı olacaktı. Eğer kötü bir patron olsaydım, bu noktada beyaz İran kedimi okşamam gerekecekti. Ama ben beslenecek balıkları olmayan bir temizlikçiydim yalnızca. Sıradan, gündelik Joe. Paspasım olsa belki onu okşardım. Metal kovam olsa bir ritim tuttururdum. Bütün yapabildiğim bıçağı durmadan ellerimde çevirmek, onun bıçağı seyretmesini seyretmekti.

"Hadi Bob, daha önce de öldürdün. Başka birinin daha ölmesini neden önemsediğini anlamıyorum."

"Ben kimseyi öldürmedim."

Parmağımı ileri geri salladım. "Hayır, hayır, hayır. Yalan söylemek yok, dedim. Yalan söylersen ne olacağını söylediğimi hatırlıyor musun?"

Başını salladı. Hatırlıyordu.

"Güzel. Bunu yapmanın birkaç yolunu biliyorum," dedim, çantama uzanıp karıştırarak. "Bunları parmaklarında

kullanarak," keskin bahçe makasını çıkardım, "başlayabilirim. Duymak istemediğim her cevap için bir parmak."

Aslında bunu yapmayacaktım. Parmaklarını kesmeyecektim, ama bunu yapacağıma inanması önemliydi. Varsayımları burada dikkatini dağıtacaktı. Bahçe makasını inceleyen yüzünü seyrettim. Parmaklarından birine sarılmasını, bıçakların etine gömülüp azıcık bir çabayla kemiği kırmasını hayal etmek için fazla çabaya gerek yoktu. Hayal gücü şimdiden bütün parmaklarını sandalyenin arkasına dökmüştü bile.

Bunu yapabilirdim. Melissa da yapabilirdi. Calhoun da.

Üçümüz de daha önce öldürmüştük.

"Onu öldürdün, değil mi?"

Başını evet anlamında salladı.

"Bana nedenini söyleyebilir misin?"

Omuz silkti. "Emin değilim."

Bu ayrıntılı bir cevap değildi, ama doğru olduğuna inandım – en azından onun anlayacağı kadar.

"Anlamana yardımcı olmamı ister misin?"

Akıllıca olan şeyi yapıp başını salladı.

"Çünkü yapabiliyorsun," diye başladım. "Bu yetenek senin içinde var. Hep gücü hissetmek istedin. Birini öldürmek nasıl bir şey olurdu? Kontrolü hayal etmek! Sen hayal ettin, ama tabii o yalnızca bir fanteziydi. Denemek isteyeceğin bir şey olduğunu kendi kendine itiraf edemezdin. Sonuçları, işlediğin suçtan nasıl kaçacağını, kendini nasıl masum göstereceğini hayalinde canlandırdın. Bunu yapmanın bir sürü yolu vardı, ama onları keşfetmeye ne gerek vardı? Ne de olsa sen yalnızca aklından geçiriyordun, ciddi bir planlama yapmı-

yordun. Derken bir gün fantezi artık yetmez oldu. Öldürme fantezisi değil, seks fantezisi. Şiddet dolu seks. Bu yüzden bir fahişeyle anlaştın, ama bu aynı şey değildi, çünkü o gerçek bir kurban değildi. Onu öldürmek istedin, çünkü ideal olarak şiddet dolu seks oraya doğru giderdi. Ama fahişelerden birini öldürmenin bir anlamı yoktu, çünkü onlar zaten ölüydü. Kötü şans ve kötü üremeyle beslenen zombiler gibiydi onlar. Senin daha üst sınıftan birini öldürmen gerekiyordu. Derken karşına Daniela Walker çıktı. Kocasına dava açmayı reddeden aile içi şiddet kurbanı."

Calhoun hiçbir şey söylemedi. Daniela'nın eskiden kalma yaralarını gösteren patoloji raporunu düşündüm. Eğer kocasını terk etmiş olsaydı, hâlâ hayatta olacaktı. Ve bir başkası ölmüş olacaktı. Calhoun başka birini kolayca bulabilirdi.

"Daniela kocasını tehdit etti, hatta polise bile gitti, ama sonunda ondan korktuğu ve onu sevdiği için harekete geçemedi. Bu kadın kaybetmeye mahkûmdu. Çocuk yapmak bir yana öyle bir adamla nasıl evlendiğini bile anlayamıyordun. Ama onunla tanıştığında kocasının çekici olduğunu unutuyorsun, tıpkı karınla tanıştığında senin olduğun gibi."

Ona baktım. Konuşmam hiçbir etki yapmamıştı. Eğer doğruysa bile –ve ben çoğunun doğru olduğuna inanıyordum– bunu bana söylemeyecekti. Bu sinirimi bozdu, ama fırlayıp boğazını kesmeme neden olacak kadar değil. Oturup bekledim.

"Yeni bir şehirdesin," diye devam ettim. "Bu yüzden harekete geçme fırsatına karşı koymak mümkün değildi. Adresini biliyordun. Rutinini öğrendin. Kocası işte, çocukları okul kampındaydı, daha iyi ne olabilirdi ki? Ona saldırmadan önce

kocaya komplo kurmaya karar verdin, çünkü ondan daha iyi bir katil adayı olabilir miydi? Ama sonra sorunun cevabını buldun. Birisi bu katil tanımına çok iyi uyuyordu ve o da bendim. Bu yüzden ne yaptın? Beni işlemediğim bir suçtan suçluymuş gibi gösterdin ve açıkçası Bob bu benim hiç hoşuma gitmedi. Ama şanslısın, çünkü senin için hissettiklerimi değiştirme şansı veriliyor sana. Bu evden para ve karakter bakımından zengin bir adam olarak ayrılabilirsin ya da doğruca cehenneme giden ceset torbasının içinde ayrılabilirsin. Tabii oradaki cezanın ebedi olacağını söylemeye gerek yok. Ve Bob, ebediyet demek çok uzun bir zaman demektir."

Neden bahsettiğimi düşünmeye başladım. Cehennem? Şeytan kimin umurundaydı? Gevşek bilekli, kırmızı derili bAş belası, yalnızca katilleri, hırsızları, tecavüzcüleri, yalancıları, ikiyüzlüleri ve mim sanatçılarını yoldan saptırmak için tasarlanmış, Hıristiyan hayal gücünün bir ürünüydü – ama bir sürü iyi şey yapmıştı.

"Cehennemde yanıp yanmaman umurumda değil. Benim umurumda olan ise zavallı Daniela Walker'a yaptığın şeyler. Öğrendiklerime ve burada bulduklarıma dayanarak," odayı kapsar şekilde kollarımı iki yana açtım, "bazı önemli sonuçlara vardım."

"Aferin sana."

Gülümsedim. "Eve öğleden sonra geç saatte girdin, o duş alırken üst kata çıktın ve onu yatak odasında bekledin. Bu yatak odasında."

Tanıdık bir senaryoydu bu.

"Hiç şansı yoktu. Ne de olsa şaşırtmaca unsuru senin tarafındaydı, üstelik daha iri ve güçlüydün. Korkusu, hayal

gücü, tepki vermesini sağladı, ama senden kaçabilecek kadar hızlı değil. Onunla mücadele ettin, onu yatağa atmayı becerdin ve o da yatağın yanındaki konsolda duran bulabildiği tek silahı aldı." Söylediklerimin etkisi artsın diye konsolu işaret ettim. "Seninle boğuşup bulmacayı doldurduğu kalemi sana sapladı. Yara derin değildi, ama sinirini bozmaya yetti. Kalemi fırlatıp işine devam ettin. Ama kalem senin hatan oldu Bob, bunu biliyorsun, değil mi? O sırada, onu öldürdükten sonra başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Acı geçmişti, yakalanma endişesi de öyle. Kalem aklındaki en uzak şeydi. Ta ki buraya geri gelene kadar. O zaman aklındaki en önemli şey oldu. Kalemi fark edilmeden değiştirebilmen yalnızca büyük bir şanstı. En azından benim dışımda kimse tarafından fark edilmeden."

"Ne istiyorsun?"

Başımı iki yana salladım. "Bob, Bob, Bob. Karşılıklı bir anlaşmaya vardığımızı sanıyordum. Soru sormaya hakkın olmadığını biliyorsun."

"Ne istediğini söyle."

"Bu da bir soru."

"Hayır, değil. Bu bir rica."

"Ve bu da bir yalan." Makası kaldırdım. "Kaşınıyorsun, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Yemin ederim."

"Ya Daniela? O kaşınıyor muydu?"

Bob'un yüzü nemliydi ve kucağına bakıyordu. İkimiz de terliyorduk. Akşam sıcak, yatak odasının camları hâlâ kapalıydı. Üç aydır açılmamıştı. Bu yüzden içerideki hava ağırdı

ve bayat et tadındaydı. Pencereye yürüdüm. Hafifçe açtım. Dışarıdaki havayı içime çektim. Koku, ağır hava, tenimdeki basınç, bu hisse alışmıştım, ama şu anda bundan kurtulmak büyük bir rahatlamaydı. Kanayan bir testis ve bir kova dolusu çişle yatakta geçirdiğin hafta, dairemde duyduğum hisse benziyordu.

Oturup ceketimi çıkardım, nemli gömleğimi avuçladım. Sahile gitme düşüncesi beynime çekiç darbeleri gibi iniyordu. En yakın su damlası on kilometre uzakta olmasına rağmen denizin ve kumun çekişini hissediyordum. Plaj giysilerim ve onları giyecek vücudum olsa, bu iş biter bitmez sahile giderdim.

"Lanet olası soruma cevap ver, Bob."

Bana bakmak için başını eğdi. Üzgün görünüyordu, ama Daniela Walker'ı öldürdüğüne değil, yakalandığına üzgündü.

"Onu öldürmek istemedim."

Hava her dakika daha da yapış yapış oluyordu. Cevabına karşılık bir şey demedim. Yalnızca sessizce oturup bu adam üzerindeki hakimiyetimi ortaya koymaya devam ettim. Oda hafifçe serinledi. Melissa bir yerlerde parasının hayalini kuruyordu. Ve polis çöp bidonundaki cinayet silahındaki parmak izlerinin biriyle eşleştiğini keşfetmeye yaklaşıyordu, tabii henüz keşfedemediyse.

Bob artık mahkûm olmuş bir adamdı. Fiilen ölüm hücresindeydi. Yalnız, henüz kimse bunu ona söylememişti. Ailesi, özellikle karısı bu utancın lekesiyle yaşamak zorunda kalacaktı. Kocasının nasıl bir canavar olduğunu bilmemesini nasıl açıklardı? Ya da bildiğini, ama bu konuda bir şey yapmadığını?

Bob'un cinayetlerden bazıları işlendiği sırada tanıklarının olup olmadığını merak ettim. İlk birkaç cinayette Auckland'daydı. Ama bu korkunç cinayet serisi yüzünden polis her türlü küçük tutarsızlığı görmezden gelecek ve başka ölen olmayınca Calhoun'u Christchurch Oymacısı olarak etiketlemekten memnuniyet duyacaktı. Koridorlarını temizlerken polisin şüpheli konusunda ne kadar baskı altında olduğunu öğrenmiştim. Bu konuda ağızlarını kapalı tutacaklarını, birbirine pek de uymayan DNA eşlemelerinden hiç bahsetmeyeceklerini ve arada bir, diyelim ki yılda bir başka cesetler ortaya çıksa onların da kopya cinayetler olduğunu söyleyeceklerini biliyordum. Ben polisi ve medyayı mutlu edecektim, onlar da ülkeyi. En çok da beni.

"Pekâlâ Bob, onu kazayla nasıl öldürdüğünü anlat."

Başını kaldırdı. Gözlerini gözlerime dikti. "Onu evine kadar takip ettim, konuşmak için, tamam mı? Yalnızca konuşmak için. Kocasını kendisine saldırdığı için dava etmesini istiyordum, çünkü adam tam bir serseriydi, tamam mı? Belki onu görmüşsündür. Burnu havada, küstah herif. Kendinden, kânunların üstünde olduğundan o kadar emin ki karısını dayaktan gebertmenin hakkı olduğunu düşünüyor. Ben de onu evine kadar takip edip bir hata yaptığını söylemek istedim. Oraya vardığımda evde yalnız olduğunu gördüm."

"Bu senin işin değildi, Bob. Buraya yalnızca benim davamla ilgili olarak çalışmak için gelmiştin."

"Biliyorum. Biliyorum, ama oluverdi işte."

"Evde yalnız olacağını biliyor muydun?"

"Pek sayılmaz."

"Bu bana evet gibi geldi, Bob."

"Şüpheleniyordum."

"Bu yüzden onu takip ettin, değil mi? Çünkü onunla ancak yalnızken konuşabilirdin."

Omuz silkmeye çalıştı, ama yalnızca küçük bir hareket yapabildi. "Sanırım."

"Sanırsın. Tamam, sonra ne oldu?"

"Birkaç dakika dışarıda oturup ne yapacağımı düşündüm."

"Onu öldürüp öldürmemeyi mi?"

"Öyle bir şey değil."

"Ne o zaman?"

"Bilmiyorum. Yalnızca oturup evi seyrettim, onu yapması gereken şeye nasıl ikna edeceğimi düşündüm. Sonunda kapıya gidip çaldım, cevap yoktu. Gidecektim, ama nedense gitmedim."

"Çünkü bunu bir fırsat olarak gördün."

"Çünkü endişelendim. Ya kocası evde onu masaya yemek koymadığı ya da ayakkabılarını temizlemediği veya ne bileyim o pisliğin bulduğu başka bir bahaneyle dövdüğü için kapıyı açamıyorsa? Neyse kapıyı kontrol ettim, kilitliydi, ama bende çoğu kapı kilidine uyan anahtarlar vardı. Denedim, açıldı."

Anahtarları çok iyi bilirdim. Ayrıca aile içi tacizin karısını çok fazla seven bir adamla ilgili değil, onu kontrol etme gücünü seven bir adamla ilgili olduğunu da biliyordum.

"Mutfağı, oturma odasını kontrol edip onu aradım."

"Ona seslendin mi?"

"Hayır."

"Orada olduğunu bilmesini istemediğin için mi?"

Başını iki yana salladı. "Öyle değil. Evdeyse ve onu dövüyorsa kocasının orada olduğumu anlamasını istemedim."

"Bu çok zayıf bir bahane, Bob."

"Hayır değil. Burası çok büyük bir ev. Neler olduğundan emin olamazdım."

"Sonra ne yaptın?"

"Üst katta, yataktaydı. Ağlıyordu."

"Kapıyı bu yüzden açmamıştı herhâlde?"

"Ben de öyle sandım. Sonra beni gördü, korktu. Hemen kim olduğumu açıkladım, ama beni zaten tanımıştı."

"Katil bir manyak değil de polis olduğunu öğrenince rahatlamıştır."

Sesimdeki ironiyi anladıysa bile belli etmedi.

"Tekrar oturdu, kocası hakkında, ama daha çok onun hakkında konuşmaya başladık. Biliyorsun, konu kendisiydi, kocası değil. Adam her zaman karısını döven biri olacaktı. Onu durdurmanın yolu yoktu. İnsanların anlamadığı şey, bu tür adamların rehabilite edilemeyeceğidir. Yani, neyi rehabilite edeceksin ki? Bildikleri tek şey şiddet. Onunla konuşmaya çalıştım, sakin ve makul bir şekilde. En başında her şey yolundaydı."

Duraklayıp bana baktı. Gözleri nemliydi. Ağlamanın bu adamın oyun yeteneğinin ötesinde olup olmadığını merak ettim. Makası hafifçe oynatarak devam etmesini sağladım. Düşüncelerini duymayı çok istiyordum.

"Kısa süre sonra benim düşünme şeklimi, benim anlayış şeklimi göremez oldu."

"Yani doğru yolu göremedi?"

"Evet. Nasıl bir şey olduğunu biliyor musun, Joe? Bir şey hakkında kesinlikle haklı olduğunu bilirsin. Yani şüphen bile yoktur, ama karşındakini ikna edemezsin. Anlamadıklarından ya da anlamak istemediklerinden değil. Yanlış şeyi yapmaya o kadar alışmışlardır ki onlara göre başka bir yol yoktur."

"Konuya geri dön, Bob."

"Hızla anlaşmazlığa düştük ve tartışmaya başladık. Sonunda bana bağırıp gitmemi söyledi. Ona sakinleşmesini söyledim, ama sakinleşmedi. Sonra polisi aramaya çalıştı, bu yüzden onu durdurmam gerekti. Bana bir tokat attı, ben de ona vurdum. Sonra fark ettiğim tek şey onun ölü olduğu ve benim onun çıplak bedeninin önünde dikildiğimdi."

Konuşmayı bıraktı. İkimiz de sessiz odayı dinliyorduk. Huzurlu, ama hâlâ sıcaktı. Bu hikâyenin büyük bir bölümüne inanmıştım, ama bir şeyi atlamıştı.

"Dokunaklı bir hikâye, Bob," dedim, gözlerime uzanıp sahte gözyaşlarımı siler gibi yaptım. "Klasik savunma stratejisini çalışmış gibisin. Bunu eğitim fakültesinde mi öğretiyorlar, yoksa polisken mi öğrendin? Görüyorsun Bob, burada yaptığın şey çok yaygın görülen bir durum. Bütün suçu kurbanın üstüne attın. İtiraz eden oydu, mantıksız olan oydu, sana vuran oydu. Bunları yapmasaydı şimdi hayatta olacaktı. Doğru mu?"

Cevap vermedi.

"Haklı mıyım, Bob?"

Yine omuz silkmeye çalıştı. "Bilmiyorum."

"Hadi Bob, biliyorsun. Aile içi taciz senaryosunun tekrarı bu. Cezalandırılmayı hak ediyordu, değil mi, çünkü sınırı aşmıştı. Kendisine söyleneni yapmış olsaydı, itaat etmiş olsaydı, mutlu mesut hayatını yaşıyor olurdu. Ama yapmadı, bu yüzden onu öldürdün – bunu hatırlamıyor değilsin. Sık rastlanan bir diğer durum da bu, Bob. Hiçbir şey hatırlamadığını söyleyen kaç suçlu yakaladın bugüne kadar? Kaç tanesi şu ya da bu kadın çılgınca davranmasa bunların hiçbiri olmazdı dedi sana? Şimdi bana gerçekten neler olduğunu anlat."

"Böyle oldu."

"Evet, çoğu doğru, ama hayatım üzerine bahse girerim ki..." Çarpıcı bir etki yaratmak için durakladım, sonra kararımı değiştirdim. "Hayır, senin hayatın üstüne bahse girerim ki onu öldürdüğünü hatırlıyorsun ve her saniyesinde olanların farkındaydın."

"Hatırlayamıyorum."

Sızlanan bir çocuk gibiydi. "Yapamam diye bir sözcük yok, Bob." Bunu kanıtlamak için makası kaldırdım.

Ben ayağa kalkana kadar bir şey söylemedi.

"Tamam, tamam." Eğer mümkün olsa ellerini havaya kaldırıp manyak gibi sallardı. "Hatırlıyorum."

"Ah? Ne hatırlıyorsun?" Planımın işe yaraması için bunu bilmem gerekmiyordu. Bu hayat ve ölüm oyunundaki bir katılımcı olarak yalnızca anlatacaklarıyla ilgileniyordum.

"Dediğim gibi tartıştık ve o telefonu alıp polisi aramakla tehdit etti. Ben de ona vurdum. Bunu yaptıktan sonra onu susturmanın bir yolunun olmadığını biliyordum."

"Hadi Bob, o bir aile içi taciz kurbanıydı. Bir erkek ona vurduğunda ağzını kapamayı bilirdi."

"Bu kez kapamayacaktı. Yaptığım şey yüzünden işimi kaybedeceğimi söyledi ve haklıydı da, bu yüzden ona bir daha vurdum. Bu kez daha sertçe. Sonra onu yatağa ittim..." Durdu. Ya ne diyeceğini düşünüyordu ya da bir şey uyduruyordu. "Şey, senin kurbanlarından biri gibi görünmesi gerekiyordu, Joe."

"Ve bunu nasıl yapacağını biliyordun. Geçen gece öldürdüğüm o fahişeyi becerdin. Ona karının düşünmene bile izin vermeyeceği şeyler yaptın. Ve bu denemeyi fahişe Becky'den, küçük Bayan Aile İçi Taciz'e taşıdın."

"Gerçek gibi görünmesi gerekiyordu."

"Hepsi bu mu, Bob? Yoksa biraz eğlenmek mi istedin? Hadi, bana söyleyebilirsin. Burada seni yargılamak için bulunmuyorum. Yalnızca benden daha iyi olmadığını duymak istiyorum."

Doğruca bana baktı. Öfkeden gerilmiş yüzü cevabı tükürür gibi söyledi. "Tabii, hoşuma gitti, yani, neden gitmesin ki? Mutlak güç söz konusuydu."

"Mutlak güç. Cevap bu değil mi, Bob? Hepimizin aradığı şey bu değil mi?"

"Benden ne istiyorsun?"

"Bu bir soru, Bob."

"Umurumda değil, Joe. Bana ne istediğini söyle ya da defol. Zamanımı harcıyorsun küçük serseri."

Bu ani patlama beni şaşırtmamıştı. Son bir saattir birkaç saatte sinirlerini bozmuştum.

"İsteğim çok basit. Bütün yapman gereken dinlemek."

"Bu kadar basit ha?"

"Doğru."

"Saçma. Ne dinleyeceğim ki?"

"Bir itiraf."

"Seninkini mi?

"Ne kadar komiktir ki hayır. Ama benim güvenliğimi sağlamak, benim sigortam olmak senin işin. Beni gördüğün an seni öldüreceğimi ya da bir anlaşma yapacağımı anladın. Eh, işte anlaşma Bob. Sana yarın gece nakit olarak yirmi bin dolar vereceğim. Bir itirafı dinlemen için. Yalnızca oturup dinleyecek ve hatırlayacaksın. Bunu yapabilir misin?"

"Sonra ne olacak? Beni bırakacaksın, öyle mi?"

"Öyle."

"Bu işte senin kazancın ne olacak?"

"Özgürlüğüm. Ve seninki."

"Ya reddedersem?"

"Seni öldüreceğim. Hemen şimdi."

"Paranın yarısını şimdi istiyorum."

"Bir şey isteyecek konumda değilsin, Bob." Ayağa kalkıp ona doğru gittim.

"Ne yapıyorsun?"

Sandalyeyi eğip halıda yürütmeye başladım. Çok ağırdı. Testisim ağrımaya başladı.

"Joe? Neyin peşindesin sen?"

"Kapa çeneni, Bob." Sandalyeyi sürüklerken halıda izler

oluşuyordu. Sonunda Calhoun'u banyoya getirmeyi başardım. "Korkarım geceyi burada geçirmek zorundasın."

"Neden?"

"Bu şekilde daha güvenli."

"Kimin için?"

"Benim için."

Bandı çıkardım. "Seni bu gece için bantlamadan önce söyleyeceğin bir şey var mı?"

"Sen gerçek bir sapıksın, Joe, bunu biliyorsun değil mi?"

"Ben bir sürü şey biliyorum, Dedektif."

Bandı ağzına yapıştırdım. Sonra yatak odasına gidip çantamdaki park biletini çıkardım. Bob'un arkasına çömelip elinin üstündeki deriyi çimdikleyip elini açana kadar büktüm, sonra parmaklarını bilete doğru bastırdım.

"Bir yere gitmiyorsun, Bob. Ah, eğer ihtiyacın olursa tuvalet hemen şurada." Sırıtarak ona baktım, sonra yatak odasına geri döndüm, kapıyı arkamdan kapattım. Bileti önce kanıt torbasına, ardından çantama attım.

Gece yorucu olmaya başlamıştı. Sıcak yorgunluğu yaşadığımı hissediyordum. Gitmeden önce evi kilitledim. Sokak lambaları karanlık geceye soluk bir parıltı yayıyordu. Hava ılıktı. Esintiyle gelen biçilmiş çimen kokularını alabiliyordum. Calhoun'un arabasıyla şehre gittim. Park binasının girişindeki makineden bilet aldım. Rampalardan çıkmaya başladım. Yukarı çıktıkça araba sayısı azalıyordu. Sonunda yalnızca bir arabanın bulunduğu en üst kata çıktım. Arabayı yeterince sert bir şekilde döndürmeyip ön tamponun köşesiyle diğer arabanın yan tarafını çizdim. Derin bir oyuk ve birkaç küçük çizik

oluştu. Zaman içinde öteki arabanın lastiklerinin havasının yarı yarıya azalmış olduğunu fark ettim. Dışarı çıktım. Arabanın bagajından gelen koku belli belirsizdi.

Yapacak başka bir şey olmayınca eve doğru döndüm. Yine uzun bir gecenin sonuna gelmiştim.

Bir aşama daha tamamlanmıştı.

46

Sally, iki yanında güzel ağaçların sıralandığı uzun, kıvrımlı yola gelene kadar nereye gittiğini bilmiyordu. Arabasını gölgeye park edip yeşil çimenlere çıktı. Daha bir saat sürecek olan gün ışığını orada geçirecekti.

Sally kardeşinin mezarına gidip mezarın üstüne değil yanına çömeldi. Bu konuda her zaman dikkatliydi. Zihninden geçen bir sürü senaryo vardı, ama hiçbirini anlayamıyordu. Ve neredeyse kavrıyor gibi oldukları da elinden kaçıp gidiyordu.

Joe ve ikinci adam en az bir saat içeride kalmışlardı. Joe'nun dışarı sapasağlam çıktığını görünce rahatlamış ve onu takip etmek istemişti, ama ikinci adamı daha çok merak ediyordu. Yarım saat daha beklemiş, ama adam çıkmamıştı. Büyük olasılıkla adam orada yaşıyordu.

Ellerini ileri geri çimenlere sürüp yumuşak örtünün avuçlarını gıdıklamasını hissetti. Oradan ayrılmadan önce adresi yazdı. Bu bilgiyle ne yapacağından emin değildi. Herhâlde birkaç hafta daha not defterinde öylece durduktan sonra fırlatıp atardı.

Joe farklı arabalar kullanıyordu. Evinde dosyalar olan Joe. Testisini kaybeden Joe. Gizlice insanlarla buluşan Joe.

Tamam, Joe birinin evine gitmişti, tıpkı kendisinin bu

kalarının evlerine gittiği gibi. Oraya gidip kahve içmiş, kağıt oynamış, zaman öldürmüş, yemek yemişti. Bunun nesi şüpheliydi?

Hiçbir yeri. Ama Joe iki blok öteye park etmişti ve evden farklı bir arabayla ayrılmıştı. Ve bir de ev vardı – Sally bu evi bir yerden tanıyordu.

"Peki, ben ne yapayım, Martin?"

Eğer kardeşi mezardan çıkıp ona tavsiye verebilse bu kesinlikle "hiçbir şey yapma" olmazdı. Beş yıl önce Martin'in ölümüne neden olan şey hiçbir şey yapmamasıydı. Sorumsuzluğu, tembelliği, farkında olmayışıydı. Elli kilometre hız sınırının olduğu bölgede Martin'e altmış beş kilometre hızla çarpılmasını durduracak bir şeyler yapmış olmalıydı. Bu okulun hatası değildi. Bazı insanların Tanrı'yı suçladığını biliyordu. Anne babasının da suçu Tanrı'yla kendisi arasında bölüştürmüş olabileceğini düşünüyordu.

Bu yüzden kolunu omzuna attığında annesi irkiliyordu. Bu yüzden anne babası onun hemşirelik okulunda kalması için ısrar etmeyip faturaları ödemelerine yardım etmesi için kariyerini bırakmasına izin vermişlerdi.

Tanrı'dan nefret etmek zordu. Martin'i zihinsel engelli yapmak onun hatasıydı. Ama suçu Sally'ye yıkmak kolaydı. Martin'in trafiğe koşması Sally'nin hatasıydı. Çalışmalarını erken bitirip onu okuldan almaya gittiğinde Martin'in ne kadar heyecanlanabildiğini unutmak Sally'nin hatasıydı. Evi arayıp Martin'i alacağını söylemişti. Annesi ona dert etmemesini söylemiş, ama Sally yine de yapmıştı. Okuldan çıkıp kendisini beklerken görünce Martin'in yüzünde beliren ifadeye bayılıyordu.

Kurallar her zaman çok basitti. Anne babası Martin'e bin-

lerce kez söylemişti. Yolun karşısına asla geçmemesi gerekiyordu. Ve kuralları Sally de biliyordu. Asla yolun karşısına park edip Martin'i orada beklemeyecekti; ya arabayı yolun bu tarafına park edecekti ya da bu tarafa yürüyecekti. Anne babası bunu ona defalarca hatırlatmıştı, ama problem şu ki insanlar bir şeyi defalarca hatırlattığında artık aldırmamaya başlıyordunuz. Sözcükler zihninize giriyor, ama orada kalmıyordu. Bir diğer problem geç kalmış olmasıydı. Yalnızca iki dakika. O gün okula giderken izlediği rotayı kaç kere hatırlamıştı? Oradaki kırmızı ışık yeşil olabilirdi. Önündeki çekici elli kilometre yerine kırk kilometre hızla gidiyordu. Karşıya geçen biri hiç acele etmiyordu. Hepsi birbirine eklenerek iki dakikalık bir gecikmeye yol açmıştı. Mezardaki bütün insanların yaşlarının toplanıp ortalamalarının altmış ikiyi bulması gibi. Bir hayatı sona erdirmek için birleşen matematik.

Okula gelmesi gerekenden iki dakika geç gelmişti. Arabanın kapısını gerekenden iki dakika geç açmıştı. Ve Martin onu caddenin karşısından görmüştü. Hepsi matematiğe, temel fiziğe ve insan dinamiklerine dayanıyordu. Martin heyecanlanmıştı. O daha arabadan inerken Martin onunla buluşmak için yola koşmuştu. Martin, gitmesi gerekenden çok daha hızlı giden, kendisinden çok daha ağır olan bir nesnenin yoluna çıkmıştı. Sally ona koşup yanına çömelmişti. Martin yaşıyordu, ama bu da iki gün sonra değişecekti. Kendisine en çok ihtiyaç duyduğu zaman kardeşini hayal kırıklığına uğratmıştı.

Joe'yu hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Joe'nun ona ihtiyacı vardı. Kendisiyle ilgilenecek, nasıl bir çılgınlığın içine girmişse kendisini ondan koruyacak birine ihtiyacı vardı.

47

Eve yürürken ter gibi kokan sisli havanın içinden geçiyordum. Giysilerim üzerime yapışıyor, külotum kıçımda toplanıyordu. Eve varınca cinayet silahını ve eldivenleri bahçeye gömdüm.

Merdivenleri çıkarken cebimden anahtarları çıkarıyordum ki...

Tanrı aşkına!

Daire kapımın hemen önünde Turşu yatıyordu. Ya da Yehova. Ayırmak çok zordu. Arkama dönüp bunu yapan tüylü serseriyi aradım, ama gitmişti. Çömelip parmağımla ölü balığıma dokundum. Lastik gibiydi.

Mutfakta bir kanıt torbası buldum. Eğilmiş balığı alırken bir miyavlama duydum. Başımı kaldırdım. Koridorun sonunda kahrolası kedi duruyordu. Önünde, yerde öteki balık vardı. Kedi patisiyle yavaşça uzanıp balığı bana doğru birkaç santim attı, sonra patisini geri çekti. Başını yana eğip bana bakarak miyavladı. Hâlâ kapının yanında duran çantamdan bıçağımı aldım.

Kedi gözlerini benden ayırmadan ilerleyip balığı biraz daha bana doğru attı. Sonra oturdu. Ne yapmaya çalışıyordu bu? Bulabildiğim en büyük bıçağı aldım.

"Hadi gel, kedicik. Bana gel."

Kedi bana doğru gelmeye başladı, yolun yarısında durdu, balığa doğru döndü, sonra tekrar bana döndü. Miyavladı. Bıçağı daha sıkı kavradım. Sonra kedi yavaşça balığa doğru gitti, dişlerinin arasına yavaşça alıp bana doğru getirdi. Bir metre uzağımda durup balığı yere bıraktı, sonra birkaç adım geri çekildi. Tekrar miyavladı. İleri doğru emekleyebilmek için ellerimin ve dizlerimin üstüne indim. Bıçağı önümde tutuyordum.

Ve birden kedinin ne yaptığını anladım. Balıklarımı bana geri veriyordu. Tekrar miyavladı, ama bu kez daha çok fısıltılı bir inilti gibiydi.

"Aferin oğlum," dedim dostça bir ses tonuyla. Onu, derisini yüzme isteğimin geçtiğine inandırdığım için mutluydum.

"Hadi dostum. Seni öldürmeyeceğim oğlum. Boynunu kırmayacağım."

Miyavlayıp birkaç adım daha yaklaştı. Ben de ona doğru ilerlemeye devam ettim. Biraz daha yaklaştım. Biraz daha. Bir kol boyu uzağındaydım. Daha da yaklaştım...

Birbirimize ulaştık ve o başını itip yumruğuma sürtündü.

Derken sersem şey mırlamaya başladı.

Ya ben? Ben ne yapacaktım?

Lanet olası şeyi okşamaya başladım. Dünyanın en harika kedisiymiş gibi çenesinin altını gıdıkladım.

İki balığımın yattığı yere baktım. Onları yeniden gömmek zorundaydım. Bıçağımı sıkıca kavrayıp ucuyla kedinin başının üstünü okşamaya başladım. Kendisine daha iyi bir kaşınma pozisyonu bulmak için başını yana eğdi.

Bütün yapmam gereken bıçağı aşağıya doğru bastırmaktı. Ondan sonra kurtardığım bu küçük kedi...

Kurtardığım. İşte anahtar sözcük buydu. Bu şeyi ben kurtarmıştım. Onun için para harcamış, onu evime getirmiştim ve o balıklarımı öldürerek karşılık vermişti. Ve bütün bunlardan sonra onu yine kurtarıyordum. Öldürmeyerek kurtarıyordum. Bıçağı yerine koydum.

Kedinin gözleyen bakışları altında iki balığı kanıt torbasına koydum. Onları daha sonra gömecektim.

İçeri girip kanepeye oturdum. Kedi kucağıma atladı, okşamaya devam ettim. Birkaç dakika sonra uykuya daldı.

Yatmadan önce sehpaya bakıp başka balık alıp almayacağımı düşündüm. Belki her şey bittikten sonra. Balıklarım olmadan hayatımın bir parçası eksikmiş gibi geliyordu. İçim boşalmış gibi hissediyordum. Ama dünkü kadar boş değil.

Ertesi sabah uyandığımda ter içindeydim. Kedi yatağımın ayak ucunda yatıyordu. Bir rüya daha görmüştüm. Melissa'yı hatırlıyordum. Sahil ya da ada gibi bir yerde birlikteydik ve ben şiddet dolu ilişkimiz hakkında yanlış kanıya vardığımı fark etmiştim. Onu öldürmek yerine onunla birlikte uzanıyordum. İkimiz de kumların, denizin ve güneşin tadını çıkarıyorduk. İyi zaman geçiriyorduk.

Tam bir kâbus.

Rüyamdaki denizin kokusu odama gelip birkaç saniye kaldı. Duşa girerek kokudan kurtuldum. Geceyi, yapış yapışlığı ve rüyanın artıklarını yıkadım. Duştan çıktığımda kedi masaya oturmuş kendini temizliyordu. Dolapta ete benzer bir şey buldum. Kedi de onun et olduğuna inanacak kadar mutlu görünüyordu.

Kendime ekmek kızarttıktan sonra işe gitmek için hazırlanırken evrak çantamdaki aletlerimi kontrol ettim. Daha da önemlisi Calhoun'dan aldığım Glock'un tamamen dolu olup olmadığına baktım. On beş mermi, tetiği çekecek olan parmağıma tepki vermeye hazırdı. İlk mermi odaya sürülmeye, ateşleme pimine çarpmaya, içindeki barut tutuşmaya hazırdı. Gaz, basınç patlama.

Güç.

Tetiği çeken parmağın atıcının talimatına uyması saniyenin dörtte biri kadar sürerdi. Saniyenin yüzde yarımı kadar bir süre sonra ateşleme pimine çarpardı. Sinir dürtüsünden merminin ateşlenmesine kadar olan döngünün tamamlanması için saniyenin üçte biri gibi bir süre gerekirdi. Mermi saniyede üç yüz metre hızla hareket ederdi.

Hedef bir saniyeden kısa bir süre içinde ölmüş olabilirdi.

Silahı çantama geri koydum. Kediyi dairemden çıkarıp işe gittim.

İş çılgınlar evine benziyordu.

Dedektif ve memurların koşuşturmalarının arasına girdim. Uğultu önceki günlerden çok daha fazlaydı. Adamlar gömlek kollarını sıvamış, kravatlarını gevşetmişti. Her köşeden, her bölmeden, her ofisten konuşmalar yükseliyordu. Havada yarı sönmüş bir balonu andıran bir heyecan vardı. İnsan kalabalığının arasından ofisime giderken konuşmaların tamamını duyamadım, ama birkaç şey seçebildim.

"Onu ne kadardır tanıyorsun?"

"Oğlunun kendini öldürdüğünü duydum."

"Otelini kontrol eden var mı?"

"Başka nerede kalabilir ki?"

"Sence kaç tanesini öldürmüştür?"

"Ve sen onu tanıyordun."

"Ve sen onunla yemek yedin."

"Ve sen onunla birlikte çalışıyordun."

Calhoun'u arıyorlardı. Peşindeydiler. Ofisimin kapısını kapattım, bir saniye sonra Schroder kapıyı çalıp içeri girdi.

"Günaydın, Joe."

"Günaydın, Dedektif Schroder."

"Duydun mu?"

Başımı iki yana salladım. "Neyi duydum mu, Dedektif Schroder?"

"Dedektif Calhoun'u en son ne zaman gördün?"

Omuz silktim. "Dün işteyken. Siz onu görmediniz mi, Dedektif Schroder? Gri saçlı iri adam."

"Dün sana bir şey söyledi mi? Normalin dışında bir şey?"

Calhoun'la yaptığımız konuşmayı, Daniela Walker'ı anlatmasını düşündüm. "Aklıma gelen bir şey yok."

"Emin misin?"

"Hımm..." On saniye kadar düşünür gibi yaptım, birisi size bakarken bu, çok uzun bir süredir. Çarpıcı bir etki yaratmaya çalışıyordum. Sonunda ilk cevabımı tekrarladım. "Hayır, Dedektif Schroder."

"Aklına bir şey gelirse bana haber ver."

Cevap beklemeden aynı anda her yerde olması gerekiyormuş gibi aceleyle çıkıp gitti. Bana Calhoun'u neden aradıklarını anlatmamıştı.

Tuvaletleri temizleyerek iş günüme başladım. İşimi biti-

rene kadar üçüncü katın kalabalığının yarısı gitmişti. Gerisi de bana dikkat etmiyordu. Onu bıraktığım evi kontrol eden var mıydı? Herhâlde yoktu. Neden etsinlerdi ki? Orada iki kurban bıraktığı için mi?

Dışarıda bir sürü polis memuru onu ararken, bir sürü dedektif gidecek yer düşünürken ona rastlamaları mümkündü. Eğer rastlarlarsa Calhoun onlara ne anlatırdı? Beni anlatma riskine girer miydi? Yalnızca en iyisini umabilirdim. Şu anda hiçbir ev ödevinin bana bir faydası olmazdı. Polisin onun eski olay yerlerinde dolaşarak hatıralarını tazelediğini değil de, bir yerlerde gizlendiğini, belki ülkeden ayrılmayı planladığını düşünmesi beni biraz rahatlatıyordu.

Elektrik süpürgesini konferans salonuna götürdüm. Oda karmakarışıktı. Dosyalar, fotoğraflar, ifadeler. Kül tablasına bastırılmış sigara izmaritleri, masanın üstüne top yapılmış yiyecek kağıtları, çöpe tıkılmış yemek kapları. Dosyalar bütün masayı kaplıyordu. Onların ortasında da iki cinayet silahı duruyordu. Birincisi Melissa'nın kullandığı benim bıçağımdı. İkincisiyse Calhoun'un otel odasından aldığım bıçaktı. İkisi de ince, beyaz bir tozla kaplıydı.

Melissa'nın birkaç sabah önce tarif ettiği robot resme baktım. Onun yanına Calhoun'un fotoğrafı asılmıştı. İkisi arasında bir benzerlik bulmak çok zorlama olurdu, ama bu önemli değildi, çünkü artık ellerinde parmak izi vardı ve şu anda bu bir itiraf kadar değerliydi. Bugün ortalarda olmayışı onu yalnızca daha da suçlu gösteriyordu. Cinayet silahının bulunduğunu biliyordu, kaçması gerektiğini biliyordu.

Masaya oturup sırayla naylon torbaları alıp bıçakları inceledim. Torbalarından çıkarmadan hayran oldum. Aslında hayran oldum demek yanlış bir ifadeydi. Yaptığım şey hatır-

lamaktı. Benimkinin uzun bir geçmişi vardı. Calhoun'unkinin bir hikâyesi vardı. Kısa hikâyeydi belki, ama çok önemliydi.

Odayı temizledikten sonra kayıt cihazımı (yalnızca kaseti değil) aldım, ofisime gidip öğle yemeğimi yedim. Günün geri kalanı ben hariç herkes için heyecanlıydı. Benim içinse yalnızca stresliydi. Herkesi beni seyrediyorlarmış gibi seyrediyordum. Sanki Daniela Walker'ın evinde sandalyeye bağlı Calhoun'u bulmuşlardı.

Saat dört buçukta kimsenin bakmadığından emin olunca Calhoun'un parmak izlerinin üzerinde olduğu otopark biletini masasının arkasına sakladım. Çekmecelerden birine koyamazdım – masası çoktan incelenmiş olmalıydı. Masanın arkasında bulununca atlandığı düşünülecekti. Ofis bölmesini bir daha kontrol ettiklerinde bulacaklardı. Eğer bulamazlarsa süpürürken ben bulacak ve Dedektif Schroder'a teslim edecektim.

Bu güzel cuma gününde Walker'ın evine yirmi beş dakika yürümüştüm ki cep telefonum çaldı. İrkilmeme neden olan hafif bir melodi çalıyordu. Cebimden çıkarıp açtım.

"Merhaba, Melissa."

"Merhaba, Joe. Güzel bir akşam geçiriyor musun?"

"Geçiriyordum."

"Ah, hadi Joe, bu çok hoş bir söz değil. Ben seni düşünüyordum, biliyorsun. Seni bir kez daha o parka götürüp eğlencenin diğer yarısını göstermek istiyordum."

"Ne istiyorsun?"

"Paramı. Hazırladın mı?"

"Hepsini değil."

"Değil mi? Bak bu pek güzel bir cevap değil, değil mi Joe?

Yüz bin dolar dedim. Daha azı benim için zaman kaybıdır."

"Seksen buldum ve geriye kalan yirmi bini haftaya hazırlayacağım," diye yalan söyledim. Bunun çok daha gerçekçi olacağını biliyordum. Bir an sessiz kaldı. Bu sorun değildi, telefonun parasını o ödüyordu nasıl olsa.

"Seksen bin haftaya kadar idare eder, Joe, ama beni hayal kırıklığına uğrattığın için gelecek hafta kırk bine mal olacak sana."

"Kırk bin bulamam."

"Yüz bin için de öyle demiştin ve bak ne kadar başarılı olmuşsun."

"Tamam."

"Nerede buluşmak istersin?"

"Bunu bana mı bırakıyorsun?"

"Elbette hayır. Yalnızca sana bir ümit vermek istedim. Hepsi bu."

"Ama ben sana bırakmıyorum. Parayı istiyorsan, şartları ben belirleyeceğim."

"Hapse gitmek istemiyorsan, Joe, şartlar benimdir."

"Canın cehenneme."

"Senin de canın cehenneme, Joe."

Şu halimize bakın. Tıpkı evli çiftler gibiydik.

"Dinle, silahım sende. Nerede buluşacağımız seni fazla endişelendirmemeli."

"Sana güvenmiyorum, Joe."

"Birini öldürdüğüm bir evde buluşacağız."

"Hâlâ orada mı?" Sesi bir oktav yükselmişti.

Telefonda olmama rağmen başımı iki yana salladım. "Önceki kurban. Ama içerisi ölüm gibi kokuyor. Sana bir tur attırabilirim."

"Geçen geceki fahişeyi götürdüğün ev mi?"

"Orası," dedim. Beni oraya kadar takip ettiğini ve ben içerideyken arabanın bagajındaki fahişeyi öldürdüğünü biliyordum.

Bu fikir hoşuna gitmiş gibiydi. "Saat altıda orada buluşalım, Joe. Beni bekletme."

Telefonu kapattı. Kahretsin, fazla zamanım kalmamıştı. Otobüse bindim. Araba çalmak istemiyordum. O kadar zaman yakalanmaz, kalkar bugün yakalanırdım. Bunu hissedebiliyordum. Bugün hava ılık, ama her zamanki gibi rutubetli değildi. En azından şimdilik. Christchurch havası. Şizofrenik sıcak ve başka her şey.

Daniela Walker'ın evine varıp Christchurch Oymacısı olarak son akşamıma başladım.

48

Evi geçip yürümeye devam etmeye karar verdim. Saat beş kırk beşti. Bloğun sonuna kadar yürüyüp geri döndüm. Garip görünümlü hiç araç görmedim. Gözetleyen bir polis yoktu. Melissa yoktu. Yalnızca normalliğin doruklarında bir banliyöydü burası.

Öndeki patikayı geçip kapıya gelmek, eve gelmek gibiydi. Son birkaç haftadır buraya o kadar çok gelmiştim ki hayatımın düzenli bir parçası gibi olmuştu. Ölen kadının kocası benden kira almaya başlayacaktı. Ama bu kez buraya son gelişimdi. Herhangi bir nostalji hissi duymadan içeriye baktım. Gözyaşı dökecek değildim.

Ev hâlâ sıcaktı. Yaz bitip sonbahar başlayana kadar da öyle kalacaktı. Eğer polis bugün buraya geldiyse, şimdi dışarı fırlayıp beni tutuklamaları gerekiyordu. Ama böyle bir şey olmayacaktı tabii ki. Polis burada değildi. Bundan emindim. Ancak...

Gözlerimi kapattım. Bekledim. Ağır ağır geçen bir dakika boyunca evdeki ve sokaktaki bütün sesleri dinledim. Bir çim biçme makinesi, oğluna acele etmesi için bağıran bir anne, yaklaşan bir araba. İçeride duyduğum tek ses kendi nefesimdi. Eğer polisler buradaysa, burayı temizlemenin de işimin bir parçası olduğunu sandığımı söyleyecektim. Düzinelerce

dedektif buraya birkaç kez geldiği için buranın polis gücünün bir uzantısı olduğunu sandığımı söyleyecektim.

Gözlerimi açtım. Hiçbir şey yoktu. Hâlâ yalnızdım.

Her zamanki gibi önce buzdolabına uğramak yerine üst kata çıktım. Çok susamış olsam da hemen işe koyulmalıydım. Yatak odasına varınca doğruca banyoya gidip içerideki sandalyeye bağlı duran adama gülümsedim. Gece ya da bugün bir ara üzerine çişini yapmıştı.

Gözlerine bakınca dün geceki nefreti gördüm. Gözleri ovuşturulmuş gibi kırmızı ve kabarıktı, ama ovuşturmadığını biliyordum. Dün onu son gördüğümden beri uyumamışa benziyordu. Gömleği sarkıyordu, yakası kanlıydı. Kolları bantlardan ve iplerden kurtulmaya çalışırken kızarmıştı. Kısa saçları bile dağılmışa benziyordu. Bandın yüzeyinde kurumuş kan lekeleri vardı. Çenesinin sağ tarafı koyu gri bir renk almıştı. Alnının ortasından iri bir yumru çıkıyordu. Bütün bunların farkında olmalıydı, çünkü kendini aynada görebiliyordu.

"Hayır, hayır, ayağa kalkma," dedim, elimi uzatarak.

Gülmedi, hatta sohbet etmeye bile çalışmadı.

"Pekâlâ, Dedektif, işte anlaşma. Yirmi bin papel kulaklarını ve aklını satın alıyor, tamam mı? Yalnızca silahın ve dünkü konuşmanın kasetinin bende olduğunu unutma." Ona aylardır saksının içinde duran kayıt cihazını gösterdim. "Bir şey denersen ya da bana bir şey olursa, kaset meslektaşlarına gider. Anladıysan başını salla."

Anlamıştı.

"Durum şu. Bakalım," saatime baktım, "beş dakika içinde bir ziyaretçimiz gelecek. Buraya gelip bana şantaj yapacak. Ama senin gibi o da katil. Onu tanıyacağını düşünüyorum.

Burada sessizce oturacaksın. O itiraf ettikten sonra kapıyı açacağım ve seni görecek. Böylece o da senin ve benim gibi suçlu olacak. Yani üçlü çıkmaz durumu söz konusu olacak. Anlaştık mı?"

Homurdandı.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Bir homurtu daha duyuldu. Başını iki yana salladı, ama fark etmezdi. Kapıyı kapatıp çantamla ve seksen bin dolarsız olarak yatağın kenarında beklemeye başladım.

On dakika sonra alt kattaki ön kapının açıldığını duydum. Olduğum yerde kaldım. Beni çok fazla zorluk çekmeden bulacaktı.

Hepsi buraya kadardı. Aşamalarım ve planlarım beni buraya kadar getirmişti.

Melissa'nın mutfağa girdiğini duydum. Buzdolabının kapısı açıldı. Ardından açılan bira şişesinin tıslaması duyuldu. Gerçekten birbirimize benziyor muyduk? Umarım hayır.

Bir dakika sonra merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı.

"Kahretsin, burası çok sıcak, Joe."

Omuz silktim. "Klima yok."

"Burada hâlâ elektrik olmasına bile şaşırdım. O para mı?" diye sordu, çantayı işaret ederek.

"Hı-hı."

Durmadan ona bakıyordum. Tanıştığımız gecekinden daha güzeldi. Bana şantaj yaptığı günden daha güzeldi. Siyah, mini eteği, uzun, bronz bacaklarını gösteriyordu. Mor ayakkabılarına uyan koyu mor renkte bir ceket giyiyordu.

Bluzu ipekli siyahtı. Güçlü görünmek için giyinmişti ve başarılı da olmuştu. Pahalı saatine bir bakış attı. Bir kez daha ne yaptığını ve nasıl para kazandığını merak ettim. Belki gerçekten mimardı.

"Randevun mu var?"

Güldü. "Beni hep güldürüyorsun, Joe."

"Deniyorum."

"Aslında zırvayı kesip paramı vermenin ne kadar süreceğini görmek istiyorum."

Yatakta arkama yaslandım. "Hâlâ bazı endişelerim var."

"Ah, öyle mi? Zavallı küçük Joe, Melissa'ya anlat bakalım."

"Sana parayı verdikten sonra yine de polise gitmene ne engel olacak?"

"Ben sevimli biriyim Joe, asla yalan söylemem."

Evet. Fazla sevimli, Joe. "Bana yalan söyledin."

"Sen yalana değersin."

"Soruma cevap vermedin."

"Hadi ama, Joe. Burada satın aldığın şey güven. Birbirimize güvenemezsek bu nasıl bir dünya olur? Ben parayı aldıktan sonra seninle ilgili elimde olan her şey güvenli bir yere gidecek, böylece eğer bana bir şey olursa," elini havada salladı, "ah ne bileyim, mesela boğazım falan kesilse, seninle ilgili her şey polise gidecek. Ama ancak o zaman polise gidecek her şey."

"Peki, daha fazlasını istemeyeceğini nereden bileyim?"

Omuz silkti. "Bilemezsin." Birasını yudumladı, bu sözü havada asılı kaldı. Bir ara daha fazla para istemek için geri gelmeyi düşünüyordu.

"Peki, burada olmak nasıl bir duygu?" diye sordum. "Ölümün yanında olmak?"

"Burada ölü olan bir şey yok."

"Ama vardı."

"Onları nerede öldürdün?"

Ayağa kalkıp karşı köşeye gittim. Banyo kapısının bulunduğu duvardaydım, ama öteki ucunda. "Her birini yatakta öldürdüm," dedim Daniela Walker'ın ölümünü de üstlenerek.

"Bu yatakta mı?"

Yatak dağınık, battaniyeler ve çarşaflar kullanılmaktan kırışmıştı. Kan damlalarını hâlâ görebiliyordunuz. "Bu bir tanesi."

Çarşafa doğru gitti. Elindeki Glock'u açıkça görebiliyordum. Yatağı incelerken bile silahı bana doğru tutuyordu. Dengeli bir şekilde.

"Nasıl bir duyguydu?"

"Sen bunu biliyor olmalısın."

Bana dönüp gülümsedi. "Bu doğru, Joe. Biliyorsun, bazen aramızda özel bir şey olduğunu hissediyorum."

"Şantaj mı?"

"Hayır."

"İkimizin de katil olması mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, o da değil."

"Ne o zaman?"

"Bence hayatı sevmemiz."

"Şiirsel."

"Çok ısrar ediyorsan."

Hiçbir şey için ısrar etmiyordum. "Peki, senin için nasıl bir histi, Melissa?"

"Ne nasıl bir histi?"

"Öldürmek."

"Daha önce öldürdüm."

"Şaka yapıyorsun."

"Yalnızca birkaç kez. Ama hiçbiri geçen geceki kadar eğlenceli değildi."

Ona katılıyordum. "Eğlenceli oluyor, değil mi?"

"Görüyor musun? Paylaşıyoruz. Birbirimizden o kadar da farklı değiliz, Joe." Boşta kalan elini yatağa sürtmeye başladı. Sanki orada gerçekleşen ölümü hissetmeye, derisiyle emmeye çalışıyordu.

"Bence senin gerçekte sandığından daha fazla benziyoruz."

Elini yataktan çekmeden bana döndü. Silah hâlâ bana dönüktü. "Nasıl oluyor bu?"

"Çünkü ben de seni yalana değer buluyorum."

Doğrulup çantaya baktı.

Başımla işaret ettim. "Gidip aç."

Silahı üzerimden ayırmadan uzandı, önce sol, sonra sağ kilidi açtı. Bana bakarak kapağı açtı, sonra içine baktı.

"Neyin peşindesin, Joe? Param nerede?"

"Sana para yok, Melissa."

Gerçekten şaşırmış bir şekilde baktı. Ona para vermeyeceğimi hiç düşünmemiş gibiydi. "Eğer böyle oynamak istiyorsan doğruca polise gidiyorum."

"Ah? Senin benimle ilgini nasıl açıklayacaksın?"

"Buna gerek olmayacak."

"Bir daha düşün sürtük." Banyonun kapısını işaret ettim.

"Video kamera mı kurdun, Joe? Hadi, bu kadar çocuklaşma. Kaseti alacağım ve seni testislerinden vuracağım. Yani testisinden demek istedim."

Yorumuna bir şey demedim. "Neden bir bakmıyorsun?"

Silahı önünde tutmaya devam ederek banyo kapısına doğru yürüdü. Kapıyı yavaşça açtı. İçeri baktı, sonra bir kahkaha attı. Belki ona büyük bir hediye getirdiğimi düşünüyordu.

"Bir polis mi? Polis mi öldüreceksin?" diye sordu.

"Onu öldürmeyeceğim. Bunun için çok değerli."

Melissa'nın arkasında Calhoun'un şaşkınlıktan iri iri açılmış gözleriyle Melissa'ya ve silahına baktığını görebiliyordum. Gözleri deli gibi bir sağa bir sola giderken hangimizin daha tehlikeli olduğuna karar vermeye çalışıyor gibiydi. Ona katilin tarifini veren bu kadındı. Bana silah doğrultan bu kadındı, ama onu bayıltıp bağlayan bendim. Neler oluyor, diye merak ediyordu. Ve parasını ne zaman alacaktı?

Melissa'nın zihninden geçenleri de okuyabiliyordum. Polis eşyaları biriktirmeyi seviyordu ve bu adamı biriktirip biriktiremeyeceğini merak ediyordu. Evinde ona yer olup olmadığını görmek için onu ölçüp biçiyordu. Belki oturma odasının köşesine, belki de buzdolabının yanına koyabilirdi.

"Nasıl bir oyun oynadığını bilmiyorum, Joe."

"Senin gerçek yüzün konusunda benim tanığım o."

"Ah? Peki, onun hakkında ne var elinde?"

"Yeterince şey."

Melissa etrafına bakındı. Kaybetmekten nefret ettiği bel-

liydi. Başını yavaşça iki yana salladı. Dişlerini gıcırdattığını duyabiliyordum. Öfkeli görünüyordu. "Bir şeyi unutuyorsun, Joe."

"Neymiş o?"

"Benim ona ihtiyacımın olmadığını."

Ben bir tepki veremeden çantamdan bir bıçak kapıp banyoya koştu. Calhoun'un arkasında dikildi. Calhoun'un gözleri kocaman olmuştu, çünkü benim kadar o da neler olacağını biliyordu. Uzaklaşmaya çalışırken altındaki sandalye çatırdadı, ama bunun bir faydası olmadı. Melissa bıçağı onun boynuna dayayıp bana baktı. Bakışlarımı taş kesilmiş dedektifin gözlerinden arkasında duran kadınınkine çevirdim. Gözlerinden zevk aldığı, eğlendiği anlaşılıyordu. Bir polise yapacağı şey yüzünden değil, tanığıma yapacağı şey yüzünden keyifliydi. Bir adım atmıştım, ama artık daha fazla yaklaşmaya cesaret edemiyordum.

"Bunu bir düşün, Melissa," dedim, sözlerim neredeyse telaşlıydı. Ellerimi ileri doğru uzattım. "Yaptığın şeyi düşün."

Calhoun gözleriyle yalvarıyordu. Melissa bıçağı boğazından çekerken yalvaran gözlerinde bir rahatlama belirdi – sonra bıçağın göğsüne doğru tekrar görüş alanına girdiğini görünce bu kez büyük bir dehşetle baktı. Gözlerinde korku kıvılcımları oynaştı, ama bıçak göğsüne girdiği anda bütün kıvılcımlar kayboldu.

Calhoun'dan aynı anda hem çığlığı hem homurtuyu andıran bir ses çıktı. Göğsüne giren metal bir bıçak değilmiş de güç aldığı yüksek voltajlı bir aküymüş gibi, iple daha fazla mücadele etmeye başladı. Buna rağmen onu bağlayan ipi ve bandı koparacak gücü kazanamamıştı. Vücudu ileri geri sallanırken sandalye yerinde vals yapmaya başladı. Göğsünden

fışkıran kan bıçağın etrafına toplanıp hızla gömleğine yayıldı. Melissa bıçağı Calhoun'un üzerinde bırakıp seyretmek için geri çekildi. Kan aynaya ve tavana sıçramıştı. Calhoun öksürmeye çalıştı, ama ağzındaki bant yüzünden bu mümkün değildi. Boğulmaya başladı, yüzü kızardı. Boğuluyor mu, yoksa kan kaybından mı ölüyordu emin değildim. Ağzındaki bant kırmızıya, yüzü kırmızıdan mora döndü. Parkta testisim ezilmiş bir şekilde yatıp baktığım gökyüzündeki morla aynı renkteydi. Sandalye linolyum döşemede biraz daha hızlı dans ederken gözleri alabildiğine açılmıştı. Bu gözlerde korkunun ve farkındalığın her türlüsünü görüyordum. Ölüm korkusu. Bunun dünyadaki son saniyeleri olduğu farkındalığı.

Bana baktı. Sanırım yardım etmemi istiyordu, ama emin değildim. Onu kurtarmak için hiçbir şey yapamayarak öylece hareketsiz durdum. Boğazı şişmeye, ağzı kanla dolmaya başladı. Onu hangisi öldürecekti, bıçak yarası mı yoksa boğulma mı? Hareket etmeyi bırakıp başı öne düştüğünde hırıltılı nefesi ürkütücü bir sessizliğe bürünürken, bunu ancak tahmin edebilirdim.

Ağzım açık, dilim dışarı sarkar, alnımdan ter damlarken dikilmeye devam ediyordum. "Seni aptal sürtük," demeyi başardım fısıltıyla. "Böyle bir şeyi nasıl yapabilirsin?"

Melissa, Calhoun'un yanına gidip ağzındaki bandı çıkardı. Calhoun'un dudaklarının arasından kan fışkırıp gömleğine döküldü. "Yapmayacağımı düşünmene şaşırdım. Sana numara yok demiştim, Joe."

"Hayır, demedin."

"Eh, tahmin etmeliydin. Paramı hâlâ istiyorum."

"Bende yok."

"Git bul."

Cesede baktım. "Belki hâlâ yaşıyordur," diye fısıldadım. Kontrol etmek için yanına gitmek üzereyken beni durdurdu.

"Belki," dedi. Sonra bıçağı tutup çekti.

"Yapma," dedim sesim kısılarak.

Eğilip nabzını dinledi. Nabız duyup duyamadığını bilmiyordum. Bir an sonra yaptığı şey bıçağı Calhoun'un boğazına sürtmek oldu. Sonra geri çekildi. Parmağını yaraya sokup ardından ağzına götürdü. Kanı emdi.

"Yaşıyorsa bile artık öldü. Ve eğer pazartesi sabahı polisin seni yakalamasını istemiyorsan paramı vermeni öneriyorum."

"Bana dört saat ver."

Melissa ceketine baktı. Birkaç kan damlası vardı. Ceketi çıkardı. Göğüs uçları, sutyeninin önüne madeni para koymuş gibi belirgindi. Bıçağı ölü adamın boğazına bir kez daha sürtüp bana ıslak ayakkabılarla yürümeyi hatırlatan bir gıcırtı sesi çıkardı. Sonra arkasına geçip ipleri ve bandı açtı. Bıçağı yere attıktan sonra Calhoun'un kollarından birini kaldırıp sağ göğsüne koydu. Hafifçe inledi.

Bana bakıp gülümsedi. "Denemek ister misin?"

"Bana vurmayacağına söz veriyor musun?"

"Hayır salak. Neler hissettiğini görmek ister misin?"

"Ölü gibi hissediyor olmalı."

"Parayı o kadar çabuk bulabilirsen anlaşmamız devam eder, Joe. Yoksa yakında ölü gibi hisseden sen olacaksın."

"Nerede ve ne zaman?"

Kolu bırakıp saatine baktı. Kafasında programını kontrol etti. "Onda. Bizim parkımızda. Geç kalma."

Bizim parkımız. Tabii, geç kalmam. "Orada olacağım."

"Numara yok, Joe."

"Numara yok."

Sonra dönüp beni işe yaramaz bir cesetle baş başa bırak-

49

Hazırlıklı ol. Bu izci sloganıdır. Ama hayattaki her şeye uyar. Ev ödevini yapmak gibidir. Ne kadar önemli olduğunu anlatamam.

Pencerede birkaç dakika dikilip Melissa'nın geri gelmeyeceğinden emin olduktan sonra uzaktan kumandayı dolaba doğrulttum. Düğmeye basıp çalışan kamerayı durdurdum. Kötürüm pilicin kamerası.

Bandı geri sardım, bu akşamın filmini seyrettim. Tam umduğum gibiydi.

Kamerayı yatak odasının köşesine gidene kadar çalıştırmamıştım. Lens dışarıya zum yapıp yatak da dahil olmak üzere odanın büyük bölümünü çekmişti. Bandı seyretmeye devam ettim. Melissa'nın örtüleri okşadığını, banyo kapısını açtıktan sonra da polisi öldürdüğünü görebiliyordum. Merceğin açısı yüzünden ben dışarıda kalıyordum. İçinde olsam bile kendimi silerdim, ama buna gerek yok gibi görünüyordu.

Ölen dedektifin silahını belimden çıkarıp kolay bulunması için yatağın üstüne koydum. Silah ateşlemeye hazırdı, bütün gece de öyle olmuştu. Bir şeylerin ters gitmesi durumunda Melissa'ya karşı kendimi bununla koruyacaktım.

Görünüşe göre her şey mükemmel gitmişti.

Melissa polisin bütün bağlarını çözmemişti, bu yüzden bir bıçak alıp işi ben bitirdim. Üzerime kan değdirmemeye çalışarak ağır cesedini yatak odasına taşırken, Calhoun idrar ve ölüm kokuyordu. Onu yatağın üzerine atınca bir kez zıplayıp hareketsiz kaldı.

Etrafta cesedi saracak bir şey aradım. Kan çarşaflara sızacaktı, bu yüzden banyoya gidip duş perdesini yırttım. Plastik halkalar her yere dağıldı. Perdeyle cesedi sardım. Ortaya, 1950'lerin ikinci sınıf bilim kurgu filmlerinden kalma bir varlığın meydana geleceği garip görünümlü bir koza çıktı. Kanı naylon perdeye sıvaşmış, rahim gibi olan keseyi kana boyamıştı. Perdeyi sıkılaştırmak için bandı ve ayakkabı bağcıklarını kullandım. Banyoya geri dönüp Melissa'nın onu öldürdüğü bıçağı yıkadım, kurulayıp çantama geri koydum.

Kozayı ayaklarından tutup alt kata indirirken başı bütün basamaklara çarptı. Yerde sürükleyip bitişikteki garaja götürdüm. Paketlemeyi çok iyi yapamadığım kısımdan (erkekler paketleme yapamaz, bu basit bir gerçektir) sızan kan halıyı lekeledi. Onu garaja bırakıp ışığı yaktım, etrafıma bakındım. İstediğim aletler vardı. Çim biçme makinesinin yanındaki benzin bidonunu alıp salladım. Dolu gibiydi. On litre kadar olmalıydı. Bidonu eve götürdüm.

Fikir basitti. Yangın bütün kanıtları yok etmezdi, ama evi baştan aşağı temizlemekten çok daha iyi olduğu kesindi. O zaman bile polis bir şeyden şüphelenirse yapılan Luminol testleri yıkanmış kanı gösterir ve oradan da Calhoun'la olan bağ kolayca kurulurdu. Yangın hiçbir şeyin bulunmamasının çok daha büyük bir garantisiydi.

Doğal olarak cesedi burada yakmak iyi bir fikir değildi. Kemikleri yakmak için aşırı ısı gerekirdi ve komşuların itfai-

yeyi ne kadar hızlı arayacağına bağlı olarak onlar gelmeden önce cesedin ya da evin yanıp kül olması şansı benim testisimin tekrar büyümesi şansı kadardı. Patolog cesedi, boğazındaki kesiği, morarmış çenesini inceleyecekti. Yüzündeki bant kalıntılarını ve el ve ayak bileklerindeki ip yanıklarını bile bulabilirdi. Yanarak iskelet haline bile gelse göğüs kemiğindeki testereli bıçak izini bulurdu. Calhoun'un öldürülüp suçun üzerine atıldığını anlarlardı.

Benzin bidonunun kapağını açıp halıya ve yatağa dökmeye başladım. Benzinin kokusu hızla burun deliklerimi doldurdu. Başta belki birkaç saniye için bu hoşuma gitti, ama sonra hızla midemi bulandırdı. Kusmak istiyordum. Oda hızla yanacak kadar ıslandığında geride bir benzin izi bırakarak alt kata indim. Alt katta da aynı şeyi yaptım. Birazını yolculuk için sakladım.

Bira almak için buzdolabının kapağını açtım, ama hiç bira yoktu. Bu yüzden bir bardak su aldım. Üst kattan çantamı alıp dışarı çıktım. Ciğerlerimi temizlemek için birkaç derin nefes alıp ağzımdaki benzin tadını tükürdüm.

Biraz dolaşmaya çıktım. Dün işten sonra çaldığım araba hâlâ birkaç blok ötede bıraktığım yerdeydi. Arabayla eve gittim, garaja girdim, kapıyı kapatıp cesedi bagaja koydum. Bu gece çalıntı arabayla dolaşma riskine girmek istemiyordum, ama şu anda bu riske girmeme riskine giremezdim. Duş perdesine sarılı gevşek cesedi omzumun üstüne atıp şehirde dolaşmam şüphe uyandırabilirdi. Hatta bu şehirde bile.

Kibrit aradım, ama bulamadım. Yine arabanın çakmağı imdadıma yetişti.

Otuz saniye sonra çakmak kızarmıştı. Garajdaki bir bezi tutuşturup bezi evin içine attım. Alevler hızla yerleri kaplayıp

duvarlara tırmanmaya, son sürat üst kata ulaşmaya başladı. Bir hiçten başlayan alevler şimdi her yeri kaplamıştı. Canlı ve aç alevler. Bu yangını izlemem gerekmiyordu. Gerisi çocuk oyunuydu.

Garaj kapısını açıp sokağa çıktım. Aynadan eve tekrar baktım, ama yangından bir iz görmedim. Görmek için bekleyecek değildim.

Şehirden uzaklaşırken, arabanın radyosunda Angela'yı öldürdüğüm gün müzik setinde çalan şarkı çalmaya başladı. Bu bir işaret olmalıydı. Ben bunu olumlu bir işaret olarak aldım. Kuzeye giderken şarkıya eşlik ettim. Keyfim yerindeydi, akşam ılıktı ve işler iyi gidiyordu... hayat güzeldi.

Bu gece cesedi atacak ideal bir yer arıyordum. Bu cesedin bulunmasına izin veremezdim. Canterbury'nin ovalarını dolaşıp sizi hiçbir yere götürmeyen çılgın, toprak yolları araştırdım. Bir saat sonra bir yer buldum. Dikenli telle halka kapalı bir yoldu bu. Kilidi biraz kurcaladım.

Yeterince uzağa gittikten sonra arabayı durdurdum, bagajı açıp kozayı ağaçların arasına götürdüm. Garajdan aldığım bir kürekle diz derinliğinde bir çukur kazdım. Eldivenler hâlâ elimdeydi. Ellerim yine nemli kauçuk gibi olmuştu. Delik yeterince büyüyünce cesedin yanına bir tekme atıp mezara yuvarladım.

Burası seçeneklerin olduğu bir ülkeydi. Eğer çukuru açık bırakırsam ceset güneşin altında hızla çürür, orada yaşayan küçük hayvanlar her türlü kanıtı hızla kemirirdi. Ama bu riskliydi. Hödük bir çiftçi buralara gelirse, hayatının en heyecan verici keşfini yapardı.

Çukura girip bıçağımla kozayı açtım. Bahçe makası, kerpeten ve çekiçle dişlerini ve parmak uçlarını çıkarmaya başla-

dım. Korkunç bir işti, ama yaparken ıslık çalıyordum ve çıkan pislik sandığım kadar kötü değildi. Üzerime kan sıçramasını önlemek için her şeyi kendimden uzak tutuyordum, ama yine de başarılı olamıyordum. Bir süre sonra işin ritmine kendimi kaptırdım ve zaman hızla geçti.

Cüzdanı ve kimlik kartlarıyla birlikte dişlerini ve parmaklarını da ayrı naylon torbalara koydum. Cesedin geri kalanını benzinle ıslatıp arabanın çakmağıyla başka bir bez yaktım, cesedin üstüne attım. Barbekü gibi kokuyordu. On beş dakika sonra cesedin büyük bölümü yanmıştı. Tekrar ıslık çalarak çukuru doldurdum, düzleştirdim, üzerine yaprak ve ot serpiştirdim. Arabaya geri dönüp Daniela Walker'ın küreğini bagaja attım.

Evden bir kilometre uzakta durup arabaya benzin döküp yaktım. Şehrin bu kesiminde kimse yangını itfaiye çağıracak kadar önemsemezdi. Evime giden yolun geri kalanını yürüdüm. Video kamera ve naylon torbalar yanımdaydı.

Saat dokuz buçuk olmuştu. Hâlâ yarım saatim vardı.

Yalnızca bir tanesine ihtiyacım olmasına rağmen video kasetin iki kopyasını çıkardım. Birini dairemde sakladım. Dedektifin cüzdanındaki paraları alıp cebime koydum, cüzdanı bir naylon torbaya koydum. Parmakları daha sonra öğütücüden geçirip mahalledeki köpeklere verecektim. Dişleri çekiçle hallederdim.

Saat dokuz ellide parka yürüdüm. Gece hâlâ ılık, ay dolunaydı. Romantizm ve ölüm için mükemmel bir geceydi. Pantolonumun belinde kullanmaya niyetli olmadığım polisin tabancası duruyordu. Ayrıca bir kılıf içinde beş santimetrelik bıçağım da hazırdı.

Ben oraya vardığımda park tamamen boştu. Çimenlere çıkıp testisimi kaybettiğim yere gittim. Burası serindi, ürperdim. Ay ışığında ağaçların ana hatları görünüyor, karanlık parmaklarıyla beni işaret ediyorlardı. Hayatımın sonsuza dek değiştiği çimenlikte dikildim. Kan lekelerimin hâlâ orada olup olmadığını merak ediyordum, ama hava çok karanlık olduğu için bir şey görünmüyordu.

Saat onda yalnız bir figür bana doğru gelmeye başladı.

50

Onun için geldiklerinde Sally yataktaydı. Joe'yu düşünüyordu. Bu gece dairesine gidip kapıyı çaldığında nerede olduğunu merak ediyordu. İçeri girmemişti. Joe orada olabilir diye annesinin evine gitmemişti. Onu dün gece gördüğü eve de gitmemişti, ama gitmesi gerektiğini düşünüyordu.

Polis evine en son beş yıl önce gelmişti. Martin öldükten iki gün sonra. O zaman yalnızca bir polis arabası vardı. Bu kez birkaç araba dışarı park etmişti. Işıkları yanıp sönüyordu, ama sirenleri sessizdi. Ancak kapıya inen yumrukları hiç de öyle değildi. Perdelerin arasındaki ince boşluklardan sızan kırmızı ve mavi ışıklar duvarda desenler oluşturuyordu.

Anne ve babasının neler olduğunu sorduğunu, sonra kendi adının geçtiğini duydu. Yataktan çıkıp sabahlığını giyerken kapı açıldı. Gelen Dedektif Schroder'dı. Stresli, yorgun ve sinirli görünüyordu. Ona bir suçluymuş gibi bakıyordu.

"Neler oluyor?"

"Bizimle geleceksin."

"Ne?"

"Hadi, Sally."

"Üstümü değiştirebilir miyim?"

Dedektif hayır demek istercesine durakladı, sonra [illegible]

bir kadın polis çağırdı. "Acele et," deyip kapıyı arkasından kapattı.

Blucin ve tişört giyerken kadın memur onunla konuşmadı. Sally onu tanıyordu, ama adını bilmiyordu. Ceketini, çoraplarını ve ayakkabılarını giydi.

"Gidelim," dedi kadın, kapıyı açarak.

Koridorda yarım düzine polis onu bekliyordu. Anne babasına sorular soruyor, anne babasının sorduğu sorulara cevap vermiyorlardı. Onlara her şeyin yolunda olduğunu söylemek istedi, ama öyle olup olmadığını bilmiyordu. Sally'yi kelepçelemeden ekip otosunun arkasına atıp hızla yola koyuldular. Sally polis arabalarının yarısının evde kaldığını fark etti. Odasını ararlarsa sonra toplamalarını umuyordu. Neredeyse bütün komşuları ön bahçelerinde dikilmiş seyrediyordu.

Polis merkezine hiç olmadığı kadar hızlı vardılar. Onu oraya ulaştırmalarının aciliyeti sorgu odasına getirip yalnız bırakınca azalmışa benziyordu. Polisler kapıyı kapatıp yarım saat ortadan kayboldu. Sally odada biraz dolaştı, oturdu, sonra tekrar dolaşmaya başladı. Kalbi deli gibi çarpıyor, elleri hafifçe titriyordu. Korkuyordu, ama neden korktuğunu bilmiyordu. Ne yapmıştı? Daha önce buraya hiç gelmemişti. Oda serindi ve üzerinde ceketi olduğu için memnundu. Sandalyeler rahatsızdı. Masa diğer insanların orada beklerken bıraktıkları izlerle doluydu. Tırnaklarıyla, anahtarla, madeni parayla, bulabildikleri her şeyle mesaj yazmışlardı.

Otuz dakika sonra odaya giren adamı tanımıyordu. Sıradan özellikleri olan sıradan görünüşlü bir adamdı, ama Sally'yi korkutuyordu. Sally'ye ellerini uzatmasını söyledi, Sally uzattı. Polis memuru pamukla Sally'nin elinden örnek-

ler aldı. Sally nedenini sorunca bir şey söylemeden odadan çıktı.

Dedektif Schroder odaya gelene kadar Sally ağlamaya başlamıştı. Dedektif onun karşısına oturup masaya bir dosya koydu, ama kapağını açmadı.

"Bu drama için üzgünüm, Sally, ama bu çok önemli," dedi. Sally'ye masanın üstünden kahve fincanını iterken gülümsüyordu. Sanki birden Sally'nin en iyi arkadaşı olmuştu. Sally bunun yalnızca bir taktik olduğunu bilecek kadar uzun süredir çalışıyordu orada.

"Neler oluyor?"

"Dedektif Calhoun'u ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Pek iyi tanımıyorum. Neden?"

"Onunla hiç dışarı çıktın mı?"

"Asla."

"Hiç içki içmeye falan çıkmadın mı? Bir restoranda karşılaşmadın mı? Alışveriş merkezinde?"

Sally kahve fincanına baktı, ama dokunmadı. "Hayır."

"Hiç arabasına bindin mi?"

"Ne?"

"Arabasına, Sally? Hiç arabasına bindin mi?"

"Hayır."

"Onu bugün hiç gördün mü?"

"Bu soruyu bu sabah da sordunuz."

"Tekrar soruyorum."

"Hayır. Onu en son ne zaman gördüğümü bilmiyorum. Dün olabilir."

"Yangını sever misin, Sally?"

"Anlamadım."

"Yangın. Bu gece bir yangın çıktı. Ellerinden bu yüzden örnek alındı. Yangını hızlandırıcı bir şeyler arıyoruz."

"Ama bulamadınız, değil mi?" dedi. Bu bir soru değil, gerçeğin ifadesiydi.

"Eldiven giymiş olabilirsin."

"Ama ben hiçbir şey yakmadım."

"Yanan bir evdi."

"Avukat istiyorum."

Schroder arkasına yaslanıp içini çekti. "Hadi, Sally. Dürüst olalım, o zaman avukata ihtiyacın olmaz. Birbirinizi ne kadar zamandır tanıyordunuz?"

"Altı aydır."

"Bana güveniyor musun?"

"Şu anda hayır."

Schroder homurdanıp öne doğru eğildi. "Yanan ev bir olay yeriydi. Daniela Walker'ın öldürüldüğü yer. Aynı zamanda Lisa Houston'un da öldürüldüğü ev."

Sally bu isimleri tanıyordu: İkisi de Christchurch Oymacısı'nın kurbanlarıydı.

"Orayı ben yakmadım."

"Ve Dedektif Calhoun'un arabasına hiç binmedin."

"Doğru."

"Tamam. O zaman endişeleneceğin bir şey yok."

"O zaman neden bu kadar endişeliyim?"

Schroder ona gülümsedi, ama Sally bu gülümsemede hiç

sıcaklık hissetmiyordu. "Sana üç şey göstereceğim," dedi. Dosyayı açtı. Bir fotoğrafın üstünde duran naylon kanıt torbası ortaya çıktı. İçinde bir otopark bileti vardı. Ama Sally altındaki fotoğrafı göremedi.

"Bunu bugün Dedektif Calhoun'un masasının arkasında bulduk. Ondan öğrendiğimiz şey çok ilginçti aslında. Üzerinde Calhoun'un parmak izleri vardı. Bunu biliyoruz, çünkü burada çalışan herkesin parmak izleri dosyada var. Herkesin. Polis olmayanların bile. Örneğin temizlikçilerin. Hatta Joe'nun bile. Senin bile."

Sally ne diyeceğini bilemiyordu, bu yüzden hiçbir şey söylemedi. Boynundaki haçı daha sıkı tuttu. Oraya geldiğinden beri haçı elinden bırakmıyordu.

"Biletteki ikinci iz sana ait."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Kendi başına mı? Fazla bir anlamı yok. Senin ve Dedektif Calhoun'un bir ara bu bilete dokunduğunuz anlamına geliyor. Bu biletin ait olduğu otoparka gittik. Üzerindeki tarih beş ay öncesini gösteriyor."

"Beş ay mı?"

"Doğru."

Beş ay? Zihninin gerilerinde bir çan çalmaya başlamıştı. Bir şey tanıdık geliyordu, ama ne? Ne yazık ki ne olduğunu zaten biliyordu.

"Otoparka gittik ve her katı dolaştık. Ne aradığımızı bilmiyorduk. Sahte bir ipucu olabilir diye düşünüyorduk. Ama en üstte Dedektif Calhoun'un arabasını bulduk. Ancak bilet ona ait değildi, çünkü arabası en fazla üç gündür oradaydı. Oraya park ederken yanındaki arabaya çarpmış. Yanında

geniş bir sıyrık yapmış. Arabasını bulmuştuk, bunda sorun yoktu, ama bu ikinci arabanın sahibiyle uğraşmamız gerektiği anlamına geliyordu. Sigorta şirketleri işe karışacaktı. Arabanın sahibinin öfkeleneceğine kuşku yoktu. Bundan sonra ne olduğu konusunda bir fikrin var mı?"

Sally başını iki yana salladı. Konuşamayacak kadar korkmuştu.

"Plakayı araştırdık. Arabanın beş ay önce çalındığı ortaya çıktı. Biletteki tarihten bir gün sonra çalındığı bildirilmişti. Bu da arabanın o gece çalındığı, oraya park edildiği ve ertesi gün arabanın sahibinin işe gitmek için arabasına gittiğinde onu bulamadığı anlamına geliyordu. Bu yüzden arabayı açtık. Ve bagajda bir ceset bulduk."

Sally şaşkınlıkla yutkunup haçı sıktı. Haçın sivri kenarları derisine battı.

"Naylona sarılmıştı ve etrafına kırk kiloluk kedi kumu konmuştu."

"Kedi kumu mu?"

"Kokuyu emmesi için."

"Benim bu işle bir ilgim yok."

"Dedektif Calhoun'un arabasını bagajında bir ceset olan bir arabanın yanına bırakması bize garip geldi. Arabanın biletini, masasını daha önce araştırdığımız halde bulamamamız garipti. Senin parmak izlerinin üzerinde olması garipti. Calhoun'un bunları neden yaptığına dair bir fikrin var mı? Bu biletin nasıl ortaya çıktığını biliyor musun?"

"Hayır," dedi Sally, ama bu tam olarak doğru değildi. Bir fikri vardı ve bu hiç hoşuna gitmiyordu. Hem de hiç.

Dedektif Schroder naylon torbayı kaldırdı. Altındaki fotoğraf dün gittiği evin garaj yoluna park edilmiş arabaya aitti. Joe'nun bıraktığı arabaya.

"Bu Calhoun'un arabası. Bunu hiç görmediğini mi söylüyorsun?"

"Ben... ben bilmiyorum."

Dedektif fotoğrafı kaldırdı, altından başka bir kanıt torbası çıktı. İçinde dün üzerine yazdığı küçük not defteri vardı. Joe'nun gittiği evin adresini yazmıştı.

"Neden bu adresi yazdın?"

Sally omuz silkti.

"Yakmak için hatırlayasın diye mi?"

"Ne?"

"Bu gece yanan ev burası. İki ayrı seferde iki kişinin öldürüldüğü adres. Bunu senin arabanda bulduk."

"Ah Tanrım," dedi, ama Dedektif Schroder'a değil kendi kendine. Evin neden tanıdık geldiğini şimdi anlıyordu. Joe'nun evindeki dosyaları karıştırırken bu evin bir fotoğrafını görmüştü.

Yatağın altındaki otopark biletini bulduğu gün.

"Joe?" diye fısıldadı.

"Ne?"

Sally hıçkırarak ağlamaya başladı. Her şey şimdi bir anlam kazanmaya başlamıştı. Dosyalar. Yara. Joe'nun dedektifin arabasını kullanması.

"Benim... benim bir ilgim yok." Hıçkırarak ağlamaya devam etti. "Hiç. Bunlarla hiçbir ilgim yok. Lütfen, bana inanmalısınız."

"O zaman bana anlat, Sally. Bütün bunları nasıl yanlış değerlendirdiğimi bana anlat. Nereye bakmam gerektiğini öyle."

Böylece Sally anlattı. Joe'nun gülümsemesinden başlayarak her şeyi.

51

Ev ödevi tamamlanmıştı. İş tamamlanmıştı. Şimdi her şey satış konuşmasına kalmıştı.

Melissa elinde silahımla çimenlerin üstünden bana doğru geliyordu. Karanlık bir parkta gece buluşacak kadar güveniyordu bana, ama silahsız gelecek kadar değil. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Dedektif Calhoun'un silahını çıkarıp ona doğrulttuğumda da o şaşırmadı.

Olduğum yerde sabırla bekledim. Bir metre uzağımda durdu. Gülümsemiyordu. Belki durumda gülecek bir şey göremiyordu. Herhangi bir korku belirtisi de göstermiyordu.

"Bana doyamıyor gibisin," dedim, onu baştan aşağı süzerek.

"Öyle görünüyor, değil mi? Para yanında mı?"

Taşıdığım naylon torbayı salladım. "Paradan daha iyi bir şey getirdim."

Silahı yüzüme kaldırdı. "Ah?"

Naylon torbayı ona uzattım. İkimiz de silahlarımızı ötekine doğrultmuştuk. Hızla torbaya baktı.

"Video kamera."

"Doğru."

"Ne için?"

"Film seyretmek isteyebilirsin."

"Seni piç kurusu."

"Neden?"

Kamerayı bana doğru savurdu. "Seni lanet olası piç kurusu."

Gülmeye başladım. Tacizine bakılırsa ne olduğunu anlamıştı.

"Bu kasetin kopyasını çıkardım, Melissa ve bana bir şey olursa, ah ne bileyim, herhangi bir şey, bu kasetin kopyası doğruca polise gidecek."

"O kasette sen de varsın, Joe."

"Aslında yokum. Gerçi önemli de değil. Eğer beni öldürürsen polisten korkacak bir şeyim kalmaz."

Birkaç saniye sessizce bana baktı, sonra içini çekti. "Berabere kaldık o zaman. Bana bir şey olursa Joe –senin ifadenle, ah ne bileyim, herhangi bir şey– seninle ilgili bildiğim her şeyin kopyası aynı insanlara gidecek."

"İyi bir anlaşma gibi," dedim. Umut edebileceğim en iyi sonuç buydu. Hedeflediğim sonuç. Aslında onu hâlâ kağıt öğütücüsüne atmak istiyordum, ama kendimi de korumak için böyle bir şey yapamazdım.

Başını sallayıp silahı çantasına koydu. "Neyse, çok eğlendiğimi söyleyemem, Joe."

"Ben de öyle." Ben de parmağımı tetikten çektim.

"Polisi ne yaptın?"

Omuz silktim. "Her zamankinden."

İkimiz de dönmüyorduk. Konuşma bitmişti. Kurallar belirlenmiş ve ikimiz de anlamıştık. Ama işte burada, birbiri-

mizden bir metre uzakta dikiliyor, ikimiz de olanlara sırtımızı dönerek bu inanılmaz anti-orgazma ekleme yapamıyorduk. Çok fazla şey atlatmıştık ve bizim için böyle eli boş ayrılmak yürek burkucuydu. Noel sabahı uyanıp tanıdığınız herkesin size çorap verdiğini görmek gibi bir şeydi bu.

Ay ışığı yüzüne vuruyor, derisinin solgun görünmesine neden oluyordu. Güzelliği beni bir kez daha etkilemeye başlamıştı. Hani şeyi istemesem, hani böyle bıçağı alıp...

Birden ikimiz de birer adım atıp sarıldık, öpüşmeye başladık. Kutsal kâse oralarda bir yerlerdeymiş gibi dilini boğazıma sokuyor, ben de kendiminkini onun boğazına sokmaya çalışıyordum. Vücudumuz birbirine sürtünüyor, ellerim sırtında geziniyordu. Onunkiler de benim sırtımdaydı ve silahımı almaya çalışmıyordu.

Sanırım bu Calhoun'un Daniela Walker'ı öldürmesini anlatışına benziyordu. Bir saniye onunla konuşuyordu, öteki saniye Daniela ölüydü. Böyle bir şey oluyordu ve ben farkında bile değildim, çünkü vücudum otomatiğe bağlanmıştı. Önemli olan fark şuydu ki, bunu neden yaptığımı gerçekten bilmiyordum. On saniye önce ona bakıyordum ve şimdi ellerim sırtına gömülüyor, mükemmel göğüsleri göğsümde eziliyordu. Birkaç saniye sonra geri çekilip birbirimize baktık, ikimiz de ne diyeceğini bilmiyor, ikimiz de neler olduğunu anlamıyorduk.

Gözlerindeki nefreti görebiliyordum ve benimkinde de öfke olması gerektiğinden emindim... ve tekrar öpüşmeye başladık. Bu kez daha da sert.

Geri çekildik. Nefret ve öfke azalıyor mu yoksa artıyor mu anlayamıyordum. Bir şey söylemek için ağzını açtı, ben de benimkini açtım, ama sonunda yine birbirimize sarıldık.

Tutkulu bir kucaklaşmayla birbirimize kenetlendik. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Dünyanın her yerinde insanların tam şu anda gerçek aşkı bulduğuna hiç kuşkum yoktu. Benim ne bulduğum kònusunda hiçbir fikrim yoktu, ama hoşuma gitmişti.

Testisim paramparça bir halde yatakta geçirdiğim hafta gibi zaman gelip geçiyordu. Sanki zamanın hiç önemli olmadığı, yalnızca olayların önemli olduğu bir yerdeydim. Ay hâlâ yüksekti ve ikimiz altında yürüyor, sendelerken birbirimize sarılmaya çalışıyorduk. Nereye gidiyorduk?..

Beni evine götürdü. Yatak odasındaydık. Bir şey düşünebiliyor halde olsaydım, beni öldüreceğini düşünürdüm. Neler olduğunu tam olarak anlayamadan ikimiz de soyunmuştuk. O benim üzerimde, testisim aramızda eziliyordu. İlk öpüşmemizden bu yana ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Yalnızca tavanını görebiliyor olmama rağmen, sırtımdaki nemli çimenlerin hissi devam ediyordu.

Bu gerçekten oluyor muydu? Ona baktım. Sırıtıyordu. Sol testisimi parçaladığı sırada yüzündekiyle aynı türden bir sırıtmaydı bu. Ama kerpeten yoktu.

Evet, bu oluyordu.

Sonsuz gibi gelen bir süre içinde çarşafların altında oynaşırken zaman tekrar bulanıklaştı. Yan yana yatıp tavana baktık. Sonunda ben uykuya daldım ve alarm saati çalana kadar uyanmadım. Hafta sonu gelmişti ki bu iyiydi, çünkü...

Radyodaki adam günlerden pazar olduğunu söylüyordu! Doğrulup ona baktım. Onu öldürme arzusu duymadığımı dürüstçe söyleyebilirdim. Onu uyurken seyrettim, ama onu parçalamanın, parmaklarımı ve bıçağımı etine gömmenin, onu olabildiğince acı verecek bir şekilde dağıtmanın nasıl bir

şey olabileceğini düşünüyordum... ve bunu yapabilirdim... ve bu çok eğlenceli olurdu – ama ona asla zarar vermezdim.

Bu duygunun ne olduğunu biliyordum. Onu her an öldürebileceğimi bilerek seyrederken sonunda, bugün olmasa da, yarın olmasa da bir gün, hayatımı bir düzene sokmam gerekeceğini biliyordum. Bıçağı boğazına dayadım. Uyanıp gülümsedi, bana günaydın dedi.

"Ee, Melissa, belli ki daha önce birilerini öldürmüşsün," dedim, ben de ona günaydın dedikten sonra.

"Öyle görünüyor."

"Peki, iyi miydin?"

"Hem de çok."

"Annemle tanışmak ister misin?"

Güldü. Sonunda yine seviştik. Daha sonra ben kötürüm kadının evinde durup balıklara baktığımı hatırladım. O sırada balıkları almamıştım, çünkü hissettiğim boşluğu doldurmayacaklarını biliyordum. O zaman, şu anda bildiğim şeyi biliyor muydum? Melissa'ya âşık olduğumu?

Bütün o cinayetler, fanteziler ve her şey şu anda biterken benim bulduğum şey aşktı. Hayatım tipik aşk romanlarının sayfalarını takip ediyor gibiydi. Ben kendimi Romeo gibi hissediyordum, Melissa da güzel Juliet'ti.

Kalkıp giyindim, biraz konuştuk ve birden kendimi sokakta buldum. Etrafımda yayalar ve arabalar hareket ederken evime gidiyordum. Ara sıra bilinçsiz bir şekilde bir caddeyi geçtiğimi, bir köşeyi döndüğümü fark ediyordum. Şehir pazar sabahları çok güzel oluyordu.

Hiç yakalanmayacağımı biliyordum. Yakalanmayacak kadar zekiydim. Herkesin öğrendiğinin aksine, inandıkları-

nın aksine, bazen kötü adamların yaptıkları yanlarına kalır. Hayat bu. Yaşayıp öğrenin.

Mutlu bir hayat için mutlu son. Her şey bu noktaya geldi. Ben Christchurch Oymacısı Joe olarak mutluydum, ama şimdi Romeo Joe olarak daha da mutluydum. Bu çılgın, berbat dünya, benim için gerçek aşkı, bir hayat arkadaşı bulmayı görev edinmişti. İşten ayrılıp daha az aşağılık bir şey bulacaktım. Bir kediyle, müstakbel karımla, geleceğim konusundaki olasılıklar sonsuzdu. Balıklarımı kaybetmiştim, ama çok daha iyi bir şey kazanmıştım.

Apartmanıma girmek üzereyken bir araba lastiklerini gıcırdatarak yanımda durdu. Silahıma davrandım, ama sonra arabayı Sally'nin kullandığını fark ettim – onun gibi insanlar kötü sürücülerdir. Onun durumunda birinin nasıl olup da ehliyet aldığını anlayamıyordum, ama onlara iş verilmesiyle aynı türden bir gelenek olduğunu düşündüm. Herkesin onlara normalmiş gibi davrandıkları bir iş. Sally kapıyı açıp arabanın etrafından dolaşarak bana doğru koştu. Altı metrelik koşu onu bitirmiş gibi nefes nefeseydi. Elimde satın aldığımı bile hatırlamadığım bir kedi maması kutusu vardı. Evrak çantam Tanrı bilir neredeydi. Güneş yükselmişti, esinti ılıktı ve ilk kez hava çok sıcak değildi. Mükemmeldi. Bir an yalnızdım, bir an sonra Sally yanımdaydı. Ağlıyordu.

İçimi çekerek elimi omzuna koydum ve bana ne olduğunu söylemesini istedim.

52

Komşularımın oradan geçip beni görmesinden endişe ediyordum. Bu kadının benim kız arkadaşım olduğunu düşünebilirlerdi. Oysa Sally'den çok daha iyisini bulabilirdim. Hatta bulmuştum da.

"Sally? Ne oldu? Neden buradasın?"

"Çünkü burada yaşıyorsun," dedi nefes nefese. Adresimi nereden bulduğunu merak ettim.

"Tamam. Ne istiyorsun?"

Sokağın iki yanına baktı, ama nedenini bilmiyordum. Yalnızca park edilmiş iki araba vardı. Bir tanesi boştu. Diğerinde ön koltukta oturmuş hararetli bir şekilde birbiriyle konuşan iki kişi vardı. Yolcu koltuğundakinin fahişe olduğunu, adamın da parasının az geldiğini anladım.

"Konuşmak. Sana bir şey sormak."

Bir ağız dolusu havayı içime çekip yuttum. O sorusunu sorup ben onu reddederken daha da fazla ağlayacaktı. Hayatımda bir kadın yeterliydi. Yanıma gelme hızı düşünülürse duygularını ortaya dökmek için bir süredir uğraşıyor demekti.

"Tamam. Bana ne sormak istiyorsun?"

"Artık bana yalan söylemeni istemiyorum, Joe," dedi sesi birden yükselerek.

"Ne?"

"Daha fazla yalan yok," dedi. Yükselen sesine öfke de eklenmişti.

Bunların nereden çıktığını bilmiyordum ve ne diyeceğimi bilmiyordum. Yalan derken neyi kastettiğini bilmiyordum. Onun gibi insanların kendilerine yalan söylendiğini anlayabildiklerini bile bilmiyordum.

"Tamam, Sally, yalnızca derin bir nefes al," dedim. Ve sonra benim de onun gibi olduğumu kanıtlamak için ekledim: "Oksijen ağaçlardan gelir."

Derin bir nefes aldı ve yüzü biraz sakinledi, ama çok az. Büyük soruyu sormaya hazırlandığını görebiliyordum, ama büyük redde hazır mıydı bilmiyordum. Onunla ilişki kurmayı istemediğimi değil, başka birisiyle ilişkim olduğu için onunla olamayacağımı söyleyecektim. Böyle zamanlarda benden bu kadar hoşlanan kadınların bir lanet olabileceğini düşünüyordum.

Bu işi bitirmek en iyisiydi. "Tamam, Sally, Joe uzun süre dinleyemeyecek. Çıkmak üzereyim."

"Ama daha yeni geliyorsun!" diye bağırdı. Birkaç saniye içinde düş kırıklığı tekrar yüzünü kaplamıştı. "Seni gördüm! Cuma gecesinden beri bekliyorum! Buraya durmadan gelmek zorunda kaldım, durmadan. Dairende beklemek istedim, ama yapamadım. Beklemek için farklı köşeler seçtim. Bazen uykuya daldım. Bazen eve gidip birkaç saat dinlendim. Bazen bloğun etrafında dolaşıp seni aradım. Bir şansım olacağını sanmıyordum. Cuma gecesi olmazdı. Dün de yoktu. Ama onlar senin geri geleceğine inanmıyorlardı. Bu yüzden geride pek fazla kimse kalmadı."

Yüzü kırmızı ve şişti. Zamanının büyük bölümünü ağlayarak geçirmişe benziyordu.

"Onlar kim? Sen neden bahsediyorsun, Sally?" diye sordum, ama tabii ki ne demek istediğini kendisi de bilmiyordu. Hiçbir zaman bilmiyordu zaten. Onun dünyası kedicikler, kuklalar ve iyi-huylu-Tanrı'yı-seven-ekstra-gülümseyen insanlarla doluydu. Hiçbir şeyi gerçekten anlayamıyordu. Bunun farkında değilseniz güzel, masum bir hayat yaşayabilirdiniz.

Avucuyla yüzünü sildi, gözyaşlarını iyice sıvaştırdı. "Bana anlatmak zorundasın, Joe."

"Bak Sally, derin bir nefes al ve bana bu kadar önemli ne olduğunu anlat."

"Yara izlerinin nedenini öğrenmek istiyorum."

Sözleri beni hazırlıksız yakalamıştı. "Ne?"

"Onları düşünüyordum. Çocukluğundan kalma olacak kadar eski görünmüyorlardı."

Cuma günü eve geldiğimde eşyaların yerlerinden hafifçe oynamış olduğunu fark ettiğimi hatırlıyordum. Aynı hissi tekrar duyuyordum. Ama bu kez dairemde değil, sokakta. Bütün dünyada. Kedi kutusunu biraz daha sıkı tuttum. Elimi Sally'nin omzundan çekip cebime yaklaştırdım. Silahın olduğu cebime. Park edilmiş arabadaki insanlar bize bakıyordu. Yolcu kapısı hafifçe açılmıştı. Sürücü cep telefonunda konuşuyor, herhâlde başka bir randevu ayarlıyordu. Fahişe gitmeye hazırlanıyordu.

"Sana Martin'i anlatmış mıydım hiç?" diye sordu, konuyu değiştirerek. Artık yaraları umursamıyor gibiydi. Hatta bunu sorduğunu bile unutmuş olabilirdi. Elini yüzüne götü-

rüp gözyaşlarını bir daha sildi.

"Senin kardeşindi değil mi?"

"Eskiden bana onu hatırlatıyordun. Ama artık değil."

"Tamam..."

"Sen gerçekten geri zekâlı mısın, Joe?"

"Ne?"

"Park bileti. Bu yüzden buradayım. Dosyandaki adres annenin adresiydi. Polis senin nerede yaşadığını bilmiyordu. Ama ben..."

"Polis mi?" diye sordum. Midem birden kasılmaya başlamıştı. "Polise ne olmuş?"

"Polis senin geri geleceğini düşünmüyordu. Beklediler, ama sen gelmedin. Onlara nerede yaşadığını söyledim, çünkü daha önce buraya gelmiştim. Sana yardım ettim, Joe. İşte. Hayatta. Saldırıya uğradığında iyileşmene yardımcı oldum. O zamandan beri daha fazla insanın ölmesi benim hatam."

"Bana sen yardım etmedin, Melissa etti," diye çıkıştım, ama tabii o benim neden bahsettiğimi bilmiyordu. "Bak, Sally," dedim sakin konuşmaya çalışarak. Ama sorun şu ki hiç sakin değildim. Sesim titriyor, dünyanın tepeme yıkıldığını hissediyordum. "Polis derken neden bahsediyorsun?"

"Beni aradın. Ben geldim. Sana yardım ettim, Joe."

Sokağın iki yanına baktım. Arabalar iki uçtan sokağa giriyordu. Minibüsler de. Park edilmiş arabanın iki kapısı da açıktı şimdi. İçindekilerin hiçbiri fahişe değildi. İkisi de bize doğru gelmeye başladı. Adam telefonunu cebine koyup başka bir şeye uzandı. Sally ani trafik sesi üzerine etrafına bakındı. Böyle dar bir sokağa bu kadar arabanın girmesine şaşırmış gibiydi. Otopark biletinden söz etmesi ve polisin adresimi bil-

mediğini söylemesi bir sürü alarm çanını çalmaya başlamıştı. Dünyanın ekseni değişiyordu. Ceketimin cebinin fermuarını açıp elimi içeri soktum. Yaklaşan arabalara ve minibüslere baktım. Bize doğru yürüyen çifte baktım.

"Senin özel olduğunu sanıyordum," dedi. Sesi hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyordu.

"Ben... ben özelim."

"Onları öldürdüğüne inanamıyorum."

Bir adım geri attım. Aptal Sally polisin anlayamadığı bir şeyi anlamayı başarmıştı.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum, omzunun üstünden ileri bakarak.

Silahımı biraz daha sıkı kavradım. Çok gürültülü olacağı için burada kullanamazdım. Sally'yi başka aletlerimin olduğu daireme çıkmaya zorlamak için kullanabilirdim. Ya da arabasıyla dolaşmaya çıkmak için. Belki manzaralı bir yere gidebilir, mesela bir ormanda gezintiye çıkabilirdik. Her şey olabilirdi. Yalnızca bu sokaktan çıkmalıydım.

"Yanılıyorsun ve ortalık yerde bu tür şeyler söylememelisin. Bak, yukarı gel ve..."

"Onlara adresini verdim. Vermek zorundaydım. Başka çarem yoktu. Cuma günü gittiğin evi neden yaktın?"

Omzunun gerisinden benim baktığım yere baktı. Birden bütün trafik bir dakika önce Sally'nin arabasının yaptığı gibi gıcırdayarak durdu. Bana doğru yürüyen iki kişi koşmaya başladı. Uyarı çanları daha da yüksek sesle çalmaya başladı. Dünya biraz daha değişti, işler kontrolden çıkıyordu.

"Tanrım, sen neden bahsediyorsun?" diye sordum, minibüslerin ve arabaların kapılarının açılmasını seyrederken.

Siyah giysili insanlar dışarı çıkmaya başladı. Bana doğru geliyorlardı. Zırhlı yelek giymiş insanlardan oluşan bir duvar örülüyordu. Çoğunu tanıyordum.

"Üzgünüm, Joe."

"Ne yaptın sen? Ne yaptın?"

"Ondan uzaklaş, Sally," diye bağırdı biri. Dedektif Schroder'ın sesiydi. Hayır, bu mümkün değildi.

"Mümkün değil."

Sally başını iki yana salladı. Son birkaç ay içinde her şeyi nasıl bu kadar yanlış anladığını merak ediyor olmalıydı. Ben de aynı şeyi düşünüyordum.

Kedi mamasını bıraktım, silahımı çıkarıp Sally'yi kendime çektim. Parmaklarım haçı ve gömleğini kavradı. Silahı başına dayadım. Sally bağırdı, ama hiçbir şey yapmadı.

"Yanlış adamın peşindesiniz," dedim Aptal Joe aksanımla konuşarak.

Silahı Sally'nin kafasına biraz daha bastırdım. Birisi bana silahı indirmem için bağırdı, ama hâlâ beni durduramayacak kadar uzaktaydılar. Ateş ederlerse durum başkaydı. Ve ateş etmeyeceklerdi, değil mi? Ben Joe'ydum. Joe'yu herkes severdi. Ve bazılarının Sally'yi bile sevdiğini düşünüyordum.

Silahı daha sıkı kavradım. Hayatımın geri kalanını hapiste geçiremezdim. Bunu yapamazdım. Çünkü olacak şey buydu. Elimdeki silahın Calhoun'un olduğunu göreceklerdi. Dairemi araştıracaklardı. Bıçaklarımı bulacaklardı. Melissa'yla doldurduğum kaseti bulacaklardı. Bundan Aptal Joe numarasıyla kurtulmamın bir yolu yoktu. Çıkış yoktu.

"Silahı indir," dedi Schroder. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Bu kadar... aldatılmış.

"Siz silahlarınızı indirin. Yoksa onu vururum."

"Silahlarımızı indirmeyeceğiz, Joe. Bunu biliyorsun, Joe," dedi sakin konuşmaya çalışarak, ama sesinde aldatılmışlıktan dolayı hafif bir titreme vardı. "Gitmene izin veremeyeceğimizi biliyorsun. Silahını indir, buradaki kimse zarar görmesin."

Silahımı bırakacağımı düşünüyorsa Schroder geri zekâlı demekti. Keşke Melissa burada olsaydı. Ne yapılacağını bilirdi. Ya da annem.

"Ben Aptal Joe'yum," dedim, ama kimse cevap vermedi. "Ben Joe'yum!" diye bağırdım.

Joe'ya bunu yapamazlardı. Ben onlardan biriydim.

Ama yapıyorlardı işte. Burada kontrol onlardaydı ve istediğim son şey buydu. Aradıkları adamın ben olduğumdan nasıl bu kadar emin olabiliyorlardı? Cevap birden kafama dank etti. Dairemi ararlarsa bulacaklarından duyduğum korku aslında gerçekti. Sally cuma gecesi buraya geldiklerini söylemişti. Kaseti çoktan bulmuşlardı. Bıçakları bulmuşlardı. Dosyaları ve ses kayıtlarını da.

Burada yapabileceğim bir şey yoktu. Üstünlük sağlamam mümkün değildi, ancak...

Bu fikir birden ortaya çıkmadı, çünkü hep vardı, bir yerde gizleniyor, fırsatın ortaya çıkıp beni tekmelemesini bekliyordu. Tanrım, kontrolü yeniden ele almam mümkün müydü? Ama bu akla gelebilecek en kötü yoldu. Yine de ya öyle olacaktı ya da ömrümün geri kalanını hapiste geçirecektim. Düşünmek için daha fazla zamana ihtiyaç duyduğum bir karardı bu, ama daha fazla zamanım yoktu. Hiçbir şeyim yoktu. Silahtan başka.

Silahlarını bana doğrultmuş adamlar yalnızca birkaç

metre uzaktaydı artık. Kontrolü ellerinden almalıydım. Bu işi Joe'nun kararı haline getirmeliydim. Silahı Sally'nin başından çekip kendi başıma götürdüm. Namluyu çenemin altına dayadım. Sally yaptığım şeyi görünce şaşkınlıkla yutkundu. Ama başka kimse yutkunmadı. Melissa'yı düşündüm. Onu özleyecektim. Kontrolün elimde olmasının birkaç saniye kendimi daha güçlü hissetmemi sağlayacağını sanırdım, ama öyle olmadı.

"Silahı indir," diye bağırdı birisi, ama indirmedim.

"Lütfen, Joe. Lütfen, sana yardım edebiliriz," dedi Sally, ama eğer bir fikri olsaydı bana kimsenin yardım edemeyeceğini bilirdi.

Ben Joe'ydum. Aptal Joe. Ben Christchurch Oymacısı'ydım. Kararları ben veririm. Kontrol bendeydi. Kimin yaşayıp kimin öleceğine ben karar verirdim.

Bacaklarım gevşemişti. Kusacak gibiydim.

Eh, yaşa ve öğren.

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapadım ve tetiğe sonuna kadar bastım.

Polis yeni cinayetle Melissa arasındaki bağı doğruladı

Polis, şehir parkında dört gün önce ölü olarak bulunan polis memurunun, Christchurch Üniformalı Katili'nin yeni kurbanı olabileceğini doğruladı.

Soruşturmayı yöneten Dedektif Carl Schroder, "Polis Memuru William Sikes cinayetinin, kendine 'Melissa' diyen kadının işlediği düşünülen diğer üç cinayetle bağlantılı olduğuna inanmak için kanıtlarımız var," açıklamasında bulundu.

Dört vakanın tamamında kurbanlar kânun adamlarından oluşuyor. İkisi, cesetleri halktan insanlar tarafından çıplak bir şekilde bulunan güvenlik görevlileriydi. Üniformaları kayıptı. Melissa'nın ilk cinayeti olduğu iddia edilen kurbanın cesedi Dedektif Robert Calhoun hiç bulunamadı, ama Christchurch Oymacısı cinayetleri için mahkemesi gelecek ay görülecek olan temizlikçi Joe Middleton'ın evinde bir kadının Calhoun'u öldürürken çekilmiş video görüntüleri ele geçirildi.

Mahkeme tarihi Middleton'ın tutuklanması sırasında aldığı yaraların iyileşmesine bağlı. Tanıkların *Christchurch Press*'e verdikleri ifadeye göre Middleton, silahı başına dayadığı sırada bir kadın silaha vurmuş, silah yüzüne ateş almıştı. Sonuç olarak Middleton hayatını tehdit etmeyen, ama ciddi sayılacak şekilde yaralanmıştı.

Polis, Middleton'ı sorguladı, ancak takma isim kullandığı düşünülen Melissa'ya yönelik takipte çok az ipucu elde etti. Bu kadın, Middleton'ın Christchurch Oymacısı olarak tutuklanmasından birkaç gün önce polise soruşturmada yardım ediyordu. Dedektif Schroder daha fazla yorumda bulunmadı, ancak bu kadının en önemli tanıkları olduğunu ifade etti.

Teşekkür

Yazmanın yalnız yapılan bir iş olması, ama yine de bu kadar çok insanın işin içinde olması çok garip. Bu yolda beni destekleyip cesaret veren bu harika insanlar için çok şanslıyım. Bu insanlar bana fikirlerini söylediler ve en çok da akıl sağlığımı korumama yardımcı oldular. Zor olan şey bu insanlara ne kadar müteşekkir olduğumu ifade etmenin –onlara para ödemek dışında– bir yolunu bulmaktır.

Daniel Myers en büyük övgüleri hak ediyor. Dan, en iyi arkadaşım, bir numaralı hayranım ve bir numaralı eleştirmenimdir. Son beş yıldır onun yorumları, moral verici konuşmaları ve çarpık mizah anlayışı olmasa uzun zaman önce vazgeçerdim. Çabaları *Temizlikçi*'yi yayınlanabilir hale getiren Rebecca Kary'ye de minnettarım.

Müsveddeyi çeşitli aşamalarda pek çok kişi okudu. Sayfaları yüzlerce hatayla geri gönderen Paul ve Tina Waterhouse; müsveddeyi hevesle okuduktan sonra ülkeyi terk eden Daniel ve Cheri Williams. Paul ve Daniel'ı beş yaşımdan beri tanırım ve onlardan daha iyi arkadaşlar olacağını düşünemiyorum. Anna-Maria Covich, Aaron Fowler, Joseph Purkis, Philip Hughes, David Mee, Kim McCarthy, Nathan ve Samantha Cook ve daha niceleri ilk müsveddeyi okumak gibi acı verici bir

işlemi gerçekleştirdi. David Batterbury'ye özellikle minnettarım. David müsveddeleri hızla okuyup her gün beni arıyor, okuduklarını sorguluyor ve –cuma gecesi Paul ve Tina'yla X-Box seanslarımız sırasında– yeni coşku nöbetleriyle beni cesaretlendiriyordu. Ve kuşkusuz bir de sayfaları kırışıklar ve lekeler içinde geri gönderen, telefonda ona metinler okumama katlanan ve evi yenilerken ne zaman bir alet daha kaybetsem yaptığım yüksekten atıp tutmalara dayanan Oddjy var.

Son olarak Harriet Allan ve Random House'taki ekibine destekleri ve bu işi mümkün hale getirdikleri için teşekkür etmek istiyorum. Harriet başka hiçbir yayıncının yapmak istemediği şeyi yaptı: Müsvedde üzerinde çalışıp bana düzeltme şansı verdi.

Paul Cleave

Ekim 2005

"Yeni Stephen King."
NDR, Almanya

TEMİZLİKÇİ

PAUL CLEAVE

KANINIZI DONDURACAK BİR SERİ KATİL ROMANI

İşte Joe. O bir seri katil ve aynı zamanda bir polis merkezinde temizlikçi olarak çalışıyor. Şimdi de kendisini taklit eden bir katilin peşinde!

"Cleave, sizi soluksuz okumaya ve sona geldiğinizde kendinizi dışarı atıp derhal başka bir kitabını bulmaya zorluyor."
New Zealand Lawyer Magazine

"İş polisiyeye gelince, Cleave okuyucuya nasıl kanca takacağını biliyor."
Sunday Herald

"Cleave, korkunun buzdan parmaklarıyla hayal gücünü koparıp almakta bariz bir beceriklilik sergiliyor."
Christchurch Press

"Bir seri katilin perspektifinden yazılmış eğlenceli bir roman kulağa imkânsız ya da son derece hastalıklı gelebilir; ya da her ikisi de. Ama bu ilk romanında Paul Cleave başarılı bir şekilde bunun altından kalkıyor."
mX magazine, Melbourne

Şaşırtıcı ve merak uyandıran bu zekice yazılmış roman bir seri katilin zihninin derinliklerine inen ürkütücü bir yolculuk gibi.

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-4263-63-9
9 786054 263639
Kapak Tasarımı: Yunus Bora Ülke